

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

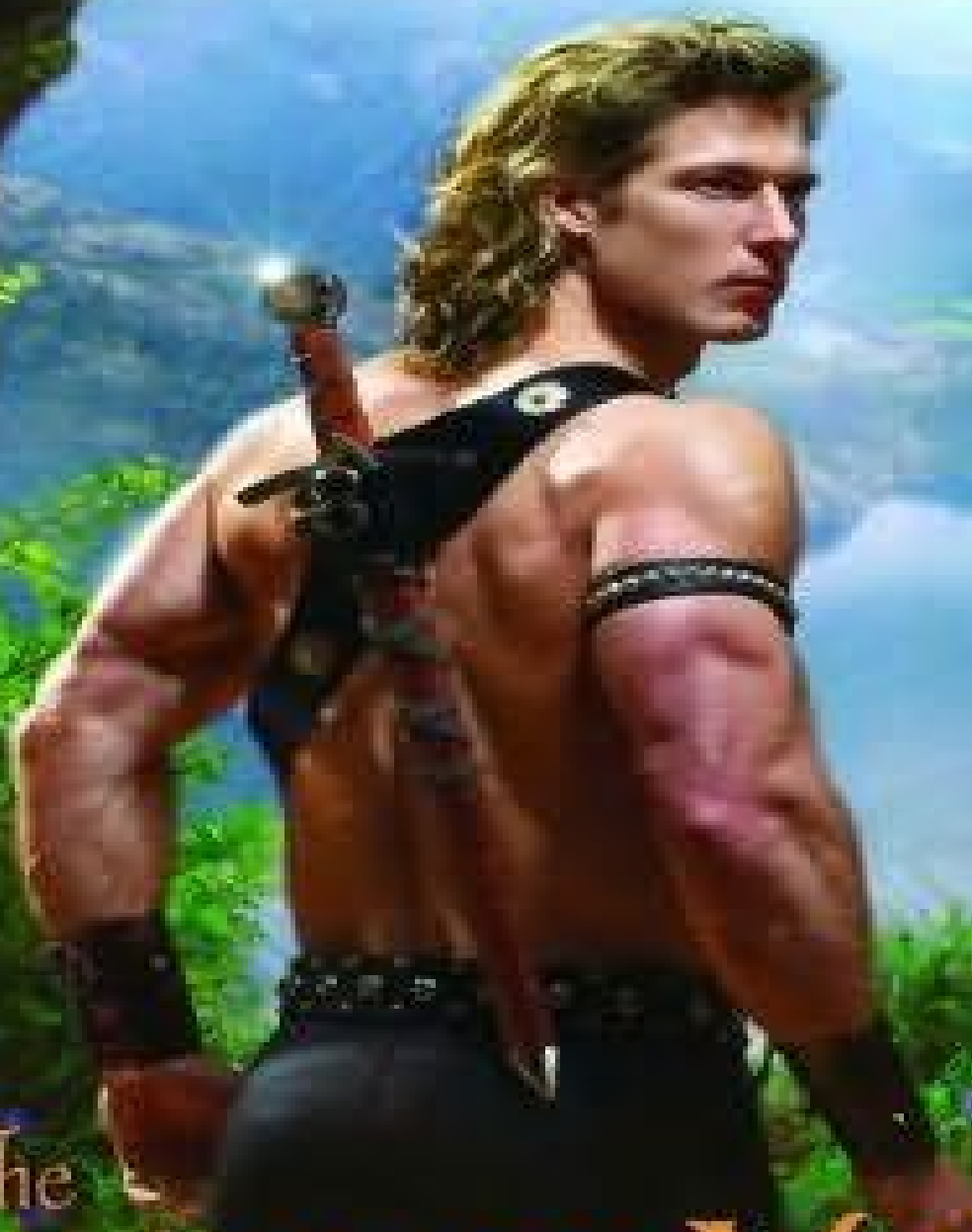
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY BESTSELLER

SANDRA HILL

The BEWITCHED VIKING

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Büyülenmiş Viking

Sandra Hill

 HarperCollins e-books

OceanofPDF.com

Mizah duygusu olan ve kendilerini gülümsetebilen bir kahramandan hoşlanan tüm okurlara. Ve kendi haydutlarına sahip olan kadınlara... *doğru zamanda* göz kırpmının ve *sırıtmının* değerini bilen erkeklere... ne kadar şanslısınız!

Ve ilk tanıştığımızda beni gülümseten kocam Robert'a. O zamanlar o bir siyasi yardımcıydı, ben de acemi bir muhabirdim. Valinin ofisine doğru yürürken o çok çirkin bir şey yapmıştı... neyse, bu başka bir hikaye <grin>. O zamandan beri beni gülümsettiğini söylemek yeterli. Sanırım ben şanslılardan biriyim.

OceanofPDF.com

Ve Şimdi Norveç'te
bir Őube
Tanrı'nın ırkı
büyümüŐtü.

-Ynglinga
Saga

OceanofPDF.com

İçindekiler

[Epigraf](#)

[Birinci Bölüm](#)

"Kralın manroot'u sağa döndü." [İkinci Bölüm](#)
Vikingler gerçekten geliyordu.

[Üçüncü Bölüm](#)

"Tykir! Ty-kir Thork-sson! Tanrı aşkına ne... [Dördüncü Bölüm](#)
"Kes şunu," diye tısladı Alinor Tykir'e.

[Beşinci Bölüm](#)

"Benim hatam değildi," diye karşı çıktı Alinor. "Sana
söylüyorum, ben... [Altıncı Bölüm](#)
İki saatten fazla bir süre sonra, yedi gemi demirlemişti...

[Yedinci Bölüm](#)

"Thibaud Tykir'in çocuğu değil," diye bilgilendirdi Rachelle
onu... [Sekizinci Bölüm](#)

Bir öpücük.

[Dokuzuncu](#)

[Bölüm](#)

İşte senin cadın. [Onuncu](#)

[Bölüm](#)

Tykir ayakları bataklığa saplanmış gibi hissetti... [On](#)

[Birinci Bölüm](#)

İki gün sonra kar yağmaya başladığında Dragonstead'e vardılar.

[On İkinci Bölüm](#)

Tykir'in gözlerini karşılayan rahat, tanıdık bir manzaraydı... [On Üçüncü Bölüm](#)

Ertesi sabah bir ses neşeyle, "Uyan, cadı kız," dedi. [On](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

Trol şimdi neyin peşindeydi? [On](#)

[Beşinci Bölüm](#)

İki gün sonra, öğleden sonra Alinor... [On Altıncı Bölüm](#)

Bahar çok erken gelmişti ve Dragonstead'den ayrılıyorlardı. [On Yedinci Bölüm](#)

Tykir, Baltık Denizi'nin Samland Yarımadası'ndaydı.

[Sonsöz Yazarın](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Notu Övgü](#)

[Sandra Hill Yazarına Ait Diğer](#)

[Kitaplar Copyright](#)

[Yayıncı Hakkında](#)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Birinci Bölüm

Birka, M.S. 952

"Kralın manroot'u sağa döndü."

"Ne kökü? Ne kökü?" Şaşkınlıktan gözlerini kırpiştıran Tykir Thorksson başını birahane masasından kaldırdı ve sarhoş bir şekilde kraliyet habercisi Bjold'a baktı.

"Ve bu sorunu düzeltmeniz için size yalvarıyor." "*Ben mi?* Kulaklarım bana yanlış mı söylüyor?" Ezilmiş gibi hissettiren bir beyinle

Tykir ön kolundaki ince tüyleri kaşıdı ve kuzeni Kral Anlaf'ın elçisinin onu Birka'ya kadar nasıl takip ettiğini merak etti. Ve neden, Freyja aşkına, Trondelag'ın uzak kuzey bölgelerinden Mälar Gölü'ndeki Björkö adasında bulunan bu hareketli pazar kasabasına kadar yorucu bir yürüyüşün zahmetine katlanmıştı? Ona sebzelerden bahsetmek için mi? "*Blód hel!* Alınmaya meyilliyim. Karşınızda ünlü bir savaşçı ve değerli kehribar tüccarı var. Ne zamandan beri kökler hakkında bilgisi olan bir çiftçi oldum?"

Tykir'in vahşi aşırı tepkisi karşısında Bjold'un çenesi düştü. Hemen kapıyı tıkladı ve sabırsız bir hırıltıyla tekrar denedi. "Kralın *siki* sağa döndü."

"Horozu mu?" Tykir'in kafası giderek daha fazla karışlıyordu. Önce sebzeler. Şimdi de kümes hayvanları. Şimdi de bu dangalak ondan *lutefisk* kurutmak için yardım isteyecekti.

"O horoz değil." Bjold hışımla burnunu çekti, Tykir'in bal likörüne bulanmış halinden tiksindiği belliydi.

Gerçekte, Tykir çoğu zaman aşırıya kaçacak kadar içmezdi. Kaygısız bir yapısı varmış gibi görünse de, özdenetim eksikliğinden nefret ederdi. Elbette kutlama yapmak için bir nedeni vardı, başarılı bir seyahatten yeni dönmüştü.

Baltık toprakları, işçilerinin ticaret girişimleri için değerli bir kehribar hasadı yaptığı yerdı.

Yıne de bu ağır depresyon bulutu günlerdir üzerinde asılı duruyordu. Bunun sadece can sıkıntısından kaynaklandığına şüphe yoktu. "A-Viking, a-dövüşmek ve a-wenching" uzun zamandır hayatının sloganı olmuştı - yüzeyde bir şekilde - ama bir şekilde bu zevkler azalıyordu.

Otuz beş kış görmüş olan Tykir, bir ömür boyu kullanamayacağı kadar çok servet edinmişti. Yıllar önce yattığı onca güzel kadının sayısını unutmuştu ama artık kapma mesafesine gelen her güzel kız karşısında bir delikanlının hızlı coşkusunu hissetmiyordu.

Bir de dövüşme meselesi vardı; Vikinglerin çok eski bir eğlencesi. On dört yaşından itibaren, tıpkı kendisinden önceki babası gibi, çeşitli krallıkların savaşlarında vahşi bir çıldırmış gibi dövüşmüştü - *ruhu Valhalla'da yatsın!* Ancak son zamanlarda, astlarından aceleyle kan dökmelerini isteyen liderlerin nedenlerini sorgular olmuştı.

Bir Viking vardı. Tykir tüm ticaret ve Viking yolculuklarında macera görmüştü. Rus topraklarından İzlanda'ya, Baltık Okyanusu'ndan Manş Denizi'ne, Tykir ziyaret etmiş ve tekrar ziyaret etmiş, araştırmış ve keşfetmiş, hatta fethetmişti. Yine de hiçbir zaman bir yerde uzun süre kalmamıştı. Onun konumundaki bir adam için kök salmak iyi bir şey değildi.

Bir adamın yorgun ilgisini çekecek başka ne vardı? Zaten ustalaşmadığı ne gibi zorluklar vardı?

Tykir derin bir iç çekti.

"İzninizle Kont Thorksson, kralın *diğer* horozundan bahsediyorum." Tykir'in akli başka yerdeyken Bjold saçmalamaya devam ediyordu. Birden habercinin sözleri kafasına dank etti ve Tykir'in gözleri anlayarak kocaman oldu. *Manroot. Horoz.* Uyluklarının birleştiği yere baktı ve erkeksi bir empatiyle yüzünü buruşturdu. "Kralın siki *ne* yaptı?"

"Sağa döndüm. Yolun yarısına geldik." Elçi susamış bir şekilde bir kadeh bira içti, sonra da ağzını koluna sildi. Tykir'in sonunda mesajını anlamış olmasından dolayı rahatladığı belliydi. "Yarıya indirilmiş bir bayrağa benziyor, öyle."

"Ve *benden* bunu düzeltmemi mi istiyor?" Tykir dehşet içinde soluk soluğa kaldı. "Tam olarak sen değilsin."

Tykir küstah delikanlıya ters ters baktı. "Tam olarak kim?"

Buz gibi sesindeki ton cahilin dikkatini çekmiş olmalıydı. Bjold gözlerini endişeyle bir o yana bir bu yana çevirerek, "Cadı," diye cevap verdi.

Odin'in kanı! Bu aptaldan doğru dürüst bir cevap almak, kurdun kuyruğundan çapak koparmak gibiydi. "Herhangi bir cadı mı?"

"Hayır. Özellikle biri." Haberci Tykir'in yakın incelemesi altında rahatsız bir şekilde kıpırdandı.

Tykir gözlerini göğe doğru devirdi. "Bu yağmurlu bir günde fiyort sisi kadar net." *Bu kadar yorgun olmasaydım, böyle bir saygısızlık için beyinsiz herifi çürük dişleri takırdayana kadar sarsardım.*

Bjold uzun bir bıkkınlık sesi çıkardı ve "Bakire Peçeli Cadı" diye açıkladı.

Tykir kısık bir hırlama sesi çıkardı ve Bjold gecikmiş bir bilgelikle aceleyle açıkladı. "Cadının adı Alinor... Northumbria'lı Leydi Alinor. Anlaf'ın erkeklik organına laneti koyan o. Tüm bunlar, Anlaf ve bir grup askerinin geçen yıl bir gün Britanya'daki Aziz Beatrice Manastırı'na uğraması yüzünden oldu. Manastır, Leydi Alinor'un beceriksiz kardeşleri Lord Egbert ve Hebert'ten bir süreliğine sığındığı bir rahibe manastırına ev sahipliği yapıyordu."

Tykir bu beceriksiz aptalın zihninde "beceriksizliğin" ne anlama geldiğini merak etti. Ama başka bir uzun soluklu konuşmayla karşılaşmamak için sormaya cesaret edemedi. Bunun yerine Bjold'un diğer sözlerine odaklandı. "Uğradı mı? Anlaf bir rahibe manastırına mı uğramış? Bahse girerim biraz tecavüz ve yağma için."

"Peki ya yapsaydık?" Bjold, yağmacı gruptaki rolünü açığa vurarak sinirlendi. "Yağmacılık yapıp yapmadığımızın ne önemi var. Sizin de zamanında yağmacılıktan payınızı aldığınızı söyleyebilirim. Burada söz konusu olan cadının kralın yüzüne bir kutsal emaneti sallaması... bir zamanlar Kutsal Bakire Meryem'i süslediğini iddia ettiği mavi bir başörtüsü." Durakladı, sonra Tykir aptalmış gibi açıkladı: "Meryem Ana, Hristiyanların Tek Tanrısının annesidir."

Tykir aptalın boğazını sıkmamak için ellerini yumruk yaptı. "Meryem Ana'nın kim olduğunu biliyorum."

"Dediğim gibi... işte o zaman Leydi Alinor Anlaf'ı lanetledi ve 'Lanet olsun sana, dinsiz! Bu kötülüğü yaparsan erkeklik organın düşebilir.' Şey, erkeklik organı düşmedi -uzakta, henüz değil- ama sağa doğru bir dönüş yaptı." Bjold bu uzun açıklamadan sonra derin bir nefes aldı.

"Ve?" Tykir dürttü. "Bunun benimle ne ilgisi var?"

"Kral, kanlı laneti kaldırmak için cadıyı sihirli peçesiyle birlikte Trondelag'a geri getirmenizi istiyor."

"Hepsi bu kadar mı?" dedi Tykir. Ama düşündüğü şey şuydu: *Bir Sakson. Anlaf, ticaret yolculuğumun ortasında durmamı, Britanya'ya kadar gidip, hiç şüphesiz isteksiz olacak kadını almamı, onu Hedeby üzerinden Norveç'e geri götürmemi, orada ticaret mallarımın sonuncusunu bırakmamı, sonra da Dragonstead'e dönmemi bekliyor. Ve tüm bunları kış buzları başlamadan önce yapmalıyım. Hah! Anlaf her zaman zorba bir hödüktü, biz çocukken bile. Ama bu sefer çok ileri gitti. "Hayır."*

"Hayır mı? Efendine hayır mı diyorsun? İskandinav sadakatin nerede?"

Tykir hakaretle sertleşti. "Hah! Anlaf, Wessex Kralı Edred'den daha fazla benim lordum değil. Kuzeylilerin bir ulusa değil, belirli bir lidere bağlılık yemini ettiklerini gayet iyi biliyorsun. Amcam Haakon, Norveç'in tüm kralıdır ve sadece ona saygı gösteririm. Dahası, o zamanlar Britanya'da Kral Athelstan'ın sarayında yetişen ve sadece on beş kış gören Haakon, Kral Harald Fairhair'in ölümü üzerine Norveç'e geri döndü ve tüm bağlayıcılara topraklarının odal haklarını iade etti. Dragonstead'deki unvanım Haakon tarafından bana yeniden teyit edildi ve gelecek nesiller için ailem adına özgür ve temiz kalacak."

Tykir, Dragonstead'i düşününce kalbinde bir sızı hissetti. Eğer kendine karşı dürüst olacaksa, Ejderkayası'nın onun için her şeyden daha önemli olduğunu kabul etmesi gerekirdi. Ve bu tehlikeliydi.

Bjold'un yüzü utancın sıcaklığıyla alevlendi ama yine de gevelemeye devam etti. "Kral isteksiz olabileceğinizi düşündü."

"Oh, öyle mi?"

"Eğer ona bu iyiliği yaparsan, bir lütuf olarak Vahşi Olan'a sahip olabileceğini söylememi istedi."

Tykir daha dik oturdu. "Anlaf, Sarazen reisi tarafından kendisine hediye edilen değerli aygırını bana verir mi?"

"Evet." Bjold kesin bir ifadeyle başını salladı. "Toynaklarında beyaz işaretler olan siyah şeytan. İşte o."

"Hmmm," dedi Tykir, kuşklarına rağmen. Yine de direndi. "Hayır. Kış için Dragonstead'e çekilmeden önce yapmam gereken çok şey var."

"Bu durumda Kral Analf bana köle kız Samirah'ı da teklif etmemi söyledi. Ayak bileklerinde küçük gümüş çanlar olan ve vücudundaki delikli halkalardan iki gümüş çan sarkan..." Samirah'ın en belirgin özelliklerini göstermek için iki elini göğsünün önünde birleştirdi.

"Hmmm," dedi Tykir yine, ama bildiği kadarıyla baştan çıkarıcı olan köle kız yüzünden değil. Doğruyu söylemek gerekirse, at daha cazip geliyordu. Yine de sonunda, daha önceki reddini tekrarladı. "Hayır, hiç vaktim yok."

Bjold ellerini gergin bir şekilde sıktı. "Sana bunu söylemek istemiyordum ama söylemeden önce... şey, bana bir şey söyle. Kötü haber getiren elçiyi öldürmeye alışkın bir adam değilsin, değil mi?"

Tykir dikkatle ayağa kalktı. "Konuş, sefil, yoksa dilini ağzından keser ve bir ekmek sipерinin üzerinde Anlaf'a gönderirim."

Bjold'un yüzü daha da aydınlandı. "Bu Şifacı Adam," diye ciyakladı. "Sen cadıyı teslim edene kadar Anlaf onu dostça bir rehine olarak tutuyor."

"Ne?" diye kükredi. "Adam nasıl oldu da Trondelag'a geldi? Arap topraklarında olduğunu sanıyordum. Ayrıca 'dost rehine' de neyin nesi?" Adam, son beş yıldır en ünlü şifacıların sanatlarını icra ettiği Arap topraklarında tıp eğitimi alan, yirmi yaşını geçmemiş genç bir adamdı. Tykir'in Jorvik'te yaşayan üvey kız kardeşi Rain ve kocası Selik'in evlatlık oğluydu. Adam onun için bir aile gibiydi, evlat edinilmiş bir yeğen.

"Dost rehine, Adam'ın zarar görmeyeceği anlamına gelir. Sadece Anlaf'ın sarayından ayrılamaz."

Tykir boğazından alçak sesle, öfke dolu bir hırıltı çıkardı.

Bjold onun bariz öfkesi altında büzüştü ve aceleyle sözlerini tamamladı: "Her şey cadıya ve onu yakalama görevinize geri dönüyor."

Aniden ayağa kalkan Tykir masanın üzerinden eğildi ve Bjold'u paltosunun önünden yakaladı, onu oturduğu yerden kaldırdı ve masanın üzerinden kendisine doğru yarı eğilerek biranın boynuzlarını sağa sola savurdu. Çocuk sanki sütyenini kirletecekmiş gibi görünüyordu, o kadar korkmuştu ki. "Baştan başla," dedi Tykir buz gibi bir sesle, "ve hiçbir şeyi atlama."

Çok uzun bir hikâye olmadığını umarak arkasına yaslandı. Özellikle de başı Thor'un kudretli çekici *Mjolnir* gibi çarptığı için. Özellikle de uzun bir deniz yolculuğundan sonra cildini ve giysilerini istila eden pirelerden kurtulmak için bir hamama şiddetle ihtiyaç duyduğundan beri. Özellikle de yakın arkadaşı Rurik aynı derecede bal likörüne bulanmış kafasını

yanındaki masaya oturdu ve sırtarak sessizce "Cadı avı mı?" diye sordu.

Rurik'in bir cadı avı olasılığından zevk almak için iyi bir nedeni vardı. Tanrısal bir yakışıklılığa sahip olan Rurik (Tykir'in pek de mütevazı olmayan görüşüne göre Tykir'den sonra ikinci sıradaydı) uzun siyah saçlarını ve sakalını karmaşık örgüler halinde örerd. Bıyığı her gün kesilen bir sanat eseri idi. Ancak Rurik'in bu abartılı kibri iki yıl önce bir cadı tarafından darbe yemişti, hem de İskoç bir cadı tarafından, Rurik uyurken yüzünün ortasında, saç çizgisinden çenesine kadar uzanan sivri bir çizgiyi İskoç savaşçıların mavi sodasıyla boyamıştı. Şimdiye kadar Rurik ne tenindeki rengi temizleyebilmiş ne de kurnaz cadıyı bulabilmişti.

Evet, Rurik onu Anlaf'ın cadılık görevini üstlenmesi için cesaretlendirecekti.

Sonra işler daha da kötüleşti.

Bjold konuşmaya başlayamadan, Tykir'in kendi kişisel skald'ı olan Dev Bolthor - *Odin merhamet etsin!* Tykir dudaklarından kaçan iniltiyi bastıramadı. Bir cadıya ihtiyacı olduğu kadar bir skald'a da ihtiyacı vardı, özellikle de küçük bir ağaç kadar uzun bir skald'a.

Ama bir savaşçı, savaşta hayatını kurtardığında bir adam ne yapmalıydı? Söz konusu can dostu beş yıl önceki Ripon Savaşı'nda bir gözünü kaybettiğinde, Tykir umutsuz şövalyeye iş teklif etmek zorunda hissetmişti. Bolthor şimdiye kadar Tykir'in kuzeydeki çiftliğinde aşçı, demirci ve zırhçı olarak çalışmayı denemiş ve başarısız olmuştu. Sonunda, Tykir'in ev halkı tatsız yemekler, yanmış demirhane ve kırılmış kılıçlar yüzünden isyan etmişti.

Tykir Bolthor'a yan gözle bir bakış attı, sonra tekrar baktı. Çok geç fark etmişti ki Bolthor'un yüzünde, üzerine gelecek olan ayetin habercisi olan o hülyalı ifade vardı. Artık kaçmak için çok geçti.

"Herkes dinlesin, bu Büyük Tykir'in destanıdır," diye başladı Bolthor. Bolthor'un tüm destanları bu şekilde başlardı. Ne yazık ki bu açılış cümlesinden daha iyisi yoktu.

Rurik'in dudakları neşeyle yukarı doğru kıvrıldı. Bir eliyle ağzını kapatarak Tykir'e nefesinin altından mırıldandı: "*Hver fugl synger med sitt nebb.*"

"Humph!" Tykir cevap olarak şöyle dedi. "Her kuş kendi sesiyle pekâlâ ötebilir ama Bolthor'un kuş ötüşü şimdiye kadar duyduklarım arasında en ahenksiz olanı."

Onların fikirlerinden habersiz olan Bolthor, tek gözünün üzerindeki siyah bandı düzeltti ve kocaman eline bir kalem aldı. Sağlam gözünü kısarak, önündeki masaya koyduğu balmumu tabletin üzerine özenle rünik semboller basmaya başladı. Skaldların destanları yazması normal değildi ama Bolthor'un kafası kalındı ve yazdığı masalların sözlerini sık sık unutturdu.

"Bence bunun için iyi bir başlık 'Tykir ve Eğri Horoz' olurdu. Bir bakayım, nasıl başlayayım? Hmmm.

"Saksonların
ülkesinde,
Bir kötülük
Cadı uçtu.
için
Anlafı
n gururlu ördek
yavrusu,
O şeytani
Göz.
Şimdi, Ne yazık
ki ve
Alack,
Onun Kürklü
evcil
hayvan artık
Vak...
Ne de ile
onun
eşim
Düz uç."

Bolthor durakladı. "Şimdiye kadar kulağa nasıl geliyor?" diye umutla sordu.

Tykir, Bolthor'un omzunu sıvazlayarak, "Muhteşem," dedi. *Korkunç.* Tykir yüzündeki tiksinti ifadesini zorlukla bastırdı. *Umarım kardeşim Eirik bunu hiç duymaz. Bolthor'un geçen kış uydurduğu "Tykir ve Gönülsüz Bakire" destanına gülmekten yerlere yatacak. Her nasılsa, Bolthor'un aşırı uzun hikâyeleri neredeyse her zaman benim aptal gibi görünmemle bitiyor. En iyisi Anlaf, Bolthor'un erkeklik organından ördek yavrusu diye bahsederek ününü artırdığını duymasın, yoksa bol bol kılıç çiyleri dökülecek.*

Tykir tıraşsız yüzünü kaşıdı ve arkadaşları kadar kötü kokup kokmadığını merak etti. Vikingler, sezonda bir kez yıkanan domuz Sakson ve Frenk erkeklerinin aksine, titiz doğalarıyla ünlüydü. Bir kolunu kaldırarak koltuk altını kokladı... ve irkildi.

"Ördek yavrusu nasıl heceleniyor?" Bolthor bir kenara fısıldadı.

Tykir kuru bir sesle, "C-O-C-K," diye cevap verdi. Bırakalım Bolthor kelimeyi futhark alfabesine nasıl çevireceğini bulsun. Bu oldukça uzun bir zaman alacaktır.

Bjold'a döndü. "Devam edin," diye elini sallayarak onu yönlendirdi. "Kral Anlaf'tan alacağın raporun hoşuma gideceğinden şüpheliyim, ama en küçük ayrıntıyı bile benden esirgeme."

Bjold bir saat kadar sonra nihayet sözlerini bitirdiğinde, Tykir ani bir farkındalık yaşadı... yüzünde geniş bir gülümseme belirdi ve Anlaf'ın Adam'a davranışından dolayı yüzeyin altında kalan öfkeyi gölgede bıraktı. *Artık sıkılmıyorum.*

Önce Rurik'e, sonra da Bolthor'a baktı ve "Görünüşe göre cadı avına çıkıyoruz," dedi.

Kuzey Yorkshire, altı gece sonra

"Vikinger geliyor. Vikinger geliyor." "Baaa. Baaa.

Baaa. Baaa. Baaa."

"Bleat. Bleat. Bleat. Bleat." "Ruff

ruff, ruff, ruff!"

"Vikinger geliyor. Vikinger geliyor."

İster ağlayan koyunu, ister havlayan çoban köpeği, isterse de başka bir Kuzeyli'nin görüldüğüne dair korkunç bir uyarıyla yaklaşan, çığlık atan, koyuna benzeyen hizmetçisi Elswyth olsun, Leydi Alinor'un bir gün için fazlasıyla sorunu vardı. Dudaklarından hiç de hanımefendiye yakışmayan bir cümle döküldü; Vikingerin, koyunların ve köpeklerin kendilerine ya da birbirlerine yapabilecekleri adı konmamış bir egzersizle ilgili bir şeydi bu. Bu, huysuzluktan patlamaya hazır olduklarında hesirlerinin birden fazla kez kullandığını duyduğu bir ifadeydi. Ve Alinor'un öfkesi şu anda çok kötü ve patlamaya hazırdı.

Bir eliyle bir ağaç köküne tutunan Alinor, çalılarla dolu sığ bir çukurun içine sarkmış, koyunlarından biri olan Bathsheba'yı uzun sopasının ucuyla keskin dikenlerden kurtarmaya çalışıyordu. Uygunsuz bir şekilde Beauty adını verdiği uyuz çoban köpeği, başıboş dolaşan küçük bir koyun sürüsünü aşağı vadilerdeki taş çitlerle çevrili otlaklara geri götürmeye çalışırken uzakta havlıyordu.

Córdoba'nın dışında neredeyse hiç bulunmayan kıvırcık boynuzlu bir cinsin şehvetli, aşırı endişeli bir koçu olan David, durmadan melemeye devam ediyordu - son evliliğinden bir gelin hediyesi. İronik bir şekilde, Sheba kızgınlık dönemindeydi,

İlkbaharda Alinor'un gelişen sürüsü için yeni kuzular üretecek çiftleşmeyi çok arzuluyordu ama yine de dilsiz dişi, kıvırcık boynuzlu David'le yakala-beni-eğer-yersen oyunu oynama ihtiyacı hissetmişti. İşte o zaman nazlı Sheba kendini çalıların arasında bulmuştu.

Alinor, çiftleşme ritüellerinin insan erkek ve dişilerinden pek de farklı olmadığını düşünüyordu.

"Vikingler geliyor. Vikingler geliyor." "Baaa. Baaa.

Baaa. Baaa. Baaa."

"Bleat. Bleat. Bleat. Bleat."

"Ruff, ruff, ruff, ruff!"

Alinor, Sheba'nın keçeleşmiş kürküne takılan dalları keserken durakladı, omzunun üzerinden baktı ve fundalıklarla kaplı düzlükte kendisine doğru koşan, başörtüsü rüzgârda uçuşan ve kahverengi ev dokuması eteği neredeyse dizlerine kadar sıyrılmış mutfak hizmetçisini görünce inledi. Elswyth, Graycote Malikânesi'ne eski Roma yolundan yaklaşan yolcular da olsa, üç mil doğudaki Bellard Kalesi'nin otlaklarından gelen başıboş inekler de olsa, *her zaman* Vikinglerin geldiğini düşünürdü.

Gerçekte, Eric Bloodaxe'ın Kral Olaf Sigtryggsson'u kovup Northumbria tacını geri almak için başlattığı seferin haberleri yayıldıkça, Kuzey'den gelen savaşçılar geçtiğimiz yıl Britanya'ya akın akın gelmeye başlamıştı. Başpiskopos Wulfstan'ın ve kuzey Britanya'da yaşayan İskandinav soylularının çabaları sayesinde kısa süre önce bu amacına ulaşmıştı.

Elswyth'in korkuları bir yıl önce, Alinor'a Aziz Beatrice Manastırı'ndaki rahibe manastırına kadar eşlik ettiğinde başlamıştı. Oradayken, iyi kalpli rahibelere yönelik bir Viking saldırısının engellenmesine tanık olma talihsizliğini yaşamışlardı. Alinor manastırda ikiz kardeşleri Egbert ve Hebert'ten saklanıyordu ve onlar da Alinor'a yeni bir evlilik teklifi sunmuşlardı: Yukarı Mercia'lı Ecgfrith, bir ayağı çukurda yaşlı bir lord. Aslında Ecgfrith, Egbert ve Hebert Alinor'u rahibe manastırında bulamadan önce vefat etmişti. İnatçılığından dolayı ne büyük bir dayak yemişti! Sadece yirmi beş kış görmüş olmasına rağmen, Alinor on beşinci yaş gününden beri üç kez evlenmiş ve dul kalmıştı, hepsi de kardeşlerinin açgözlü ihtiyaçlarına hizmet etmek içindi.

Görünüşe göre sorunları bitmek bilmiyordu, çünkü daha dün Jorvik'teki yün temsilcisinden Egbert ve Hebert'in pazar kasabasında yeni bir evlilikle övündüklerini bildiren bir mektup almıştı

Üçüncü kuzenleri Kral Edred'in mührünü taşıyan sözleşme, kız kardeşleri Graycote Malikânesi'nden Leydi Alinor ile Wessex Lordu Cedric arasında bir evlilik sözleşmesiydi. Hastalıklı kral, saltanatının başlamasının üzerinden altı yıl geçtiğinden beri sorunlarla boğuşuyordu. Eğer Vikingler kuzeyde huzursuzluk yaratmıyorlarsa, kendi soyluları da -özellikle de Alinor'un kardeşleri- iyilik için sürekli başının etini yiyorlardı.

Kısa boylu, şişman Cedric'in en az boyu kadar geniş olması kardeşleri için önemli değildi. Bir at kadar ağırdı ve onun büyük torunu olacak kadar yaşlıydı. Egbert ve Hebert için önemli olan Cedric'in sahip olduğu mülklerdi ve bu mülkler Cedric öldüğünde bir eşe, dolayısıyla da vasi olarak onlara kalacaktı.

Alinor kralın emrini reddedemezdi ama zayıf düşmüş hükümdarının kraliyet emrini hiç almadıysa, nasıl olur da sadakatten yoksun sayılabilirdi? Bu nedenle, Egbert ve Hebert'in iki gün sonra geleceğini tahmin ettiği gelişinden önce, Alinor'a kardeşlerinin entrikalarından geçici bir süre için nefes aldırarak yeni bir geçici saklanma yerine çoktan gitmiş olmayı planlıyordu.

"Gel, Elswyth," diye yalvardı, şimdi hizmetçi kız yaklaşıyordu. "Sheba'yı kurtarmama yardım et."

"Ama... ama..." Elswyth nefes nefese itiraz etti, "Vikingler geliyor."

"Ya öyleyse? Bize ne bundan? Yağmalayabilecekleri bir zenginliğimiz yok - en azından görünürde." Alinor, Britanya'nın en kuzeyindeki bu önemsiz malikâne dışında, ölmüş üç kocasından kendisine kalan tüm malikânelerden kendi isteğiyle vazgeçmişti, sırf geriye kalan tek ailesinin ilgisini çekmemek için. Başarılı yün ticaretiyle zenginleştiği gerçeği kardeşleri tarafından fark edilmedi, çünkü tüm karını koyun ağıllarına ve gizli altın sandıklarına geri koydu. En büyük hayali bir gün yalnız kalmaktı.

Elswyth dehşete düşmüş bir fısıltıyla, "Ama bizim ırzımıza geçebilirler," diye bağırdı.

Alinor buna gülmek zorunda kaldı. Yaşlanan Elswyth'in cüppesini kafasından aşağı atma eğilimini hissetmeleri için gerçekten de üzgün Vikingler olmaları gerekirdi. Ve Alinor küçük yaşlardan beri erkeklere güzel görünmediğini gayet iyi biliyordu. Kırmızının en cafcacılı tonundaki saçları ve tüm vücudunu kaplayan çilleriyle, fazla uzun ve yarı yarıya zayıf olan Alinor, ortalama bir erkeğe çekici gelmiyordu... ve yakışıklılıklarıyla ünlü Vikingler'in çok titiz oldukları söylenirdi.

"Elswyth," dedi nazik bir ses tonuyla, "eğer sevgilisini bu çalılıklardan bir an önce kurtarmazsak David'in tecavüzüne uğrama tehlikemiz herhangi bir Viking'inkinden daha fazla."

Elswyth homurdanarak Alinor'a yardım etmek için ileri uzandı ama nefesinin altında o meşhur Anglosakson nakaratını mırıldandı: "Tanrım, Kuzeylilerin hiddetinden lütfen bizi koru."

Tykir çok öfkeliydi.

Britanya topraklarına yelken açmadan önce Birka'daki ticaret girişimlerini ve bazı gemi onarımlarını tamamlaması iki hafta sürmüştü. Şimdi, son dört senedir -yirmi sekiz boşa geçen, kanlı gün- Rurik ve Bolthor'la birlikte Britanya adasının bir ucundan diğerine at sürüyor, ele geçirilmesi zor cadıyı arıyorlardı. Vikingler denizlerde yelken açmak için yaratılmışlardı, karada, atların üstünde, kışları yara bere içinde kalana ve ruh halleri kızışana kadar uzun, engibeli mesafeler kat etmek için değil.

Ve hepsi Leydi Alinor'un suçuydu. Daha doğrusu, Leydi Cadı, diye düzeltti kendini. Anlaşıldığı kadarıyla ilginç bir kadındı. Üç kez evlenmiş *olan* bu *büyücü kadın* -ki *üç eşinin* de *ölmüş olması düşünen bir adamda şüphe uyandırmaz* mıydı- bu cehennem gibi topraklarda *bir düzine zengin mülke sahipti* ve hepsi de Bjold'un sözünü ettiği beceriksiz ikizler olan kardeşleri tarafından yönetiliyordu. Ama o kasvetli, uzak kuzey Northumbria'da, neredeyse İskoçya sınırlarına kadar uzanan fakir bir çiftlikte yaşamayı seçmişti... Pagan ayinlerini mahremiyet içinde gerçekleştirdiğine şüphe yoktu.

Görev neredeyse bitmek üzereydi. Kısa bir süre önce Graycote Malikânesi'nde durduklarında, kale komutanı Tykir'e Leydi Alinor'un tepelerde koyunlarıyla ilgilendiğini söylemişti. *Bakmak mı? Hayvan kurban etme gibi kara bir ayinle mi meşguldü?*

İşin tuhaf yanı, yıkılmaya yüz tutmuş surları ve kale duvarlarıyla ahşap ve taştan yapılmış kale, düzgün bir şekilde muhafaza ediliyordu ama son derece eskimişti. Aynı zamanda, kışlık yem için kesilmiş geniş saman tarlaları kurumaya bırakılmıştı. Yakındaki bir ahırda bir düzine inek sağılmayı bekliyordu. Hasat edilmiş şalgam, havuç, lahana ve diğer gıda maddeleri yığınları ağır arabalarla taşınıyordu. Burası bakımsız bir araziydi ve erzakla dolup taşıyordu. Ne kadar tuhaf!

Her ne olursa olsun. Cadının zengin ya da fakir olması umurunda değildi. Yakında yolculuğu sona erecek ve Leydi Alinor ona çektiirdiği onca zahmetin karşılığını fazlasıyla ödeyecekti.

"Dikkatli olmalıyız, Tykir," diye uyardı Rurik onu.

Üçü de atlarını yan yana sürerek kastellanın talimatlarına uyarak bir aşağı bir yukarı gittiler. Leydi Alinor'un ahmak kastelları -bir grup hesirin lideri-hanımının peşinden üç Viking savaşçısını gönderirken onun güvenliğini sorgulamayı aklına bile getirmemişti.

"Sana sormaktan nefret ediyorum... ama neden?"

"Bu cadının yalnız mı yoksa bir cadılar meclisinde mi olduğunu bilmiyoruz."

Tykir başıyla onayladı, ancak yalnız ya da başka türlü büyücülük hakkında özel bir bilgisi yoktu. Bu konuda Rurik'in daha büyük bilgeliğine boyun eğmek zorunda kalacaktı.

"Cadının bizi büyüsü altına almak için çok güzel bir çehreye bürüneceğine şüphe yok."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet, bana olan da buydu, garanti ederim. Yoksa neden yabancı bir ülkede, bilinen bir cadının huzurunda gardımı indireyim ki?"

Tykir güldü. "Çünkü İskoç kız senin için güzel bacaklarını açtı, işte bu yüzden. Çünkü erkek arzusu her zaman senin üzerinde. Çünkü kulaklarının arasındaki taş yerine bacaklarının arasındaki taşla düşünüyorsun."

Rurik çenesini küstahça kaldırdı ve yüzünün ortasındaki mavi boyalı çizgiye dikkat çekti - bir cadıyla olan aptalca ilişkisinin kanıtı.

"Madem İskoçya'ya bu kadar yakınız, neden cadıyı aramaya gitmiyorsunuz? Belki de onun işaretinden sonsuza dek kurtulabilirsiniz."

"Geçen yılın tamamını o fahişeyi arayarak geçirdim ama boşuna. Şimdi onu aramak için kış aylarını Yaylalarda kışımı dondurarak geçirmeyi reddediyorum. Gelecek yaz onu bulacağım ya da lanetleneceğim."

"Cadıların cüppelerinin altında sakladıkları bir kuyrukları olduğuna dair eski hikâyelerin doğru olup olmadığını bilmek isterim," diye araya girdi Bolthor. "Bu uzun uzantıyı kaybetmelerinin tek yolunun ölümlü bir erkekle evlenmek olduğu söylenir."

Rurik Tykir'e, "Gördün mü," dedi, "cadıların baştan çıkarıcı bir forma büründükleri konusunda haklıymışım. Bir erkeği tuzağa düşürmek ve böylece kuyruklarını kaybetmek istiyorlarsa güzel olmaları gerektiği mantıklı."

"Siz ikiniz her şeye inanırsınız," diye kükredi Tykir. "Tek bildiğim, bu cadının altındaki ateşi yakacak kişinin ben olmak istediğim... Kral Anlaf'ın onunla işi bittiğinde yani. O zaman, bir daha asla İngiliz toprağı ya da İngiliz bir fahişe görmezsem, benim için çok erken olacak."

"İşte orada," dedi Rurik heyecanla.

Bunu uzun ve anlamlı bir sessizlik izledi. Sonunda Tykir tiksintiyle homurdandı ve hepsinin düşündüğü şeyi yüksek sesle söyledi: "Güzel cadılar teorisi buraya kadarmış!"

"Bence bu bir destan gerektiriyor." Bolthor çoktan heybesinden balmumu tabletini çıkarmış, "Tykir ve Alev Saçlı Cadı" hakkında bir şeyler mırıldanıyordu. Sonra da her zamanki giriş konuşmasına başladı: "Herkesi dinleyin, bu Büyük Tykir'in destanıdır."

"Kıcına bir kalem sokmaya ne dersin?" Tykir cevap verdi.

Bolthor onu görmezden geldi ve ayetlerini söylemeye başladı.

"Alevler Orada
vardı
Ama ateşten
değil. Şeytan'ın
nefesinin vahşi
dumanı
Bu Cadı'nın
Kafa
için yakalamak
ve
dikkatli savaşçı,
Torunu
olmasına rağmen
Büyük Kral
Harald Fairhair."

"Bir zamanlar güney iklimlerinde bir Viking iken bu renkte bir meyve görmüştüm. Sanırım ona portakal deniyordu." Rurik, genç kızın tuhaf renkli saçlarını görünce hayretle konuştu.

Tykir daha önce de kızıl saç görmüştü - elbette hepsi görmüştü. Yüce Odin'in bile kızıl saçları vardı. Ama Tykir hiç böyle bir saça tanık olmamıştı. Gerçi Rurik turuncu rengi konusunda yanılıyordu; daha çok metal bir kalkanın üzerindeki parlak pasa benziyordu.

"Oh, Freyja aşkına! Onu süsleyen de şeytanın tükürüğü mü?" Bolthor tiksintiyle ürperdi. "Cehennem ateşi gibi saçlar ve teninde Lucifer'in işareti... Kesin olan şu ki, o bir cadı."

Haklıydı. Kadın çillerle kaplıydı, açıkta kalan teninin her yeri ve şüphesiz cübbesinin altındaki diğer her yer. Normalde onun gibi bir hanımefendinin saçlarını örten başörtüsü ve peçesi

Yüksek doğum, Leydi Alinor'un meleyen bir koyunu kovalayan bir koçu kovaladığı yerin hemen ötesindeki bir çalı sazından utanç verici bir şekilde asıldı.

"Etrafta tanıdıklarını görüyor musun?" Bolthor kısık bir sesle sordu. "Cadılar çoğu zaman kedileri dostları olarak kullanır."

Hepsi ufku taradı. Görünürde bir kedi yoktu.

"Belki de," dedi Rurik tereddütle, "ailesi koyundur." "Koyun mu?" dedi o ve Bolthor hep bir ağızdan.

Bu inanılmaz olay karşısında hepsinin ağzı açık kaldı.

Ama sonra Tykir'in aklı başına geldi. "Hayatımda hiç bu kadar saçma bir şey duymamıştım."

Rurik ve Bolthor, "Ben de öyle," diye hemfikir oldular.

Ama hepsi birbirlerine baktı, emin değillerdi. Eğer gerçekten de koyunları evcil hayvan olarak kullanıyorsa, çok güçlü bir cadı olmalıydı. Bölgede düzinelerce koyun vardı.

"Ve bakın," diye ekledi Bolthor, "bir asa taşıyor. Herkes bir cadının sihirli bir asa taşıdığını bilir. Ve elbette bir çan ve bir kristal."

Azgın koç tarafından parçalanan dişi koyunun boynundan bir çınlama sesi geldi. Tykir'in vücudundaki ince tüyler, cadının aletlerinden en az birinin bu şekilde onaylanmasıyla diken diken oldu.

Hepsi onun bir kristal takıp takmadığını ya da taşıyıp taşımadığını anlamak için gözlerini kısıtı. Sade, buruşuk elbisesinden başka bir şey görmediler. Kristali sakladığına şüphe yoktu.

"Sence ormanda çıplak dans ediyor mudur?" Rurik merak etti. "Bu yaygın bir cadı uygulamasıdır."

"Senin cadı yaptı mı?" Tykir sırtarak sordu.

"Evet, öyle yaptı," dedi Rurik ona sırtarak. "O sergiyi görmek için neredeyse lanetli işaretini almaya değdi."

Tykir, "Bu cadıyı çıplak görmekten o kadar da zevk alacağımızı sanmıyorum," dedi. Hepsi aynı fikirdeydi.

Onlar bu gözlemleri yaparken, Rurik'in köpeği çılgınca havlıyor, koyunlar meliyor ve gergin atlar kişniyordu. Bu kaosun ortasında, uyuz bir çoban köpeği dörtnala tepelerin üzerinden onlara doğru geliyor, meleyen koyun sürüsü de arkasından geliyordu. Görünüşe göre çoban köpeği, Rurik'in atının sağ ön bacağının yanında duran, mesafeli görünmeye çalışan ama heyecanla işeyen kurt köpeği Beast'i fark etmişti.

Tykir ve yoldaşlarının çeneleri bu korkunç manzara karşısında neredeyse yere dŖecekti.

Tam o sırada ko kızgınlığını bitirmiş ve koyunsu arkadaşı kaçmış. Ama anlaşılan azgın koçun başka fikirleri vardı. Onun peşine düşmüş, sonra olduğu yerde durmuş, geri geri gitmiş ve ikisine bir an önce vazgeçmeleri için bağıran Leydi Alinor'u kovalamaya başlamış. Koç, kıvırcık boynuzlarıyla Leydi Alinor'un kıına çarptığında, Leydi Alinor yere düştü ve kıı havaya kalktı.

Ve üç adam da gözlerini bir noktaya dikmiş, donup kalmışlardı. Kuyruğu var mıydı, yok muydu?

OceanofPDF.com

İkinci Bölüm

Vikingler gerçekten geliyordu.

Aslında geleceklerdi.

Ve onun kışına bakıyorlardı.

Zampara dinsizler! Kanlı çapkınlar! Viking lanetleri! Eğer bana tecavüz etmeye kalkıştırlarsa, makasını çekerim ve en azından birinin artık iffetsiz eğilimi kalmaz.

Elswyth ölümcül bir korkuyla sürekli "Ooh, ooh, ooh, ooh" diye inliyordu. Köpek ve yarım düzine koyun hepsinin etrafında dönüyor, Beauty Kuzeylilerle birlikte gelen güzel kurt köpeğine aşırı coşkulu bir köpek hoş geldin havlaması atıyordu. Bu arada David nihayet uysallaşan Sheba'ya binmişti bile ve yüzündeki ifade tam bir coşkuydu.

Bunlar muhtemelen ilkel topraklarında her zaman böyle kaba davranışlara tanık olan Vikinglerden başkası olsaydı Alinor çok utanırdı.

"İyi adamlarım, topraklarımda ne işiniz var? Size nasıl yardımcı olabilirim?" Alinor, İngilizceye çok benzeyen İskandinav dilinde sordu. Geçtiğimiz yıllarda Viking kökenli halkların yoğun olarak yaşadığı Northumbria pazarlarında yünleri için pazarlık yaparken bu dilde ustalaşmıştı.

Şimdi, onlarla konuşurken, beceriksizce ayağa kalktı ve bir elini kalçasına koyarak korkusuz bir poz vermeye çalıştı, aynı zamanda diğer eliyle başlığını ayarladı. Ne var ki başörtüsü ve pelerin kaybolmayı başarmıştı. Alinor parmaklarını başının üstündeki dağınıklıkta gezdirdi. Kırkılmadan önce alev alev yanan, uzun tüylü bir koyuna benzediğinden şüpheleniyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse, Egbert bir keresinde ona tam da bunu söylemişti.

evlilik arayışlarına yardımcı olmak için görünüşünü değiştirdi. Yırtık tırnakları saçındaki düğümlere takılmaya devam edince pes etti. Vikinglere batıya doğru işaret ederek, "Malikânem kısa bir mesafe ötede," dedi. "Eğer aradığınız yiyecek ve içecekse, kâhyam size ve güzel atlarınıza konukseverlik gösterecektir. Biz fakir bir malikaneyiz ama korkmanıza gerek yok...."

Saçlarını yüzünden geriye doğru savurup, ince işlenmiş deri ve gümüş süslemeli muhteşem siyah atların üzerinde oturan üç Viking adamını ilk kez iyice gördüğünde sözleri kesildi. Titriyordu ama serin sonbahar esintisinden değil; esinti canlıydı ve gittikçe güçleniyordu. Viking geleneğine göre işlenmiş, ölümcül keskinlikteki kılıçlar yanlarındaki kınlardan sarkıyordu. Atlarının üzerinde son derece kabartmalı kalkanlar vardı. Adamların hepsi alışılmadık derecede uzun boylu ve iri kaslıydı. *İsa, Meryem ve Yusuf!* Tıpkı Elswyth gibi sızlanmamak için alt dudağını ısırarak zorunda kaldı.

Bütün erkekler ince siyah yün sütyen ve kısa deri bilek botları giymişlerdi. Soldaki gerçek bir devdi; diğer ikisinden en az bir baş daha uzundu ve kendileri de son derece uzun boyluydu. Beyaz-sarı saçları omuz hizasına kadar sarkıyordu. Belinden kuşaklı kahverengi yün bir tunik giymiş ve omuzlarını, bir kolunu açıkta bırakan farklı uzunluklarda birkaç kat mantoyla örtmüştü; bu kol, şimdi yere dayadığı uzun pollü bir savaş baltasına dayanıyordu. Muhtemelen otuz kıştan fazlasını görmemişti ama yüzündeki sert çizgiler onu yaşının ötesinde yaşlandırıyordu. Bir gözünün üzerindeki siyah yama, hırpalanmış asker görüntüsünü tamamlıyordu.

Sağdaki Viking koyu renk saçlıydı ve Alinor'un tahminine göre bir tavus kuşu kadar kibirliydi. Devden en az beş yaş daha genç olan adam ipeksi bıyıklarını sıvazlıyordu. Sakalı ve saçları karmaşık örgüler halinde örülmüştü - birçok savaşçının savaşın ortasında saçlarının gözlerine kaçmasını önlemek için benimsediği bir alışkanlıktı bu- ama bu Viking'in örgüleri renkli boncuklarla birbirine geçmişti. En ilginci ise yüzünün ortasından aşığı doğru inen mavi pürüzlü çizgiydi; bu çizgi görünüşünü hiç de bozmuyordu, hatta bazıları bunun çekiciliğini artırdığını bile söyleyebilirdi. Gözleri ve yüz tasarımıyla uyumlu mavi bir yün tunik giymişti ama omuz mantosu yerine gri bir tilki derisi omuzdan karşı bele, öne ve arkaya dikkatsizce atılmış, tabaklanmış deriden geniş bir kemerin içine sokulmuştu. Onun rahatı için ölen hayvan çok büyük olmalıydı. Çevik bir hareketle yere uzandı ve yaygaracı köpeği okşayarak uyardı: "Şşşt, Canavar. Bu sadece iğrenç bir kaltak. Altında

Kısa bir cilveleşme için ilginç çeker, benim güzel köpeğim." Konuşurken Alinor'a sırtı ve Beauty'yi mi yoksa onu mu kastettiğini belli etmedi.

Ama onun ilgisini çeken ve elinde tutan, ortadaki Viking -görünürdeki lider- oldu. Alinor'un başı geçmişte hiçbir zaman bir adamın hoş yüz ifadesiyle dönmemişti. Ama şimdi öyleydi.

Uzun saçları açık kahverengiydi ve soluk sarı tellerle parıldayan altın görünümü veriyordu; bahse girerdi ki bu etki açık denizlerde geçirdiği uzun yıllar boyunca güneşin ağartıcı etkisinden kaynaklanmıştı. Diğerlerinden daha yaşlıydı, muhtemelen beş otuz yaşlarındaydı ve tanrısal bir yakışıklılığa sahipti. Kutsanmış Aziz Boniface! Gerçekten de yıllar ona çok yakışmıştı.

Onun da saçları örgülüydü ama sadece bir tarafında, açıkta kalan bir kulağından şimşek şeklinde gümüş bir küpe sarkıyordu. Tamamen siyah giyinmişti -sutyen, tunik, kemer- omuzlarından ayak bileklerine kadar en iyi kalite yünden yapılmış, siyah samur astarlı bir pelerinle örtülüydü. Pelerinin bir omzuna, iç içe geçmiş yılanlardan ve berrak krizolit gözlerden oluşan ağır bir altın broş iliştilmişti. Boynundaki zincirde, ortasında kan kırmızısı bir damla bulunan yıldız şeklinde kehribar bir kolye vardı.

"Eee?" dedi, bal rengi kahverengi gözleri buz gibi bir küçümsemeyle onu ölçüyordu.

"Ne-ne?" Zihni yün toplarken o konuşuyor olmalıydı.

"Dedim ki leydim," diye tekrarlardı abartılı bir sabırla, "*é heiti Tykir...* Benim adım Kont Tykir Thorksson ve bu kadar uzak mesafeye sizin yiyeceğiniz ya da içeceğiniz için gelmedim."

Başını yana eğdi. "O zaman neden geldin?" "*Sizin için geldim, Leydi Alinor.*"

"Bana kuyruğunu göster."

"Ta-tail...?" Alinor şokla içten içe sarsıldı. Oooh! Masadan tahta bir hendek sopası alıp kaba saba Tykir Thorksson'un kalın kafasına vurmaktan başka bir şey yapmak istemiyordu. Cadı kuyruğundan bahsetmesi, koyun otlağından çıktıklarından beri *ona* söylediği bir dizi çirkin sözün sonucusuydu; ilki ve en çirkinini, *onun için* Norveç'ten buraya kadar gelmiş olmasıydı.

Büyük salondaki yüksek masada onun yanında oturuyordu ve demir bir el ön koluna kenetlenmiş, onu sandalyesinin koluna kilitlemişti.

Aksi takdirde, çoktan ayağa kalkmış ve hemen onun huzurundan ayrılmış olurdu. O ve iki yoldaşı, malikâneye döndüklerinden beri, garderober'ye gittiğinde bile onu gözlerinin önünden ayırmayı reddetmişlerdi.

"Dinle, uh..." Vahşi, kralın bir alt basamağı olan ve asalet bakımından bir İngiliz lorduna benzeyen *jarl* unvanını ilk andan itibaren ona bildirmişti. Üst İskandinav soyluluğunun bu rütbesine, torunu ünlü, uzun zaman önce ölmüş Kral Harald Fairhair'e bağlanan kan bağı sayesinde sahipti. Sanki onun aşağılık bir köle mi yoksa yüksek bir kont mu olduğu umurundaymış gibi! Ya da Viking, Frank ya da Sakson olması umurundaydı. Adam hâlâ kaba saba bir hödüktü. *Ama yüksek mevkideki bir Viking'e nasıl hitap edilir? Lordum mu? Kontum? Barbarım mı?* "Dinle, kontum-"

Bir kahkaha attı. "Bana Tykir de."

Hayır, tahta bir siper bunun için çok hafif bir ceza olur.

Bir taş daha iyi. Büyük bir tane.

"Peki, bana kalçalarını gösterecek ve bu rahatsız edici protestolara son verecek misin? Eğer kuyruğun yoksa, bunu kanıtla... Gerçi gerçek bir cadının istediği zaman kuyruğunun görünüp kaybolmasını sağlayabileceğine inanmaya meyilliyim."

Kendini tutma çabalarına rağmen dişlerini gösterdi ve alçak bir tıslama sesi çıkardı.

Sırttı.

"Eğer gerçek bir cadı olsaydım, şu anda sana bir büyü yapar ve seni bir kurbağaya dönüştürürdüm."

Güldü. "Her ne olursa olsun, senin peşinde yeterince zaman harcadım. Üç gün sonra Jorvik'teki uzun gemimde olmayı umuyorum. O yüzden anlamsız oyalanmalarına bir son ver."

Aaarrrrgh! Graycote'a bir Viking kralına büyü yapan cadı için geldiğini söylediğinden beri bu inatçı alağı masumiyetine ikna etmeye çalışıyordu. Olası bir hikâye! Yağmalamak için bir hedef aradığına şüphe yoktu. Kadının fakir evinde değerli bir şey bulamazdı. Ya da belki de onu rehine olarak kaçırmayı umuyordu. Kardeşlerinin onu geri almak için bir kuruş bile ödemeyeceğini bilmiyordu. Onlar için kızın tek değeri, yeni bir evlilik ayarladıkları her seferinde onun için aldıkları başlık parasıydı... tabii dul kaldığında ona kalan mülklerle birlikte.

Ve yaşlanan kale komutanı Gerald'ın hiç umudu yoktu. Bakışları sözde koruyucusuna, üç kişilik asker grubunun liderine takılınca dehşetle yüzünü buruşturdu. Adam yüksek masanın ucunda uyukluyordu,

ve öğleyi ancak geçmişti. Bu Vikingler, kalenin zayıf korumasını gördüklerinde putperest tanrıları tarafından kendilerine bir hediye verildiğini düşünmüş olmalı. Hah! Bu onun açısından kasıtlı bir taktikti. Müreffeh çiftlikleri ve koyun otlakları, bakımlı ve erzakla dolu olan, ancak duvar halıları veya gümüş sofra takımları gibi süslemeler veya lüks süslemeler içermeyen kalesinin sadeliğiyle keskin bir tezat oluşturuyordu. Eğer Alinor ahşap ve taştan yapılmış malikânesini güzel bir şatoya dönüştürürse, Egbert ve Hebert burayı ondan hemen alırlardı. Aynı şey Gerald'ın liderliğindeki asker ordusu için de geçerliydi. Güçlü savaşçılar kardeşlerinin dikkatini çekerek.

Viking, "Bir de şu açıdan bakın, burada sizin varlığınızı talep eden hiç çocuğunuz yok," dedi.

Ne? Duygusuz herif gevezelik ederken o da yarım yamalak dinliyordu.

"Mülkünüzü kölelerin bakımına bırakmakta özgürsünüz. Aslında, sen bunu İskandinav topraklarına bir zevk gezisi olarak değerlendirebilir." Sonra kollarını kavuşturdu ve göğsünü kabarttı, eylemleri için bu gülünç gerekçeyi bulduğu için kendinden çok memnundu.

"Bir zevk gezisi mi?" Sesini güçlkle alçak bir çığlığa indirebildi. "Bu, bir insanın tırnaklarını söküp buna iyi bir bakım demekle kıyaslanabilir mi?"

"Muhtemelen," dedi utanmadan.

Bir an düşündü. "Çocuğum olup olmadığını nereden biliyorsun?"

"Castellan'ınız bana öyle söyledi."

Gerald'la gevşek dili hakkında ciddi bir konuşma yapacaktı. Bu arada, o çocuk yetiştirebiliyorsa, kendisi de yetiştirebilirdi. "İsteksiz bir kadını dünyanın öbür ucuna götürmen hakkında çocukların ne düşünecek?"

Yüzü, derin bronzlaşmış teninin altında kırmızının pembe bir tonuna dönüştü. "Benim çocuğum yok... bildiğim kadarıyla."

Onun bu ifadesine bir kaşını kaldırdı. "Bildiğiniz kadarıyla mı?"

"Ailem ya da ailemin olmaması seni ilgilendirmez," dedi buz gibi bir sesle ve başka bir şey söylememek için elini kaldırdı. "Şimdiye kadar size karşı nazik davrandım Leydi Alinor. Bunu güzelce yapabiliriz ya da yapmayız. Benim için fark etmez."

"Ama-"

"Eşyalarınızı toplayın, size yalvarıyorum. Yoksa ben toplarım. Öyle ya da böyle, akşam olmadan Aynsley'de kamp kurmak istiyorsak yola çıkmalıyız."

"Ama-"

Daha fazla tartışmaya izin vermeyi reddetti. "şunu bilin leydim: Anlaf'a bir cadı teslim edeceğime söz verdim ve bir cadı teslim edeceğim."

"Ben... bir... cadı... değilim," dedi yarım akıllı anlayabilsin diye eşit aralıklı kelimelerle.

"Kanıtla..." dedi, onun adımlarını taklit ederek.

Kız sinirlendi. *Hiçbir şey söyleme, Alinor. Aklını başına topla. Açık bir kafa seni bundan daha kötü durumlardan kurtardı.*

"Herkes bir cadının kuyruğu olduğunu bilir," diye devam etti hödük. "Herkes mi?" diye alay etti.

"Bana böyle söylendi," dedi savunmacı bir tavırla. Olağanüstü kalın, kahverengi kirpikleri belirsizlikle dalgalandı.

"Kim tarafından, söyler misiniz?"

Tykir'in bıyıkları terlemiş yüzü kızarmış bir halde, dünyanın en beklenmedik kafatasçısı olan tek gözlü dev Bolthor'un büyük kadehlerde bal likörü içtiği tarafı işaret ederek, "Herkes dinlesin, bu alev saçlı bir cadı-çoban kızla tanışan Büyük Tykir'in destanıdır..." gibi bir şeyler mırıldanıyordu.

"Büyük Tykir mi?" Alinor kıkırdamasını engelleyemeyerek sordu.

"Bir kralın
kuyruğunu düzeltmek
için

Cesur savaşçı
geldi mi?

Kuyruğunu
kaybetmek
yaptı cesur
Cadı arzusu.

Hangi kuyruk
kazanmak

Bu savaşta
kuyrukları?"

Tykir utangaç bir tavırla omuz silkti ve kendi hesabına onunla bir kahkaha paylaştı. Bir erkekte -ya da kadında- kendine gülebilde yeteneğini severdi.

"Ama tüm bu durumun saçma olduğunu kabul etmelisiniz. Ben de senin gibi bir cadı değilim... bir trol." Bu söz üzerine dudakları eğlenerek kıpırdadı. "Öte yandan..."

"Neden, seni küstah fahişe! Benim bir trol olduğumu mu ima ediyorsun?" Ceza olarak ön kolunu sıktı ama çok sert değildi. "Doğrusu, ben

Dürüst olmak gerekirse, tüm pervasızlık sınırlarını aşsa da cesaretinize hayran olmamak elde değil. Kimse seni kurdun kuyruğuna çimdik atma konusunda uyarmadı mı?"

"Trolün kuyruğunu mu kastediyorsun?" diye sordu arsızca.

Güldü. "Daha dişe dokunur bir lokma olmaman çok kötü. Trondelag'a dönüş yolundaki uzun yolculukta cazibeni tatmak hoşuma gidebilirdi."

Dans eden gözleri, ince orman yeşili yünden yapılmış temiz entarisi ve ona uygun başörtüsüyle kızın formunu değerlendirdi. Yabani saçları beyaz bir pelerin altında düzgünce toplanmıştı ama onun için hiçbir çekiciliği olmadığını biliyordu. Sorun çilleriydi elbette. Batıl inançları olan aptal erkeklerin çoğunu tiksindirirlerdi. Batıl inançları olmasa bile, süt beyazı ten gibi geleneksel güzellik standartlarıyla aşırı derecede ilgiliydiler. "Beni bir tanrıça kadar güzel ya da bir kirpi kadar çirkin bulmanız umurumda mı sanıyorsunuz? Üç kocamı gömdüm. Eşim olsun ya da olmasın, mallarımı tatmaya çalışan bir sonraki adam bunu cesedinin üzerinden yapacaktır."

Viking'in ağzı şaşkınlıktan bir karış açık kaldı. Sonra boştaki elini takdirle dizine vurdu. "Thor'un kanı! Dilin sağduyunun önüne geçmiş. O konuşkan uzantıyı ağzından çekip alabileceğimi, kılıcımın tek bir hareketiyle kesebileceğimi ve akşam yemeği için kızartabileceğimi bilmiyor musun?"

İşte bu, kafama yerleştirilmesini istemediğim bir imge. Farklı bir taktik denemeye karar verdi. "Büyücülüğe gerçekten inanıyor musun?"

"Evet. Hayır." Düşünceli bir şekilde çenesine vurdu. "Belki."

Başını eğdi, görünüşte zeki bir adamın -en azından ağzından salyalar akan bir beyinsiz değil- nasıl olup da kara büyüye inanabildiğini anlamaya çalışıyordu.

"İskandinav topraklarının sert ve vahşi olduğunu anlamalısınız, özellikle de yaşadığım yer olan Norveç'in kuzeyinin. Burası Britanya'dan, hatta Northumbria'dan bile çok farklıdır," diye açıkladı. "Yaz aylarında sürekli gün ışığının olduğu zamanlar ve kış aylarında sürekli karanlığın olduğu zamanlar vardır. Karanlığın uzun süreler boyunca hayatın bir gerçeği olduğu bir diyarda, halkımın batıl inançlara olan eğilimini takdir etmek kolaydır. Ormanın derinliklerinden, dağlardan, nehirlerden ve fiyortlardan büyüleri yaratıkların geldiğine inanırlar: *hulderler, nisser, fosse-grimmer, nøkker*. Bunlarla karşılaştırıldığında cadılar bir hiçtir. Ah, unuttum. Elfler, cüceler ve troller de var." Son kelime üzerine kaşlarını şakacı bir şekilde salladı. "Bunlar

Yine de hepsi kötü yaratıklar. Bazıları yaramazlık tanrımız Loki tarafından teşvik edilen oldukça eğlenceli yaratıklardır.

"Dahası, size Kral Harald Fairhair ile ilgili bir hikâye anlatmak isterim. Oğullarından biri olan Hadeland'lı Ragnvald Rattlebone'un büyücülük yapmasına rağmen, torunum büyücülere ve büyüye karşı büyük bir nefret besliyordu. Sonunda, diğer oğlu Eric Bloodaxe'a kendi oğlunu öldürmesini emretti. Eric sadece bunu yapmakla kalmadı, aynı zamanda iyi bir önlem olarak seksen büyücüyü daha öldürdü.

"Yani, evet, kara sanatlara inanıyorum."

"Humph!" Alinor'a göre bunların hepsi saçmalıktı. Ama sonra aklına ani bir düşünce geldi. Bu vahşi savaşçı, eğer isterse kardeşlerini bir el darbesiyle defedebilirdi. Ya kardeşleri son evlilik çabalarından vazgeçene kadar kısa bir süreliğine onunla birlikte İskandinav topraklarına giderse? Bu her ikisinin de sorunlarını çözmenin bir yolu olmaz mıydı - Viking laneti kaldırmak için bir "cadı" getirme sözünü yerine getirecek ve kız da dördüncü bir evlilikten kurtulacaktı?

"Çöz beni Viking," dedi sonra, adamın uzun parmaklı kavrayışıyla hâlâ sandalyeye sabitlenmiş olan koluna bakarak. "Görevin hakkında daha fazla şey duymak istiyorum. Beni Northumbria'ya geri götürmen tam olarak ne kadar sürer?"

"Seni Kral Anlaf'a takdim ettiğimde görevim sona eriyor." Kadın şaşkınlıkla başını eğdi.

"Lanet ortadan kalktıktan sonra Anlaf'ın sizi silahlı bir eskortla eve göndereceğinden oldukça eminim ama o zamana kadar tahminimce kış buz tutmuş olur. Bu yüzden Paskalya'ya kadar evde olabileceğinizi tahmin ediyorum."

Oldukça emin misin? Sonra diğer sözleri dikkatini çekti. "Paskalya mı? Paskalya mı? Bundan altı ay sonra. O kadar uzun süre yok olamam. Kış dokuması ne olacak? Ya ilkbahar kuzulaması? Ya ilk kırkım? Graycote'ta bakmam gereken yüzden fazla koyun var." Ona öfkeli bir bakış fırlattıktan sonra, "Bu imkansız," diye bitirdi.

"Başka seçeneğiniz yok leydim."

Bunu göreceğiz. Sert önlemler almak istemiyorum ama sırtımı duvara dayamaya zorlarsan yaparım, Viking. "Tekrar söyle. Tam olarak hangi yüksek Viking şahsiyetine küfretmekle suçlanıyorum?"

"Bu kadar çok mu var?"

Bu kadar çok mu var? Alinor kafasının içinde alaycı bir şekilde tekrarlardı. "Hayır, yok. Bir tanesini bile hatırlayamıyorum." Hızlı bir hafıza parlamasıyla durakladı

aklına geldi. "Yalnız... ah, geçen yıl Aziz Beatrice Manastırı'na yapılan Viking saldırısından bahsetmiyorsunuz herhalde?"

Başını salladı. "Norveç Kralı Anlaf'tı."

Alnı şaşkınlıkla çatıldı. "İyi Haakon'un Norveç kralı olduğunu sanıyordum."

"Evet, amcam Haakon Norveç'in tüm kralı ama birçok küçük kral var. Kuzenim Anlaf Trondelag'da bir bölgenin reisi ya da düşük kralı."

"Amcan... kuzenin? Krallar mı?" diye kekeledi.

"Sonunda! Şimdi anlıyorsun."

"Anladınız mı? O vahşi -kuzenin- Rahibe Mary Esme'ye tecavüz etmek üzereydi."

Omuz silkti. "Ve sen onu lanetledin." "Ben mi yaptım?"

"Ve sihirli peçeyi salladı mı?"

"Hangi sihirli peçeyi?"

"Bakire'nin Duvağı. Bu arada, mavi peçeyi de yanında getirmeyi unutma. Laneti kaldırdığınızda Anlaf onu görmek isteyecektir."

Alinor hayal kırıklığıyla gözlerini şaşı yaptı. "O mavi örtü *benim* başörtümdü ve ben onu sallamıyordum. O barbarı Rahibe Mary Esme'den kurtarmak için verdiğim mücadele sırasında başımdan düştü."

"Şaka yapıyorsun."

"Ve bir şey daha, adamı lanetlemiş olabilirim, ama onu lanetlemedim. Arada bir fark var."

"Beni kelimelerle şaşırtmaya mı çalışıyorsun?"

Bu fazla sürmez.

"Bakire Meryem'in örtüsü hakkı için, bu kötülüğü yaparsan erkeklik organın düşün' diye ilan ettin mi, etmedin mi?"

Uzun bir sessizlik oldu ve bu sırada Alinor onun sözlerini içine sindirmeye çalıştı. Yüzü utançla kızardı ve sonra hayretle sordu: "Peki erkeklik organı düştü mü?"

"Hayır, sadece sağa döndü."

"O mu?"

"Onun manroot'u."

"Ne yaptı? Söylediklerine zar zor inanabiliyorum. Erkeklik organı sağa mı döndü?" Alinor kahkahalara boğuldu.

"Komik değil," diye itiraz etti ve boğulmasını engellemek için sırtına içten bir tokat attı.

"Evet, öyle. Ama lütfen," dedi gözyaşlarını başlığının kenarıyla silerek, "lütfen bana senin ve o hödük kralın onun... *köküne* dokunacağımı düşündüğünüzü söyleme."

Tykir elini havalı bir şekilde salladı. "Bir adamın mızrağını düzeltmek için yapılan cadı ayinlerinden haberim yok. İster dokun, ister dokunma, umurunda değil. Sadece büyüü kaldır."

"Peki ya bunu yapamazsam?"

"Şeyler'de -yönetim organlarımızda- cadıların taşlanabileceği ya da boğulabileceği kutsal yasalar var. Eğer kötü cadılarsa tabii." Gözlerini kısarak bir an için onu inceledi. "Bu arada, sen iyi bir cadı mısın yoksa kötü bir cadı mı?"

"Aaarrgh!"

"Aslında bunun bir önemi yok. Laneti kaldıramazsanız Anlaf'ın bir Şey'in çağrılmasını bekleyeceğinden kuşkuluyum."

"Oh?"

"Anlaf, hiç şüphesiz, kafanı uçuracaktır."

"Beni her dakika izlemek zorunda değilsin." "Değil mi?"

"Senin gibi büyük, korkutucu bir savaşçı! Benim gibi zararsız küçük bir dişiden neden korkuyorsun?"

Bahse girerim, rahimden ciyak ciyak bağırarak çıktığın günden beri zararsız değildin. Bana öyle geliyor ki, kızıl saç ve şirret bir öfkenin el ele gittiğini duymuştum. Yoksa bu sadece Bolthor'un destanlarından birine koyduğu bir şey miydi? Yeter artık! Düşüncelerimi saçma sapan şeylerle harcıyorum.

"Etkileyici boyumu fark etmeniz iyi oldu," dedi.

Thor'un ayak tırnakları! Kafamdaki saçmalıklar ağızımdan kusuluyor.

Şimd

i. "Nasıl yapamam? Bütün kapıyı kapatmışsın."

Omzunu gelişigüzel, açık kapı çerçevesine yaslamıştı.

Leydi Alinor'un yatak odasında, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Engellemek onun için iyi bir kelime seçimiydi çünkü özgürlüğüne engel olmasaydı anında kaçacağından şüpheleniyordu.

Kadın... daha doğrusu cadı... ya da hanımefendi... giysileri yüksek yatağının üzerine düzgün bir yığın halinde dizerken sabırsızlıkla bir ayağını yere vurdu.

Trondelag'a yapacağı yolculukta yanına almayı planlıyordu. En kötüsü de, dört tane mavi korkuluk vardı ve hiçbirini büyülü ya da Kutsal Bakire kalıntısı olacak kadar eski görünmüyordu.

Yemin ederim, eğer o gunna'yı bir kez daha mükemmel bir kare şeklinde katlar ve her bir kırıxıklığı düzeltirse, eşyalarını heybeme dolduracağım ve bununla işim bitecek. Belki cılız vücudunu da oraya tıklarım, hepsi düzgünce katlanmış kare şeklinde parçalar halinde.

Belli ki bir oyalama taktiği uyguluyordu ama ne amaçla olduğunu henüz anlayamamıştı. Zeki bir kadın gibi görünüyordu... ya da herhangi bir kadının olabileceği kadar zeki. Kaderinin mühürlendiğini biliyor olmalıydı; istese de istemese de Kral Anlaf'a teslim edilecekti.

Tykir yine de öfkesini kontrol altında tutuyordu. İyi bir asker saldırmak için doğru anı beklemeyi bilirdi. Leydi Alinor onu aldatmamıştı. Cadı bir yaramazlık peşindeydi. Kanıtını parmak uçlarındaki gergin çırpınışlarda görmüştü ve bu kadın uçarılığa yatkın değildi. Sonunda onun İskandinav topraklarına kadar kendisine eşlik etmesi talebine çok çabuk boyun eğmişti. Kendisi de zaman zaman biraz inatçı olan Tykir, bir katır arkadaşını tanıdı. Aklına gelen bu görüntü karşısında kendi kendine sırtıttı ve Bayan Alinor'un kendisini bu hayvan kategorisine koymasından ne kadar nefret edeceğini düşündü.

Daralmış, spekülatif gözlerle ona yandan bir bakış attı. "Bir *danegeld* düşünür müsünüz?"

"Aha! Şimdi de bana rüşvet vermeyi mi düşünüyorsun? Ne ile? Koyun etiyle mi?"

Adamın değerli koyunlarıyla alay etmesine sinirlendi. Kaleye dönerken, meleyen hayvanların her birine bir isim taktığını eğlenerek fark etmişti.

"Belki biraz para toplayabilirim," diye teklif etti. Gözlerindeki kaçamak bakışlar ona bir şeyler sakladığını açıkça gösteriyordu. Hmmm. Şimdi düşününce, tepelerde gördüğü koyun ve sığır sayısı ile iyi ekilmiş tarlalar, Graycote'un sade evinde ya da Leydi Alinor'un mücevhersiz kıyafetlerinde sergilenenden daha müreffeh bir mülk olduğunu gösteriyordu. Belki de altınlarını biriktiriyordu. Ama ne amaçla?

Gerçekten de onun için kadının bir Bağdat sultanı kadar zengin ya da topraksız bir çoban kadar fakir olmasının hiçbir önemi yoktu.

Başını iki yana salladı. "Anlaf'a bir cadı sözü verdim ve bir cadıya sahip olacak."

"Hepsi bir at uğruna mı?" diye alay etti.

Birkaç dakika önce ona kralın elçisi Birka'ya geldiğinden beri çektiği tüm sıkıntıları anlatmıştı; Anlaf'ın görevi mühürlemek için yaptığı kurnazca telkinler de buna dahildi. Kadının alaycı tonu onu sinirlendirmişti. Bu görevi üstlenmekle aptallık edip etmediği onu ilgilendiriyordu ve bunu can sıkıntısından mı yoksa iyi bir aygır için mi yaptığı onun eleştirisini hak etmiyordu.

"Köle kızı unutma," diye işaret etti onun soğukkanlılığını sarsmak için kasıtlı bir girişimde bulunarak. "Hani şu çanları olan." Nedense attan ve şingırdayan Samirah'tan bahsetmiş ama ona Adam'dan söz etmemişti. Ne kadar az insan bilirse o kadar iyiydi, özellikle de kız kardeşi Yağmur ve kocası Selik. Anlaf'ın evlatlık oğullarıyla ilgili hainliğini öğrenirlerse öfkeden deliye dönerlerdi. Aslında öfkeleri, Tykir'in sadece bir cadı göndererek halledebileceği bir olay yüzünden kanlı bir savaşa neden olabilirdi.

Üst dudağı küçümsemeye kıvrıldı. "Erkekler her yerde aynıdır, değil mi? İskandinav ya da İngiliz olmaları fark etmez, erkekler bacaklarının arasındaki kuyruktan yönetilirler."

Tykir onun açık sözleriyle irkildi ve köle kız yorumuna atıfta bulunduğunu fark etti. Bir hanımefendiden böyle kaba sözler duymaya alışık değildi ama yüzünü ifadesiz kalmaya zorladı. "Leydim, siz kendinizi aşırıyorsunuz. Küçümsememi hak etmemek için en iyisini yaparsınız. Kuyruklardan bahsetmişken, sizinki ne kadar sorun yaratıyor?"

"Ben... bir... cadı... değilim," diye tekrarladı, bu nakarat onu bıktırmaya başlamıştı.

"İhtiyaçlarınızı garderobda karşıladığınızda sorun yaratabileceğini düşünüyorum," dedi, sanki o hiç konuşmamış gibi. Onun sözlerini duymazdan gelmesinden nefret ettiğini çoktan fark etmişti. "Ya da ata binmek. Oh, oh, aklıma bir şey geldi..."

"Şimdi, nadir görülen bir olay var."

Kadının küstahça araya girmesi karşısında kaşlarını çatı. "Sormaktan nefret ediyorum ama... kuyruğunuz var mı?"

Kızın sormak istemediğini anlayabiliyordu ama kendini tutamadı. "Huysuz bir kuyruk mu?"

"Bilirsiniz... mutlu bir ruh halindeyken, bir köpek yavrusu gibi kendi isteğiyle sallanır mı? Ve umutsuz bir ruh halindeyken, cadı kazanınızdaki kan pıhtılaştığında olduğu gibi sarkıyor mu?"

"Aptallığınızda hiç mizah bulamıyorum." Hayal kırıklığıyla alt dudağını ısırdı. Tüyleri kabardığında kadında çekici bir şeyler vardı ama o iğrenç çillerin ötesini göremiyordu. Parlak kızıl saçlarını gevrek bir peçe örtüyor olsa da, altında bir yerlerde, ortaya çıkmayı beklediğini biliyordu. Dahası, söyleyebildiği kadarıyla kızın göğüsleri de yoktu. Tercihleri ille de dolgunluktan yana değildi ama sıcak bir kayanın üzerindeki iki yumurtadan daha düz olanları da pek cazip gelmiyordu.

"Gözlerini yuvalarında tut, Viking," diye uyardı.

Aha! Başka bir tüyü daha karıştırdı. Onu kızdırmayı seviyordu. Ve ekledi, "Ah, Kutsal Thor! En önemli şeyi nasıl unutabilirim? Yatak sporu için bacaklarını açtığında kuyruğunla ne yapıyorsun?"

Nefes nefese kaldı, sonra da şaşkınlığını soğuk bir yüz ifadesiyle çabucak gizledi. "Bir yıldan uzun süredir dul olduğum için, yatak sporu pek yaptığım bir şey değil. Siz her şeyi bilen Vikingler, eşiniz olmadan yatak sporu yapmanın bir yolunu buldunuz mu?" Ciddiymiş gibi ona kirpiklerini kırıştırdı ama aslında onunla alay ediyordu. "Doğrusu, bir eşim varken bile o kadar çok çiftleşme olmadı... bundan hiç şikâyetçi olduğumdan değil."

"Oh, bayan, bu tam da bir Viking'e söylememeniz gereken türden kışkırtıcı bir söz."

Ona şehvetle sıırttı. Kız ona ters ters baktı.

"O yüzden cazip tekliflerle dikkatimi dağıtmayın. Yolumuza devam etmeliyiz."

"Çok cezbedici," diye mırıldandı.

"Bu arada, Rurik, Bolthor ve ben ormanda hiç çıplak dans edip etmediğinizi merak ediyorduk."

"Dans et... dans et... ah, sen hayatım boyunca karşılaştığım en görgüsüz, çekilmez, iğrenç, şehvet düşkünü hödürsün. Ve inan bana, birkaç taneden fazlasıyla karşılaştım."

"Evet, ama şimdilik bu kadar iltifat yeter. Kadın-erkek şakalaşmasına ayıracak vaktimiz yok."

Kendini aşağılayarak ayağa kalktı. "Ben iç çamaşırlarımı toplarken kenara çekil. Mahrem kıyafetlerime bakmanız uygun değil."

"Ogle? Ben mi?" Tykir kaskatı kesildi. "Hanımefendi, ayartmadan bahsetmeme rağmen kendinizi kandırmayın. Mahrem kıyafetleriniz sizi cezbetmiyor."

Ben. Mahrem *yerleriniz* de öyle. Sizi temin ederim, benim yanımda erdeminiz kaybolmayacak."

Tam o sırada Bolthor koridordan yaklaştı. "Mutfaktan erzak topladım ve Rurik atların hazır olduğunu söylüyor."

Tykir Leydi Alinor'a doğru baktı, kaşları hazır olup olmadığını sorgularcasına kalkıktı.

Yüzünü bir panik ifadesi kapladı ve çillerinin daha da belirginleşmesine neden oldu. Ancak, Anlaf'ın sarayına varana kadar güvende olacağına dair onu temin edemedi, Tykir'in karnından yüksek bir gümbürtü geldi ve bunu çok acı verici bir kramp izledi. Aynı anda, safra uyarı vermeden boğazına yükseldi.

Tykir irkilerek önce Bolthor'a baktı, Bolthor beline doğru eğilmiş, göbeğini tutarken ona endişeyle bakıyordu, sonra da sırtıma küstahlığında bulunan Leydi Alinor'a. Leydi'nin mırıldandığını duyar gibi oldu: "Görünüşe göre başka bir seçeneğim varmış." Başka bir şey söylemeden gardero'ba doğru çılgınca bir koşu yaptı.

Tykir bir avucunu karnına, diğerini de ağzına koyup kendini utandırmadan önce mahremiyete ulaşması için dua ederken Bolthor'un arkasından söylediği iki şey duydu: "Leydi Alinor, eğer efendim Tykir'i lanetlediyseniz, kazığınızın altındaki meşaleyi kendim yakacağım. Ve bu yavaş yanan bir ateş olacak." Sonra, "Bence iyi bir başlık, 'Büyük Tykir ve Öfkeli Bağırsak' olurdu."

İki gün sonra Tykir iç bailey'de atının üstünde oturuyordu, nihayet Graycote'tan ayrılmak üzereydi. İlk sopasını yedikten sonra denenmemiş bir çocuk gibi dizlerinin bağı çözülmüştü ve o kadar kilo kaybetmişti ki bir sığırcık kuşunu andırıyordu ama tanrılara şükürler olsun ki hayattaydı ve son iki gün içinde şiddetli kabarma ve kusmalardan sağ çıkıp çıkamayacağını sorguladığı zamanlar olmuştu.

Bolthor, "Hâlâ diyorum ki, bağırsaklarına lanet koyduğunu ilk fark ettiğimizde o iğrenç cadıyı öldürmeme izin vermeliydin," diye yakındı. "Belki de büyü daha erken ortadan kalkardı."

Tüm kale halkı -yüksek kastellan'dan alt düzey mutfak görevlilerine kadar üç düzine kişi- Bolthor'un sert yüzlü muhafızları altında ahırda barikat kurmuştu. Tykir ve yoldaşları bugün ilerleyen saatlerde ya da belki yarın bir köye ulaştıklarında, kilitlerini açmak için birinin geri gönderildiğinden emin olacaklardı. Atlarla paylaşacak bol miktarda su vardı ve bir günü aç geçirmenin hiçbirine zararı olmazdı.

Bolthor, Rurik'in malikânenin büyük salonundan çıktığını görünce görev yerini terk etti ve atına bindi. Çoktan boyun eğmiş olan Leydi Alinor'u boynuna bağladığı bir ipten tutarak götürdü, ancak gözleri, kendisi de dahil olmak üzere üç tutsağı tarafından kendisine yapılan kötü muameleye duyduğu öfkenin yeşil ateşiyle parlıyordu. Hah! Onunla *gerçek* kötü muamele hakkında konuşmak istiyordu.

Dün sabah nihayet hainliğini itiraf ettiğinde Rurik'in attığı tokadın izleri sağ yanağında belirgin bir şekilde duruyordu, ancak bunun ölümcül bir lanet değil, sadece bir bitki olduğunu iddia etmişti. Dahası, bitkisel iksirin Rurik'in Graycote'tan ayrılışını geciktirmeyi amaçladığını, bu dünyadan ayrılmasına neden olmayacağını söylemişti. Eğer onu öldürmek isteseydi, bozuk içkiyi Rurik ve Bolthor'a da verirdi, diye iddia etti. Tykir bu açıklamayı kabul edebilirdi, eğer kadın gecikmenin ne gibi bir amaca hizmet edeceğini açıklamayı reddetmeseydi.

İşte o zaman Rurik açık avucunu ona doğrultmuştu. Tykir ve Bolthor'un Rurik'i daha kalıcı bir yaradan uzak tutması gerekmişti. Hiç şüphe yok ki Rurik cadının yüzünü tıpkı kendisinininki gibi kalıcı olarak işaretlemek isterdi.

Yüzünün o tarafı şişmiş ve iyileşmekten mavimsi sarıya dönmüştü; bu durum solgun teninin çillerle vurgulanmasına neden olmuştu. Rurik'in darbesinin şiddetiyle tüm dişleri dökülmediği için şanslıydı. Graycote'a geldiklerinden beri Rurik'in cadılara olan nefreti üç kat artmıştı.

Tykir ona kayıtsızca baktı. Şiddet bir Viking'in hayatında, özellikle de savaşta sık rastlanan bir durumdu ama nadiren kadınlara yönelirdi. Yine de bu kadına karşı hiçbir sempati duymuyordu, çünkü onun ellerinde çok daha kötülerine maruz kalmıştı.

Kendisine ve Anlaf'a yaptıklarından sonra onun huzurunda korkmaları gerektiğini düşünüyordu. Ama üçü de şimdi göğüslerine deri kayışlarla asılı, derme çatma tahta haçlar takıyordu. Bu Bolthor'un fikriydi. Bir cadının büyü de dahil olmak üzere kötü ruhlardan korunmak için kesin bir yöntem, ya da o öyle iddia ediyordu. Ayrıca, cadının kafasını karıştırmak için sütyenlerini ters takmışlardı.

-Bolthor'un parlak fikirlerinden bir diğeri olan bu şey, sadece işlemek için garderobu ziyaret ederken sakıncalıydı. Son olarak Rurik, Dublin'deki bir keşiş tarafından kendisine verilen küçük bir şişe kutsal suyu getirmişti. Rurik son iki gün boyunca periyodik olarak her birine bu kutsanmış sıvıdan serpti. Jorvik'teki kilisede stoklarını yenilemeye niyetliydi.

Rurik cadıya kutsal sudan bolca döktüğünde, hepsi geri çekilmişti, tamamen onun derisinin cızırdayarak yanmasını bekliyorlardı. Ama hiçbir şey olmamıştı, kadının ıslak bir horoza benzemesi dışında.

Tykir tüm bu manevralardan o kadar da emin değildi, özellikle de Leydi Alinor, geriye doğru sütyenler de dahil olmak üzere amaçlarını ilk kez açıkladığında kıs kıs güldüğünde.

"Sen aptal mısın?" diye sormuştu.

"Hayır!" diye tersledi. *Belki de*, diye düşünmüştü.

İki gün başka bir cadı büyüü olmadan geçmişti; belki de şimdilik güvendeydiler. Ve bu kanlı Sakson topraklarını terk edip cadıların, trollerin ve büyülü olayların efsanelere konu olduğu Trondelag'a dönme vakti çoktan gelmişti. Tüm bu cadı görevinin bitip sona ermesini sabırsızlıkla bekliyordu. Eğer Adam olmasaydı, bu talihsiz görevi geceler önce terk etmiş olacaktı.

Leydi Alinor'un elleri önünde bağlı olduğu için, Rurik ellerini belinin iki yanına koydu ve hiç de nazik olmayan bir şekilde onu eyerine doğru kaldırdı. Leydi Alinor'un iç çamaşırları boldu, böylece ata binebiliyordu; Leydi buna şiddetle karşı çıkmıştı ama Rurik hız uğruna bunda ısrar etmişti. Hanımefendinin hırıltısı, kendisine açıkça itici gelen bir adam tarafından dokunulmasına verdiği tek tepkiydi. İyi bir nedeni vardı.

Tykir son iki gün içinde nadiren kendine geldiği bir anda Rurik'in avluya ağaç dalları ve çıra yığıldığını fark etmişti... büyük bir şenlik ateşini beslemeye yetecek kadar odun. Bunların arasında, Tykir ölüp Valhalla'ya gittiği anda Rurik'in cadıyı yerleştirmeyi planladığı tahta bir kazık vardı.

Neyse ki Tykir ölmemişti. Cadı için de şanslıydı.

Ama cadı ateşi hâlâ avluda herkesin görebileceği bir hatıra olarak duruyordu. Ve asık suratlı Alinor onun varlığını sürdürdüğünün fazlasıyla farkındaydı.

Rurik, kadını yer değiştiren kısrağın üzerine yerleştirirken, eyerin ön tarafını kavrayabilmesi için kadının tuttuğu ellerini öne doğru çekti. Bolthor onun dizginlerini çoktan eline almıştı ve atını yönlendirecekti.

"Seni vahşi!" diye yorumladı aptal kadın Rurik'e. "Seni

şeytanın kızı!" Rurik karşılık verdi

"Eğer gerçek güçlerim olsaydı, seni çoktan öldürmüş olurdum."

"Vazgeç!" Tykir kükredi. "Anlaf'ın sarayına varana kadar karada ve denizde en az iki ya da üç gece geçecek. İkinizin bu süre boyunca durmadan didişmenizi dinlemeyi reddettiğimi burada ve şimdi belirtmeme izin verin."

"Ama o-" diye söze başladı.

"Ama o-" Rurik söylemeye başladı.

"Ama hiçbir şey!" Tykir alnını ovuşturarak homurdandı. Yolculuklarına başlamadan önce bile başının ağrması kötü bir alametti. Şimdi bakışlarını Leydi Alinor'a dikmişti. "Ata binmeyi biliyorsun, değil mi?"

"Hah! 'Sormak için iyi bir zaman."

Yüzündeki ifade onu ince bir çizgide yürüdüğü konusunda uyarmış olmalıydı. "Evet, ata binebilirim ama ellerim bağılyken bunu hiç yapmadım."

Omuz silkti. "Ya böyle binersin ya da kucağıma."

Sanki kendi atı yerine ona binmesini önermiş gibi baktı. "Kendi atıma binebilirim," dedi boğuk bir sesle.

"Peki. O zaman gidelim."

"Gel Canavar," diye neşeyle seslendi Rurik, Tykir'in yanında duran kurt köpeğine.

Köpek kibirli bir şekilde başını kaldırdı ve sahibinin emrine itaat etmeyi reddetti - eskiden hiç yapmadığı bir şeydi bu. Hayvan, Rurik onun koyunlarını ve uyuz çoban köpeği Beauty'yi uzak bir otlağa götürdüğünden beri Alinor'a bağılılığını değiştirmişti. O günden sonra Canavar sırayla umutsuzluğa kapılmış ve hayal kırıklığından deliye dönmüş, sabahın erken saatlerine kadar ulumuştı. Görünüşe göre Çirkin, Güzel'e vurulmuştu. Son iki gündür, peşlerinde bir düzine dilsiz koyunla birlikte birbirlerini sürekli kovalamaları tüm hizmetkârları neredeyse çıldırtmıştı.

"Öyle olsun o zaman, hain." Rurik, onu harekete geçirmek için dizlerini aygırının yanlarına doğru itti. Aynı zamanda uzanıp Alinor'un kısırağının sağırsına bir tokat attı.

Kısırak kaçtı.

Ve Leydi Alinor utanç verici bir şekilde kıç üstü yere düştü. Yaralı değil de sadece üzgün görüldüğü için Tykir kuyruğunun düşüşü tamponladığını düşündü.

Üç adam da kahkahalara boğuldu.

"Ata binebileceğini söylediğini sanıyordum," diye soluk soluğa bağırdı Tykir. "Beni adil bir şekilde uyarabilirdin, sen... sen..."

Bolthor o kadar çok gülüyordu ki tek gözü sulanıyordu ve Rurik zevkle sırıttı.

"Hepinize lanet olsun, sizi dinsiz hödükler," diye bağırarak beceriksizce ayağa kalktı. "Umarım... Umarım..."

Tam o sırada bir kış kazı sürüsü yüksek sesle korna çalarak tepelerinden uçtu... ve üç adamın üzerine sıçradı. Leydi Alinor, kısırağının karnının altına eğilecek kadar sağduyulu ya da zihinsel bir önseziye sahipti. Böylece, iğrenç "yağmurdan" etkilenmeyen tek kişi o oldu. Saklandığı yerden çıktığında yüzünden kahkaha gözyaşları akıyordu.

Hepsi de kaz pisliklerini bez parçalarıyla temizlemeye çalışırken Tykir iki yoldaşıyla anlamlı bir bakış alışverişinde bulundu. Ve sonra hep birlikte haykırdılar:

"O gerçekten bir cadı."

OceanofPDF.com

Üçüncü Bölüm

Beş gün sonra

"Tykir! Ty-kir Thork-sson! Tanrı aşkına, şimdi neyin peşindesin?"

Tykir, Jorvik'teki kraliyet sarayının merdivenlerinden kendisine seslenen tanıdık kadın sesi karşısında yüzünü ellerinin arasına aldı. "Eadyth," diye mırıldandı nefesinin altında. "Tam da ihtiyacım olmayan şey!"

Amcası İskandinav kralı Eric Bloodaxe'ın ikamet ettiği kral sarayının girişinde, Tykir'in evliliğinden olan kız kardeşi Eadyth duruyordu. Bir kez daha Vikinglerin eline geçen Northumbria dışında tüm Britanya Saksonların egemenliği altındaydı. Ve eğer Sakson bir kadın olan Eadyth, Northumbria'nın Viking merkezi olan Jorvik'te bulunuyorsa, bu sadece kocasının, Ravenshire'ın lordu olan yarı Viking kardeşi Eirik'in yakınlarda olduğu anlamına gelebilirdi.

Eirik ve Eadyth'in şahitliğinde, bu talihsizliği asla ama asla unutamayacaktı. Asla.

"O kadar koyunla ne yapıyorsun?" Eadyth onun üzerine gitmeye başladı. "Koyunlardan nefret edersin. Her zaman büyükannenin koyunlarının Valhalla'ya kadar koktuğunu iddia ederdin. Şimdi de kehribar yerine koyun ticareti mi yapıyorsun?"

İnledi.

"Kim o?" Alinor sordu. Cadı yanındaki kısrağa binmişti.

Onu.

"Evlilik yoluyla kız kardeşim, Leydi Eadyth," diye bilgilendirdi onu.

"Kendisi

Ravenshire lordu kardeşim Eirik ile evlendi."

"Bir Sakson lordunun akrabası mısınız?" Alinor'un kaşları şaşkınlıkla kalktı. "İskandinav kralları ve Sakson lordlarıyla kan bağı var. Sırada ne var? Bir Bizans imparatoru mu?"

Ona zekice ve ısırmacı bir şeyler söyleyebilirdi ama buna hiç fırsatı olmadı. Eadyth, yumrukları kalçalarında, yine ona bağıyordu. "O atın üzerinde oturan kadının elleri neden bağlı? Neden boynundan bir ip sarkıyor? Ve neden sana öyle bakıyor? Yanağında parmak izleri mi var? Bir kadına mı vurdun, Tykir? Vurdun mu? Utan!"

Leydi Alinor gerçekten de berbat görünüyordu. Pelerinini ve başörtüsünü çoktan kaybetmişti. Neyse ki mavi değillerdi, yoksa Bakire Peçesi olma ihtimaline karşı peşlerinden koşmak zorunda kalacaktı. Saçları kıvrıcık yapraklı bir ateş çalısı gibi göze çarpıyordu. Sonbahar tam çiçek açmış olmasına rağmen solgun teni güneşten yanmıştı... çillerin daha da belirginleştiği hoş bir görüntü değildi. Üstünü değiştirirken ona, Rurik'e ya da Bolthor'a göz kulak olmasına izin vermediği için kıyafetleri kirli ve dağınıktı.

Arkasında Rurik ve Bolthor'un kıkırdadığını duydu.

"Siz üç aptal neden sütyenlerinizi ters takıyorsunuz? Bu bir tür beyinsiz şakası mı? Ve haçlar... Ne zamandan beri dindar bir bağnaz oldun, Tykir?"

Rurik kıs kıs güldü ama uzun sürmedi.

"Rurik, yüzüne ne oldu? Bir boya fıçısına mı düştün? Kalabalıkta göze çarpmaya mı çalışıyorsun? Ah, kibir her zaman senin zayıflığın oldu ve şüphesiz bu aptal işaretin çekici olduğunu düşünüyorsun. Ama değil."

Şimdi inleme sırası Rurik'teydi.

"Ve Bolthor, seni tekrar görmek ne güzel. Yeni bir destan buldun mu?"

"Kesinlikle leydim." Bolthor kanlı bir ay gibi ışıldadı. "Ustam Büyük Tykir o kadar meşgul ki, tüm başarılarını takip etmekte zorlanıyorum."

"Hayal edebiliyorum," dedi Eadyth, Tykir'e kuru bir mizahla bakarken sessizce, "*Büyük Tykir mi?*" diye mırıldandı.

Cehennemden gelmiş en şirret cadının eşliğinde bir uçurumdan atlayıp diğerinden geçerek geçirdiği beş günden sonra, peşine takılmış bir çoban köpeği ve üç kez Graycote'a geri götürülmesine rağmen ağıllarında kalmayı reddeden yarım düzine koyunla birlikte Tykir hayatının en kötü günlerini yaşadığını düşünmüştü. Çok geçmeden en kötüsünün gelmek üzere olduğunu anladı.

Tam o sırada bir ok vızıldayarak kafasının yanından geçti, sağ kulağını kıl payı iskaladı ve yoldan geçen bir arabaya saplandı. Şaşkınlıkla döndüğünde bir grup silahlı atlının yaklaştığını gördü. İskandinav sarayını Jorvik'in Coppergate tüccar bölgesinden ayıran yüksek kemerli kapılardan henüz girmiş olan saldırganlar hâlâ biraz uzaktaydı -en az on elli metre- ve usta bir okçunun bile yayını doğrultamayacağı kadar uzaktaydılar.

Tüccarların tezgâhlarını gezen yoldan geçenler ve saray bahçesine girmek üzere olan şahsiyetler, aralarına giren tehlike karşısında dehşete kapıldılar. Birçoğu saklanmak için koştu ya da ticari tezgâhlarının tentelerinin altına eğildi.

Öndeki iki soylunun gür kızıl saçlı ve yeşil gözlü olduğunu görünce "*Helvtis!*" diye küfretti. "Lanet olsun!"

O, Rurik ve Bolthor içgüdüsel olarak savaşa hazır hale gelirken bile birbirlerine kuşku dolu bakışlar fırlattılar. Silahlarına ve kalkanlarına uzanarak kendilerini tehdit eden düşman her neyse onunla savaşılmaya hazırlandılar. Ama akıllı başında hangi adam şehrin iş merkezinin ortasında ya da sarayın ve savaş güçlerinin bu kadar yakınında bir savaş başlatma riskine girerdi ki?

Kızıl saçlı serserilerden biri, "Dur, seni Kuzeyli fahişe!" diye bağırды. Elindeki kılıcı havada öyle çılgınca sallıyordu ki, Tykir kendi kafasını kesebileceğinden korktu.

Diğer kızıl saçlı serseri atının üzerinde dik durmakta zorlanıyor gibiydi ve iki eliyle dizginleri tutuyordu. Omzuna asılı yay ve sadaktan Tykir onun kendisini vurmaya kalkışan eğitimsiz okçu olduğunu düşündü. Cılız adam Alinor'a tiz bir sesle, "Korkma sevgili kardeşim, seni şeytanın dölünden kurtarmaya geldik," demeyi başardı.

Şeytanın yumurtası mı? Beni mi kastediyor?

"Eadyth," diye emretti Tykir, "saraya gir, tehlikenin yolundan çekil." Eadyth, sanki bir soytarının oyunuymuş gibi ağzı açık, yaklaşmakta olan eyleme bakıyordu. "Acele edin!" diye kükredi Tykir ve neredeyse yerinden sıçrayacaktı.

Bolthor, sevgiyle "Kafa Yarıcı" adını verdiği baltasını, atının yan tarafındaki özel olarak tasarlanmış deri kayışından çoktan çıkarmıştı. Bolthor beklentiyle sırtarak uzun saplı savaş baltasını bir eline aldı. Tykir'in sayamayacağı kadar çok kez, Bolthor'un şiddetli bir dövüşte "Kafa Yarıcı"nın tek bir darbesiyle düşmanı tepesinden horozuna kadar keserek günü kurtardığını görmüştü.

Rurik metal burunluklu deri miğferini başına geçirdi, en sevdiği kılıcı "Ölüm Avcısı "nı kucağına koydu ve sırttı. Uzun zamandır savaş becerilerini kullanmadıkları için muhtemelen kan dökölme ihtimalinden zevk alıyordu.

Saldırganlar yaklaşırken Tykir arkadan gelen bir başka soyluyu fark etti; kısa boylu, kel, en az altmış yaşlarında, boyu kadar geniş bir adamdı bu. Zavallı atı fazla ağırlıktan dolayı sallanıyordu. "Hiçbir kâfir barbar benim olanı çalamaz," diye iddia etti. O da kılıcını tehlikeli bir şekilde sallıyordu.

"Hayatınıza değer veriyorsanız durun," diye grubu uyardı Tykir, üzengilerinde ayağa kalkmış, kılıcını ve kalkanını havaya kaldırmıştı. Tüm bu süre boyunca üç asilzadeye ek olarak on iki askerden oluşan üçlüyü inceledi. O, Rurik ve Bolthor bu kadarının üstesinden kolaylıkla gelebilirlerdi.

Tykir aniden, değerlendirmesinin ortasında, Leydi Alinor'un Graycote'tan ayrılmasını neden geciktirmeye çalıştığını anladı. Kardeşlerinin gelmesini umuyordu. Ve artçıları getiren şu insan domuz yağı fıçısı onun son nişanlısı olabilir miydi? Onu kurtarmaya gelmeleri için zamanları olsun diye mi zehirlemişti?

Gözleri onunkilerle suçlayıcı bir şekilde buluştu. Omuz silkti.

"Sanırım bunlar da Lord Egbert ve Hebert olacak?"

"Gerçekten de," dedi, ölümden daha kötü bir kaderden -Vikinglerden- kurtarılmış bir kadından beklenenden daha az coşkuyla.

"Peki ya Lard'ın lordu?"

Gözleri bu yanlış isim karşısında neşeyle parıldadı, ilk karşılaşmalarından beri tanık olduğu ilk gerçek zevk gösterisiydi. Gülümsediğinde neredeyse güzelleşiyordu... tabii çillerini görmezden gelebilirse... ki o bunu yapamıyordu.

"Cedric," diye cevap verdi.

"Umarım düğün gecenizde zirvede olmak niyetindesinizdir, yoksa ezilerek ölürsünüz."

Hiç de yakışık almayan hırıltılı bir ses çıkardı.

Bir ok daha uçup gitti, başının çok üzerinden, kardeşlerinden biri tarafından atılmıştı, eyeri sallantılı olan.

Savaş kalkanını kayıtsızca yüzünün önüne yerleştirdi ve sorgulayan bakışlarını önce uzaktaki okçuya sonra da Leydi Alinor'a dikti.

"Egbert," diye yanıtladı onun sessiz sorusunu.

"Beni uyarmaya mı çalışıyor?" Tykir sordu.

"Hayır. O sadece beceriksiz."

O, Rurik ve Bolthor hızla atlarından inerek kılıçlarını çektiler ve dört nala kalenin avlusuna giren saldırganlarla savaşmaya hazırlandılar. Hebert, atı aniden durduğunda neredeyse eyerinden baş aşağı uçuyordu.

Leydi Alinor yaklaşan tehlikeden habersiz, kanlı bir kraliçe gibi atının üzerinde oturuyordu. Gerçekte, bu yanlış yönlendirilmiş şövalyeler ona zarar vermeyecekti, kasten değil. Ama kurtarmak istedikleri kişiyi yanlışlıkla öldürebilirlerdi. Tykir mırıldandığı bir lanetle onu eyerden çekip arkasına itti ve dizlerinin üzerine çöktü. Bu sırada koyunlar meliyor, iki köpek havlıyor, Eadyth sarayın kapılarına doğru "Eirik, Eirik, gel kardeşini kurtar," diye bağırıyor ve binicisiz atlar arbededen kaçmaya çalışırken korkudan birbirlerine çarpıyordu.

Daha da kötüsü, Viking askerleri nöbetçi kulübesinden akın ediyor ve oradan geçen Sakson askerleri müttefiklerinin yardımına koşuyordu. Northumbria'daki Sakson ve Viking halkları arasında sallantılı bir ateşkes vardı ama bugünden sonra bu değişebilir, diye düşündü Tykir.

Tykir hem Hıristiyan hem de İskandinav tanrılarına sessizce dua etti. "Tanrım ve Kudretli Odin, lütfen beni beceriksiz aptalların... ve cadıların öfkesinden korusun."

Alinor, kalabalık şehir merkezinden kısa bir mesafede, saray bailey'sinde önünde gelişen sahneye inanamıyordu.

Kılıçlar şakırdıyor, yumruklar havada uçuşuyor ve etrafta dövüşen adamların sesleri duyuluyordu - homurtular, bağırıışlar, acı çığlıkları. Şu anda kavganın her iki tarafında en az iki düzine adam vardı ve her an daha fazlası kavgaya dahil oluyordu.

Trol ve yoldaşları usta savaşçılar olduklarını kanıtlıyorlardı. Tykir ve Rurik kılıç kullanırken, Bolthor korkunç derecede ölümcül bir broadax sallıyordu. Ve her iki taraftaki tüm erkekler, çoğu erkeğin yaptığı gibi, son derece eğleniyor gibi görünüyordu. Belki kardeşleri o kadar eğlenmiyordu. İyi bir erkek dövüşünden zevk alsalar da, kendi kanlarının dökülmesinden hiç hoşlanmazlardı.

Alinor ayağa fırlayıp yoldan çekildi ve kendini sarayın merdivenlerinde endişeyle ellerini ovuşturan kadının yanında buldu.

Tykir'in kardeşiyle evliydi. Alinor'un o güne kadar gördüğü en güzel kadındı. Alinor'dan en az yarım baş daha uzun olan kadının gümüş sarısı saçları, beyaz bir başörtüsünün altında mükemmel şekilli bir yüzü çerçevesiyor ve çiçek desenli gümüş iplikle işlenmiş zarif, daha koyu yeşil bir elbiseye uyan soluk yeşil bir başörtüsü vardı. Genç sayılmazdı - otuz yaşından fazla görmüş olmalıydı - ama yine de cildi ipek gibi pürüzsüzdü, yeni krem rengindeydi ve dudağının üzerindeki tek bir baştan çıkarıcı ben dışında hiçbir kusurla gölgelenmemişti. Görünürde tek bir çil bile yoktu.

Alinor böyle şeyleri umursamazdı. Yine de kendini gümüş bir kuğunun huzurundaki bir çiftlik tavuğu gibi hissediyordu. Bu hoş bir duygu değildi.

Çatışmalar azalıyordu. Üç Sakson ve bir Viking yerde yatıyordu, yaralanmışlardı ama ölümcül değillerdi. Egbert, Hebert ve Cedric'in ortalıkta görünmemesi şaşırtıcı değildi. Bolthor'un heybetli cüssesini ilk gördüklerinde kaçıştıklarına şüphe yoktu... ya da savaş baltasını, yoluna çıkan herhangi bir düşmanın kafatasını kırmaya hazır bir şekilde havaya kaldırdığına. Rurik, itiraz eden bir Sakson'u göğsüne dikilmiş bir çizme ve boğazına dayanmış ölümcül bir kılıçla yere yatırıyor. Tykir bir ön koluyla terli alnını sildi ama morarmış burnundan akan kanı görmezden gelerek küçük bir yarayla yere yığılmayacak kadar şanssız bir Sakson'la kılıçla vur-ve-çek egzersizine devam etti.

Alinor o anda kaçmak için bir fırsatı kaçırdığını fark etti. Yavaşça, her seferinde bir yan adım atarak, dikkati hâlâ ayakta durabilen yaralı Sakson askerlerini toplayan, muhtemelen kocası olan, alışılmadık derecede yakışıklı, siyah saçlı bir şövalyeye odaklanmış olan Leydi Eadyth'ten uzaklaştı. Bu Tykir'in kardeşi Eirik olmalı. *Thorksson ailesinde yakışıklılık bol muydu? Ya da tüm Vikingler arasında?*

Kapıdan geçmeyi başarabilirse, pazar kasabasının kalabalık sokaklarına karışabilecekti. Sadece birkaç adım daha. Muhafızların dikkati kavgaya yönelmiş, giriş kapısını gözetimsiz bırakmışlardı.

Sonra aniden döndü ve açık kapılara doğru fırladı.

"Aaarrgh!" diye boğuldu boynundaki ilmik sıkılaşp başını geriye doğru çekerken.

"Bir yere mi gidiyordun, cadı kız?" diye fısıldadı yumuşak, erkeksi bir ses kulağına. Bir kol arkadan beline dolandı,

Onu sert vücuduna doğru çekti.

"Görünüşe göre cehenneme gidiyorum," dedi boğuk bir fısıltıyla.

"Kesinlikle," diye kabul etti, sırf onu kızdırmak için saçlarını okşayarak.

"Şimdi, beklemeniz gereken iki ceza var leydim. Biri zehir büyüğü için. Diğer de kardeşlerinizi üzerimize çağırdığınız için. Durun... Yanlış söyledim. Üç ceza var. Üçüncüsü kaçma girişiminiz için olacak." Son bir hakaret olarak kızın açıkta kalan kulağını yaladı ve Alinor öfkeyi ayak parmaklarına kadar hissetti. Ve garip bir şekilde bu ikisi arasındaki bazı yerlerde de.

Onun hapseden kollarına karşı mücadele etti. "Seni kana susamış vahşi! O dövüş hoşuna gitti, değil mi?"

"Leş olmaktansa karga olmak daha iyidir." Güldü ve boynundaki ipi çekti.

Alinor hâlâ boynunda sallanan ipi unutmuştu. Tykir'in pençesinde yavaşça döndü. Kaçmaya çalışırken yakalamış olması gereken ipin yıpranmış ucuyla burnunu gıdıkladı. Doğru düşünebilseydi, bağlı elleriyle ipi gevşetebilir ve tüm kavga sürerken başının üzerinden çekebilirdi.

Ama hayır, Alinor o zaman bile kaçmanın imkânsız olduğunu fark etti. Tykir'in arkasına baktığında, altı koyun, bir koç ve iki köpeğin onu takip ettiğini, meleyip havlayarak Viking için daha açık olamayacak hain bir koro oluşturdıklarını gördü: "İşte gidiyor, işte gidiyor, işte gidiyor."

Alinor dehşetle iç çekti. Yeni bir plan yapması gerekecekti, çünkü onu kurtarmak için Egbert ya da Hebert'e güvenemeyeceği açıktı. Açıkça görülüyordu ki, bu İskandinavların üstün savaş yetenekleriyle boy ölçüşemezlerdi. Yine de yeni bir plan düşünmeye fırsat bulamadan, Trol Tykir bacaklarını hafifçe büktü, onu dizlerinden yakaladı ve omzunun üzerinden fırlattı. Sonra da İskandinav sarayına doğru geri döndü; köpekler ve koyunlar yüksek sesle itiraz ediyor, erkek kahkahaları ve cesaretlendirici bağırışlar etraflarını sarıyordu.

"Aceleyle geri çekilmenizi yadırgıyorum Leydi Alinor. Arkadaşlığımdan hoşlanmıyor musunuz?" Tykir alay etti.

"Sümüklü karınlı yılanlarla birlikte olmayı tercih ettiğim kadar." Bağlı yumruklarıyla adamın sırtına vurarak kurtulmaya çalıştı ama saçları adamın kalçalarının arkasına kadar sarktığı için çoğu zaman ıskaladı. Adam onun maskaralıklarına kıkırdadı ve iri bir pençesini kıcının üzerine sıkıştırdı.

Bu onu bir an için sakinleştirdi. "Seni vahşi... seni hayvan... seni... seni... Viking"

"Tykir, bize doğruyu söyle," diye seslendiğini duydu Rurik uğursuz bir kıs kıs gülererek, "kuyruğu var mı?"

"Hayır, kuyruk yok, ama sanırım durumu daha ayrıntılı incelemem gerekecek... özel olarak... bu hantal giysiler olmadan." demeden önce tüm poposunu, bir yandan diğer yana, hatta kıvrımını bile ovdu.

Bunu daha fazla erkek kahkahası izledi ve bu konuda tam olarak nasıl ilerleyebileceğine dair alaycı yorumlar yapıldı.

Eğer Alinor'un kafasına kan hücum etmeseydi, onun çirkin önerisi ve yoldaşının kabalığı hakkında ne düşündüğünü ona söyleyecekti. Bunun yerine omzundan bir ısırık aldı ve bırakmadı.

şaşırtıcı saldırı karşısında dizleri bükölmeden hemen önce acı dolu feryadı avluda çınladı. Öne doğru tökezledi ve Alinor'un da onunla birlikte gitmesine neden oldu. Sırtüstü yere düştü, bağlı elleri başının üzerindeydi, bacakları iki yana açılmıştı, gunnasının etekleri diz hizasına kadar yükselmişti ve Viking trolü tepesindeydi, yüzu göbeğine gömölümüştü... gülüyordu.

"Ne... cüretle...?" diye mırıldandı, adamın üstündeki pozisyonundan mı yoksa kahkahasından mı daha çok öfkelen-diğinden emin değildi. Bağlı ellerini indirdi ve bir tutam saçı kavrayarak adamın başını karnından uzaklaştırdı, böylece doğrudan adama hitap edebilecekti.

Burnu hâlâ kanıyordu. Sağ gözünün üstündeki bir çürük şişmeye ve göz çukurunu siyah ve maviye çevirmeye başlamıştı. Bıyıkları yüzünü gölgeliyordu ama Jorvik'in dışında kamp kurmadan hemen önceki sabah tıraş olduğunu biliyordu. Sarı saçları hâlâ tuttuğu yerde diken dikendi.

Tüm bunlara rağmen, çekilmez adam tanrısal bir yakışıklılığa sahipti.

Sanki aniden alev almış gibi saçlarını serbest bıraktı. Bir kıkırdama duyarak başını kaldırdı ve onlara bakan yüzleri fark etti... bazıları hayret içindeydi, Leydi Eadyth ve kocası Eirik gibi; bazıları eğleniyordu, Rurik ve Viking askerleri gibi; bazıları dalgındı, destanlar, şiirler ve cadı masalları hakkında bir şeyler mırıldanan Bolthor gibi... yoksa kuyruklar mıydı?

Alinor inledi, sonra Tykir hâlâ gülererek dirseklerinin üzerinde yükselip bedenini onunkinin üzerinde ayarlayınca tekrar inledi.

Kahkahası hemen kesildi.

Alinor'un gözleri, bacaklarının arasına sokulan sert cisim karşısında şaşkınlıktan kocaman oldu. Bu, üç arkadaşında deneyimlediği gevşek ipliklerin hiçbirine benzemiyordu. Daha çok kanlı bir iğ gibiydi.

Tykir de inledi ama onunki kesinlikle erkeksi bir sestti.

"Lordum, ağrınız var mı?" Bolthor sordu.

Tykir başını salladı. Konuşamıyor gibi görünüyordu.

"Bir yaran var mı?" Lord Eirik merakla sordu. "Hospitium'dan şifacı çağıralım mı? Ya da kız kardeşimiz Rain'i?"

Tykir başını sallamaya devam etti, şimdi daha sertti. "Cadı mı?"

Tykir başını salladı.

"Bir cadı mı? *Bir cadı mı?*" Leydi Eadyth dehşet içinde bağırdı.

Bolthor Leydi Eadyth'e, "Evet, Bakire Peçeli Cadı," dedi. "Leydi Alinor bir cadı."

Eirik bir inançsızlık homurtusu çıkardı. "Öyle bir şey yok."

"Hah! Kral Anlaf olsaydın böyle konuşmazdın," diye araya girdi Rurik.

"Kral Anlaf mı? Kuzenimiz Anlaf mı?" Lord Eirik gerçekten şaşırılmış görünüyordu. "Onun büyücülükle ne ilgisi var?"

"Bu cadı," dedi Rurik, Alinor'u göstererek, "Kral Anlaf'a büyü yaptı."

"Büyü mü?" Lord Eirik aptalca sordu.

"Evet, manrootunun sağa dönmesini sağlayan bir büyü," diye açıkladı Rurik. Lord Eirik ve Leydi Eadyth birbirlerine baktılar, sonra da kahkahayı bastılar,

Tıpkı bu tuhaf sahnede toplanan tüm Viking askerleri ve seyirciler gibi. Neşeye katılmayanlar sadece Rurik ve Bolthor'du, onlar da masallarına inanılmamasından dolayı üzgündü.

Alinor ve Tykir de gülmüyordu.

Tykir tüm bu süre boyunca onun bakışlarını tuttu ve sonunda alçak, baştan çıkarıcı bir sesle fısıldadı, kalçalarının beşiğine daha da sokulurken, "Büyülendim."

Rurik kulak misafiri olmuş olmalı ki şöyle bir yorumda bulundu: "Oh-ho! O zaman bir cadı olmalı, çünkü asla böyle domuz gibi çirkin bir kızdan etkilenmezsin."

"Rurik! Utan!" Leydi Eadyth azarladı.

Alinor etrafında dönen konuşmaların neredeyse hiç farkında değildi. Tek yapabildiği Tykir'e bakmaktı, göz temasını kesemiyordu. Yeni, inanılmaz hisler vücudunu kasıp kavuruyordu. Korkunç, korkunç, korkunçtular. Ve o kadar harikaydı ki zar zor nefes alabiliyordu.

Büyülenmiş olan benim, diye itiraf etti kendi kendine. Ve bu kez sessizce dua ettiğinde, meşhur Anglosakson duası yeni bir biçim aldı: "Tanrım, bir Kuzeylinin *tutkusundan* lütfen beni koru."

Eirik bir kez daha, "Hâlâ Selik ve Yağmur'un malikânesine gidip onlara Adam'ın durumunu anlatmamız gerektiğini söylüyorum," dedi. Son bir saattir şu ya da bu şekilde aynı şeyi söylüyordu.

"Hayır," diye ısrar etti Tykir. "Aşırı tepki göstereceklerini ve benimle gelmeyi talep edeceklerini biliyorsun. Yetimhane, Rain'in hastanesi ve dört çocuğuyla ilgili yeterince endişeleri var, onun tekrar hamile kalması da cabası. Ayrıca, Adam ben gelene kadar Anlaf'ın sarayında güvende olacak... sadece biraz kısıtlı."

İkisi de Adam'ın kısıtlandığı görüntüsüne gülümsedi. Kız kardeşi Adela ile birlikte Jorvik sokaklarından kurtarılan vahşi bir genç olduğundan beri, kimse Adam'ı zapt edememişti. Tykir, Anlaf'ın genç yaşına rağmen Rain gibi şifacı olmak için pek çok yabancı ülkeye seyahat eden bu adamı nasıl zapt ettiğini görmek için sabırsızlanıyordu.

Tykir kardeşiyle birlikte kralın saray bahçeleri içindeki kişisel buhar evinin taş basamaklarında oturuyordu, kış geldiği için artık kahverengi ve uykudaydı. Genç bir erkek hizmetkâr ağır bir tahta kova suyu kaldırıp beyaz sıcak kayaların üzerine atarak daha fazla buhar çıkmasını sağladı. Az sonra, bitişikteki hamamın buz gibi sularında terlerinden arınacaklar, burada kadın köleler onlara günün bıyıklarını tıraş etmelerinde ve temiz giysiler giymelerinde yardımcı olacaklardı.

Vikingler kişisel rahatlıklarını severdi, temizlik de bunlardan biriydi. Tykir'e göre bu yüzden pek çok ülkedeki pek çok kadın onların ayaklarına ve yatak kürklerine kapanırdı. Ah, o ve İskandinav dostları harika görünüşleri ve yataktaki üstün yetenekleriyle övünmeyi severdi ama çoğu zaman bunun diğer erkeklerden biraz daha az kokmalarından kaynaklandığından şüphelenirdi.

"Ama neden cadıyı dahil ediyorsunuz?"

Tykir omuz silkti. "Adam'a karşılık bir cadı istedi. O zamanlar, nasıl olsa Northumbria'ya geleceğim için yapılacak en uygun şey bu gibi görünüyordu. Adam'ın serbest bırakılmasını sağlayabilirdim ama bunun için çok para ya da savaşmak gerekirdi. Karşılaşacağım aşırı gecikmeleri o zaman bilseydim, asla zahmet etmezdim."

"Ama yüksek mevkideki bir hanımı kaçırmak mı, Tykir? Gerçekten, bu senin için bile edep sınırlarını zorlamak olur."

"Yüksek mevkide bir *cadı*," diye düzeltti ve yanındaki kadehten uzun bir yudum bal likörü aldı. "Ve ne zamandan beri düzgün olduğumu iddia ediyorum?"

"Eadyth çöpçatanlık konusunda elinden geleni yapacaktır, biliyorsun." "Bir cadıyla mı?" Tykir yuhaladı.

Eirik omuz silkti. "Onu suçlayabilir misin? Diğer tüm kadın türleriyle ilgili tüm çabaları boşa gitti."

Tam o sırada, elinde bir yığın keten havlu taşıyan kadın kölelerden biri içeri girdi. Sarışın ve dolgundu ve Tykir emin değildi ama onu tanıdığını düşünüyordu. Doğrusu, geçmişte onunla bir ya da iki kez yatmış olabilirdi. Kadın küçük bir reverans yaptı ve utangaç bir ifadeyle ona baktı.

Göz kırptı.

Kızardı.

Eirik tiksintiyle homurdanan bir ses çıkardı. "Bence kışı geçirmek için bizimle Ravenshire'a dönmelisin."

Tykir başını salladı ama dikkati, Eirik'le birlikte yere attıkları kirli giysileri almak için eğilen kadının üzerindeydi. Kadının sırtı havadaydı. Evet, Tykir kadını şimdi tanımıştı.

"Neden olmasın?"

"Ne neden olmasın?" Bilmiş bir tavırla sırtan ve onun bariz dikkat dağınıklığı karşısında başını sallayan kardeşine döndü. "Ah... Northumbria'ya neden dönmediğimi mi soruyorsun? Planladığım gibi cadıyı geceler önce toplasaydım dönebilirdim. Şimdi acele etsem bile Hedeby'ye, oradan Anlaf'ın sarayına, oradan da kışı geçirmek için eve gidecek zamanım kalmayacak."

Eirik endişeyle bir elini kalçasına bastırdı. "Ah, Tykir! Bacağın seni çok mu rahatsız ediyor?"

"Sadece kışın. Bu yüzden kendi evimde rahat olmayı tercih ediyorum. Sonra da, ilkbaharda ilk kehribar için Baltık topraklarına gitmek istiyorum."

sezonun hasadı."

"Senin için endişeleniyorum, Tykir. Bana ihtiyacın olduğunda her zaman yanında olamadım. Geçmişteki hatalarımı telafi etmek istiyorum."

"Benim için endişelenme kardeşim," dedi ve hâlâ oyalanan hizmetçi kızın önünde çırılçıplak ayağa kalktı. Tek kelime etmeden cadalozu kollarına aldı ve zevkten çığlıklar atarak onu hamama taşıdı; buradaki asıl amacı temizlik değildi... en azından hemen değil.

Kapı arkasından kapanmadan hemen önce Eirik, "Konuşmamızı bitirmedik. Cadı ile ne yapacaksın?"

Tykir iki kelimelik bir cevap verdi, kaba ve açık. Ama bunu kastetmemiştir.

Gerçekten mi?

"Tykir aslında hiç de fena biri değil," diye ısrar etti Eadyth, Alinor'un sabunla yıkanmış saçlarına bir kova temiz su dökerken. Asi saç telleri çözüldüğünde beline kadar sarkıyordu.

Eadyth, Alinor'un ona kendi adıyla hitap etmesi için ısrar etmişti; birkaç saat sonra, alt katta nöbet tutan Bolthor dışındaki adamlarla birlikte saraydan ayrılmışlardı. Tykir, kardeşi ve diğer adamlar saraydaki hamamı ziyaret edeceklerini, orada "savaşın" kirini ve pasını buharla temizleyeceklerini konuşmuşlardı. Ve birbirlerine az önce bitirdikleri küçük çarpışmanın abartılı fetih hikâyelerini anlatacaklardı.

"Aslında Tykir tanıdığım en çekici erkeklerden biri. Buna kocam Eirik de dâhil, o da istediği zaman çok... ah, ikna edici olabiliyor." Eadyth sanki Alinor çok iyi anlayacakmış gibi Alinor'a gizemli bir gülümseme fırlattı. Hah! Şimdiye kadar hiçbir erkek Alinor'a çekici görünmek için kendini zorlamamıştı. Özellikle de onunla evlenerek ona iyilik yaptıklarına inanan üç yaşlı kocası.

Diğer iddiaya gelince... Alinor, Tykir'in Eadyth'in tanıdığı en çekici adam olarak ilan edilmesi hakkındaki fikrini homurdandı. Eadyth bir rahibe manastırında yaşıyor olmalıydı. "O bir trol," diye itiraz etti Alinor, saçlarının ıslak tutamlarını ayırıp kadına inançsızlıkla bakarken.

Eadyth yılmadan karşılık verdi: "Elbette. Bütün insanlar bazen trol olur."

Alinor şu anda Tykir ya da Vikingler, hatta tutsaklığı hakkında bile endişelenemezdi. İlk banyosundan çok fazla zevk alıyordu.

bir hafta boyunca. Bakır bir küvetin içinde otururken, sadece sabun ve suyun verdiği keyifle iç çekti. Thorksson ailesinin uzun zamandır dostu olan yaşlı Viking dudu Gyda'nın ikinci kattaki yatak odasındaydılar. Alinor yıkanırken, Gyda arkası dik bir sandalyeye oturmuş, el tezgâhında çalışıyor ve Eadyth'in saray dedikodularını dikkatle dinliyordu.

"Eric Bloodaxe'ın bir kez daha kral olduğuna inanamıyorum," diye yorumladı Gyda, parmakları çeşitli renklerdeki iplikleri karmaşık bir İskandinav desenine dönüştürürken. "Ne kadar sık kovulursa kovulsun geri gelmeye devam eden sinir bozucu bir sinek gibi. Saksonları sevmiyorum elbette," dedi Alinor'a özür dileyen bir bakış atarak, "ama yıllardır Kral Edred'in başına bela oldu. Keşke ya gitse ya da burada, Northumbria'da iktidarda kalmayı başarsa."

Eadyth, saçlarını yeniden köpürten Alinor'a, "Kral Eric kocamın ve Tykir'in amcasıdır ama ondan daha acımasız bir adam görmedim," diye açıkladı.

"Daha bebekken bile babaları Thork, Eric'in peşlerine düşeceği korkusuyla onları kabullenemedi," diye ekledi Gyda. "Bu yüzden gençliklerinin uzun yılları boyunca, onları korumak için Jomsviking'e giden sevgili babalarından ayrı, benimle ve Olaf'ımla birlikte yaşadılar. Yaşayan akrabaları olsa bile, her anlamda yetimdiler."

Alinor saçını yıkamaya ara verdi. "Anlamıyorum. Babanın terk etmesi oğulları nasıl koruyabilir?"

"Ah! Eric Bloodaxe'ın adını nasıl aldığını bilmiyorsun o zaman," dedi Eadyth ve Gyda'ya doğru baktı. İki kadın da tiksintiyle başlarını salladı. "Norveç'in en güçlü hükümdarlarından biri olan Kral Harald Fairhair, sayısız karısı ve metresinden düzinelerce erkek ve kız çocuk babasıydı. *Daha çok danikoyu* uyguladı. Eric, babasının tacının peşinde koşarken küçük yaşlardan itibaren acımasızdı. Bu hırsı beslemek için birçok kardeşinin onun kılıcı altında öldüğü bir gerçektir. Bu yüzden Eric Bloodaxe adını aldı."

"Peki ya Tykir ve Eirik'in babası - sanırım ona Thork diyordunuz - o bu resme nasıl dahil oldu?" Alinor sordu.

"Thork'un krallığa hiçbir zaman ilgisi olmadı ve ayrıca gayrimeşruydı. Ama Eric'in kanı meşru olsa da, zalimliği yüzünden İskandinav halkı ondan nefret ediyordu," dedi Eadyth. "Eric'in asılsız bir korkusu vardı, Thork tacı küçümserken oğulları küçümsemeyebilirdi."

"Ve böylece Thork ilk başta oğlu yokmuş gibi davranarak bebekleri başkalarının bakımına terk etti. Ona baba demeleri yasaktı ve onlara asla sıcak bir söz ya da sevgi dolu bir jest yapmadı. Daha sonra, onların gerçekten de oğulları olduğu ortaya çıkınca, ilgisizmiş gibi davranmak zorunda kaldı." Gözleri tatsız anılarla dolarken Gyda dilini şaklattı. "Ve onun aşırı korumacılığı haklıydı. Bir zamanlar... Çok iyi hatırlıyorum... Kötü bir Viking canisi olan Korkunç Ivar, Thork'u ölüme çekmek için Eirik'in küçük parmağını kesmiş ve bir parşömen içinde Ravenshire'a göndermişti. Nihai sonuç da bu oldu. Ölüm. Hem Thork'un hem de kocamın, Olaf."

Eadyth uzandı ve Gyda'nın titreyen omuzlarını okşadı.

"Peki ya anneleri?" Alinor konuşmalarına hâkim olan kasveti kırmaya çalışıyordu.

"Bir Sakson kölesi olan Thea, Eirik'in annesiydi. Doğum sırasında öldü," diye yanıtladı Gyda. "Ama Tykir... Şey, annesi Asbol bir Viking prensesiydi ve çocuğu daha kundaktayken terk etmişti. Söylendiğine göre Thork ona evlenme teklif etmiş ama o daha asil bir evlilik peşinde koşmuş ve yıllar boyunca çocuğunu bir kez bile görmek istememiş."

Tüm kadınlar bir anne için doğal olmayan bu davranış karşısında dehşet içinde bakıştılar.

"Çok yalnız çocuklardı," diye devam etti Gyda, "burada Jorvik'te ben ve Olaf tarafından büyütüldüler, sonra Ravenshire'da Dar ve Aud, büyükanneleri ve büyükbabaları tarafından, ölene kadar, ama sanırım en çok Tykir acı çekti, en küçükleri olduğu için. Küçük çocuğun karşılaştığı her kadına "Sen benim annem misin?" diye sorduğunu hatırlıyorum. Eirik Kral Athelstan'ın Sakson sarayına evlatlık olarak gittiğinde o daha sekiz, Eirik on yaşındayken yalnız kalmıştı. Eirik sadece yarı Viking'di, hatırlarsınız, ama Tykir özünde saf Viking'di. Güçlü bir kılıcı kaldıramayacak kadar küçükken bile, bir gün kendisinin de bir Jomsviking olacağını nasıl ilan ettiğini hatırlıyorum... sırf babasının yanında durabilmek için. Sonra, babası o yıl, o sekiz yaşındayken öldü ve Eirik evlatlık olarak kaldı. Ve son olarak, üvey annesi Ruby gizemli bir şekilde ortadan kayboldu."

"Gyda!" Eadyth ani bir ilhamla haykırdı. "Sence Tykir bunca yıldır bu yüzden mi tek bir yere yerleşmeyi reddetti? Neden hiç evlenmedi?"

"Bundan eminim," dedi Gyda kesin bir ifadeyle başını sallayarak. "Çocuk sevdiği herkes tarafından reddedilmiş ya da terk edilmiş. Bu yüzden hiç kimseyi derinden umursamayarak kendini incinmekten koruyor. Sadece nadiren ziyaret ettiği kendi kardeşini bile."

"Bu kadarı da fazla. Siz ikiniz benim sempatiyle oynayarak öfkemi o trolen uzaklaştırmaya çalışıyorsunuz. *Çocuk* otuz beş kış gördü ve kendinden başka kimseyi umursamıyorsa, bunun nedeni bir trol olmasıdır."

Gyda ve Eadyth onun cevabındaki sertlik karşısında gülümsediler. "Sence...?" Eadyth Gyda'ya kaşlarını kaldırarak baktı.

Yaşlı kadın neşeyle kıkırdadı. "Belki. Belki." Ve ikisi de tuhaf bir şekilde Alinor'a baktılar.

"İşte," dedi Eadyth ve Alinor'a gül kokulu bir kremle dolu küçük bir sabuntaşı kap uzattı. "Saçların tıpkı benimkiler gibi-"

Alinor Eadyth'in ipek saçlarını inceledi ve güldü. Kadın kör olmalı.

"-kıvırcık ve yönetilemez. Saçlar için en vahşi saçları bile evcilleştiren harika bir karışım geliştirdim."

Krem harika kokmasına rağmen Alinor şüpheyle yaklaştı. Genelde bu tür gösterişlere kapılmazdı ama belki de sadece bu seferlikti. Lezzetli maddeyi uzun saç tellerine yedirirken, Eadyth bir kez daha Alinor'a seslendi. "Senin bir cadı olduğun doğru mu?"

"Bir cadıya mı benziyorum?" Alinor alay etti, sonra her iki kadının gözleri çillerle dolu vücudunda gezinirken sözlerinden hemen pişman oldu. Çillerin şeytanın tükürüğü olduğuna dair kocakarı masalının farkındaydı ve görünüşe göre onlar da öyleydi.

"Bir cadının dış görünüşüyle ayırt edilemeyeceği bilinen bir gerçektir. Örneğin Eric Bloodaxe'ın karısı Gunnhild'i ele alalım," dedi Eadyth, Alinor'un saçındaki losyonu durularken ve ıslak tellerdeki karışıklıkları tarayabilmesi için ayağa kalkmasını işaret ederken. "Evet, Danimarka Kralı Harald Gormsson'un kız kardeşi Gunnhild, Finnmark'taki ilk günlerinde büyücülük eğitimi aldı ve daha güzel bir kadın hiç olmadı. En azından dış görünüş olarak. Eric'in onu Beyaz Deniz'e yaptığı tuhaf bir cadı yolculuğundan kurtardığı ve yıllar geçtikçe onun güçlerinden güç aldığı söylenir."

"İyi cadılar ve kötü cadılar var elbette." Gyda bir an için dokumayı bıraktı ve Alinor'a baktı.

hangi kategoriye girdiğini.

"Ben cadı değilim," dedi Alinor ama kadınların hiçbirini onu dikkate almadı.

"Bu akşam sarayda yemek yerken Gunnhild'le konuşmalısın," dedi Eadyth. "Belki ziyafetin ortasında iksir ve benzeri şeyleri paylaşabilirsiniz."

"Ben mi? Ben mi?" Alinor kekeleydi. "Neden bir Viking şölenine katılmam istensin ki?"

"Çünkü sen Tykir'in esirisin," dedi Eadyth, sanki bu normal bir şeymiş gibi. "Ve her zaman koruma altında kalmalısın. Tykir ısrar ediyor. Tykir, Bolthor'un, Rurik'in ya da adamlarından herhangi birinin seni korumak için geride kalarak bu geceki ziyafeti kaçırmamasını istemez." Eadyth azarlararcasına Alinor'a baktı, belli ki onun aksini düşünecek kadar bencil bir kadın olduğunu düşünüyordu.

"Ben cadı *değilim*," diye tekrarladı, sonra bıkkınlıkla nefesini verdi. Gerçekten de insanları masumiyetine ikna etmeye çalışmak bir duvara konuşmak gibiydi. "Tüm bunların ne hakkında olduğunu biliyor musun? Benim ne yaptığımı düşündükleri hakkında bir fikrin var mı?"

Gyda başını yavaşça salladı ve Eadyth tereddütle, "Rurik'in sarayda ne söylediğini biliyorum ama pek inanamıyorum... bize kendi versiyonunu anlat," dedi.

Alinor açıkladığında ağızları hayretle açık kaldı. "Kralın erkek parçası ne yaptı?" Eadyth boğuk bir sesle konuştu.

Alinor kuru bir sesle, "Görünüşe göre sağa dönmüş," diye cevap verdi.

"Ve bunu yapması için ona bir büyü mü yaptın?" Gyda sırtıttı, bu başarıdan oldukça etkilenmişti.

"Bu şekilde etkilemekten çekinmeyeceğim birkaç adam var." Eadyth muzipçe sırtıttı. "Bana büyüü öğretebilir misin?"

"Ben cadı değilim. Size anlatmaya çalışıyorum, beni bununla suçluyorlar ama bu doğru değil."

Kadınlar ikna olmadı.

"Biliyor musun," dedi Gyda, bastırıldığı dudaklarına işaret parmağıyla düşünceli bir şekilde dokunarak, "bana öyle geliyor ki bu hastalığı daha önce bir erkeğin özel bölgelerinde duymuştum. Çoğu zaman bir yaralanma sonucu yara izi kalır ve asa eğrilir. Duyduğum birkaç vaka sonunda kendini düzeltti."

"Yani Kral Anlaf'ın kendini iyileştirmek için tek ihtiyacı zaman mı?" Eadyth umutla teklif etti.

"Belki." Gyda düşünceli bir şekilde çenesine vurdu. "Tabii erkeklik organının çarpıklığı bir cadının lanetinden kaynaklanmıyorsa." Alinor'a dikkatle baktı.

"Ben cadı *değilim*. Neden kimse bana inanmıyor?" Alinor hayal kırıklığından ağlayacak gibi hissetti.

"Peki ya Tykir'e yaptığınız bağırsak büyüğü? Bunu inkâr edemezsin herhalde." Eadyth kollarını göğsünde kavuşturdu ve sanki bir tartışmayı kazanmış gibi başını salladı.

"Şey, hayır, ama-"

"Aha!" dedi Eadyth ve Gyda hep bir ağızdan. "-ama bu sadece yetişen bir bitkiydi-"

"Bir zehir mi?" Eadyth öfkeden kudurdu. "Tykir'e bane içeceği mi verdin? Bu bir cadı iksiri kadar kötü, Alinor. Bunun için seni kendim öldürebilirim."

"Ölümcül bir iksir değildi... ah, ne faydası var? Nasıl olsa kimse bana inanmıyor."

"EA-DYTH!" diye gür bir erkek sesi çınladı alt kattan.

Eadyth irkildi ve Gyda dokuma malzemelerini toplayarak odadan çıkmaya hazırlandı.

"Ah, vahşi! Tarladaki bir inek gibi bana bağırmasından nefret ettiğimi biliyor."

"EA-DYTH!" diye bağırdı kocası bir kez daha, sesi yaklaşıyordu. "Neredesin? Sana göstermem gereken bir şey var."

Eadyth'in yüzü kıpkırmızı oldu. "*Bunu* yeterince gördüm, inan bana," diye göz kırparak Alinor'u bilgilendirdi. "İşte," dedi ve ona bir havlu uzattı. "Kocam buraya gelmeden önce kurulansan iyi olur."

Hem Eadyth hem de Gyda kıkırdarak odadan çıktılar.

Kapalı kapıdan Eirik'in şöyle dediğini duyduğuna yemin edebilirdi: "Eadyth! Kaleden sütyenlerimin önüne bal dökmüştüm. Onu çıkarmamın bir yolunu bulabilir misin?"

Eadyth, Alinor'un duyamayacağı bir şey söyledi ama Eirik her ne söylediye alçak sesle, erkeksi bir zevk hırıltısı çıkardı.

Ve Alinor, Eadyth'in bir cadıdan ders almaya ihtiyacı olmadığına karar verdi.

Tykir, Gyda'nın evinin kapı pervazına yaslandı ve kardeşinin karısını tanıdık bir sırt sıvazlamasıyla karşılaşmasını eğlenerek izledi

ve derin, gürültülü bir öpücük.

Yedi yıldır evliydim ve hâlâ aşık gençler gibi davranıyorlardı. Birlikte sahip oldukları üç çocuk - Thorkel, Ragnor ve Freydis - ve evliliklerine kattıkları diğer üç çocuk... Eadyth'in John'u ve Eirik'in Larise ve Emma'sı. Ravenshire her yaştan çocuğun neşeli sesleriyle çınlıyordu ve yine de bu ikisi kendileri çocuk gibi davranıyordu.

Altın bir elma hakkında bir İskandinav efsanesi vardı ve maceraperestlerin bu hazineyi bir ömür boyu, birçok diyarda, hayatlarını ve ailelerini riske atarak nasıl aradıklarını anlatırdı. Masalın kıssadan hissesi, değerli meyvenin genellikle kişinin kendi bahçesinde yetişiyor olmasıydı.

Eirik o altın elmayı bulmuştu.

Tykir kardeşi adına memnundu, gerçekten memnundu. Sadık ve sevgi dolu bir hayat arkadaşı bulabilecek kadar şanslı pek fazla erkek yoktu. Onun hiç olmamıştı.

"Kalede benim için hiç içki bıraktın mı?" Bolthor onun yanından kapı aralığından geçerken sordu.

"Evet, yaptım. Eadyth'in ev yapımı birası kadar iyi değil ama yeterli. Frizya şarabı da var. Ve Rurik, kralın kâhyası tarafından Nubyalı bir köle tüccarından satın alınmış bir grup köle keşfetti. Bir altın karşılığında içlerinden birinin sana bir sürprizi olduğunu söyledi." Tykir kaşlarını anlamlı anlamlı oynattı.

Bolthor güldü. "İyi ki bir altınım var." Tereddüt etti, sonra kıkırdayarak ekledi: "Şafak vakti yola çıktığımızda gemide görüşürüz."

Sırada Eirik ve Eadyth vardı.

Eirik ona, "Kralla yemek yemeye, sonra da bu gece uyumak için buraya dönmeye karar verdik," diye bilgi verdi. "Eadyth'in amcamızın çatısı altında uyumaya hiç niyeti yok. Benim de öyle."

Tykir başını salladı.

"Bizimle gelecek misin?"

"Sen önden git. Önce cadıyı alacağım." "Neden onu bu gece burada bırakmıyoruz?" Eadyth önerdi.

Başını salladı. "Hayır, cadı biz denize açılana kadar gözümün önünden ayrılmıyor. O zaman bile, eğer onu yakından izlemezsem gemime bir lanet koymayacağından emin olamam."

Eadyth itiraz etmeye başladı ama Eirik koluna uyarıcı bir el koydu. "Rahat bırak, Eadyth. Bu Tykir'in meselesi, bizim değil."

Sonra ayrıldılar ve Tykir, Alinor'u bulmaya çalışırken adımlarını ikişer ikişer atarken Gyda'nın cık cıklayan azarını bir kenara bıraktı. Gece boşa geçiyordu ve şafaktan önce içmesi gereken çok içki vardı.

"Alinor, neredesin cadı?" diye seslendi, aynı zamanda yatak odasının kapısını açtı. "Şimdi zamanı..."

Onu karşılayan görüntü karşısında sözleri kesildi.

Bir kadın dizlerine kadar kalça banyosunun içinde duruyordu. Kollarını başının üzerine kaldırmış, ıslak, pas rengi saçlarının uzun tellerini yüzünden uzaklaştırıyordu. Şık saç telleri ipeksi bir şerit halinde sırtından aşağı, yuvarlak, pürüzsüz ve son derece baştan çıkarıcı olan kalçalarına doğru sarkıyordu. Kadın bir sıçrayışla hızla döndü, kolları hâlâ yukarı kalkıktı ve adamın şaşkınlığını kendi şaşkınlığıyla karşılaştırdı.

Kremsi teninin alnından dizlerine ve muhtemelen bulanık suyun altında ayak parmaklarına kadar çillerle kaplı olması önemli değildi. Vücudu muhteşemdi. Evet, göğüsleri küçüktü ama iri ve sıkıydı, uçları ahududu rengindeydi. İnce bir bel ve dar kalçalar. Uzun, ince bacakları su damlacıklarıyla ıslanmış kırmızımsı sarı buklelerle birleşiyordu. Sonuç olarak, en iyi tanrıçayı bile utandıracak mükemmel orantılı bir vücut.

Benim kendi cadı tanrıçam.

Lanet olsun! Onu ne zaman kendim gibi görmeye başladım?

Cadı yeşil kedi gözleriyle ona göz kırptı, sanki onu hareketsiz kılan aynı büyüünün etkisindeydi. Kapıyı açtığından beri sadece birkaç saniye geçmişti ama sanki bir ömür gibi gelmişti. Daha önce şüphelenmeye başladığı şeyi ancak o zaman kabul etti.

Büyülenmişti. Ve
umurunda değildi.

Dördüncü Bölüm

"Kes şunu," diye tısladı Alinor Tykir'e.

İskandinav sarayının büyük salonundaki uzun sıralarda, diğer yüzlerce soylu ve o kadar da soylu olmayan şahsiyetle birlikte oturuyorlardı. Northumbria'da yüksek mevkide bulunan herkes, ister İskandinav ister Sakson kökenli olsun, maiyetleriyle birlikte yeni kral Eric Bloodaxe Haraldsson ve karısı cadı kraliçe Gunnhild'e saygılarını sunmaya gelmişti.

Kraliyet çifti kürsünün üstündeki yüksek masada en yüksek rütbelilerle birlikte oturuyordu. Tykir, arkadaşları ve ailesi ile esiri Alinor ise biraz aşağıda, kesinlikle gözde bir konumda oturuyordu.

"Neyi durdurayım?" diye sordu çekilmez Viking şövalyesi abartılı bir endişeyle, sanki onu neyin rahatsız ettiğini umursuyormuş gibi... ki umursamıyordu elbette. Trol omuzlarını arkalarındaki duvara dayadı, bal likörü kadehini yudumladı ve tembel bir eğlenceyle ona baktı.

Alinor kendini cehennemin Viking versiyonuna düşmüş gibi hissediyordu. Özellikle de son zamanlarda can düşmanı haline gelen adamla neredeyse kalçasından ve diğer yerlerinden birleşik olduğu için.

"Bir kere elini oynatmayı bırak." Kadın dikkatle bağlı ellerine baktı; adamın sol eli bileğinden onun sağ eline bağlıydı. Şu anda, bir çift uzantı onun kalçasının üzerinde duruyordu. Çok yüksekte!

"Ah! Özür dilerim leydim," dedi özenle. Sonra, sosyal zarafetten tamamen yoksun bir şekilde, karnını kaşımak için elini kaldırdı. Bu da elini tam göbeğinin üzerine koydu.

"Seni kaba saba herif!" Elini adamın şişkinliğinden çekti. "Seni aptal ahmak! Seni iğrenç domuz! Sen... sen..."

"İğrenç hödüğe ne dersin?" Eadyth masanın öbür ucundan teklif etti. "Benim için her zaman işe yarar."

Kocası kolunu onun omuzlarına doladı ve sıktı. Muhtemelen cezalandırmak için, ama daha çok şefkat gibi. Evli bir çift olsalar da, ikisi de ellerini birbirlerinin bedenlerinden uzak tutamıyor gibiydi. Alinor daha önce hiç böyle bir eş davranışına tanık olmamıştı. Kesin olan bir şey varsa, evlenirken eline tutuşturulan sümüksü kurtçuklardan hiçbirine dokunmak istememişti.

Belki de Eadyth kadar güzel olsaydı farklı hissederd; gümüş sarısı saçları, bükülmüş çiçeklerden oluşan altın bir çemberle yerinde tutulan, soluk lavantadan yapılmış incecik bir başörtüsünün altında, omuzlarına dökülmeden uzanıyordu. Başörtüsü, buğulu menekşe rengi gözlerine ve kenarları altın iplikle orphrey tarzında işlenmiş daha koyu lavanta rengi gunna'sına uyuyordu.

Eğer Eadyth'in, kardeşi Tykir'den birkaç yaş büyük olan kocası Eirik kadar genç ve çapkınca yakışıklı bir adamla evlenmiş olsaydı, o zaman da farklı hissedebilirdi. Tanrı'nın merhameti! Siyah saçları ve mavi gözleriyle, siyah sütyen üzerine koyu mavi yün bir tunik giymiş, belinden kuşaklı, görülmeye değer biriydi. Kısa mantosunun bir omzuna, kehribar gözlü, kıvrık bir ejderha şeklindeki alışılmadık bir altın broş iliştirilmişti.

Tykir bir öksürük sesi çıkararak kadının dikkatini yeniden kendisine çekti. "Başka bir kadının eşine göz dikmek kibarlık değildir."

"Bakmıyordum. Sadece Lord Eirik gibi yakışıklı bir adamın nasıl olup da senin gibi çirkin bir trolle kardeş olduğunu merak ettim."

"Bazı kadınlar görünüşümü beğeniyor." Yüzündeki sırıtış Alinor'a onun kendisini çirkin bulup bulmamasını ne kadar önemseydiğini gösteriyordu. Ve kabul etmek zorundaydı ki, morarmış bir göz ve çürük bir burunla bile çirkin olmaktan çok uzaktı.

"Bazı kadınlar bir erkeğin para kesesinin arkasını göremez. Bakışlardan bahsetmişken, bana bu şekilde bakmayı kesersen çok memnun olurum." Bunu alt tonda söylemişti. Gyda'nın yatak odasına dalıp gittiğinden beri ona çok tuhaf bir şekilde bakıyordu. Ve gülümsüyordu.

"Ne şekilde?" diye sordu bilmiş bir kıkırdamayla.

Fark ettiğinden daha yüksek sesle konuşmuş olmalıydı çünkü Tykir'in diğer tarafında oturan Rurik, kucağında oturan dolgun Viking hizmetçisinin etrafında öne doğru eğildi ve yorum yaptı, "Evet, Tykir, bir sultanın haremindeki lezzetli bir tatlı gibi cadiya ağzın açık bakıyorsun. *Sarhoş musun?*"

"Henüz değil," dedi Tykir, fincanından uzun bir yudum daha alarak, gözleri sürekli Alinor'unkileri tutarak. Daha önce hiçbir erkek ona bu şekilde bakmamıştı ve Alinor bunu rahatsız edici buluyordu.

Tykir'in görünüşü daha da sinir bozucuydu. Hiçbir erkek bu kadar güzel olmamalıydı. Ya da bu kadar serseri.

Bir çift koyu kahverengi sütyenin üzerine en yumuşak yünden tereyağlı kahverengi bir tunik giymişti. Yıldız şeklindeki kehribar kolye altın bir zincirle göğsüne asılmıştı. O öğleden sonra saray hamamında yıkandığını tahmin ediyordu çünkü açık kahverengi saçlarındaki keten teller parıltıyor, altın ipliklere benziyordu. Saçlarının bir tarafı, onu ilk gördüğünde olduğu gibi yıldırım küpesi açıkta kalacak şekilde örülmüştü. Kılıcı kalçasındaki kınındaydı ve samur astarlı pelerini bankın üzerinde, diğer tarafında duruyordu.

Tykir ona göz kırptı.

Ve Alinor utancını gizlemek için aceleyle suya dalmayı diledi. Ravenshire'lı Eirik'i süzerken yakalanmak başka bir şeydi, ama bir trolü süzerken yakalanmak *kabul edilemezdi*.

"Cadının sana büyü yapmasına izin vermemelisin, Tykir," diye uyardı Rurik. "Hâlâ haçını takıyor musun?"

Tykir cevap olarak deri bir kayışa bağlı tahta haçı tuniğinin içinden çıkardı ve göğsüne, kehribar kolyenin yanına yerleştirdi.

"Eğer bir cadıyla göz teması kurarak risk alacaksan, her türlü önlemi almalısın." Kimse ne demek istediğini anlayamadan Rurik ayağa kalktı ve kucağındaki arkadaşını kabaca yere bıraktı. Cadı öfkeyle çığlık attı, sonra da öfkeyle kaçmaya başladı.

Bu kesintiye sinirlenen Beast, efendisinin ayaklarının dibindeki çalılarının arasında kıpırdandı, hırladı ve hemen ardından uyumaya devam etti.

Rurik hâlâ ayaktaydı, tuniğinin kapağından bir şişe çıkardı ve Tykir'in üzerine kutsal su serpmeye başladı. Ancak o sırada yaklaşık bir *ton* bal likörünün etkilerini hissediyordu ve su Tykir'in özenle bakımlı saçlarına ve alnına serpilmek yerine sıçradı.

"*Blód hel*, Rurik! Ben büyülenmedim... şey, muhtemelen büyülendim... ama karanlık bir büyü yüzünden değil." Aniden ayağa kalktı, Alinor'u da ayağa kalkmaya zorladı ve başını tüylü bir köpek gibi salladı, böylece onun ve etraflarındaki diğer herkesin de meshedilmesine neden oldu.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Rurik. "Büyülenmiş diyorsun ama cadının büyüyle değil, öyle mi?"

Evet, gerçekten Viking cehennemindeyim. Ya da bir Viking tımarhanesinde.

"Leydi Alinor'u... çıplak gördüm," diye itiraf etti Tykir, sanki bu herhangi bir açıklamaymış gibi.

Başta Alinor olmak üzere herkes şok içinde Tykir'e bakakaldı. Hızla aklını başına toplayarak boştaki kolunu yumruk şeklinde savurdu ve eksik beyinlinin göğsüne indi. Sanki taş bir duvara çarpmış gibiydi. Adam irkilmedi bile.

"Ne?" Teslim olmak için boştaki elini kaldırdı.

"*Bunu* insanlara söylememen gerekiyor."

"Söylememeli miyim?"

"Kesinlikle hayır."

"Sen olabilir bak at benim çıplak vücut Eğer sen gibi."

o cömertçe teklif etti. "O zaman ödeşmiş oluruz."

"Sarhoşsun," diye suçladı.

"Hayır, değilim."

"Peki, bu ne anlama geliyor?" Rurik bilmek istedi. "Çıplak bir cadı görmek... Senin de çok iyi bildiğin gibi ben böyle şeyler gördüm."

Az önce gelip Alinor'un yanına oturan Bolthor da dahil olmak üzere herkes onun sempatiyle işaretlenmiş mavi yüzüne baktı. Alinor'un hesabına göre o akşam dördüncü kez Nubyeli köle kızla birlikte olmuştu.

Eadyth, "Bu desen İskoç savaşçıların savaşta kendilerini süsledikleri gibi, kurtbağrından yapılmış gibi görünüyor," dedi, "ama kalıcı olarak kaldığını hiç görmedim."

"Bu sadece kurtbağrı değil. Boyanın içinde zeflin özü var, eminim," diye gözlemledi Alinor, önündeki masanın üzerindeki kırıntıları karıştırırken.

"Sen...sen Biliyorum nasıl için Kaldır Bu işareti?"

Rurik inanamayarak kustu. "O zaman sen bir cadısın."

"Hayır, ben cadı değilim. Kumaş boyama konusunda yetenekli bir çoban ve dokumacıyım. Doğrusu, tüm Northumbria'daki en iyi yün kumaşları ben yaparım."

Eirik bir kahkaha attı.

Eadyth dirseğiyle onu dürtükledi. "Kendine gel, kocacığım."

Eirik, "Karım da zaman zaman buna benzer *mütevazı* iddialarda bulunmuştur," diye detaylandırdı.

Eadyth, Eirik'e onaylamaz bir tavır takındı ve Alinor'a, "Tüm Northumbria'daki en iyi bal likörünü ve balı ben yaparım," diye açıkladı.

Ne var ki Rurik yünü, bal likörünü ya da balı umursamıyordu. "İşareti kaldırabilir misin cadı?" diye sordu sabırsızca Alinor'a.

"Belki yapabilirim, belki de yapamam."

"Belki kafanı koparabilirim, belki de koparamam," diye cevap verdi Rurik alçak ve ilkel bir öfke sesi çıkararak. Eğer ip arkadaşı elini kaldırmasaydı, hiç şüphesiz Tykir'in başını kesmek için üzerine atlayacaktı.

Hayal kırıklığıyla homurdanan Rurik, yanından geçen bir house carl'ı durdurdu ve tepsisinden bir sürahi daha bira aldı. "Ve sen bu sürtükte... yani cadıda cazibe mi buluyorsun?" Sürahiden uzun bir yudum aldı, sonra elinin tersini ağzına götürdü.

Tykir, "İlgi duyduğumu hiç söylemedim," diye itiraz etti.

Sert duygular canını yaktı ve yüzünün ısınmasına engel olamadı.

"Tykir! Beni hayal kırıklığına uğrattın," diye çıkıştı Eadyth. "Yüzeyin altına bakmayı herkesten çok senin bildiğine eminim. Düğün yemeğimizde öz kardeşine iyi Viking erkeklerinin bir kadını nasıl adil bir şekilde yargılayacağını bildiğine dair verdiğin dersi hatırlıyor musun?"

"*Det er ikke gull alt som glimmer,*" diye ekledi Eirik, başını onaylarcasına sallayarak. "Parıldayan her şey altın değildir. Ve bana sorarsanız, son zamanlarda peşinden koştuğunuz parıltıların bazıları pirinç gibi cansız."

"Sana sorduğumu hatırlamıyorum," dedi Tykir hışımla. "Ve Eadyth'in bana yedi yıl önce söylediğim şeyleri hatırlatması haksızlık."

Alinor irkildi ve yüzünü masaya koymak istedi. Bu insanların sanki orada değilmiş gibi... sanki hiçbir önemi yokmuş gibi onu tartışıyor olmaları fikrinden nefret ediyordu.

"Tek söylediğim cadıyı çıplak gördüğümdü," diye itiraz etti Tykir. "Ve bu bir sürprizdi. *Büyük* bir sürpriz." Vurgulayarak gözlerini devirdi.

"Oh! Anlamaya başlıyorum, Tykir. Sonunda *kuyruğu* gördün mü?" Rurik bu son sözleri fısıltıyla söylemişti... Yüksek sesle konuşursa cadılara özgü bir şey yapabileceği, örneğin havalanıp bir süpürge ya da kara bir kediyle İskandinav kalesinden çıkabileceği sonucunu çıkarmıştı.

Hepsi boktan daha aptal!

Tam o sırada, yaşlı bir Viking soylusunun masalarına yaklaştığı görüldü. Yanında ince giyimli bir kadın vardı.

Giyim tarzından tahmin edebileceği gibi, on beş yaşlarında bir kızı vardı... Güzel görünüşlü, dolgun ve hoş bir kızdı.

"Oh-ho, şimdi gerçekten tuzağa düştün, Tykir," diye alay etti kardeşi. "Kont Orm ve leydisi son iki yıldır seninle en küçük kızı Eneda arasında bir evlilik ayarlamaya çalışıyorlar."

"Beni uyarabilirdin," diye mırıldandı Tykir ama asilzade ailesiyle birlikte yaklaştığında nezaketen ayağa kalktı.

Sol elinin Alinor'un sağ eline bağlı olduğunu unutmuş olmalıydı çünkü selamlamak için kolunu kaldırdı, bu da Alinor'un kolunun da bir kukla gibi kalkmasına neden oldu. Konuşurken bir oraya bir buraya el sallayınca, Alinor'un kolu da aynı hareketi yapmak zorunda kaldı. Sonunda tiksintiyle homurdanarak adamın bileğini çekiştirdi ve onun yanında durdu.

Tykir ona göz kırpmaya cüret etti. Anlaşılan bunca zamandır ellerinin bağlı olduğunu hatırlamış ve onu utandırmayı seçmişti. Trol!

Lord Orm'un karısının dudaklarının, bağlı bileklerini fark ettiğinde küçümsemeyle düzleştğini gördü.

Genç kız ise utangaç bir tavırla elini yüzüne götürdü. Belli ki, eğer ayarlanabilseydi bu birlikteliği tercih edecekti. Sıkılı yumruklarından anlaşıldığı kadarıyla annesi o kadar da istekli değildi.

Ve Alinor başka bir şey daha fark etti. Kadın Eadyth'e karşı da en az kendisi kadar küçümseyici bir tavır içindeydi. Eadyth, Alinor'un gözüne takıldı ve kibirli kadın hakkındaki fikrini göstermek için yüzünü buruşturdu.

Alinor, Tykir'in genç kız için kopardığı yaygaraya alışık olmadığı bir kızgınlık duyarak irkildi. Kıskançlık olabilir miydi?

Hayır. Asla.

Belki.

Aklımı kaybediyorum.

Çift ve evlenme çağındaki kızları, Tykir'in yakın zamanda Northumbria'daki malikânelerini ziyaret edeceklerine dair verdiği sözle oradan ayrıldıklarında, Tykir uzun bir iç çekişle oturdu ve Alinor'u da yanında sürükledi. "Vay be," dedi.

Ailesi ve arkadaşları onun rahatsızlığına sırtıyordu.

"Güzel Eneda için bir gelin hediyesi bulma konusunda yardımımı ister misiniz?" Eadyth neşeyle sordu.

"Pek olası değil," diye cevap verdi Tykir, bal liköründen uzun bir yudum alarak.

"Söylesene," diye kasıtlı olarak durakladı Alinor, "gelin yatağına yanında bir sütanne götüreceksin?"

Tykir dışında herkes buna güldü.

"Hizmetçi için çok yaşlı olduğumu mu söylüyorsun?"

Alinor ona "Ne düşünüyorsun?" der gibi bir bakış attı. Ama sonra kabul etmek zorunda kaldı: "Aslında ilk evlendiğimde ben de onun yaşındaydım. Kocam da senden biraz daha büyüktü."

"Ne kadar yaşlı?"

"Beş yaşındaydı ve altmış."

Tykir birasını yudumlarken boğulmaya başladı. "Biraz mı? *Biraz mı?* Ben sadece beş otuz yaşındayım."

"Ah, şey," dedi Alinor omuz silkerek, "erkekler çabuk bozulur. Bu yüzden genç eşler alırlar, dünyaya karşı hâlâ erkeksi olduklarını göstermek için."

Tykir'in yüzü hakaretle kızardı.

Eadyth masanın öbür ucuna uzandı ve Alinor'un elini okşadı. "Sana karşı bir düşkünlük geliştiriyorum, Alinor. Sen ve ben aynı kumaştan kesilmişiz gibi görünüyor."

Rurik her zamanki kaba patavatsızlığıyla, "Hizmetçinin güzel göğüsleri olduğunu kabul etmelisin," diye yorum yaptı.

"Rurik! Hanımların yanında diline dikkat et," diye uyardı Eirik.

Rurik başını eğdi. Doğrusu, zavallı adam erkeklerle o kadar sık bir araya geliyordu ki muhtemelen kendini unutmuştu. Ve Alinor buna pek aldırımıyordu. Egbert ve Hebert'in askerlerinin yanında çok daha kötülerini duymuştu.

Ama Rurik "Böyle böbürlenme Tykir," diye ekleyince hemen fikrini değiştirdi. Graycote'ta Leydi Alinor'un göğüslerinin o kadar düz olduğunu ve muhtemelen sıcak bir kayanın üzerindeki iki yumurtaya benzediğini söyleyen sendin."

Şimdi Rurik'i azarlayan Tykir'di. "Böyle konuşmak hanımefendilere yakışmıyor, Rurik." Alinor ve Eadyth'e, "Sadece içki konuşuyor," diyerek Rurik adına özür diledi.

"Bunu sen mi söyledin?" Alinor ağzından kaçırdı ve hemen ardından sözlerini geri alabilmeyi diledi.

Tykir omuz silkti. "Belki. Ama eğer öyleyse, kesinlikle fikrimi değiştirdim."

Alinor dilini ısırma fırsat bulamadan, "Bir erkeğin kadın göğsüne olan aşırı düşkünlüğünü hiçbir zaman anlayamadım," dedi. "Gerçekten, eğer siz erkekler kadın anatomisinin bu kısmından bu kadar etkileniyorsanız, bende ağzınızın suyunu akıtacak kadar güzel memeleri olan iyi bir sağmal inek var."

Rurik sanki onu boğacakmış gibi şaha kalktı.

Bolthor kıkırdarak onu geri çekti.

Tykir, bu özel çapraz irade mücadelesini kazandığı için onu tebrik ederek selamladı.

Bu sırada Eirik ve Eadyth içtenlikle gülüyorlardı.

Eadyth gözlerinden akan neşe yaşlarını başlığının kenarıyla sildi. "Evet, Alinor, senin uygun olacağına inanıyorum."

Alinor'un tam olarak neye uyacağını söylemedi. Yine de sözleri Alinor'u yüreklendirdi.

Ancak daha sonra dikkatleri başka bir bölgeye çekildi.

"Şuna bakar mısınız?" dedi Eirik aniden, bir grup Sakson asilzadesinin kral ve kastellanıyla hararetli bir şekilde konuştuğu yüksek masayı işaret ederek. "Alçakların yüzüzlüğü!"

Egbert, Hebert ve Cedric'in yanı sıra birkaç soylu ortakları da vardı.

Alinor inledi.

"Endişelenecek bir şey yok." Tykir bu görüşü dile getirirken elini havalı bir şekilde salladı. "Kral bana daha önce Alinor'un kardeşlerinin onun kaçırılmasını Sakson Kralı Edred'e protesto ettiklerini söyledi."

Alinor kardeşlerinin bu kadar kolay pes etmeyeceğini bilmeliydi. "Bu Edred'in Northumbrialı dalkavuğu Kont Oswulf, Eric Bloodaxe'ın oğlu Maccus'la konuşuyor," diye onları bilgilendirdi.

Herkes şaşkınlıkla ona baktı ve bunu nasıl bildiğini merak etti.

"Edred benim kuzenim."

"İngiltere Kralı mı?" Eirik haykırdı ve kardeşine azarlayıcı bir bakış fırlattı.

"Ah, Tykir!" Eadyth iç çekerek söyledi. "Dikkatli olmayı ne zaman öğreneceksin?"

"Bana Northumbria hariç tüm Britanya'nın kralının kuzenin olduğunu söylememiştin," diye suçladı Tykir onu.

Alinor, "O benim üç göbek öteden kuzenim," diye düzeltti.

Tykir kuru bir mizahla, "Bu beni daha iyi hissettirdi," dedi.

"Bir kez, iki kez, üç kez... fark etmez. Kral Edred akrabalarından birini kurtarmak için mutlaka bir ordu gönderecektir," diye ısrar etti Eadyth dehşet dolu bir feryatla. "Bizi neyin içine soktun Tykir?"

Alinor onların onaylamamasının tuzunu Tykir'in yaralarına sürmek isterdi ama dürüst olmak zorundaydı. "Edred'in bana yardım etme nedeni hakkında hiçbir yanılsamam yok... eğer gerçekten olan buysa. Edred benden çok yaşlı değil, biliyorsun, benimse beş yirmi yaşım var. Ama kralın sindirim sistemi bazen o kadar zayıf oluyor ki, konuklarının büyük tiksintisine rağmen çiğnediği yemeklerin sadece sularını yutabiliyor. Bu, Wessex Hanedanı'ndaki pek çok kişiyi etkileyen bir hastalıktır."

"Bu güzel destan için teşekkür ederim," dedi Tykir alaycı bir tavırla. "Bir anlamı var mı? Ya da bir son?"

Alinor trolle yan yan kaşlarını çattı ve devam etti. "Edred'in hastalıklarına sempati duysam da kuzenimin ailevi kaygılar taşıdığına inanacak kadar saf değilim. Çoğu İngiliz'in bildiği gibi Edred'in iki yönü vardır. Bedensel acılarını metanetle kabullenen, dindar bir adamdır. Sarayı birçok açıdan bir erdem okuludur. Öte yandan, barbar bir Viking kadar acımasız da olabilir."

Alinor bu sözlerinden dolayı, Eadyth de dahil olmak üzere, bir dizi kızgın bakış aldı. Kendisi de bir Sakson olmasına rağmen, yarı İskandinav kocasını ve onun vatandaşlarını açıkça savunmuştu.

"Yakın zamanda Edred, yerel başrahibin ölümünün intikamını almak için tüm Thetford kasabasını yerle bir etti. Her erkek, kadın ve çocuk," dedi Alinor, kralın acımasız yönünü açıklarken.

Soru şuydu: Edred bugün hangi taraftan hareket ediyordu?

Edred'in elçisi isterse ona yardım edebilirdi. Buna hiç şüphe yoktu. Ama o yeterince önemli miydi? Egbert ve Hebert, hatta Cedric karşılığında ne teklif ediyorlardı?

Alinor'un kalbi ani bir umutla çarptı ama sonra tuhaf bir depresyon çöktü üzerine. Bu durumda iki arada bir derede kalmıştı. İki seçenek vardı ve ikisi de kötüydü. Kardeşleri tarafından kurtarılmak ve -Tykir ona ne demişti- evet, şimdi hatırladı... Lard'ın lorduyla birlikte olmak. Ya da putperest bir ülkeye götürülüp var olmayan bir büyüü kaldırmasını bekleyen bir Viking kralıyla yüzleşmek.

Tykir onun elini sıktı. "Asla korkmayın Leydi Alinor. Kral benim işime karışmaz. O kardeşlerinle ve Sakson Kralı'nın

elçi. Onlardan fidye olarak alabildiği kadar para alacak ama sonunda benim olacaksın."

Sen benimsin.

Ne kadar rahatsız edici bir söz! Vücudu baştan ayağa bir ürperti ile doldu. Eğer onu rahatlatmak istediye, ne yazık ki yanlış yönlendirilmişti. Özellikle de Eric Bloodaxe'ın ev arabalarından biri gelip kralın Tykir Thorksson ve esiri Leydi Alinor ile konuşmak istediğini bildirdiğinden beri. Kısa süre sonra Tykir, Alinor, Eirik, Eadyth, Rurik ve Bolthor bir grup halinde kürsüye doğru yürüyorlardı.

"Bir arı sürüsü gibiyiz," dedi Eadyth nefesinin altından.

"Bilmen gerekirdi, hayatım. Bilmelisin," dedi Eirik karısına, kıcını okşayarak.

Onun şaşkınlık çığlığı, ziyafetin tadını çıkaran yüzlerce eğlencenin gürültüsü tarafından bastırıldı.

Alinor yıllar önce ikinci kocasıyla birlikte tam da bu salona gelmişti ve aslında şimdi çok daha iyi görünüyordu. Vikingler kapı ve pencere çevrelerini, hatta çatı kirişlerini bile karmaşık oymalarla süslemekte üstlerine yoktu. Ve Vikinglerin kendileri de renkli giysileri, muhteşem mücevherleri ve titizlikle bakımlı saç ve sakallarıyla kesinlikle çekici bir topluluktı. Bunlar ortalama bir Sakson'dan daha uzun boylu ve daha temiz insanlardı. Bu kadar çok Sakson erkek ve kadının İskandinav meslektaşlarına aşık olmasına şaşmamalı.

Alinor tüm bu gözlemleri uzun sehpa masalarını ayıran koridor boyunca ilerlerken yaptı. Başlarını bir araya toplayıp fısıldaşan ve Alinor'un poposunu işaret eden birkaç konuk dışında geçişleri pek fark edilmedi.

Egbert, Hebert ve Cedric hariç.

"Alinor!" Egbert haykırdı ve ona sımsıkı sarıldı; onunla birlikte hareket etmek zorunda kalan asık suratlı Tykir'e bağlı olduğu için bu garip bir deneyimdi. Öğleden önce kendisini bir okla vurmaya çalışan adama bu kadar yakın olmaktan memnun görünmüyordu. Bu aynı zamanda tuhaf bir deneyimdi çünkü Egbert ona hayatı boyunca bir gün bile sarılmamıştı. Birden fazla kez huş ağacı sopası kullanmıştı ama sarılmak? Asla.

"Güvendesin!" Hebert ona sarılma sırasını alarak ekledi. "Senin için çok endişelendik, sevgili kardeşim."

Endişeli misin? Hah! Tek endişeleri gelin paralarını kaybedebilecekleriydi.

Egbert'in tepesinde, muhtemelen o öğleden sonra aldığı bir yaradan dolayı kocaman bir bandaj vardı ve Hebert'in de dudağı yarılmıştı. Muhtemelen çatışmadan kaçarken kendilerini yaralamışlardı.

Cedric paytak paytak ilerledi ve kucaklaşma işinde ağabeylerinin yerini almak üzereymiş gibi göründü ama Tykir kısa süre sonra elini durdurarak buna bir son verdi. Çılgınca bir an için Tykir'in kıskanmış olabileceğini düşündü. Ama sonra onun öfkeli yüzüne bir kez daha baktı ve başka türlü olduğuna karar verdi.

"Tykir, Eirik," diye selamladı onları Kral Eric Bloodaxe. "Size hoş geldiniz diyoruz. Yeterince yiyip içtiniz mi?"

Her iki adam da sutyeninden kuşaklı tuniğine ve beyaz kürkle kaplı mantosuna kadar mor yünler içinde görkemli bir şekilde giyinmiş olan krala başlarıyla selam verdi. İnce altın bir tacın altında omuzlarına dökülen siyah saçlarındaki gri çizgiler herhangi bir gösterge ise, elli yıldan fazla görmüş olmalıydı. Bunun dışında temiz tıraşlıydı ve soğuk gözlü bir şekilde hâlâ yakışıklıydı.

"Gunnhild, öne çık ve misafirlerimizi selamla," diye kral kraliçesini davet etti.

Alinor kraliçeyi ilk kez yakından gördüğünde takdirle nefesini tuttu. Alışılmadık derecede güzel bir kadın olan Gunnhild, kralıyla aynı yaşta olmalıydı ama teni çizgisizdi, gür sarı saçlarına ak düşmemişti. Kralinkiyle aynı mor kumaştan işlemeli bir elbise ve her parmağında altın ve gümüş yüzükler, parmak boğumundan parmak boğumuna uzanan geniş halkalar da dahil olmak üzere gerçek bir mücevher serveti giymişti.

Zeki gözleri Tykir'in kehribar kolyesini ve Eirik'in ejderha broşunu açgözlü bir bakışla inceledi. "Bu sefer bana güzel kehribar biblolar getirdin mi, Tykir?" diye sordu kraliçe.

"*Satın alınabilecek* pek çok mücevherim var,"

dedi Tykir. Kadın kaşlarını çatı.

"Hepsi sizin gibi ünlü bir kraliçeye yakışır güzellikte." Süslendi.

"Bu gece daha sonra incelemeniz için onları getireceğim."

Kraliçe Gunnhild başını salladı, sonra Alinor'a döndü ve onu hızlıca, küçümseyici bir şekilde değerlendirdi. Sıkılgan bir tavırla küstahça sordu: "Sanırım cadı sensin?"

Alinor başını sallamaya başladı ama kendini tuttu. Tanrı'nın dişleri! Artık o da kendini cadı olarak görmeye başlamıştı.

Tykir onun yerine, "Evet, Norveç'e geri götüreceğim cadı o," diye cevap verdi. Onun kendi tutsağı olduğunu göstermek için elini kaldırdı.

"Seninle konuşmak istediğim çok şey var," dedi Gunnhild esrarengiz bir şekilde Alinor'a. Daha fazlasını söyleyemeden Egbert ve Hebert araya girerek Alinor'un önüne geçtiler.

"Hayır, o bir cadı değil," diye iddia etti Egbert. "O bizim kız kardeşimiz, Lord Cedric'in nişanlısı, tüm Britanya kralının kuzeni, bu... bu dinsize teslim edilmemesi gereken nazik bir hanımefendi."

Kral Eric *kâfir* kelimesini duyunca kaşlarını kaldırdı ve söze gerek duymadan kendisini de aynı kategoriye koyup koymadıklarını sordu. Sonra Egbert'in söylediklerinin başka bir kısmına odaklandı. "Edred'in tüm Britanya'nın kralı olduğunu mu iddia ediyorsun?"

Egbert hatasını hemen fark etti. "Northumbria hariç tüm Britanya," diye kendini düzeltti.

"Gerçekten de Kral Edred'in kuzeni misin?" Gunnhild Alinor'u sorguladı. Tykir, "Üç kat uzağım," diye belirtti.

Alinor onun adına konuştuğu için ona ters ters baktı ama o sadece sırttı Onu.

"Kız kardeşimizi bize geri vermenizi ve bunun için *wergild* ödemenizi talep ediyoruz.

Bu öğleden sonra siz ve barbarlarınız tarafından ağır yaralanan askerler," dedi Hebert. "Öyle değil mi Kont Oswulf?"

Kral Edred'in danışmanı olan Sakson asilzadesi arka planda sessizce duruyordu. Başını sertçe sallayarak onay verdi.

"Hayır!" Tykir dedi ki.

Bundan sonra kral tartışmanın her iki tarafını da dinledi. Sonunda, "Bu konuda karar vermek için bir hafta kadar sonra bir Şey çağırabiliriz," diye teklif etti. Alinor, Tykir'in ona daha önce anlattıklarından, Thing'in İskandinavlar için Britanya'daki Witan'a benzer bir yönetim organı olduğunu biliyordu.

"O kadar uzun süre bekleyemem," diye kükredi Tykir. "Ticaret mallarımı Hedeby'ye götürmekte şimdiden bir ay geciktim. İyi havalarda Norveç'e iki haftalık bir yolculuk bu. Sonbahar ilerlemişken, bir gece daha oyalanmak kış için çiftliğime dönememem anlamına gelebilir. Bunu kabul edemem."

Kral o zaman Oswulf'a seslendi. "Cadı kılıç çekmeye değer mi? Belki de tam teşekküllü bir savaş?"

Oswulf'un yüzü soldu ve boncuk gibi gözleri büyük salonu tarayarak çok sayıda İskandinav savaşçısını fark etti. "Şu anda olmaz," diye kabul etti. "Ama Egbert ve Hebert adına araya girmeyi reddettiğinizi Kral Edred'e bildirmek zorunda kalacağım. Memnun olmayacağımı garanti ederim."

"Öyle olsun," dedi Kral Eric, açıkça bir kavgadan korkmuyordu.

Egbert, Hebert ve Cedric, küfürler mırıldanarak ve intikam yeminleri ederek, öfkeli Kont Oswulf tarafından götürülüyorlardı. Sersemlemiş olan Alinor, şimdilik kaderinin belli olduğunu fark etti. O hâlâ Trol'ün esiriydi. Herkes onu bir cadı olarak görmeye devam edecekti, az önce Rurik'ten gelen gizli bir mesajı dinleyen ve spekülatif bir şekilde kalçalarına bakan kral da dahil.

Gunnhild önce Eadyth'e, sonra da Alinor'a veda öpücüğü vermek için öne çıktı ve Alinor'u çok şaşırttı. Daha da şaşırtıcı olanı Gunnhild'in Alinor'un kulağına söylediği şu sözlerdi: "Kocamın senin kuyruğunu aramasına aldırma. Neredeyse yirmi yıldır benimkini arıyor ve hâlâ bulamadı." Kıkırdayarak arkasını döndü ve yüksek masadaki koltuğuna geri döndü.

Sıralarına döndüklerinde Alinor, üzüntüyle fark etti ki, çok sayıda insan onun arkasına bakıyordu. Görünüşe göre kısa bir süre önce kürsüye çıktığından beri bu haber yayılmıştı. Bunun için Rurik'e teşekkür etmesi gerektiğinden emindi. Bugünlerde Rurik'in dilini düğümlemek istiyordu... yüz tasarımına uygun mavi bir düğüm.

Tam o sırada, Alinor işlerin daha da kötüye gidemeyeceğini düşünürken, daha da kötüye gitti.

Kral ve kraliçeyle konuştukları süre boyunca masalarında uyumuş olan Beast ani bir uyanıklıkla doğruldu, siyah kulakları nöbetçi gibi dikilmişti. Uğursuz bir hırıltı ve ardından bir havlamayla büyük salonun diğer tarafındaki açık kapıyı gözledi. Vahşi bir havlamanın ardından tanıdık bir meleme duyuldu. Beauty dörtlüyle büyük salonun karşısına geldi, kırık boyun zinciri peşinden geliyordu, David ve Bathsheba da hemen arkasından geliyordu ve ardından yarım düzine koyun daha meliyordu. Araya girenler geçip giderken tüm büyük salonu dalgalanan bir şekilde şaşkın bir sessizlik kapladı. Çok geçmeden Güzel ve Çirkin, yüzlerini yalayarak ve vücutlarının mahrem yerlerini koklayarak yeniden bir araya geldiler.

Alinor'un en kötü kâbusundan fırlamış bir sahneydi.

Dilimlenmiş domuz etinden oluşan manchet siperini bir kenara itti ve alnını masaya dayadı. Alçak sesle başlayan kahkahalar, İskandinav topluluğu Alinor'un yordakçılarının maskaralıkları karşısında kükredikçe kreşendoya dönüştü.

Bolthor yeni bir destandan bahsetti: "Yüce Tykir ve Çıplak Cadı", hemen ardından da "Yüce Tykir ve Şehvetli Köpekler".

"Oooh, Bolthor, senin ne kadar harika bir skald olduğunu unutmuşum," dedi Eadyth coşkuyla. "Lütfen, bizi bir destanla onurlandırır mısın?"

Masadaki herkes yeşilin bir tonuna döndü ve inleme ihtiyacını bastırdı. Bolthor ise sanki kendisine Kutsal Kase verilmiş gibi görünüyordu.

"Herkes dinlesin, bu Büyük Tykir'in destanıdır," diye başladı Bolthor. "Efendimizin dokuz elli iki yılında, Gece Yarısı Güneşi'nin ülkesinde, eğri horozlu bir kral vardı. Adı Anlaftı. Ve o daha güçlüydü..." Bolthor konuşmaya devam etti ve Alinor ilk kez gerçekten bir cadı olmayı diledi. İlk işi uçup gitmek olacaktı.

Tykir onun kulağına, "Asla korkma tatlım," diye fısıldadı. Tykir'in bir kahkahayı zorlukla bastırdığını anlayabiliyordu. "Yakında seni tüm bunlardan kurtaracağım."

Alinor'un korktuğu şey de buydu.

OceanofPDF.com

Beşinci Bölüm

Beş gün sonra.

"Benim hatam değildi," diye karşı çıktı Alinor. "Size söylüyorum, ben bir cadı değilim."

"Martıları beslediniz. Martılar öldü. Kanıtlar kendi adına konuşuyor." Tykir öfkeyle yüksek sesle nefes verdi. "Daha önce hiç kuşların gökten kar taneleri gibi düştüğünü görmemiştim. Bu... şey, büyülü bir şeydi. Sen bir cadısın, o kadar."

Ona sırtını döndü ve tepinerek uzaklaşmak üzereydi. Adam gemide dengesini korumayı nasıl başarıyordu, Alinor anlayamıyordu. Yolculuklarının beşinci günündeydiler ve Alinor hâlâ deniz bacaklarına sahip değildi. Deniz midesi de öyle. Vikinglerin deniz yolculuklarında tercih ettikleri o iğrenç *gammelostu*... eski peyniri... ve *lutefisk* olarak bilinen daha da tatsız tuzlu morinayı sindirememesine şaşmamalı. Sert ekmek ve ara sıra yediği bir elma bugünlerde beslenmesinin temelini oluşturuyordu.

"Bekle bir dakika," diye seslendi ve Tykir'in peşinden gitmek üzere ayağa kalktı. "Açıklamam bitmedi-"

Aniden döndü ve onu göğsünden iterek geminin ortasındaki çadırılı alanın altındaki büyük ahşap saklama kutusunun üzerine oturmaya zorladı. Adamın yüzündeki ifade o kadar kötü ve acımasızdı ki kız geri çekildi. İskandinav şatosunda kendisine yönelttiği yumuşak bakışları hatırlayamıyordu bile -böyle bir şey istediğinden değil- çünkü bu zalimin son beş gündür yaptığı tek şey ona dik bakmaktı.

"Otur!" diye emretti. "Ben sana otur demedim mi? Sizi buradan ayrılmanız konusunda uyarmadım mı? Bir cadı numarası daha yaparsan adamlarımın isyan etmekle tehdit ettiğini söylemedim mi? Bir kez daha ağzını açarsan kafanı koparıp seni köpekbalıklarına yem edeceğimi söylemedim mi?"

"Yapmadım mı? Yapmadım mı? Yapmadım mı?"

Alinor mırıldandı. "Beni taklit mi ediyorsun?" diye hırladı.

"Hayır, dualarımı ediyorum," diye karşılık verdi.

"Dualar mı? Hah! Muhtemelen senin büyülerinden daha fazlası."

"Oh, bu haksızlık. O fırtınanın ortasındaiken karanlık ayınler yapmıyordum yestereve. Korkudan feryat ediyordum. Daha önce hiç gemiye binmemiştim. Kuzey Denizi'nin dibine batmayacağımızı nereden bilebilirdim? O şişkin suyun normal olduğunu nereden bilebilirdim? Nasıl-"

"Bilge," dedi. "Ne?"

"Bu sintine suyu, şişkinlik suyu değil."

"Oh, Mary aşkına! Sintine, şişkinlik, mavna... Benim için fark etmez. Ayak bileği derinliğinde suyun içinde duruyordum. Ayakkabılarımda hala küf var."

Tykir eğildi ve işaret parmağıyla onu gösterdi. "Bir ilahi söyledin ve fırtına durdu."

İşaret parmağını ona doğru uzattı. "İlahi mi? 'Oh, oh, oh, lütfen, Tanrım, oh, oh, oh, oh!' diye inliyordum."

İnanmadığını belli eden bir ses çıkardı. "Adamlarım şimdiden sana çok kızgın. Senin yüzünden Norveç'e dönmekte altı gece geciktik. Buz gelmeden ve fırtınalar donmadan önce ilgilenmeleri gereken evleri ve aileleri var. Bir gecikme daha olursa kış ayları boyunca Anlaf'ın sarayında mahsur kalabiliriz. Daha da kötüsü, Hedeby'de, pazar mallarımın sonuncusunu boşaltmak için ilk durmamız gereken yerde."

Bu doğrudu. Sonbahar bitmek üzereydi ve kış hızla yaklaşıyordu. Güneş tepede pırıl pırıl parlarsa bile hava sert ve iliklerine kadar soğuktu. Tykir'in kürkle astarlanmış kalın yün pelerinlerinden birine sarınmıştı ama soğuk hava yine de onu kırbaçlıyordu. Bazı adamlar güneş tepedeyken bellerine kadar çıplak kürek çekiyordu ama çoğunlukla soğuk için giyinmişlerdi.

Ve İskandinav denizcilerin -büyük, cesur savaşçılar oldukları için- ondan çok korktukları da doğrudu. Hepsi boyunlarına deri kayışlar üzerinde el yapımı tahta haçlar takıyor ve zaman zaman kutsal su serptikleri görülüyordu. Rurik, Jorvik'teki manastırdaki iyi rahiplerden bir fiçı satın almış olmalıydı.

En kötüsü de, erkekler onun poposuna gizlice bakmadıkları zamanlarda - hala bir cadının kuyruğuyla ilgili bu aptalca batıl inanca sahiplerdi - erkekler

ona kaşlarını çatarak bakıyor, onu uzak durmaya zorluyordu. Bunun bir nedeni de çevresinde tekrar tekrar ortaya çıkan tesadüflerdi. "İlk gece sütün fiçıda kesilmesi benim suçum değildi. Ya da şarap fiçısının çitasının gevşeyerek değerli yükün bir gecede dışarı sızmasına neden olması. Ya da Rurik'in köpeği Beast'in, Güzel ve koyunları Graycote'a geri gönderdiğinden beri durmadan ağlaması. Tesadüfler! Hepsi bu kadar!"

Adamın, koyunlarından birini gemisinin pruvasında keserek deniz insanlarına hava şansı ve iyi yolculuklar için pagan kurbanı olarak sunma isteğini reddettiği için hâlâ kızgın olduğunu biliyordu. Ona tüm koyunlarının değerli olduğunu, ancak kraliyet hediyeleri dışında bu türün sınırlarını terk etmesine nadiren izin veren Córdoba'dan gelen kıvrıcık boynuzlu koçun neredeyse paha biçilemez olduğunu kesin bir dille bildirmişti. Üçüncü kocasının bu nadir hayvanlardan birini nasıl elde ettiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama değerli koçunu elde etmek için evliliğe katlanmaya değerci.

Tykir onunla şakalaşırken gülümsememişti bile, "Ayrıca koyunlarımı kurban etmek sana şans getirmez. Onlar Hıristiyan koyunları, görüyorsunuz."

"Her şey için bir cevabınız var leydim. Ama gerçek şu ki, adamlarım sizin bir cadı olduğunuza inanıyor."

"Elbette istiyorlar. Rurik'in hıncı ve Bolthor'un skaldik hayal gücü onları cesaretlendiriyor, senin sürekli homurdanmandan bahsetmiyorum bile. Erkeklerden bahsetmişken, bu kadar çok olacaklarını kim bilebilirdi? Bir hanımefendinin bu kadar çok erkeğin arasında refakatsiz seyahat etmesi hiç uygun değil."

"Rurik, Bolthor ve benim gemileri kendimiz çekeceğimizi mi sandın?" diye cevap verdi gereksiz bir alaycılıkla.

"Belki de *bir* gemi için çok sayıda denizciye ihtiyaç duyulacağını bilmeliydim. Ama sahip olduğunuz gemilerin sayısını nereden bilebilirdim ki?" Şu anda üzerinde seyahat ettiği uzun gemi *Swift Dragon*, her birinde altmıştan fazla Viking savaşçısının görev yaptığı yedi ejderha gemisinden oluşan bir filodan biriydi. Diğer gemiler, hepsi de Tykir'e ait olan *Fierce Dragon*, *Bold Dragon*, *Brave Dragon*, *Savage Dragon*, *Mad Dragon* ve *Deadly Dragon*'du. Görünüşe göre, kuzeydeki pazar kasabalarının kıyılarında pusuya yatmış korsan gemileriyle savaşmak için konvoy halinde seyahat etmek gerekiyordu.

"Beni fakir mi sandınız?"

"Hayır. Senin ne olduğunu biliyorum. Bir trol."

Adam dişlerini gıcırdatarak gülümsedi ve kadın onu tehlikeli bir şekilde zorladığının farkındaydı.

Şaşırtıcı bir şekilde, gemilerin sayısı ve taşıdıkları pazar malları hazinesi Tykir'in büyük bir zenginliğe sahip olduğunu gösteriyordu. Kardeşlerinin Tykir'in zenginliğinden haberdar olmaması iyi bir şeydi. Muhtemelen onunla bir evlilik anlaşması yapmaya çalışırlardı. Ama hayır, onların sinsi planları için çok gençti. Yakında ölecek yaşlı bir adam isterlerdi. Ayrıca, Tykir onun gibi biriyle evlenmeyi asla kabul etmezdi.

Bu korkunç düşünceler nereden geliyor? "Tykir," diye başladı uzlaştıracı bir tonda, "geminin pruvasında duruyordum, bana söylediğin gibi denizcilerden kaçıyordum. Bana söylediğin gibi öğlen yemeğini yemeye çalışıyordum. Ama o iğrenç *gammelostu bir türlü* midem kaldırmıyordu. Bu yüzden oradan geçen martılara ondan parçalar yedirdim. Bir de baktım ki düzinelerce kuş kokuşmuş şeyin parçalarını parmaklarımdan kapıyor." Önce bir elini, sonra diğerini kokladı. "Hâlâ kokuyorum."

"Bu sadece eski bir peynir."

"Eski peynir mi?" diye alay etti. "O peynir kendi başına yürüyebilir."

Tüm çabalarına rağmen dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Aslında, büyükbabam Kral Harald Fairhair'in 872'deki Hafrsfjord Savaşı'nda kazandığı zafere *gammelost*'un katkıda bulunduğunu söyleyen bir efsane var," diye açıkladı mahcup bir gülümsemeyle.

Kaşlarını soru sorar gibi kaldırdı.

"Hikayeye göre kral savaşçılara savaştan önce sabah oruçlarını açmaları için *gammelost* yedirir ve böylece onları çılgına çevirir."

"Gördün mü, benim hatam değildi. Martılar çılgına döndü."

"Ben... sanmıyorum..." dedi kısa bir kahkaha atarak. "Her halükarda, burada kalın ve bu güzel günün tadını çıkarın. Başka bir günümüz olmayabilir. Bu mevsimde hava aniden değişir."

Sonra dirseklerini neredeyse omurgasına degecek kadar geriye doğru bastırarak omuzlarını yuvarladı, ardından kollarını önde kavuşturdu. Bunu birkaç kez yaptı, adamlarının zaman zaman yaptığı gibi, bu kadar çok bedeni bu kadar küçük bir alana sıkıştırmanın getirdiği bükülmeleri gidermek için.

Alinor kabul etmek zorundaydı ki adam tanrısal bir yakışıklılığa sahipti. Şu anda bile, siyah sütyeninin üzerine giydiği tuz lekeli deri tuniği ve belini saran geniş deri kemeriyle vücudu erkekliğin vücut bulmuş haliydi. Onun

Sarıya çalan kahverengi saçları arkadan toplanmıştı ama ipeksi dokusu hâlâ belirgindi. Kadınlar onun için çok uğraşüyor olmalı.

Alinor'un dikkatle incelediğinin farkında olmadan ya da umursamadan omuzlarını yuvarlamayı bıraktı ve eğilip üst baldırını ovdu. Eadyth Alinor'a Tykir'in birkaç yıl önce Brunanburh Savaşı'nda ağır yaralandığını ve neredeyse bir uzvunu kaybetmek üzere olduğunu anlatmıştı.

"Bacağın acıyor mu?" diye sordu.

Başını yukarı kaldırdı. "Hangisinin dili daha akıcı? Bolthor mu yoksa Rurik mi?"

"Eadyth."

Başını tiksintiyle salladı. "Evet, eski yaram ara sıra ortaya çıkıyor."

"Sana hiç sempati duymuyorum. Senin yaşındaki bir adamın var olmayan bir cadının peşinden birkaç ülke dolaşmaya hakkı yok."

"Benim yaşımda bir adam mı?" diye öfkeyle söylendi.

"Evet, genç bir delikanlı gibi davranma. Tıpkı orta yaşlarına yaklaşan diğer tüm erkekler gibisin, olduğundan daha genç görünmeye çalışıyorsun. Kalbiniz ya da vücudunuzun diğer kısımları iflas edene kadar zina yapıyorsunuz."

"Ca-cavorting?" Kadının sözleri karşısında gülmekten iki büklüm oldu. "Otuz beş yaşıdayım. Sizi temin ederim ki henüz yaşlanmadım leydim."

"Her ne olursa olsun, size yardımcı olacak bir iksir hazırlayabilirim. Doğrudan uygulandığında, temas ettiği anda rahatlatır."

"Hanımefendi, son iksiriniz beni garderope ile yakınlaştırdı. Teşekkür ederim ama teklifinizi reddediyorum." Derin bir nefes alarak gemisini ve arkalarında bir ok düzeninde onları takip edenleri taradı. Yüzündeki gurur açıkça belli oluyordu.

"Bu hayatı seviyorsun, değil mi?"

Adam ihtiyatla ona döndü. "Evet, öyle. Valhalla'nın bu tarafında, yelkenleri açılmış ve rüzgârla dolan bir ejderha gemisinden daha güzel bir manzara yoktur. Biz yelkenlerimize 'rüzgârın pelerini' deriz. İyi bir uzun tekne, güçlü bir esinti ve rüzgârın pelerinleri... Bunlar kesinlikle tanrıların armağanıdır."

Dümencinin dümen küreğindeki yekeyi kullanmasına yardım etmek için uzaklaşırken, Alinor ona hak vermek zorunda kaldı. Bu uzun, ince gemiler, oymalı pruvaları ve kırmızı ve siyah çizgili büyük, tek kare yelkenleriyle, işlevsel olmalarının yanı sıra birer sanat eseriydi... dünyanın en iyi zanaatkârlarından bazılarının bir övgüsüydü. Meşe gemiler ortada alçakta durur, pruva ve kış taraflarında bir kuğunun boynu gibi zarıfçe yükselir ve

Dalgalar. Hafif olmalarına rağmen -aslında kuru nehir yataklarına ulaşmak için adamlar tarafından başlarının üzerinden kaldırılabilirlerdi- gemiler sığ sularda da dalgalı denizlerde de aynı derecede iyi yol alırdı. İç içe geçmiş ejderha canavarları şeklindeki zengin oymalar Tykir'in gemilerinin kenarlarına kazınmış, savaşçıların siyah ve sarı savaş kalkanları dış kenarda görkemli bir şekilde asılı duruyordu. Bu renkler ve kırmızı, sanki vahşi hayvanlar tehlikeli deniz sularında cesur bir yol çiziyormuş gibi, pruvaları süsleyen oyma ejderha başlarında da seçiliyordu.

Güneşten bronzlaşmış ve rüzgârdan yanmış, giysileri tuzla lekelenmiş mürettebat, erkekliğin en iyi örneklerinden biriydi. Denizcilerin, biri kürek çekmek diğeri de heceleme için geminin her iki yanında sıralanmış on altı kürek deliğinin her birinde iki adamın kişisel seachest'lerde oturduğu hareket halindeki gemide ustalıkla adım atmak için el becerisine sahip olmaları gerekiyordu. Aynı zamanda, uzun direği kaldırmak ve sürekli, geri kıran bir ritimle kürek çekmek için büyük bir güç gerekiyordu.

Küçük İskandinavlardan biri, çevik ayaklı bir delikanlı, başka bir seferinde de yaptığı bir şeyi yapıyordu... mızrakların şaftları üzerinde okyanusun üzerinde dans etmek. Bu, canı sıkılan denizcilerin ara sıra yaptıkları bir yarışmaydı ve kimin tuzlu derinliklere düşmeden kürek dansı yapabileceğini görmek için bahse girerlerdi.

Alinor gülümsemek zorunda kaldı. Tıpkı Tykir'in söylediği gibi güzel bir gündü. Alinor'un arkasına yaslanıp etrafındaki Tanrı'nın doğasını hayranlıkla izleyebileceği pek fazla boş zamanı yoktu.

Ama onun yerine yaptığı şey ağlamaya başlamak oldu. Önce bir gözyaşı, sonra bir diğeri dolup taşan gözlerinden kaçtı. Alinor boğuk bir hıçkırıkla yanağını silmek için Tykir'in pelerininin eteğini kullandı. Ama bir damla gözyaşını siler silmez, bir diğeri onun yerini aldı.

Bu savunulamazdı. Alinor ağlamadı. Uzun zaman önce, en fazla sekiz yaşındayken, gözyaşlarının kardeşlerini zerre kadar etkilemediğini ve ağlamanın ona gerçek bir tatmin vermediğini fark etmişti. O zaman onlardan daha güçlü, daha keskin zekâlı, daha sinsî olmaya karar vermişti. Ve kararlılığının gücü ona iyi hizmet etmişti. Şimdiye kadar.

Kendini içinde bulduğu durum gülünçtü. Birinin cidden onun cadı olduğunu düşünmesi mantığa meydan okuyordu. Keşke Tykir hizmetkârlarıyla ve Graycote'taki köylülerle konuşmuş olsaydı. Kaçırılan ilk kadın değildi... fidyeye ya da tecavüz için, ya da bir baskında ganimet olarak, hatta köle olarak satılmak için. Ama onu büyücülük için kaçırmak inanılır gibi değildi.

Alinor hâlâ kendi topraklarındayken durumu yeterince ciddiye almamıştı... durumunu değiştirmek için hâlâ zaman varken.

Şimdi nasıl kaçacağım?

O kâfir topraklarda bana ne olacak?

Sevgili koyunlarımı ve Graycote'u bir daha görebilecek miyim? Yanaklarından daha fazla gözyaşı süzüldü, artık kontrolsüzdü. *Ne yapacağım ben şimdi?*

O zaman sessizce dua etti, gerçi Alinor dini ibadetlere pek eğilimli değildi. O daha ziyade her gün iyi işler yapmayı bir dua şekli olarak tercih ederdi. Ama umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektiriyordu. *Lütfen Tanrım, bu çaresiz durumda bana yardım et,* diye sessizce dua etti, hıçkırıklarını bastırarak.

Tam o sırada, geminin diğer tarafında, Tykir gemi arkadaşlarından birinin kendisine söylediği bir şeye güldü.

Alinor'un gözleri şaşkınlıktan kocaman oldu.

Bu bir işaret olabilir mi?

Tanrı Tykir'i beni kardeşimin şeytani entrikalarından kurtarması için mi gönderdi?

İskandinav topraklarına yapılan bu yolculuk, Tanrı'nın beni kurtarma planı için göksel bir araç olabilir miydi?

Sonra en tuhaf soru Alinor'un aklına geldi ve dehşetle inledi.

Tykir benim koruyucu meleğim olabilir mi?

"Cadı ağlıyor," dedi adamlarından biri, sanki Tykir daha önce fark etmemiş gibi ihtiyatla. Ve iri yarı denizcinin sözleri, rüzgârdaki bir fısıltı gibi kürek sırasının aşağısında ve diğer tarafında tekrarlandı. "Cadı ağlıyor, cadı ağlıyor, cadı ağlıyor..."

Görünüşe göre bir cadının gözyaşları nadir olmalı ya da bir anlam ifade etmeliydi. Bolthor ya da Rurik'e sorması gerekecekti. Onlar büyü uzmanlarıydı. Bu cadı meselesi Tykir için tamamen yeniydi.

Sonra yeni bir nakarat başladı. "Bu ne anlama geliyor? Bu ne anlama geliyor?"

Bu ne anlama geliyor? Ne..."

Adamları cevaplar için ona baktı.

"Ağlamak bir cadı numarasından başka bir şey değil," diye karar verdi.

Adamları tereddütle başlarını sallayarak onun büyük bilgeliği önünde eğildiler. Cadının onları merhamet hilesi ile tuzağa düşürmeyi umduğundan emindi, *yani oldukça emindi.*

Alinor onu aptal mı sanmıştı ki böylesine bariz bir kadınsı cazibeye kapılmıştı? Hah! On iki yaşından beri kadın cüppelerinin etek uçlarını kıvırıyordu. Daha zayıf, ama daha sinsi bir cinsle karşılaştığı pek çok olayda tanık olmadığı bir kirpik oynama, kalça sallanması, kalça zıplaması, bir göğsün ortaya çıkması, abartılı bir iç çekiş ya da aptalca bir hıçkırık yoktu. Kadınlar çok şeffaftı. Erkeklerin inceliğine sahip değillerdi.

Tykir, Alinor için bir gölgelik kurulan alana geri döndü. Ellerini kalçalarına dayayarak, "Kesin şunu!" diye bağırdı. *Bu sizin için yeterince ince mi leydim?*

"Neyi durdurayım?"

"Ağlamak." *Ne demek istediğimi sanıyorsun? Dans etmek mi?*

"Ağlamıyorum," dedi, kırmızımsı altın rengi kalın saçaklarla gölgelenmiş, ıslaklıkla parlayan sulu yeşil havuzların içinden ona bakarak. O çirkin çillerle benek benek olmuş yüzünde gözlerinin bu kadar güzel olması gerçekten de dikkate değirdi.

"Ert me mjpg falleg augu," diye mırıldandı. "Çok güzel gözleriniz var. Şimdi, neden bunu ona söyleme ihtiyacı hissedeyim ki?"

"Ne dedin sen?"

"Gözlerin şaşı," diye yalan söyledi. "Ağladığında gözlerin şaşı bakar." Güzel gözleri ona dikilmişti ama kederle değil. Hayatında o kadar az iltifat aldığından şüpheleniyordu ki, bu kaba eleştiri onun için gerçektir. Hiç şüphesiz Tek Tanrısı, diğer tüm güzel olmayan özelliklerini telafi etmek için kadına tek bir güzellik işareti vererek adaletli davranmıştı.

Ama, hayır, bu tam olarak doğru değildi. Başka özellikler de vardı. Gördüğü o çıplak vücut gibi. *Hayır, hayır, hayır! Bunu düşünmeyeceğime dair kendime söz verdim.* "Ağlamıyor musun? Leydim, bir savaş atından daha fazla su çıkarıyorsunuz. Yakında sintineyi tekrar boşaltmak zorunda kalacağız." Onun bu şakaya gülümseyeceğini düşünmüştü ama gülümsemesi seyrek ve sadece Bolthor'a ya da kanlı koyunlarına ayrılmıştı. Belki de ani keyifsizliğinin nedeni buydu. Koyunlarını özlemişti.

"Tanıdıklarını özleyorsun mu?"

"Neyimi?"

"Tanıdıklar. Bütün cadıların dostları yok mu?" Şimdi kendini oldukça aptal hissediyordu ve yüzünün ısındığını hissedebiliyordu.

"Peki ya ünlülerim...?"

Bazen sergilediği o üstün tavırdan nefret ederdi. Şimdi olduğu gibi. "Koyun."

"Koyun mu?" Şaşkınlıkla ona göz kırptı.

Algısının onu şaşkına çevirdiğine şüphe yok. Belki de bir miyavlama sesi çıkarırsa bu onu neşelendirirdi. Daha da iyisi, o azgın koç gibi onun kışına şaplak atabilirdi.

Buna sırtıtmaktan kendini alamadı.

"Sırtıtmayı kes. Ağlamıyorum. Ben asla ağlamam. Sadece rüzgârdı. Ayrıca, koyunlarımın tanıdık olduğunu düşünüyorsanız kafatasınızda garip nesneler dolaşıyor demektir."

"Çillerin büyüyor." *Bu yarım akıllı gözlem de nereden çıktı şimdi? Humph! Sanırım sadece o muhteşem gözleri fark etmemeye çalışıyorum. Ya da onu çıplak düşünmekten. Hayır, hayır, hayır! O görüntüyü zihnimden sildim.*

"Şimdi ne saçmalıyorsun? Boş sözlerinle beni rahatsız edeceğini mi sanıyorsun? Bu saçmalığı unutabilirsin. Çillerimi beğenip beğenmemen umurumda değil."

Gerçekten de diliniz, sarhoş bir ziyafette yüksek masanın altındaki bir köpek yavrusundan daha fazla sallanıyor, hanımefendi boşboğazım... daha doğrusu, boşboğazım. "Haksız eleştirileriniz beni yaraladı leydim. Demek istediğim, yağlandığınızda çillerinizin büyüdüğü... ya da en azından burnunuz kızardığında ve yüzünüz lekелendiğinde öyle göründükleriydi." *Şimdi daha iyi hissediyorum.*

"Sen bir trolsün."

"Daha önce de söylemiştiniz." En azından, Tykir'e laf sokmak onun sızlanmayı bırakmasına neden olduysa, kendini daha iyi hissediyor olmalıydı. Tykir göğsünü gururla kabarttı. Güzel kızların ruhunu aydınlatmak konusunda gerçekten de yetenekliydi. Adil olduğundan değil ama... "Şu sulu şovuna bir son ver. Adamlarımı rahatsız ediyorsun."

Kendisine neredeyse imkânsız olduğunu bildiği bir şey yapmasını önerdi. Ve canı sıkılan adamlarının da bu egzersizde ona katılabileceğini söyledi. Adam abartılı bir şokla elini kalbinin üzerine koydu. "Daha önce soylu bir hanımefendinin böyle kelimeler kullandığını hiç duymamıştım. Elbette, siz yüksek tabakadan bir *cadı hanımsınız*; belki de toplumunuzun kuralları farklıdır."

Omuzları çökmüş bir halde, "Git buradan," dedi.

Kadının omuzlarını çökertmesinden nefret ederdi. Sanki onun sıkıntılarından sorumluymuş gibi hissetmesine neden oluyordu ama öyle değildi.

Uzaklaşmak yerine onun önünde çömeldi, ön kollarını geniş dizlerine dayadı. İçgüdüsel olarak vücudunu kaydırdı, böylece birbirlerine değmiyorlardı.

Bu onu rahatsız etti. Bu yüzden elbette daha da yaklaştı. Şimdi dizlerinin iç kısmı, onu saran pelerinin altında, sımsıkı kapalı uyluklarına dayanıyordu. Pelerini, bu arada, kadının kendi giysisini giydiğini mantıksız bir sıcaklıkla fark etti. Sanki onun koruyucu kalkanının altındaydı.

Hayır, hayır, hayır. O sadece bir tutsak. Teslim edilecek ve işi bitecek. Karışma, Tykir. Ama o hiçbir zaman iyi öğütleri dinleyen biri olmadı, özellikle de kendi öğütlerini. "Neden ağladığını söyle bana," diye ısrar etti.

"Ağlamıyordum," dedi sesinde bir kırılmayla. "Ama eğer... ağlıyor olsaydım... ki ağlamıyorum... iyi bir nedenim var, sence de öyle değil mi?"

"Peki neden, söyler misiniz, bu?"

Alinor bugün pelerin ya da başörtüsü takmıyordu ama alnının etrafına örülmüş ipek bir kordonla tutturulmuş pas rengi saçları normalde olduğu gibi uçuşmuyordu çünkü Eadyth'in ona verdiği ve saçlarının hafif dalgalar halinde uzanmasına neden olan bir pomadı kullanmayı alışkanlık edinmişti. Kremin gül kokusu, zarif bir baştan çıkarıcılıkla ona doğru yayılıyordu.

"Neden kirpi gibi kokluyorsun?"

Bu onu kaba bir sarsıntıyla gerçeğe döndürdü. Kafasını koparmak giderek daha çekici hale geliyordu. Ya da en azından dilini kesmek.

"Kımıldar mısın?" diye tersledi, bacaklarını adamın kucağından kurtarmak için başarısız bir şekilde geri geri gitmeye çalışıyordu. "Güneşi engelliyorsun."

Buna gülümsedi. İri bir adamdı ama *o kadar da* büyük değildi.

"Hanımefendi, sorumu geçiştiriyorsunuz. Neden ağlamak için iyi bir sebebiniz olsun ki?"

"Ben-"

Daha fazla itiraz etmesini önlemek için işaret parmağını dudaklarına götürdü.

Büyük bir hata. Vücuduna dokunmak. Dudakları, yerinde kalan parmağının altında şaşkınlıkla aralandı. Ve ilk kez dudaklarının dolgun ve kabarık olduğunu fark etti. Doğrusunu söylemek gerekirse öpülesi. Dahası, tıpkı meme uçları gibi ahududu rengindeydiler.

Aaarrgh! Unut bunu düşündüğümü. Bu bir hataydı. Kadının nasıl çıplak görüldüğünü tamamen unutmuşum. Bir kadın görmeyeli çok uzun zaman oldu.

Ahududu, artık nasıl göründüklerini ya da tatlarını bile hatırlamıyorum. Tadı mı? Lanet olsun!

"Aman Tanrım, yine mi!" dedi ve adamın parmağını iterek uzaklaştırdı.

"Ne?"

"Bana *yine* çıplak bakıyorsun."

"Değilim," diye yalan söyledi.

"Evet, öylesin ve ben buna katlanmayacağım."

Onu nasıl durdurabileceğini merak ediyordu. Doğrusu, kendini durdurabilmek için bunu bilmek istiyordu. Sonra pervasız dili kendi aklını aldı. "Leydim, gözyaşlarınızdan bahsetmemek için bana ahududu dudaklarınızla uyumlu ahududu meme uçlarınızı kasten mi hatırlatıyorsunuz?"

"Bir de seni koruyucu meleğim olarak hayal ettiğimi düşünsene!"

Bu söz onu şaşırtmıştı. Kadının onu hazırlıksız yakalamak gibi bir hüneri vardı. "Ne? Kim? Ben mi? Ha, ha, ha!"

"Evet, *çok* komik, değil mi?"

"Komik mi? Bu çok saçma." Bir an düşündü. "Neden bu kadar saçma? Senin cennetinde hiç Viking yok mu sanıyorsun? İçimizde hiç dindarlık yok mu sanıyorsunuz? İyilik hakkının siz Hristiyanlarda olduğunu mu sanıyorsunuz? Biz Vikinglerin çoğunun hem İskandinav hem de Hristiyan dinlerine mensup olduğunu unuttunuz mu?"

Adamın sert sözleri karşısında ağzı kuşkuyla açık kaldı. Kuzey Denizi balığı gibi hava emerken dudakları o kadar da öpülesi değildi. *Tanrılara şükürler olsun!*

"Ne? Benim koruyucu meleğim mi olmak *istiyorsun?*" diye sordu dişlerini sıkıp kapattıktan sonra.

"Hayır, senin koruyucu meleğin olmak istemiyorum. Senin... hiçbir şeyin olmak istemiyorum." Şimdi, bu neredeyse bir hataydı. Neredeyse onun sevgilisi olmak istemediğini söyleyecekti ki bu bir yalandı, şimdi kendine itiraf ediyordu. Evet, onu çıplak gördüğünden beri, esasını ıslatma düşüncesi... daha doğrusu kılıcını bileme düşüncesi... en azından bir kez... yorucu bir baş ağrısı gibi kafasının içinde dolaşıp duruyordu. Bir kez mi? Kahretsin, zihnindeki resimlerde durmadan ıslatıyor ve bileyliyordu.

"Aptalca bir fikirdi, kabul ediyorum."

Ne hakkında konuşuyor? Seks hakkında düşünmekle o kadar meşguldüm ki, konuşmasını unutmuşum. Şimdi hatırladım. Melekler, işte buydu. Benim onun koruyucu meleği olduğumu düşünüyor. "Aha! Demek bu yüzden ağladın. Onlar

Tek Tanrı'nın sana en yakışıklı, en cesur, en mükemmel koruyucu meleği gönderdiği için rahatlama gözyaşları döküyordun." *Yemin ederim, dilimin kendine ait bir akli var.*

"Gerçekten de bazen görüldüğün kadar beyinsiz misin?"

Evet. "Senden daha geri zekâlı olamaz... Öyle ki azılı bir savaşçıya *sürekli* hakaret ediyorsun."

"Sadece bu kadar çok aptallık örneği veriyorsunuz."

"Aaarrgh! Kafan bir gölet gibi olmalı ve düşüncelerin de bir zambak yastığından diğerine atlayan küçük kurbağalar gibi."

"Ne kadar şiirsel!"

Kısık, hırıltılı bir öfke sesi çıkardı. "Bir diğerine atlamadan önce bir konuyu bitirebilir misiniz?"

"Madem ısrar ediyorsunuz," dedi alçakgönüllülikle. Ne saçmalık! Kadın, çilli alnının ortasına vurulsa bile ağırbaşlılığı tanıyamazdı. "Ne öğrenmek istiyorsunuz?"

"Neden koruyucu meleğin olduğumu düşündün?"

"Tam olarak koruyucu melek sayılmaz," diye düzeltti. "Daha çok Tanrı tarafından gönderilmiş bir koruyucu gibi."

"Bana koruyucu melek gibi geldi," diye itiraz etti.

Elini umursamaz bir şekilde salladı. "En azından benim mantığım buydu..."

Mantık ve kadın imkansız bir çelişkidir.

"...Hani bazı insanlar bir insanın hayatını kurtarırsanız sonsuza kadar size borçlu kalacağına inanır ya? Belki de Tanrı seni Northumbria'ya benim için göndermiştir diye düşünüyordum-"

"Beni senin için Anlaf gönderdi. Son baktığımda tanrı olmaya yakın bile değildi."

"Sözümü kesmeyi kes, seni hödük."

"Tsk-tsk. Koruyucu meleğinle böyle mi konuşuyorsun?"

Kızgın bir horozu andıran asık bir suratla ona baktı. Hiç de çekici bir görüntü değildi.

"Dediğim gibi... belki de Tanrı sizi *Kral Anlaf aracılığıyla* benim için Northumbria'ya göndermiştir, böylece beni kardeşlerimin son rezaletinden kurtarabilirsiniz. Aslında Tanrı'nın Kral Anlaf'ı Northumbria'daki manastıra, planını harekete geçirmek için gönderdiğinden şüpheleniyorum. Ve dahası, belki de artık beni korumaktan sen sorumlusundur diye düşünüyordum. Yani, gerçekten, Trondelag'da başıma gelecekler konusunda artık endişelenmemeliyim çünkü sen benim kişisel... yani Viking meleğim olarak orada olacaksın." Çıkarımından duyduğu memnuniyetle ona parlak bir gülümseme gönderdi.

İnanılmaz! Kadının küstahlığı! "Ve bu yüzden mi ağladın?"

"Evet, rahatladım." Doğrudan temas kurmaktan kaçınarak gözlerini kaydırdı ve adam gerçeği biraz daha fazla çarpıttığından şüphelendi.

Bir elini alnına götürdü ve kırıksıklıkları ovuşturdu. "Öncelikle, bence çok fazla düşünüyorsun. İkincisi, Tek Tanrı'nın beni kendi tarafına çekmek için Anla'fa eğri bir horoz gönderdiğini söylüyorsan kesinlikle şaka yapıyorsun. Üçüncüsü, senin güvenliğinden hiçbir şekilde ben sorumlu değilim. Bunu o karışık kafana sok. Seni Anla'fa teslim ettiğimde, seninle işim biter. Ve son olarak, bir an bile beni Viking ya da başka türlü bir melek olarak düşünme. Geçmişimin pek de azizane olmadığını söylediğimde bana inanın ve kafamdaki çıplak resminizin, sizi korumak için kanat çırpıtığım görüntülere yol açmadığını söylediğimde bana inanın. Daha çok vücudumun başka bir parçasını *senin içinde çırpıyormuşum* gibi geliyor."

Onun kabalığı karşısında nefesi kesildi.

Güzel. En iyisi cadıyı en baştan doğru yola sokmak. "Sen..."

bir... trolsün." Bu onun en sevdiği nakaratlardan biriydi. "O zaman bana Aziz Trol de."

"Ne dediğin umurumda değil. Beni sefil bir krala terk etmeyeceksin... kim olabilir-"

"Kafanı mı keseyim?" diye teklif etti. "Evet."

"Benim hakkımda yanlış düşünüyorsunuz leydim. Hem de çok yanlış. Çok şaka yaptığımı biliyorum, ama yumuşak olduğumu düşünerek yanılmayın. Değilim. On beş yaşımdan yakın zamana kadar, bedelini ödeyen herhangi bir kralın ordusunda savaşçıydım, ister Jomsviking ister Bizans olsun, benim için fark etmez. Öldürdüğüm adamları sayamam."

"Yani?"

"Yani mi? Ne demek 'Yani'?"

"Yiğit bir asker olup olmadığınızı ya da hâlâ olup olmadığınızı hiç sorgulamadım. Ama bir kadını öldürdüğünüzü hiç sanmıyorum, en azından büyük bir tahrik olmadan."

"Ah, leydim, beni şimdiye kadar ne kadar kışkırttığınızı düşünseniz iyi olur."

"Beni öldürmesi için en ufak bir şans olsa bile beni bir zorbaya terk etmeyeceksin," diye ısrar etti.

"Artık mesele bu değil." Kadın şaşkınlıkla başını eğdi.

"Şimdi seni çıplak gördüm ve Anlaf da seni çıplak gördüğünde, kralın seni altıncı karısı olarak alacağını biliyorum."

Kızın yumruk yaptığı ellerinden onu hırpalamaktan kendini zor alıkoyduğunu ya da bunu denediğini görebiliyordu. "Cadı olsam bile mi?" diye sordu aşırı tatlı bir sesle.

"Kuyruğun olsa bile."

"Hâlâ beni terk etmeyeceğini söylüyorum. Ben artık senin sorumluluğundayım," diye ısrar etti.

Sorumlulukla bağlantılı olarak çok kaba bir kelime kullandı.

Çenesini kaldırdı ve ona ters ters baktı. "Bu gece senin için dua edeceğim. Diğer şeylerin yanı sıra, iğrenç dilini temizlemesi için Kutsal Tanrı'ya yalvarmak niyetindeyim."

"Hah! Bu akşam tespihini çektiğinde, dua et de bu çıplak görüntün aklımdan çıksın. Aksi takdirde benim iğrenç dilimden çok daha fazlası için endişelenmen gerekecek."

"Peki bu ne olabilir?"

Kendisi gibi bir savaşçı ne zaman saldıracağını ve ne zaman geri çekileceğini bilirdi. Kendisi gibi bir tüccar ne zaman pazarlık yapacağını ve ne zaman yenilgiyi kabul edeceğini bilirdi. Görünüşe göre bir kayanın becerilerine sahip olan hizmetçi kız, öndeyken duracak kadar mantıklı değildi.

Dizlerinin üzerinde yükseldi ve bir avucunu saklama kutusunun üzerindeki kalçalarının her iki yanına dayadı. Daha yakına eğilerek erkekliğini kadının kalçalarının birleştiği yere bastırdı. Kat kat giysiler onları ayırıyordu ama verdiği mesaj açıktı. Dudakları neredeyse onunkilere değiyordu. Güçlü bir duyguyla soluk alıp verirken onun nefesini dişlerinin arasında hissetti. Gözleri sürekli birbirlerine bakıyordu, adamınki meydan okuyordu, kadınınki ise sinir bozucu bir meydan okumaydı. Ayağa kalkmadan önce sadece bir an o pozisyonda kaldı. Bu süre her ikisi için de yeterliydi.

Bunun üzerine adam kadını terk etmeye başladı ve kadın son sözü söylemek için aptalca bir girişimde bulunarak seslendi: "Konuşsana sersem herif. *Senin için neden* endişeleneyim ki?"

Son sözleri -kaba, kışkırtıcı ve evet, biraz da baştan çıkarıcı- uzun süre deniz melteminde asılı kaldı:

"Bilmek istemezsiniz leydim. Gerçekten, bilmek istemezsiniz."

Birkaç gün sonra Danimarkalıların topraklarına ve Jutland yarımadasının dibindeki ünlü pazar şehrine yaklaştılar. Hedeby, Danimarkalıların

Kuzey dillerinde *æt Hæðum* olarak anılan Vikingler, deniz ve kara yoluyla birkaç büyük ticaret yolunun kavşağında yer alıyordu.

Evinden bin milden fazla uzakta ve Viking topraklarının kalbinde olmasına rağmen, Alinor'un büyük bir rahatlama hissetmek için birden fazla nedeni vardı... ve sadece sonunda tekrar karaya ayak basacağı için değil.

Daha öğlen olmuştu ama o gün üç kez kötü görünümlü korsanlarla karşılaşmışlardı. Denizciler genellikle dost olarak geldiklerini belirtmek için uzun kalkanlarını ucu aşağı bakacak şekilde direğin tepesine koyarlardı. Bu deniz kurtları değil! Yaralı yüzleri ve yanan gözleriyle, Zelanda'nın bu leş yiyicileri, Tykir ve Vikinglerinin şimdiye kadar yapmadığı gibi, Alinor'un içine derin bir korku salmıştı. Bolthor, Fare Hord adında bir adam tarafından yönetilen bu özel deniz haydutlarının Zealand ve Funen arasında bir yerde bir in tuttuğunu açıklamıştı... herkes için bir dehşet yeri. Son zamanlarda Norveç'in güneybatı kıyılarında, Øresund Geçidi'nde ve Baltık'ta terör estirmekte büyük başarı kazanmışlardı.

Korsan lideri, denizcilerine Tykir'in gemilerinden en yakın olanına yanaşmalarını ve onu yakalamalarını emretmişti. Neyse ki, daha yakından görme çabalarından çabucak vazgeçmişlerdi. Tykir'in gemilerindeki şiddetli savaşçı güçlerin varlığı, korsanları bundan sonra mesafelerini korumaya ve rahatsız edilmeden geçip gitmelerine izin vermeye ikna etmişti. Alinor, Kral Anlaf'ın sarayındaki kaderiyle ilgili dualarının da bu konuda yardımcı olup olmadığını merak ediyordu. Ya da belki de Tykir ve onun uzun boylu, heybetli Kuzeylilerini, savaştan iyice bilenmiş kaslarını, zincirli ya da deri gömleklerini giyip keskin kılıçlarını ve savaş baltalarını çıkarırken görmenin etkisi olmuştur.

Kesin olan bir şey vardı: Her geçen korsan yelkeninde Alinor'un bir lider olarak Tykir'e duyduğu saygı bir kademe daha artıyordu. Bir erkek olarak ona pek saygı duymuyordu, çünkü onu yakalamış ve bir hevesle hayatını altüst etmişti ve hâlâ kaderi için sorumluluk almayı reddediyordu. Ama bir gemi kaptanı ve savaşan adamların reisi olarak ondan daha iyisini görmemişti.

Tykir'in uzun gemilerinin kıyıya yakın seyrettiği zamanlar olmuştu ve bu burunlardan ve nehir ağızlarından bazılarında bazen mızraklar üzerinde sakallı kafalar görmüştü, bu da o toprakların insanların kuzeyden gelen denizcileri hoş karşılamadığını gösteriyordu. Kendileri Kuzeyli olsalar bile. Neyse ki Tykir savaşlarını nasıl seçeceğini ve sonuçsuz bir kavgadan ne zaman kaçacağını biliyor gibiydi... yine de Alinor onun da diğer insanlar gibi iyi bir kavgadan zevk aldığından şüpheleniyordu. Bu canavarın doğasında vardı.

Şimdi Alinor geminin küpeştesine yaslanmış, yanında da Bolthor vardı. Tykir'in adamlarından onunla konuşacak tek kişi oydu. Bolthor bile, dev gibi olmasına rağmen, tahta haçının görünür olduğundan ve Rurik'in kutsal suyuyla ıslatıldığından emin olmuştu. Bir başka önlem olarak, onunla konuşmanın ortasında, konuştuğu kişinin bir cadı olduğunu hatırladığında, göğsünde Hristiyan haç işareti yapmaya devam etti.

Yestereve, Tykir adamlarına ödeme olarak küçük çuvallar dolusu sikke dağıtmıştı, ancak onları akıllı bir denizcinin eve dönene kadar asla servetini saymaması konusunda uyarmıştı. Tykir'in denizcilerinden bazıları Hedeby'de karaya çıkacak ve kış boyunca orada karaya oturacak olan iki uzun gemide kalacaktı. Bu adamlardan bazıları, Baltık'taki kehribar hasadı için gelecek baharda geri dönmek üzere memleketlerine giden diğer gemilere binecekti. Diğer beş gemi ise bir iki gün içinde Trondelag'a, önce Kral Anlaf'ın sarayına, oradan da Tykir'in evine gidecekti.

Tykir gemilerin son dakika işleriyle meşguldü ve Bolthor'a onun başında nöbet tutmasını emretmişti ki bu çok saçmaydı. Onun buradan kaçmasını nasıl bekliyorlardı? Denize atlayıp buz gibi sulara yüzmesini mi? Sonbaharın sert esintilerinden biriyle uçup gitmesini mi? Ve hangi güvenli limana? Bir köpekbalığının dişlerine mi? Korsanların inine mi?

Şimdi yedi gemi Schlei nehrinin başındaki pürüzsüz gölde ilerliyordu. Açık bir gökyüzü ve hafif bir esintiyle güzel bir gündü; sonbaharın ürpertici bir şekilde sona erdiği ama kışın buzlu örtüsünün henüz toprağı kaplamadığı türden bir gün. Göl mavi renkli bir aynayı andırıyordu, sadece sakin yüzeyinde düzgünce kürek çeken uzun gemilerin dümen suyuyla kırılıyordu.

Alinor önlerindeki inanılmaz manzaraya bakarak, "Muhteşem," dedi. Hedeby.

Büyük bir ahşap sur ve uzun bir hendek, ticaret merkezini kaba bir yarım daire şeklinde çevreliyordu. Doğuda, Schlei'den gelen oldukça sık ve bu nedenle koruyucu girişi ile Haddeby Noor'un suları tarafından sınırlandırılmıştı. İnsanların, atların ve arabaların geçişi için biri güneyde, diğeri kuzeyde olmak üzere taşlarla döşeli üç geniş geçit ya da tünel vardı; bir tanesi de batıda, kazıklı ve güçlendirilmiş kenarları arasından ince bir akarsuyun fiyortlara doğru aktığı yerdeydi.

"Kardeşlerinle hiç seyahat etmedin mi?" Bolthor, onun her yeni manzaraya şaşkın bir çocuk gibi ağzı açık bakmasından şüphesiz keyif alarak sordu.

Deve yan gözle inançsız bir bakış attı. "Kardeşlerim beni hiçbir yere götürmediler... Bir başka evlilik yatağı için bedenimi takas edebilecekleri bir malikâne ya da kraliyet toplantısı olmasın diye. Asla Britanya'nın dışına çıkmadım."

Bolthor omuz silkti, sanki kadınların çoğu böyleymiş gibi. Tartışmaya değmezdi. Alinor sersemin kafasını genç bir kadın olmanın nasıl bir şey olduğuyla ilgili bir iki düşünceyle doldurmayı düşündü... çilleri ve kontrol edilemeyen kızıl saçları olan çirkin bir genç kadın. On dört yaşından beri, on yıldan fazla bir süredir, elli yaşın altındaki uygun yaş ve zenginlikteki tüm uygun erkekler tarafından eş olarak reddedilmenin aşağılanmasını hayal edebilir miydi? Hayır, bu kalın kafalı aptalın -tüm ulusların erkekleri gibi- kadınları kölelerden ve iyi yetiştirilmiş hayvanlardan daha aşağı bir konuma yerleştiren bir sistemin adaletsizliğini göremeyeceğini tahmin ediyordu. Bunu bir kadının kaderi olarak görecekti, o kadar.

"Jorvik'e pek çok kez gittim elbette," dedi onun yerine. "Orada ham yünlerimi ve ince kumaşlarımı Coppergate'in ticaret tezgahlarında iyi bir fiyata satan bir temsilcim var. Yılda en az iki kez pazar kasabasına giderim. Bir insanın kendi işine el atması en iyisidir."

Bolthor ona gülümsedi. "Leydi Eadyth gibi konuşuyorsun. O da bal ve bal likörü konusunda her zaman korumacıdır. Doğrusu, Tykir bu yolculukta onun birçok ürününü bizimle birlikte taşıyor ve kuzey topraklarında onun için kendi ülkesi İngiltere'de olduğundan daha iyi bir fiyat elde edip edemeyeceğini görmek istiyor. Belki Kont da aynı şeyi sizin için yapar... eğer..."

Sözleri kesildi ve Alinor kekeleyişini biliyordu çünkü evine ve koyunlarına geri gönderilip gönderilmeyeceğinden emin değildi. Bolthor'un da onun kaderiyle ilgili çekincelerini paylaştığını bilmek rahatsız ediciydi.

Kötü şeyler düşünmeyeceğim. Geri döneceğim. Tanrı'nın beni Viking'in ellerine bir sebepten dolayı teslim ettiğine güveneceğim. Yine de içimi kemiren şüpheleri uzak tutmak zordu.

"Bana Hedeby'den bahset," diye ısrar etti Alinor.

Bolthor başını salladı. "Surlarla deniz arasında yirmi dört hektardan fazla alan var. Surların açık tarafında, suya bakan şu uzun, dar düz arazi şeridini görüyor musunuz? Bazı gemiler ve küçük tekneler buraya yanaşıyor. Ve burada da gemi yapımı ve onarımı için kızaklar var."

"Jorvik kadar büyük değil. Yine de ilgi çekici görünüyor."

"Evet, öyle. Hedeby'de ister insan eti ister altın takılar olsun, değerli her şeyi bulabilirsiniz. Jorvik'in yanında, Tykir mallarının çoğunu

Kehribar burada. Aslında, yıl boyunca burada bir ev ve pazar tezgahı tutuyor ve çok güvendiği bir zanaatkar olan Franklandlı Rachelle tarafından gözetiliyor."

"Bir kadın mı? Tykir ticari çıkarlarını bir kadına mı emanet ediyor?" "Öyle mi? Neden olmasın?"

Alinor başını iki yana salladı. Tykir onun hakkında yaptığı kınayıcı değerlendirmelerin önüne hep engeller çıkarmıştı. "Peki buraya sık sık gelir misin?"

"Hayır, son beş yıldır yılda en fazla iki kez. Tykir her zaman bir tüccar değildi, biliyorsun. Bir asker ve savaşçıların lideri olarak büyük bir üne sahip. Pek çok ülkenin kralı hâlâ onun hizmetini arıyor. Ne yazık ki Brunanburh'da aldığı yara ona gözle görünenden daha fazla zarar verdi. Kış aylarında ya da şiddetli yağmurlu mevsimlerde bacağındaki yara ona çok acı veriyor, öyle ki neredeyse topallayacak hale geliyor." Başını yukarı kaldırdı. Yüzünde şaşkın bir ifadeyle, "Bir adamı tedbirsiz ve sağduyusuzca koşturmak gibi bir hüneriniz var. Bu bir cadı işi mi?"

Alinor güldü. "Hayır, bu bir kadın meselesi." Kaşlarını ona doğru salladı ve iri adam da ona güldü. Daha ciddi bir tavırla, "Brunanburh'da gözünü kaybetmiştin, değil mi?" dedi.

Başını salladı. "Kutsal Thor! Daha önce hiç böyle bir savaşa katılmamıştım. Bir kere Britanya'daki Viking hâkimiyetinin sonuydu ve o gün akbabaları besleyenler arasında İrlanda'dan beş kral ve yedi kont vardı, İskoç kralının oğlundan bahsetmiyorum bile. Ölüme terk edilmişim ama Tykir benim için geri geldi. Kendi tehlikesi için. Tam o sırada kanlı bir Sakson kılıcını kontun kalçasına sapladı, kemiğe kadar. Yine de beni savaş alanından taşıdı. Cerrahlar bacağına kesmek istediler ama neyse ki çok iyi bir şifacı olan kız kardeşi Rain onun bacağına kurtarmayı başardı."

"Tykir'in kız kardeşi bir şifacı mı?" Alinor hayretler içinde kalmıştı. Bu ahmak hakkında bilmediği başka ne vardı? "Peki Tykir kehribar ticaretine nasıl bulaştı?"

"Efendi yıllar önce Baltık topraklarını ziyaret ederken kehribar hasadına tanık olduğunda büyülenmişti. İlk başta sadece ticaretle uğraştı. Şimdi ise orada kendisi için hasat yapan kendi işçileri var."

"Peki bu işi yapan bir kadın da var mı?"

Bolthor güldü. "Hayır, bu girişimin başında Arnor No-Teeth var."

O sırada Tykir geldi. "Alinor'a harikulade destanlarından birini mi anlatıyorsun?"

Alinor onun nadiren iyi bir ruh hali içinde olduğunu görebiliyordu. Sonunda toprağa ayak bastığı için onun da en az kendisi kadar rahatlamış olduğuna şüphe yoktu. Ve görevinin sonuna bir adım daha yaklaşmıştı. "Evet, öyleydi," diye yanıtladı neşeyle, "ve ben de ona kelimeleri doğru seçmesi için yardım ediyordum."

Bolthor'un dudakları onun yalanıyla eğlenerek yukarı kalktı. Tykir yüzünde alaycı bir dehşet ifadesi belirdi.

"Buna 'Trol Melek Tykir' denir."

OceanofPDF.com

Altıncı Bölüm

İki saatten fazla bir süre sonra, yedi gemi kıyıda kısa bir mesafede demirlemiş, ticaret kasabasında satışa sunulacak ürünler boşaltılmış ve gemi başına bir muhafız dışında tüm adamlar karaya çıkmış ve kışlık meskenlerine gitmeden önce bir gece içip eğlenmek üzere yola koyulmuşlardı.

Tykir elinde bir ip halkasıyla Alinor'a yaklaştı. "Hayır," diye itiraz ederek ondan uzaklaştı.

"Evet," diye ısrar etti, sert yüzlü ve boyun eğmez bir ifadeyle. "Şimdi bana karşı çıkma. Akşama kadar yapacak çok işim var ve senin tereddütlerine tahammülüm yok."

"Ama ellerimi bağlamana gerek yok... ne de boynumu. Burada kaçacak yerim yok."

"Bu denemeyeceğin anlamına gelmez." Yaklaştı ve ipin ucunu kadının yüzüne doğru salladı. "Size iki seçenek sunuyorum leydim. Gemiye döneceğim sabaha kadar sizi direğin tepesine bağlarım. Ya da elini benimkine bağlarım."

"Ya da yanınızda özgürce yürümeme izin verebilirsiniz."

İşaret parmağını onun yüzüne doğru salladı. Beşe kadar sayıyorum.

Einn, tveir, rr, ffrir, fimm-"

"Ver şu lanet ipi bana." Adamın elinden ipi kaptı ve kendi bileğini bağlamaya çalıştı.

Sırtarak ipi ondan geri aldı ve ellerini bileklerinden sıkıca birbirine bağlamaya başladı. Sarhoş, uykuda ya da ölü olmadığı sürece, onun dikkatini çekmeden düğümleri çözmesi mümkün değildi.

"Herhalde çok susamışsındır, bir teneke bira içebilirsin," dedi kısa bir süre sonra hödük onu peşinden sürüklerken.

kayalık kıyıdan aşağı, kasabanın kenarlarına doğru.

"En azından bir tun," diye seslendi ona, "Rachelle ile buluşmam gerekiyor ve kış ayları için stoklamam gereken pek çok ürün var."

Hmmm. Görünüşe göre içki söz konusu değil.

"Eh, bir ara uyumak zorunda kalacaksın," diye parlak bir teklifte bulundu.

Kız küçük bir sıçrama yapıp onun yanına yetişirken ona şüpheyile yan yan baktı.

"Bu gece nerede uyuyacağım, bu arada? Gemide mi?"

Başını iki yana salladı. "Buradaki evimde, pazar tezgahının arkasında. Sıkışık bir yer olacak ve benim yatak kürklerimi paylaşmak zorunda kalacaksın."

Alinor'un kafası uyanıklıkla yukarı kalktı. "Şaka yapıyorsun."

"Gözümün önünden ayrılmana izin vermeyeceğim leydi cadı... karanlıkta bile." Onun yaşadığı şokun farkında olarak sırtıttı. "Sormaktan nefret ediyorum ama horluyor musunuz? Horlayan bir yatak arkadaşına tahammül edemem."

Alinor'un üst dudağı geriye kıvrıldı ve boğazının derinliklerinden hiç de kadınsı olmayan bir hırıltı yükseldi. Eğer adam uzanmış boştaki eliyle onu uzakta tutmasaydı, Alinor ona doğru hamle yapacaktı. "O şeyle beni karanlıkta dürttüğünü bir an bile düşünme."

"Ne şeyi?" Tykir, onun gülen yüzüne tokat atmak için bir kolunu salladığında geri dans ederek sordu.

"Senin ve diğer tüm erkeklerin bacaklarınızın arasında taşıdığınız o gevşek fitil. İşte bu."

"Topal mı? Fitil mi?" diye bağırdı. "Oh, leydim, belli ki hiç Viking... fitili görmemişsiniz."

"Sen... bir... troll'sün," diye çıkıştı ona, sonra da bağlı ellerinden tutarak onu arkasından sürükleyerek önüne geçti. O anda aklına çok endişe verici bir düşünce geldi. Kaçmak için ilk iki olasılığı çoktan tüketmişti: adamın sarhoş olması ya da uyuması. Geriye sadece ölüm kalmıştı. Kısa bir süre bunun için midesi olup olmadığını merak etti. Ama o zaman koruyucu meleği kim olacaktı?

Omzunun üzerinden, kasıtlı olarak arkada asılı duran ve onu çekiştirmeye zorlayan vahşiye baktı. Sonra tekrar baktı ve utançtan yerin dibine girmeyi diledi.

Trol onun poposuna bakıyordu. Ve gülümsüyordu.

Tykir'in ağır kürk pelerinini giymiş olsa da Alinor titriyordu. Hava sertleşmiş ve kış sertleşmişti. Birdenbire griye dönen gökyüzü karın ya da en azından erken bir ayazın habercisiydi.

O ve Tykir Hedeby kasabasına doğru yürüyorlardı, bağlı ellerinin parmakları sevgililer gibi birbirine kenetlenmişti. Ancak bu gerçekten de aşıklar gibi bir vücut teması değildi. Her şeyden önce, Tykir onu buna zorlamıştı. İkincisi, Tykir taş suratlı ve ağzı sıkı bir şekilde önüne bakıyordu. Alinor'un onun takdire şayan olmayan erdemlerini sürekli eleştirmesinden dolayı "canı sıkındı" ya da öyle diyordu:

"Beni çıplak hayal etmeyi bırak."

"Neden bu kadar hızlı yürüyorsun? Beni de kendin gibi dev mi sandın?" "Beni çıplak hayal etmeyi bırak."

"O aptal küpeyi nereden aldın? Ve neden saçını sadece bir taraftan örüyorsun? Süsünü mü yoksa güzel yüzünü mü göstermek için? Ugh! Çok kibirlisin, seni... seni gururlu züppe."

"Beni çıplak hayal etmeyi bırak."

"Açım... ama *gammelost* için değil. Çulluk kızartması ve bir somun taze pişmiş manchet ekmeği için her şeyimi verirdim ve bir... neden sırtıyorsun? Sakın düşündüğüm şeyi ima etmeye cüret etme, seni... seni şehvet düşkün trol. *Bir şey* demek istemedim."

"Beni çıplak hayal etmeyi bırak."

"En iyisi bir garderober bulalım... *yakında!*"

"*Hver fjandinn!*" Tykir sonunda küfretti. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin!" Aniden durdu ve ona döndü. Derin bir nefes alarak, "Keskin dilinize boyun eğmek zorundayım. Ateşkes mi leydim?"

Aslına bakarsanız, her küçük şakaya cevap vermeyen birinin başının etini yemek oldukça yorucuydu. Tereddütle başını salladı.

"Senin... kuyruğuna bakmayı bırakmaya razı olacağım" -son kelimedede sırtıttı- "eğer sen de beni delirmiş bir ağaç gagalayan kuş gibi gagalamayı bırakırsan. Gagala, gagala, gagala! Akli başında bir adamı delirtmeye yeter."

"Ve ne kadar uygun bir kuş seçimi! Özellikle de beyniniz bir tahta parçasından başka bir şey olmadığı için."

Kıkırdadı, belli ki şakalaşmalarından keyif alıyordu. "Bir ateşkes," diye kabul etti Alinor.

Ki bu bir hataydı.

Bir yandan da alçak sesle, gürültülü bir tonda söyledikleri vardı. "Ah, tatlım, eğer denersek seninle iyi anlaşabileceğimizi biliyordum."

Tatlım?

Öte yandan, yaptığı şey de vardı. O konuşurken bile, Tykir pazarlıklarını bir öpücükle mühürlemek için eğildi. Dudaklarını hafifçe Alinor'un dudaklarına değdirdi ama dudaklar o kadar sıcak, sert ve ikna ediciydi ki. O kısacık dokunuşla Alinor öylesine şiddetli bir özlem hissetti ki... hayal bile edemediği, aklının ucundan bile geçirmediği şeyler için.

Tykir geri çekildi, sanki dudaklarından onunkine zehir geçmiş gibi. Ama içgüdüsel olarak biliyordu. O da kendisiyle aynı korkutucu duyguyu yaşıyordu.

Kim bilebilirdi ki? Alinor düşündü. Kim biliyordu?

Haince tepkisini Tykir'den saklamak için elinden geleni yaptı ve o da kuşkulu tavrını örtmek için elinden geleni yaptı. Yine de elleri hâlâ birleşmişti ve Tykir'in avucunun onunkine değdiği yerde, ten tene, garip bir bağ hissetti.

Belki de gerçekten ona gönderilmişti, Tanrısı ya da onun tanrıları tarafından. Bu elbette çok uçuk bir fikirdi. Ama Alinor'un aklında kaldı ve kalbine yerleşerek ona anlık bir umut verdi.

Neyse ki, istenmeyen düşünceleri bir köpeğin yüksek sesle havlamasıyla kesildi. Beast dörtnala onlara doğru geliyor, mutlu bir şekilde havlıyor ve havlıyordu, evcil hayvanı tarafından sürüklenen ve bir ip tutan Rurik'in şaşkınlığı çok fazlaydı. Rurik İskandinav dilinde homurdanıyordu -kötü sözler, şüphesiz.

Canavar üç kol boyu mesafeden iddialı bir sıçrayışla havada uçtu ve arka ayakları üzerinde durarak pençelerini Alinor'un omuzlarına koydu. Neredeyse hem onu hem de şamatayla gülen Tykir'i deviriyordu. Sonra da onu selamlamak için coşkuyla yaladı.

"Sen dünyanın en dost canlısı köpeği değil misin?" diye mırıldandı. "Damarlarında Sakson kanı taşıyor olmalısın. Kesinlikle, içinde kötü huylu bir Viking'den eser yok. Hayır, yok. Ve Tanrı'ya şükürler olsun ki, siz yağmacılar arasında en azından bir erkeğin iyi bir zevke sahip olduğunu bilmek rahatlatıcı."

"Buraya gel, Canavar," diye buyurdu Rurik. "*Şimdi!* Ciddiyim. Acele et, yoksa pişman olacaksın."

Hâlâ Alinor'un bedenine yaslanmış, kuyruğu sallanırken ve dili Alinor'un başının tüylerini karıştırması karşısında mest olmuş bir şekilde sallanırken, Canavar omzunun üzerinden Rurik'e baktı ve yüzünde sadece "Git buradan Viking. Hazır olduğumda geleceğim."

"Bak...bak..." Rurik Tykir'e tükürdü. "Cadı köpeğime büyü yaptı. Beş yıldır Beast yanımda. En yakın yoldaşım oldu... tabii sen hariç," diye ekledi aceleyle. "Ama şimdi cadı bir büyüyle onu benden aldı. Kafasını kopar, Tykir. Tek çare bu."

Rurik yersiz bir öfkeyle ona bakıyordu. Vücudunu kat kat örten çeşitli kürkler için bir düzine muhteşem hayvan canını vermiş olmalıydı ve başının tepesinde yüksek siyah ayı postundan bir şapka vardı. Altın ve gümüş takılar boynunu, göğsünü, kollarını ve parmaklarını süslüyordu. Gerçekten de adam, yüzündeki siğil izine rağmen, gaddar ve zorba bir şekilde eriyecek kadar yakışıklıydı. Tykir'in incelemesini küçümseyen bir homurtuyla bir elini kalçasına koydu ve sanki Tykir'in onun kellesini uçurma emrine uymasını bekliyormuş gibi sabırsızca bir ayağını yere vurdu.

Yapmaz tabii ki. Yapar mıydı?

"Rurik, yemin ederim, sen dünyanın en büyük aptalısın. Annen seni bebekken kafanın üstüne mi düşürdü?" Bazen Alinor kendisinin de düşürülmüş olup olmadığını sorguluyordu, özellikle de akılsız dili bir o yana bir bu yana koştururken.

Rurik ellerini pençeledi ve boynuna doğru uzattı. Boğazından çıkan alçak, vahşi hırıltı Beast'i gururlandırabilirdi.

Tykir Canavar'ı ensesinden tutup kenara çekti. Sonra hızla Alinor'u arkasına itti ve uyardı, "Dikkatli ol, hizmetçi kız. Bir adamı fazla zorlarsan en büyük savaşçı bile başını koruyamaz." Rurik'in yaklaşmasını engellemek için serbest kolunu kaldırdı.

"Ama adam dengesiz," diye itiraz etti, hâlâ Tykir'in arkasında durmaya zorlanmıştı, konuşurken onun sağ omzunun arkasından bakıyordu. Bu sırada köpek oyun oynadıklarını sanıp hem onun hem de Tykir'in etrafında daireler çiziyordu. "Canavar bana geliyor Rurik," diye açıkladı, "çünkü giysilerimdeki Güzellik kokusunu alabiliyor."

Tykir öfke dolu bir tıslamayla bir avucunu yüzüne koydu ve kaba bir şekilde onu tekrar arkasına bastırdı, böylece vücudu tarafından tamamen gizlenmiş oldu. Görünüşe göre Beast bunun harika bir numara olduğunu düşündü çünkü ayağa fırladı ve pençelerini onun yüzüne de koymaya çalıştı. Rurik'i ikna etmek için Tykir'in etrafından bakmaya çalışmakla köpeği sakinleştirmeye çalışmak arasında kalan Alinor dik durmakta zorlanıyordu.

"Mantıklı, Rurik," dedi Tykir, bir kolu hâlâ onun ilerlemesini durdurmak için havadayken. Aynı zamanda diğer eliyle onun elini sıkıca kavrayarak, artık müdahale etmemesi gerektiğine dair sessiz bir mesaj verdi.

Alinor, Tykir'in havaya kaldırdığı kolunun altından baktı ve Rurik'in yüzünün biraz yumuşadığını gördü ama Rurik huysuzca ısrar etmeye devam etti, "Hâlâ onun bir cadı olduğunu söylüyorum. Köpeğimi çaldı. Bu bedelini ödemesi gereken bir suç. Bir adamın atını çalmanın cezası hırsızın hayatıdır. Köpeğimin kaybı için de aynısını talep ediyorum."

"Bir köpekle bir atı aynı kefeye koyamazsın, Rurik," diye karşı çıktı Tykir. "Mantıklı ol." Aklına bir düşünce gelince dudaklarından muzip bir kıkırdama kaçtı. "Belki de Alinor köpeğinin bağlılığını kaybetmenin bedeli olarak senin için kuyruğunu sallayabilir."

"Ah ha!" Rurik haykırdı. "Demek onun meşhur kuyruğunu gördün, Tykir."

"Tam olarak değil," diye itiraf etti Tykir. Belli ki yaptığı saçma şakadan keyif alıyordu.

"Tanrı'nın dişleri! Köpeğini ben çalmadım, Rurik," diye iddia etti Alinor. "Canavar sadece onun sevgisini değiştirdi."

"Sevgi mi?" Tykir'in sesinde neşenin sesi vardı.

"Sevgi mi?" Rurik bağırdı, sesinde en ufak bir neşe belirtisi yoktu. "Sana şefkat göstereceğim. Yemin ederim kadın, seni tek bir darbeye dişlerine ayırabilirim ve zerre kadar pişmanlık duymam. Kılıcımın bir darbesiyle, Ölüm Avcısı, sevgiye kavuşacaksın."

"Evet, şefkat, Rurik. Daha sevecen olmayı öğrenmelisin. Belki o zaman köpeğin seni tekrar sevebilir. Ayrıca, İskoç cadısına biraz daha şefkat gösterseydin, ömür boyu onun damgasını taşımayabilirdin. Ve şahsen, o küpe deseninin sürekli takındığın kaş çatmanın yarısı kadar bile itici olduğunu düşünmüyorum."

"Onu öldüreceğim, Tykir. Bu seni gücendirdiyse özür dilerim ama kendime engel olamıyorum." Kılıcını kınından çıkarmaya başlamıştı bile.

"Hayır, Rurik, bırak. Cadı kısa bir süre daha bizimle olacak. Sonra Canavar memnuniyetle sana geri dönecek. Şimdi git, kendine bir cadı bul. Sıcak bir öfkeyi soğutmanın en iyi yolunun bu olduğunu biliyorsun. Bu ve bir tulum bal likörü."

Tykir, Rurik'i daha fazla kibarlıkla yatıştırdıktan sonra, isteksizce ayrılmaya başladı. Yine de son anda, buz gibi sözlerle dolu hançerlerini

Alinor'un mavi gözlerinden. Canavar geride kaldı, sadakatsizliğinden pişmanlık duymuyordu.

Kısa süre sonra Alinor, Tykir ve Canavar Hedeby'deki evine ve ticaret yerine doğru kararlı adımlarla yürüyorlardı. Ahşap döşeli sokaklar, Hedeby'nin ortasından batıdan doğuya doğru akan bir dereye dik açılarla ya da paralel olarak düzenli bir şekilde uzanıyordu. Bu sokaklardaki binaların bazıları üçe üçten daha küçük, bazıları ise altıya on beşe kadar olan küçük binalardı. Düzgün konutlar dikey ya da yatay kalaslarla çıta ya da dal örgü panellerle çerçeve şeklinde inşa edilmişti. Hepsinin sazdan yapılmış çatıları ve aynı şekilde alçak kapı girişleri vardı. Genel olarak binalar, beşik uçları sokağa bakacak şekilde yerleştirilmiş ve müstemilat evleri arkalarında durmuştur. Yapılar komşularından özenle çitle ayrılmıştı ve kendilerine ait kapıları ve patikaları vardı.

Çok sayıda erkek ve kadın geçiyordu ama Tykir Alinor'a bunların sayısının çok azaldığına dair güvence verdi. Kış yaklaşıyordu ve pek çok tüccar çoktan memleketlerine gitmişti. Yine de Alinor, bazı evlerde koşuşturan küçük çocuklardan da anlaşılacağı üzere, burada yıl boyunca yaşayan büyük bir insan kitlesi olduğunu görebiliyordu. Arka bahçelerde, sonbahar hasatlarından arınmış küçük sebze tarlaları görülüyordu. Hedeby, tıpkı Jorvik'in Coppergate bölgesinde olduğu gibi, kendilerine ait odaları olan zanaatkârlar için bir merkezdi. Hem ev hem de işyeri olan bazı yapıların önüne kaba saba tezgâhlar dikilmişti; üzerlerinde bezden gölgelikler olan ahşap masalar. Burada birçok ülkenin yiyecekleri satışa sunuluyordu. Yabani tavşanlar, güvercinler, tavuklar, geyik eti, koyun eti, domuz eti, yaban domuzu ve akla gelebilecek her türlü balık. Ayrıca doğudan gelen yapışkan tatlılar, pek çok farklı tahıldan yapılmış ekmekler, bal küpleri, sıcak iklimlerden gelen egzotik kuru meyveler, çok değerli İskandinav bal likörü sürahileri ve Frizya'dan gelen güçlü şaraplar da vardı. Hatta *gammelost* ve *lutefisk* bile vardı, ki Tykir gülerek işaret etti.

"İnsanlar *bunun* için gerçekten iyi para mı ödüyor?" Alinor küçümseyerek burnunu yukarı kaldırdı.

Birçok kişi yanlarından geçerken Tykir'e ismiyle hitap etti ve birkaçı da gelip onu içtenlikle alkışladı. Kadının Tykir'e iple bağlı olduğu gerçeğine neredeyse hiç dikkat etmediler, ama onun kışına baktılar. Rurik, Bolthor ya da Tykir'in gemilerindeki denizciler onun kuyruğuyla ilgili cadı hikâyelerini çoktan yaymış olmalıydı. Yoldan geçenlerin onu kişisel bir köle ya da Hedeby'de satılmak üzere olan bir köle olarak gördüklerine şüphe yoktu.

Hatta bir sokakta Alinor, zincirlenmiş bir grup erkek ve bir kadının geniş bir avlusu olan büyük bir yapıya doğru götürüldüğünü gördü. Adamlar koyu tenliydi, muhtemelen Mağribi kökenliydi ama kadının teni solgundu. Kadının acı dolu feryatları kalabalığın gürültüsünü bastırıyor, tespih çekip yüksek sesle Frenk dilinde ilahiler söylüyordu.

"Oh, kutsanmış Tanrım!" Alinor ağladı. "Bu kadın pekâlâ bir rahibe olabilir." Yardım etmek için ileri atılmaya çalıştı ama eli kolu bağlanarak geri çekildi.

"Karışmayacaksın," dedi Tykir kararlılıkla. "Bu seni ilgilendirmez."

"Ama... ama o açıkça bir kadın dini bir inanç...bir Christian."

Bunun üzerine kaşlarını kaldırdı. "Ah, yani sadece Hristiyan olmayanların köle olmasının kabul edilebilir olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Söylediğim bu değil." *Öyle mi?*

"Hayır mı?" diye sordu alaycı bir tavırla. "O zaman Hristiyan kardeşlerinizin köle tutmadığını ima ediyor olmalısınız."

"Evet, var, ama-"

"Kölelik her ülkede hayatın bir gerçeğidir. Değiştirilemeyecek olanı kabullenin" tavsiyesinde bulundu.

Alinor bu konuyu Tykir'le tartışabilirdi ama herkesin gözü önünde çok daha çirkin bir olay yaşanıyordu. Düzinelerce kölenin zincire vurulduğu ya da yerdeki dikey direklere bağlandığı köle pazarının avlusunda, genç bir kadın satışa sunuluyordu. Ama daha da kötüsü, kıyafetleri vücudundan çıkarılmıştı ve muhtemel alıcı, bir denizci -belki de Tykir'in gemilerinden birinden- onu yakından inceliyordu. Bu sırada, kahkahalarla gülen erkek kalabalığı tarafından cesaretlendiriliyordu.

Tykir onu olay yerinden sürükleyerek uzaklaştırdı, inciklerine attığı tekmelere ve serbest eliyle onu tırmalamaya çalışmasına nefesinin altında küfretti. Köle pazarından yeterince uzaklaştıklarında, Tykir onu bir binanın kenarına çarptı ve bağlı ellerini boynuna destek olarak kullandı. "Şimdi elimi ağzından çekeceğim ve eğer ben seninle konuşmayı bitirmeden önce dudaklarından bir fısıltı bile çıkmasına izin verirsen, köle pazarında sıradaki sen olacaksın. Babamın mezarı üzerine yemin ederim. Ayrıca, adamlarım senden ve senin cadı aurandan kanlı bir akı gibi uzak durmuş olsa da, senin için çok para ödeyecek pek çok adam var.

bir büyücüye takla attırmak gibi eşsiz bir ayrıcalık. Bu konuda sözümden şüphe etme. Beni dinliyor musun, seni inatçı cadı?"

Başını salladı, adamın ön kolunun boynuna yaptığı daraltıcı baskı karşısında acıdan gözyaşlarına hâkim olamadı.

"Kendi topraklarınızda değilsiniz, aptal bayan. Benim ülkemde de değilsiniz. Gördüklerin ve duydukların hoşuna gitmeyebilir ama hiç kimsenin -en azından benim- umurunda değil. Sizi buradayken koruyabilirim... bir sınıra kadar. Eğer o sınırı aşarsan, kendi başınasın." Öfkesini kontrol etmek istercesine keskin bir nefes aldı. İçten içe yanan gözleri onunkilerle buluştu. "Kendimi yeterince açık ifade edebildim mi?"

Kadın tekrar başını salladı ve adam kolunu bıraktı. Dizleri tereyağı kadar yumuşaktı ve neredeyse yere düşüyordu. Tykir bir elini belinin iki yanına koyarak onu yakaladı.

Uzaktan, erkek kahkahalarının ve bir kadın çığlığının devam eden sesini duyabiliyordu.

"Gel," dedi, şimdi daha nazikçe. "Şurada oldukça temiz olduğunu hatırladığım bir birahane var. Bir fincan bal likörü ve bir tabak dolusu *gammelost* içeceğiz."

Onun kaba şaka girişimine gülmeyi reddetti. Köle pazarındaki o sahneyi asla unutamayacaktı ama Tykir'i müdahale etmediği için suçlayamazdı. İngiltere'de de köleler satılıyordu ama o buna hiç şahit olmamıştı. Aklının bir köşesinde "*Ben de olabilirdim*" düşüncesi vardı.

Alinor içemeyeceğini ya da yiyemeyeceğini düşünmüştü ama yanılmıştı. Gördükleri karşısında yaşadığı dehşete rağmen, bal likörünün tadı soğuk ve bal açısından zengindi. Ve üç kalın dilim sıcak manchet ekmeği yedi, ortaları yarıya kadar oyulmuştu ve kalın bir et suyunda tavşan ve pırasa parçalarıyla yüzüyordu.

Daha sonra Tykir onu zanaatkârların odasına götürdü.

Bir ahşap işçisi, ayakla basılan direkli bir torna tezgahında, masif ahşap parçalarından fincanlar yapıyordu. Ahşap döndükçe, ahşap işçisi fincanın çanağını oyan ve şekillendiren bir keski tutuyordu.

Tykir ona "Bu Ahşap Ustası Sone," dedi. Sonra da zanaatkâra hitap etti. "Geçen bahar sipariş ettiğim eşyaları tamamladın mı?"

"Evet," dedi Sone coşkuyla başını sallayarak. Onları dükkânının arka tarafına götürdü; burada iki koltuk ve bir yan sehpa duruyordu, hepsi de Viking tarzında karmaşık bir şekilde oyulmuştu ve sarmal akantus yapraklarının daha geleneksel motifiyle iç içe geçmiş ejderha canavarları vardı.

Tykir ahşap ustasına kemerinde taşıdığı bir keseden çıkardığı paralarla ödeme yaptı ve mobilyaların gemilerinden birine teslim edilmesi için talimat verdi.

Başka bir tezgâhta bir deri işçisi çizme, ayakkabı, kemer ve bıçak kılıfı yapıyordu. Alinor'a göre, mülkünün arkasında gerilen ve işlenen tabaklanmış derilerin pis kokusu, ürünlerini incelemenin keyfini kaçırıyordu.

Burnunu hoşnutsuzlukla kırıştırdığında Tykir ona güldü. "Malikânende hayvanların arasında yaşadığın için böyle toprak kokularına alışkın olacağını düşünmüştüm."

"Coppergate'te tavuk gübresiyle iyileştirilmiş deriler görmek yaygın bir manzaradır. Bu, kokusundan zevk almam gerektiği anlamına gelmiyor."

Tekrar güldü ve büyük bir hevesle, yetenekli bir zanaatkârın ürününü kızıl bir geyiğin boynuzlarından oyduğu tarakçıya geçtiler. Tarağın kendisini kestikten sonra, dişleri oluşturmak için ince bir testere kullandı. Son olarak da mallarını süslüyordu. Diğer kemik türleriyle çalışan, buz pateni, bıçak sapı, ağırşak, zar ve oyun taşları yapan ustalar da vardı. "Dragonstead'de oymacılık konusunda daha da yetenekli bir çobanım var," dedi Tykir ona alttan alta ve hiçbir şey almadı.

Dragonstead, diye düşündü Alinor. Tykir ona daha önce Norveç'teki malikânesinin adından bahsetmişti. Şimdi onu daha iyi tanıdığına göre, bu unvanın uygun olduğunu düşündü. Sıcak hava üfleyen koca hantal canavar.

Daha sonra bir kuyumcunun altın, gümüş ve diğer daha az değerli metalleri küçük potalarda eritmesini izlemek için durdular. Erimiş metali taş kalıplara döküyordu ve sıvının soğuyup üzerlerindeki desenlerle birlikte parlak broşlara ya da sikkelere dönüşmesini izlemek sihir gibiydi. Alinor için özellikle ilginç olan, altın ya da gümüş örümcek ağları gibi narin tasarımlarla işlediği ince telkari kolyelerdi. Daha sonra standlarını ziyaret ettikleri bazı kuyumcular kehribar, fildişi, jet ve gümüşten yapılmış güzel süs eşyalarının örneklerini sergiliyorlardı. Ve kuyumcuların birçoğu Viking kadınlarının çok değer verdiği renkli boncukları taşıyordu... boyunluk olarak takılmak için değil, iki omuzda duran, iğne, iplik, minyatür makas ve anahtarları tutan faydacı broşların arasına dizilmiş zenginlik işaretleri olarak. Ne kadar çok boncuk, o kadar zengin kadın demektir.

"Oooh!" Alinor, Doğu'dan gelen incecik ipekler, Bizans'tan gelen brokar adı verilen desenli kumaşlar, İskandinav topraklarından gelen sabuntaşı ürünleri, zengin samur kürkleri ve tilki kürkleriyle karşılaştıklarında tekrar tekrar iç çekti.

ve Baltık'tan gelen nadir beyaz ayı, mücevher gibi renklere sahip Frenk camları ve süslü kabızalı kılıçlar, Rheinland'dan gelen bazalt değirmen taşları, Koblenz'den gelen quern taşları ve kara gözlü Sarazen zanaatkârların hayali koşum takımları ve şingirdayan mahmuzları.

Tykir onun böyle anlamsız nesnelere karşı sınırsız takdirine gülümsedi. "Dragonstead'deki hazine odamı görmelisin," diye övündü.

"Dragonstead'deki hazine odanızı görebilir miyim?" diye sordu.

"Hayır, ama Dragonstead'deki hazine odamı görmelisiniz," diye düzeltti. "Burada sizi çok etkileyen bu mücevherler," dedi altın iplikle işlenmiş bir ipek parçasını parmaklayarak, "benim koleksiyonumla kıyaslanamaz bile."

Ne kadar kibirli, zorba, gururlu bir adam! Onun evini göreceğim ve sonra beni evime geri götüreceğim, diye karar verdi çenesini kararlı bir şekilde kaldırarak. *Ne derse desin, o benim koruyucu Viking meleşim.*

Ancak Alinor'un zihninin bir köşesinde, çıplak köle kızın ve Tykir'in yardım etmek için hiçbir şey yapmadığı görüntüsü canlanıyordu. *Geri çekilip Anlaf'ın şahsına zarar vermesine izin vermeyecektir. Kesinlikle vermeyecek.*

Birçok tezgâhta denizcilerin rağbet ettiği mors ya da fok derisinden yapılmış güçlü halatlar görülebiliyordu. "Şuna bak," dedi Tykir, garip bir şekilde bükülmüş kocaman bir halatı eline alarak. Nasıl yapıldığını anlattı; hayvanın derisi omuzdan kuyruğa doğru spiral şeklinde tek bir şerit halinde kesilmişti. Tykir zanaatkârın elindeki tüm iplerden üç tane satın aldı ve gelecek sonbaharda alınmak üzere üç tane daha sipariş etti.

Ancak, yaldızlı kafeslerdeki canlı kuşlar ve kuş tüyü koleksiyonları da dahil olmak üzere görülecek daha da harika manzaralar vardı, bu da Alinor'u sonuna kadar büyüledi, sonunda Tykir onu bir kahkahayla uzaklaştıran kadar.

"Bir gün Eadyth'e düğün hediyesi olarak verdiğim konuşkan papağan Abdul ile tanışabilirsin." Adamın yüzündeki gizemli gülümseme bir muzipliğe işaret ediyordu ama Alinor'un tek düşünebildiği, Anlaf'ın sarayının ötesinde bir hayat olduğunu bir kez daha ima etmesiydi.

"Daha da iyisi, haremimi dağıtmakta olan bir Bağdat sultanından satın aldığım kuş tüyü koleksiyonunu size göstermeliyim. Kendi saten astarlı altın sandıklarında her boyutta ve dokuda en az elli farklı kuş tüyü var." Yaramaz gülümsemesi daha da yaramazlaştı.

"İşe yaramaz nesneleri toplamanın anlamını hiçbir zaman kavrayamadım. Kardeşim Egbert gençliğinde taş toplardı. Taşlar diyorum size. Hebert de kuş yumurtası toplardı. Bir tanesi çürümüştü ve kokusunu yatak odasından çıkarmak üç gece sürdü."

Tykir onun aniden özel hayatından bir şeyler paylaşmasına gülümsedi.

O zaman merakı daha ağır bastı. "Bir haremde tüyler ne işe yarar ki?"

Tykir yüksek sesle güldü ve dirseğiyle şakacı bir şekilde onu dürttü. "Alinor, Alinor. Üç kez evlenmiş, dünyevi bir kadına göre masumiyetin beni hayrete düşürüyor."

"Hiçbir zaman dünyevi olduğumu iddia etmedim," diye kabalaştı ve dirseğiyle ona vurdu.

Aralarındaki sessizliğin verdiği rahatlıkla yollarına devam ettiler.

Müşteriler ve tüccarlar fiyat ve kalite konusunda tartışırken birçok farklı aksan ve dil duyulabiliyordu. Alıcıların çoğu alışverişlerinde sikke ya da takas yerine, kesilip katlanabilir bronz terazilerde tartılabilen gümüş parçaları kullanıyordu. Tüccarların teraziye koymadan önce saf gümüş olduklarından emin olmak için parçaları çizdikleri sık sık görülüyordu.

Tykir'in onun bu manzara karşısındaki şaşkınlığı karşısında eğlendiğini görebiliyordu. Gülümseyerek, "Viking zenginliğinin çoğu burada gördüğünüz gibi ticaretten gelir. Yağma ve savaştan değil."

Gerçekte, İskandinav tüccarlar iyi giyimli, terbiyeli ve müreffeh *insanlardı*. Tıpkı Jorvik'teki Sakson meslektaşları gibi. Ah, bazı denizciler köle pazarındaki tecavüzcü gibi arada sırada yağma ve talana girişecekmiş gibi görünüyordu ama bu daha huzurlu ortamda hiçbir kusur bulamıyordu.

Tykir aniden durdu ve Alinor onun evine ve iş yerine geldiklerini fark etti. Parmağını dudaklarına götürerek sessizlik konusunda uyardı ve kısa bir mesafeden işletmesinin işleyişini inceledi. Uzun evi Hedeby'deki en büyük yapılardan biriydi, saz ve çalılarla çevrili ve sazdan çatılıydı. Çatısı, ticaret malları için kalıcı bir gölgelik oluşturmak üzere ön tarafta yaklaşık iki halka kadar uzanıyordu.

Devam etmeyeceklerini anlayan Beast, Alinor'un ayaklarının dibindeki masanın altına, ağzını ön patilerine dayayarak yere çöktü ve hemen uykuya daldı. O ve Tykir, ham taştan ince işlenmiş mücevherlere kadar her türden kehribarın sergilendiği stantta olup bitenleri izlediler.

Kurt postundan yapılmış, bir omzundan gümüş bir pennanular broşla geriye çekilmiş, boydan boya bir pelerin giyen iri yarı, siyah saçlı bir Viking adamı, ö n ü n d e k i masada duran bazı mücevherleri inceliyordu.

Masanın arkasında, en fazla on beş yaşlarında genç bir adam onu bekliyordu. Binanın yan tarafında, sırtı onlara dönük, ince kesme ve aşındırma aletleri ve parlatma bezleri kullanarak ham kehribar topaklarını işlenebilir boyutlara ve şekillere dönüştüren bir kadın oturuyordu. Kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş bir muhafız evin açık kapısının yanında durmuş, gençleri, kadını ve pahalı malları gözetliyordu.

"İlk karım Drifa'ya bu yakıştır," dedi müşteri, pençe gibi büyük ellerine bir dizi kehribar boncuk alarak.

"İyi bir seçim," diye haykırdı çocuk. "Boncukların nasıl da aynı boyutta ve renkte olduğuna bakın. Ve en iyi ipek ipliğe dizilmişler, kırılmayı önlemek için her boncuğun arasına düğüm atılmış."

Viking başını salladı. "Bunu alacağım. İkinci karım Grima da şuradaki kolyeyi tercih etmeli... Evet, işte o... Zaten zenginliğimi kanıtlayacak kadar cam boncuğu var." Sonradan aklına gelmiş gibi ekledi: "Ama boncuklar ve kolye ucu eşit değerde olmalı, yoksa tüm kış boyunca kıskanç çekişmelerini dinlemek zorunda kalırım." Seçtiği kolye, zarif bir gümüş zincire asılı, soluk sarı bir taş içeren oval bir telkari çerçeveydi.

"İki eşiniz de çok memnun olacak, sizi temin ederim," dedi çocuk, iki satış karşısında gözleri sevinçle parlayarak.

"Hah! Benim sadece iki karım olduğunu mu sanıyorsun? Tek bir kadının tatmin edeceğini düşünüyorsanız, bir İskandinav erkeğinin erkekliği hakkında pek bir şey bilmiyorsunuz demektir. Drifa ve Grima dışında üç karım daha var, çoktan gömülmüş beş karımdan bahsetmiyorum bile." Çocuğa göz kırptı. "Sıkı dövüşmek bazı zayıf kadınları yıpratır."

Çocuk, ek satış beklentisiyle genişçe gülümsemekten kendini açıkça alıkoydu.

"Yardımcılarım her satıştan bir komisyon alır," diye fısıldadı Tykir kulağına. Alınor'u dehşete düşüren bir şekilde, Tykir'in nefesinin dalgalanma etkisini ayak parmaklarına kadar hissetti... ve bu ikisi arasında rahatsız edici bir yerde. "Bu onları daha çok çalışmaya teşvik eder."

Hödük, kızın üzerinde yaratmaya başladığı etkinin farkında olmadan onunla konuşmaya devam ediyordu.

Ama sonra hödük onun kulağına usulca üfledi.

Alınor'un kafa derisinden ayak parmağına kadar vücudundaki her bir tüy hazır olda bekliyordu.

Aslında çilleri de dikkat kesilmişti.

Hödük, onun üzerinde bir etkisi olduğunu biliyordu.

Çocuk hemen Viking'in önüne muhtemelen aynı değerinde olan üç nesne daha koydu: ortasında kuzgun yumurtası büyüklüğünde bir kehribar taşı olan, ağır altından yapılmış üç köşeli zarif bir broş; ortaları kehribar olan altın yapraklardan yapılmış iç içe geçmiş papatyalardan oluşan bir kolye ve sarkan kehribar taşlı gümüş tel kulak süsleri.

Viking ek alımları onaylayan bir el salladı ve çocuğun gözleri İskandinav'ın parasını harcama rahatlığı karşısında neredeyse yerinden fırlayacaktı.

"Beş eş!" diye tısladı sonra Tykir'e fısıldayarak.

Tykir ona sıırttı.

"Oh, ve bir şey daha. En yeni cariyem Lita için özel bir hediye ihtiyacım var. Henüz on altı yaşında, ama... onun genç vücudu neler yapabiliyor!" Viking ağzıyla bir takdir sesi çıkardı.

Alinor emin olmak için onu tokatlamak istedi.

Çocuk, üzerinde minik bir kehribar taşı olan narin bir yüzük çıkardı.

"Mükemmel," dedi Viking.

"Diğerlerinden daha değerli," diye öğüt verdi çocuk.

"Lita diğerlerinden daha değerli."

Alinor kısık, hırıltılı bir ses çıkardı.

Tykir usulca kıkırdadı ve onun elini sıkıca kavradı. "Hiçbir şey söyleme, cadıcığım," diye uyardı, onun aklının bir parçasıyla vahşiyi kırbaçlama arzusunu hissederek.

"Troller... siz bir troller ulususunuz!" Alinor öfkeyle homurdandı.

"Buraya gel," dedi gülerek. "Sana kehribar konusunda hızlı bir eğitim vereceğim."

Çocuk masaların en ucunda durdukları yere baktı ve onları ilk kez fark etti. Tykir'i tanıyınca gözleri fal taşı gibi açıldı. "Üstat Thorksson, sizi orada görmedim," diye özür diledi. Yanlarına gelecekmiş gibi yaptı.

Tykir ona el salladı. "İşlemini bitir Karl."

Alinor, Tykir'in onu yönlendirdiği, üzerinde monte edilmemiş kehribar parçaları bulunan masaya baktı.

"Biz kehribara 'Kuzeyin Altını' deriz ama birçok rengi vardır. Çoğu insan kehribarı sarı olarak düşünür, bunun gibi," diye açıkladı, bir tavuk yumurtası büyüklüğündeki taşı göstererek, "ama gördüğünüz gibi, birçok renkte gelir... sarı, turuncu, kırmızı, beyaz, kahverengi, yeşil, mavi ve hatta siyah, aslında diğer renklerin koyu tonlarıdır. Bu bulutlu taşlar ham kehribar,

işlenmemiş ve cilalanmamış. Yağda ısıtıldıktan sonra kabarcıklar ve çatlaklar kaybolacak ve kehribar şeffaflaşacaktır." Örnek vermek için elini masanın üzerinde geniş bir hareketle gezdirdi.

"Hiç fark etmemiştim," diye mırıldandı, yumurta şeklindeki kehribar parçasını alıp yumruğunu üzerine kapatarak. Hemen şaşkın gözlerini onunkilere dikti. "Sıcak, sanki kendine ait bir hayatı varmış gibi. Hatta nabızı atıyor gibi."

Tykir gülümsedi ve kız onun ilgisinden memnun olduğunu anlayabildi. "Bu yüzden pek çok kültür onun mistik, hatta şifalı özellikleri olduğuna inanır. Bunu doğrulayamam ama bence bu taşta uhrevi bir şeyler var."

Onun bu hayalperestliği karşısında başını soru sorarcasına eğdi. Bu Tykir'in daha önce görmediği bir yanıydı. "Kehribar ticaretiyle hep ilgilenir miydin?"

Güldü. "Hayır, ben sadece bir kral ya da diğeri için savaşlar arasında ticaretle uğraştım. O günlerde şaraplar ve kürkler ticaret için daha cazipti. Ama sonra bir gün, yaklaşık yedi yıl önce, Baltıklarda deniz dalgalarından kehribar toplayan bazı atlılar gördüm. O andan itibaren," dedi biraz da utanarak omuz silkerek, "bu mücevher beni büyüledi."

Şaşırtıcı, diye düşündü. Hem Tykir hem de taş.

"Kehribarın milyonlarca yıl öncesine ait ağaç özünden başka bir şey olmadığını biliyor muydunuz?" diye devam etti.

"Ben de öyle duymuştum."

"Şunu bir düşünün: Milyonlarca yıl önce, neredeyse gökyüzüne kadar uzanan büyük ormanlar varken, kabuklardan sızan devasa reçine toprakları yollarına çıkan çeşitli tohumları, yaprakları, tüyleri, böcekleri ve hatta bütün hayvanları yakalıyordu. Yıllar geçtikçe reçine sertleşerek nesneyi korudu. Tıpkı bu kelebek gibi." Alinor'a yarı saydam sarılardan oluşan bir gökkuşağıyla parıldayan bir kaya parçasını uzattı. İçinde minik bir kelebek vardı... her ayrıntısıyla mükemmeldi.

"Ah," diye iç geçirdi, elini huşu içinde ağzına götürdü. "Hiç bu kadar harika bir nesne görmemişim."

"Evet," diye yumuşak bir sesle kabul etti, nesneye aynı derecede huşu ile bakıyordu. "Bir zamanlar, içinde bal arısı olan bir parçam vardı, ama onu Normandiya'nın ilk Dükü Ganger Hrolf'a vermiştim." Altın bir zincirle boynuna asılı olan kolyeyi eline aldı ve ona gösterdi. Kırmızımsı altın kehribar kesilmiş ve yıldız şeklinde parlatılmıştı ve içinde ne vardı

Bir damla kan gibi görünüyordu. "Yakından bakın," dedi. "Yara çiyine benzeyen şey bir çiçeğin yaprağı... belki de eski bir gülün."

Alinor yakından baktı ve öyle olduğunu gördü. "Sence bu taş kaç yaşında?" diye sordu, bir kez daha dikkat çekici kehribar kaplı kelebeği işaret ederek.

Omuz silkti. "Kimse kesin bir şey söyleyemez. Belki de dünyanın yaratıldığı zamana kadar uzanıyordur."

"Adem ve Havva'dan önce mi?" diye nefes aldı.

Kızın sesindeki çocuksu merak karşısında gülümsedi. "Ya da İskandinav tanrı ve tanrıçalarının uygarlığımızın başlangıcını oluşturduğu zaman."

"Aman Tanrım!" Alinor o anda dikkatini mavi bir kadife parçasının üzerinde duran bir mücevher parçasına yöneltti. Alinor hiçbir zaman pahalı vücut süslerine imrenen biri olmamıştı ama bu boyun yüzüğü o güne kadar gördüğü en görkemli gösteriştii. Kesinlikle bir kraliçeye yakışırdı. Kalın altın bant bir kadının boynuna, köprücük kemiğinin üstüne tam oturuyordu. Üzerinden bir düzine gözyaşı şeklindeki kehribar taşı sarkıyordu; ortadaki büyük taştan başlayarak her iki yanda giderek küçülen taşlar, küçük insan gözyaşları boyutuna kadar iniyordu.

"Hoşuna gitti, değil mi?" dedi gülerek. "Bu sahip olduğum en değerli mücevher ve satılık değil. Ona yaptığım bir iyilik karşılığında bir Arap kuyumcu tarafından bana verildi. Ahab bu yüzüğün düğün gecemizde, evlilikte şans getirmesi için gelinime verilmesini tavsiye etti. Evlenmeye niyetim olmadığına göre, yüzüğü düğün gününde Eirik'in kızlarından birine vereceğim."

Alinor kendini tutamadı. Boştaki elini uzattı ve parmak uçlarıyla boynundaki yüzüğe hafifçe dokundu. "Bunun bana neyi hatırlattığını biliyor musun? Bir zamanlar duyduğum bir şiiri. Eski Romalılarından biri tarafından yazılmıştı... Ovid'di sanırım adı. Şiirin adı *Metamorfozlar*'dı ve şiirde güneş tanrısının kızlarının kardeşlerinin ölümü üzerine duydukları kederden nasıl bunaldıklarını ve bir şekilde ağaçlara dönüştüklerini anlatıyordu. Gözyaşları kristalleşerek kehribara dönüşmüş ve o günden sonra insanlar kehribarı 'Tanrıların Gözyaşları' olarak adlandırmışlar."

Tykir onu yakından izliyordu, yüzünde tuhaf bir ifade vardı. "Bu boyun halkasına tam olarak böyle diyorum," dedi alçak bir sesle, "ve bu hikâyeyi daha önce hiç duymamıştım." Sonra sanki utanmış gibi güldü. "Sen ve Bolthor aynı kumaştan kesilmişsiniz, yemin ederim. İkiniz de hikâyeye anlatıcısısınız."

Tykir ve onun büyülu bir taşa duyduğu tuhaf sevgi hakkında da aynı şeyi düşünüyordu. "Beni yanlış değerlendiriyorsun. Ben hiç de hayalperest değilim. Hikâye dokumak gibi bir eğilimim ya da yeteneğim hiç olmadı. Onun yerine kumaş dokuyorum. Bolthor'a gelince, sana söylemeliyim ki Tykir, o korkunç bir skald."

"Biliyorum," dedi utanmadan, sonra da utangaç bir tavırla itiraf etti: "Bazen yüzüne ayet havası geldiğini gördüğümde uyuyormuş gibi yapıyorum." Tüm bu süre boyunca kartal gözleri, kadının parmak uçlarını "Tanrıların Gözyaşları" boyun halkasından isteksizce çekip son bir kez okşamasını izledi.

İstenmeyen düşüncelerden arındırmak istercesine başını salladı. "Roma şiirindeki kehribar efsanesini bildiğinize göre, bu kehribar mücevherlerle dolu kasalarınız olduğu anlamına mı geliyor? Belki Jorvik'te benim paralarımın birini bile satın almışsınızdır."

"Ne?" Sorusu onu sarstı. Böyle bir fikre nereden kapılmıştı? Graycote'u ziyaret etmiş ve buranın aşırıya kaçmayan bir mülk olduğunu görmüştü. Adamın onun pahalı ya da başka türlü süs eşyaları biriktiren türden bir kadın olmadığını anlaması için sade kıyafetlerini incelemesi yeterliydi. Ama kadının tek söylediği, "Hayır." oldu.

"Hayır mı?" diye ısrar etti. "'Hayır', kehribara özel bir düşkünlüğünüz yok mu? 'Hayır', kasanız yok mu? 'Hayır', başka tür mücevherleri mi tercih ediyorsunuz? 'Hayır,' koleksiyon yapıyorsunuz-"

"Benim mücevherim yok. Neden bu soruları soruyorsunuz?"

"Tüm mevki sahibi kadınların mücevherleri vardır; bunlar ister ebeveynlerinden, ister erkek kardeşlerinden, isterse de kocalarından... sizin durumunuzda kocalarından aldıkları hediyeler olsun."

"Tykir, bu konu yorucu olmaya başladı. Annem ve babam, ben daha sekiz yaşındayken, büyük sığır hastalığı yılında kanlı akıntıdan öldüler. Kardeşlerim bana sorundan başka bir şey vermediler ve bu da ailem bu dünyadan ayrılmadan önce başladı. Üç kocama gelince... hayır, hiç hediye almadım. Onlar kendilerini yeterince hediye olarak gördüler." Sonunda, duyguları yatıştığında, "Doğruyu söylemek gerekirse, bir biblom olacağına bir koyunum olsun isterdim," diye bitirdi sözlerini.

Tykir başını geriye attı ve güldü... ki bu onun için sorun değildi. Onu yakından inceliyor, çok fazla şey görüyordu, özellikle de gözlerinin sürekli özel boyun halkasına dönmesini.

Tam o sırada kadınısı bir ses "Tykir!" diye seslenince Alinor bu rahatsız edici konu hakkında daha fazla konuşmaktan kurtuldu.

"Rachelle!" Tykir masaların arkasına koştı ve Alinor'u da beraberinde sürükleyerek binanın yan tarafında çalışmakta olan kuyumcuya doğru ilerledi. Bir sevinç çılgılığı atarak boştaki koluyla kadını kucağına aldı, böylece ayakları yerden kesildi ve ona sıkıca sarıldı. Alinor'u diğer yanında tutmaya devam ederken bunu tek koluyla yapabilmesi Tykir'in ne kadar güçlü olduğunu bir göstergesiydi. Kadının bağlanmamış kuzguni siyah saçları öne doğru savrulurken hem onun hem de Tykir'in yüzünü köpüklü bir nimbus gibi kapladı.

Alinor ilk başta kadının olağanüstü güzel olduğunu düşündü, minyon ve ince kemikli, mükemmel biçimli, narin yüz hatlarına sahipti... ta ki kadın saçlarını geriye atıp yüzünü profilden çevirene kadar. Sonra Alinor kadının burnunun ucunun kesilmiş olduğunu fark etti... grotesk olacak kadar değil... sadece iğrenç bir noktaya işaret edecek kadar. Bu, barbar topluluklar tarafından, genellikle din adamlarının yönlendirmesiyle, ahlak adına zaman zaman dayatılan fahişenin işaretiydi.

Ah, Alinor erdemsiz kadınlara pek saygı duymazdı ama bir fahişenin hizmetinden yararlanan erkekleri değil de kadınları cezalandıran bu uygulamadan nefret ederdi.

"Alinor, seni iş ortağım Kuyumcu Rachelle ile tanıştırayım." Tykir kadını yere indirmişti ama hâlâ bir kolunu omuzlarına dolamış, onu kendi tarafına yaklaşıtıyordu.

Rachelle ilgiyle Alinor'a, özellikle de bileğini bağlayan ipe, sonra da soru soran Tykir'e baktı.

"Bu Cadı Alinor... benim esirim."

Alinor hayvana kaşlarını çatarak tiksintiyle baktı ve Rachelle'e, "Benim adım Graycote'lu Leydi Alinor," dedi.

Rachelle, Alinor'un meydan okuyan sözleri karşısında önce irkildi. Sonra neşeyle güldü ve hoş geldin demek için elini uzattı. "Gelin, yolculuğunuzdan sonra banyo yapmak istiyor olmalısınız. Hamamdaki taşları ateşleyeceğim. Bu arada, nasıl olup da Tykir'in *esiri* haline geldiğini duymak için sabırsızlanıyorum. Ve tabii ki bir cadı."

Tykir onun bağlarını çözdü, sıkı düğümleri çözme sürecinde bileğine, avucuna ve parmaklarına, hatta ön koluna dokunmak için çok fazla zaman harcıyor gibi görünüyordu. Dokunduğu her yer ısınıyor ve karıncalanıyor gibiydi. Sonra, onun üzerindeki etkisinin farkında değilmiş gibi görünerek, büyük Viking'den beri gelen birkaç müşteriye daha hizmet ederek çocuğa yardım etmek için döndü.

ayrıldı. Rachelle onun koluna girmiş, onu uzun evin kapısına doğru götürmek üzereyken Alinor kısa bir süre durdu.

Şaşırmaması gerekirdi. Gerçekten şaşırmamalıydı.

Kapı aralığında durmuş, uykulu gözlerini ovuşturan yaklaşık dört yaşlarında küçük bir çocuk vardı. Görünüşe göre uykusundan yeni kalkmıştı.

"Anne," diye sızlandı, uzattığı kollarını Rachelle'e doğru uzattı. "Oooh, benim tatlı küçük Thibaud'um. Yeni mi uyandın, kalbin mi çarpıyor?"

Kadın

Çocuğu kolayca kaldırdı, böylece yüzü boynuna gömüldü ve sıska bacakları beline dolandı.

Çocuğun uzun sarı saçları ve bal-kahverengi gözleri vardı. Tykir'in ayna görüntüsü.

Alinor dönüp bir müşterinin gümüşlerini pirinç bir terazide tartıp karşılığında bir şeyler alan Tykir'e dik dik baktı. Tykir onun bakışlarını hissetmiş olmalı ki döndü. Önce soru sorarcasına başını eğdi; sonra gözleri Rachelle'in, annesine sarılan Thibaud'nun ve Alinor'un alev alev yanan yüzünün olduğu sahneyi aldı. Anlamaya başladığında dudaklarında yavaşça bir sırıtış belirdi ve geniş bir gülümsemeye dönüştü. Utanma ya da özür dileme tavrı yoktu.

Adam bir troidü.

Yedinci Bölüm

Rachelle birdenbire, "Thibaud Tykir'in çocuğu değil," diye bilgilendirdi onu.

Alinor düşüncelerinin bu kadar açık olduğunu fark etmemişti. Gözlerini kapadı ve içten içe inledi. Rachelle son üç saattir ona çok iyi davranmıştı ve ona nasıl teşekkür etmişti? Yargılayarak.

Geldiklerinden beri Alinor banyo yapmış, ocağın yanındaki mandallara ıslak bir şekilde asılı duran kirli giysilerini yıkamış ve şimdi de Dublinli hizmetçi Maida'nın yardımıyla Rachelle'in akşam yemeğini hazırlamasına yardım ediyordu.

Henüz öğleden sonra olmasına rağmen alacakaranlık gökyüzünü çoktan sarmıştı. Sadece birkaç panjurlu penceresi olan uzun ev, gürül gürül yanan ocak ateşinin dans eden gölgeleri olmasaydı karanlık ve kasvetli olacaktı. Alevlerin sıcaklığı evi rahatlatıyor ve sert rüzgârlara karşı güvenli hale getiriyordu. Kış gerçekten de gelmek üzereydi. Bu sıcak ortamda Thibaud sehpanın üzerinde oturmuş, Tykir'in kendisi için getirdiği doğu topraklarından oyulmuş ahşap hayvanlarla mutlu bir şekilde oynuyordu. Hayali yaratıkların kendilerine ait, neşeyle boyanmış, bölmeli sandıkları vardı.

Tykir saatler önce yıkanmış, sonra da gemilerine kış ayları boyunca kendisine ve adamlarına yetecek kadar erzak stoklamak için dışarı çıkmıştı. Geldiklerinde müşterilere hizmet eden genç çocuk Karl, muhafız Güçlü Ottar'la birlikte dışarıda ticaret tezgâhını kapatıyordu. Ottar'a Alinor'un uzun evin dışına çıkmasına izin vermemesi tavsiye edilmişti. Eğer itaat etmezse, Tykir Ottar'a onu bir destek kirisine bağlama izni vermişti.

Tykir akşam yemeği için zamanında döneceğini söylemişti ama Rurik ve Bolthor'un da onunla birlikte dönüp dönmeyeceğinden emin değildi. Her ihtimale karşı Rachelle fazladan yiyecek hazırlayacağını söyledi. Maida ateşin üzerinde fokurdayan kazana eklemek üzere pırasa, havuç ve şalgam doğruyordu.

Alinor uzun saplı bakır bir kepçeyle karıştırıyordu. Kaynamakta olan geyik eti parçalarının kokusu havayı doldurmaya başlamıştı bile ve Alinor'un midesi açlıktan gurulduyordu.

"Ne dediğimi duydun mu Alinor? Thibaud Tykir'in çocuğu değil." Rachelle ocağın yanındaki raftan birkaç tahta siper ve kaşık alıp sofrayı hazırlamak üzereydi.

"Evet, duydum." Alinor kendini istemsizce çocuğa bakarken ve babasına olan dikkat çekici benzerliğini tekrar tekrar fark ederken bulmuştu. Nedense şu anda Rachelle'in Tykir'in babalığını reddeden sözleri karşısında hissettiği heyecanı incelemek istemiyordu. "Hiç düşünmemiştim... Yani, bu beni ilgilendirmez."

Rachelle gülerek, "Evet, öyle düşünmüştün," dedi. "Herkes düşünür. Ve dahası, bunun büyük ölçüde sizin meseleniz olduğundan şüpheleniyorum." "Ne demek istediğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

Rachelle usulca güldü. "Evlilik yemini etmeden seni kendinden geçirmesine izin verme... tabii zaten evli değilsen.... Ah, yüzündeki kızgınlıktan öyle olmadığını görebiliyorum."

"Cazibe mi? Bana kalırsa Tykir'de bir boğa kurbağasının cazibesi var. Ve siz de bir erkeğin ilgisinden alınacak haz konusunda benimle dalga geçiyor olmalısınız."

"Hayır, şaka yapmıyorum." Rachelle şaşkınlıkla başını eğdi. "Tykir'i son derece yakışıklı bulmuyor musun?"

Alinor hayır demek üzereydi ama bunun yerine dürüstlük yolunu seçti. "Şey, *aşırı derecede* yakışıklı değil. Yine de çekici değil. En azından benim için değil. Her fırsatta beni sinirlendirmeye çalışıyor."

"Evet, kesinlikle çok çekici biri." Rachelle, sanki Alinor da onunla aynı fikirdeymiş gibi başını salladı. "Sana iltifat etmek, tatlı okşamak ya da yumuşak sözler söylemek için alay etmeyi bırakıp birdenbire durumu tersine çevirdiğinde dikkatli ol." Rachelle rafla masa arasındaki kısa yürüyüşünün ortasında durdu ve gözleri bir anıyla hülyalara daldı. Aklına Tykir mi geliyordu, yoksa Thibaud'nun babası mı?

"Tykir Thorksson gibi bir adamın kurnaz sözlerine kanacak kadar yulaf lapası beyinli değilim."

Rachelle ikna olmamış bir şekilde sırtıttı. "Kadın arzusuna teslim olma sözlerimden alınma Alinor. Ben, kızgın bir erkeğin güzel sözleriyle nasıl başa çıkılmayacağını mükemmel bir örneğiyim."

"Ah, ah... o kadar çok şey söylediniz ki, onları itibarsızlaştırmaya nereden başlayacağımı bilemiyorum. Kadın tutkusu mu? Hah! Öyle bir şey yok. Ben bilirim. Son on yılda üç kez evlendim ve dul kaldım. Şehvet söz konusu olduğunda, erkekler tek hak sahibidir. Aşırı şişirilmiş egolarıyla, çoğu kadınları sadece zavallı sarkanlarından bir dürtme almak için onurlandırdıklarını düşünüyor."

"Danglers?" Rachelle boğuk bir sesle konuştu.

Alinor, "Evet, erkeklerden çok gülünç bir şekilde sarkan şu uzantılar," diye açıkladı ve tiradına devam etti. "Daha önce dışarıda Viking lordunun yaptığı gibi, yatak ihtiyaçlarını karşılamak için beş eşe ihtiyacı olduğunu söyleyerek övünen bir kadınla henüz tanışmadım."

Rachelle güldü. "Ah, öğrenecek çok şeyiniz var leydim. *Hem de çok*. Doğru adam karşınıza çıkarsa üzücü bir uyanış yaşayacağınızı düşünüyorum. Tanrı'ya dua edin de Tykir olmasın, çünkü korkarım orada bir gelecek yok."

"Ne Tykir'e ne de başka bir erkeğe ihtiyacım var," dedi Alinor öfkeyle. "Kadınlar neden bu kadar güçsüz ki hayatlarında onlara güç verecek bir erkeğe ihtiyaç duyuyorlar?"

Hendekleri masanın üzerine koymadan önce Rachelle'in gözleri irileşti. "Belki de haklısındır," diye titreyerek itiraf etti, bir elinin parmak uçlarını şekli bozulmuş burnuna götürdü, sonra hâlâ tahta hayvanlarıyla oynayan oğluna baktı. Artık tüm kahkahalar kesilmişti. "Kadın tutkusunun zayıf bir kadını nerelere sürükleyebileceğinin fiziksel bir kanıtı olarak karşınızdayım."

Rachelle'in yüzündeki üzgün ifade Alinor'u utandırdı.

Alinor kepçeyi bir kenara bırakarak Rachelle'in yanına gitti ve elini koluna koydu. "Hakaret ettiysem beni affet. Kimseyi yargılamak bana düşmez. Doğrusu, Britanya'nın en büyük iki dalkavuşuyla birlikte yaşadığım küçük yaşlardan beri aklımdakileri dizginlemeden söylüyorum. Küstahlığım yüzünden beni kaç kez kırbaçladıkları önemli değildi. Her zaman en iyisini bildiğimi düşündüm." Alaycı bir sırıtışla omuz silkti. "Hâlâ da öyle düşünüyorum."

Rachelle zayıfça gülümsedi. "Yine de yargılanmayı hak ediyorum. Gördüğünüz gibi, o sırada evliydim. Thibaud zina ilişkisinin bir sonucudur."

Alinor şaşkınlığını bastırmaya çalıştı. Kendi adına, bir kadının yatak seksi için bacaklarını isteyerek ayırmasını asla anlayamazdı ama para, statü ya da evlilik gibi bir hedefe ulaşmak için bunu yapan çok az erdemli kadın olduğunu da biliyordu. Rachelle bu kategorilerin hiçbirine uymuyor gibiydi.

"Kocam Arnaud zalim bir adamdı, en ufak bir tahrikte mantıksız öfke nöbetleri geçirirdi. Frankland'da çok malı mülkü olan bir tüccar olmasına rağmen, evlendikten sonra bile beni kuyumculuk zanaatında çalışmaya devam etmeye zorladı. Para konusunda o kadar cimriydi ki ev halkı yiyecek yokluğundan neredeyse açlıktan ölüyordu."

Bu, erkek kardeşlerinden çok da farklı gelmiyordu. Ya da kadınlarına sadece bir eşya gibi davranan diğer yüksek mevkideki erkeklerden.

"Çok yalnızdım. Ah, bunun Tanrı'nın emrini çiğnemek için kötü bir bahane olduğunu biliyorum, ama Uzun Toste öyle neşeli bir Kuzeyliydi ki, aptal genç kalbimi tek bir gülümsemeyle eritti."

Bu, çapkın bir mizaca sahip başka bir Viking'in tanımına fazlasıyla yakındı. "Peki bu Viking'le tanışma fırsatını nereden buldunuz? Frankland'daki malikanenize mi yoksa kocanızın ticaret tezgahına mı geldi?"

Rachelle başını salladı. "Arnaud beni Normandiya Dükü'nün yeni oğlunun vaftiz töreni için Rouen'a götürmüştü, orada çok sayıda iş fırsatı olacağını varsayıyordu. Bildiğiniz gibi Kuzeyliler, ilk dük Hrolf'tan başlayarak uzun yıllardır Normandiya'nın kontrolünü ellerinde tutuyorlar. Toste, Norveç'ten gelen ziyaretçi Kral Haakon'un emrinde çalışan bir paralı askerdir."

"Tykir'in amcası, İyi Haakon mu?"

Rachelle başını salladı.

"Bu Viking'le ilgili bir anlık...bir hata mıydı? Yoksa daha fazlası mı?"

"Daha fazlası... en azından benim açımdan. Adamı sevmediğim ya da sevdiğimi düşünmediğim sürece zina yapmış olamam."

"Ya Toste?"

Rachelle çekinceyle omuzlarını yuvarladı. "Bilmiyorum. Bana karşı derin duygular beslediğini söylüyordu ama belki de yatağa düşkünlüğünden böyle konuşuyordu. Tek bildiğim, o birkaç gün boyunca onunla daha önce ya da sonra hiç olmadığım kadar mutlu olduğum."

"Kocanız ikinizi birlikte mi buldu?"

"Hayır, ama bir şeylerin ters gittiğinden kuşkulandı. Belki de büyük salonda aramızda geçen uzun bir bakışmaydı. Ya da belki hizmetçiler arasında geçen bir konuşmaydı. Her halükârda, bir gün hiçbir uyarıda bulunmadan, tüm ileri gelenlerle ticaret yaparken kazanılacak zenginliğe rağmen eve dönmek üzere yola çıktığımızı duyurdu."

"Ve Toste ile bir daha hiç konuşma fırsatınız olmadı mı?"

Rachelle üzüntüyle başını salladı.

"Bir oğlu olduğunu biliyor mu?"

"Emin değilim. Hayır, sanmıyorum." Yorgun bir şekilde nefes verdi.

"Belki de kendimi kandırıyorum. Biliyor ve umursamıyor olabilir. Beni hiç arayıp sormadı. Evet, içten içe, aşk itiraflarının sadece kelimelerden ibaret olduğundan şüpheleniyorum."

Rachelle'in sakat burnuna nazik bir el koydu. "Peki ya bu?"

"Ah, bu," dedi Rachelle kederli bir iç çekişle, Alinor'un dokunduğu noktaya dokunarak. "İlk başta Arnaud hamileliğimden dolayı çok sevinçliydi. Bana neredeyse sevgiyle davranıyordu ve ben de ona ihanet ettiğim için derin bir vicdan azabına kapılmıştım. Belki de Arnaud'nun onca yıl kötü muamele görmesi benim hatamdı. Ona bir çocuk vermiş olsaydım. Eğer daha iyi bir eş olsaydım-" "Rachelle, dur... hemen dur. Kocanın yaptıklarını mazur göstermeye çalışma.

suçun yükünü üstlenerek vahşet."

"Uzun lafın kısıası," diye devam etti, "babalığın kanıtı Thibaud'nun anne karnından ağlayarak çıktığı anda belli oldu. Arnaud ve benim aynı siyah saçları ve koyu renk gözleri paylaştığımızı düşünürsek, sarı saçları ve mavi gözleri ele veriyordu."

"Senin... düşüncesizliğini affetmez mi?"

"Affetmek mi? Arnaud beni saçlarımdan tutup doğum çarşaflarından aşağı, malikânenin merdivenlerinden kiliseye sürükledi ve orada suçumu rahibin ve tüm kiliselerin önünde açıkladı. Köylüler ilk taşları atmaya davet edildi ve sonunda burnumdaki fahişe işaretini kesen Arnaud'nun kendisi oldu."

Alinor ağlayan kadını kollarının arasına alarak, "Ah, Rachelle," diye yakındı.

Rachelle kısa sürede sakinleşti ve hikayesini tamamladı. "Bana acıyan bir orman ebesinin kulübesinde birkaç hafta kaldıktan sonra, Thibaud ile birlikte Rouen'a doğru yola çıktım. Ama elbette o zamana kadar tüm şenlikler sona ermiş ve konuklar çoktan ayrılmıştı. Orada bana acıyan ve beni Hedeby'ye getiren Tykir'le tanıştım. Burada ürünlerini satacak bir kuyumcuya çok ihtiyacı olduğunu iddia ediyordu ama sanırım o kadar acınacak haldeydim ki kendini tutamadı."

Alinor ona inanmayan bir bakış attı. Bunun Tykir hakkında ne söylediğini düşünmek istemiyordu. O bir trolldü. Bunu hatırlamak zorundaydı. *Onun* durumu için duyduğu endişe neredeydi?

"Yani Şimdi burada, bir İŐkandinav ticaret kasabasında mahsur kalmış, zor durumdasınız öyle mi?"

Rachelle buna neőeyile güldü. "Hayır, ben korkunç bir evlilikten ve acımasız cezalardan kurtulmuş bir kadınığ. Artık kendi kendime yetebiliyorum. Tykir kazancının bir kısmını bana veriyor ve bu miktar oldukça fazla. Varlıklı bir kadınığ, hiçbir erkeğe muhtaç değilim. Ve hepsinden önemlisi, en sevdiğim oğluma sahibim."

Alinor bir an için bunu düşündü. "İtiraf etmeliyim ki seni kıskanıyorum."

"Ben mi?" Rachelle hafifçe geri çekildi, sanki Alinor Dengesiz.

"Evet, istiyorum. Gerçekten istiyorum, Rachelle. Hayatım boyunca sadece huzur içinde kalmayı arzuladım. Tüm Northumbria'daki en iyi koyunları yetiőtiriyorum. Gerçekten öyle. Dokumacılarım benim yönetimim altında en iyi yünü üretirler... ipek kadar yumuşak. Kardeşlerimin haberi olmadan kendimi kolayca geçindirebilirdim... Şimdi de öyle yapıyorum. Ama bir kadının benim ölkemde ya da başka bir yerde gücü yoktur. Kazandığım her servet kardeşlerime ya da evlendiğimde kocama aittir. Mülklerimde yaptığım iyileőtirmeler bana değil onlara yarar. Hepsini benim altımda satabilirler. Aslında, beni de satabilirler. Ve satarlar da... hem de defalarca."

Alinor'a sarılma sırası Rachelle'deydi.

Alinor, "Size son zamanlarda beslediğim fanteziyi anlattığımda beni deli sanacaksınız," dedi. "Tanrı'nın beni kardeşlerimden kurtarması için Tykir'i gönderip göndermediğini merak ediyordum."

Rachelle gülmek yerine Alinor'un fikrini ciddi ciddi düşündü. İşaret parmağıyla bastırıldığı dudaklarına dokunarak, söyleyeceklerini düşündü. "Ama Tykir seni Kral Anla'ya teslim edeceğini ve seninle işinin biteceğini söylüyor."

"Bu, bir yabancıyı ve çocuğunu kurtaracak bir adamın karakterine uyuyor mu?"

"Görünüőteki bu cömertliğe çok fazla inanmayın. Ben eğitimli bir zanaatkârım ve o sırada böyle bir işçiye ihtiyacı vardı. Ayrıca, Toste ile geçici bir tanışıklığı vardı ve bir İŐkandinav çocuğunun yetim kalmasından bir şekilde sorumlu hissediyordu... kendi kanından olmasa bile."

"Aslında istediğim kadar yufka yürekli olmayabilir," diye kabul etti Alinor ve Tykir'in o günün erken saatlerinde köle kıza müdahale etmeyi reddetmesinin hikâyesini anlattı.

Rachelle dehşet dolu bir ses çıkardı ama tek söylediği, "Kadınlar için zor bir hayat," oldu.

Morali bozulan Alinor kaderini düşündü. "Tykir'in beni Anlaf'ın sarayında olası bir ölüme terk edeceğine gerçekten inanıyor musun? Hepsi bir at ve köle bir kız uğruna mı?"

"Bir at ve bir köle kız mı?" Rachelle şaşkınlıkla kaşlarını çatı.

Alinor, Tykir'in Kral Anlaf için bir cadı yakalamak üzere bu görevi üstlenmesinin nedenlerini açıkladı.

"Ah, Tykir'in seni yakalamasının gerçek sebebini bilmiyor musun?" "*Gerçek* neden mi?" Alinor aptalca başını salladı.

"Anlaf, Arabistanlı şifacı Adam'ı dostça rehin tutuyor. Adam, üvey kız kardeşi Rain ve evlilik yoluyla kardeşi olan Selik'in evlatlık oğlu... Thork Haraldsson'un yıllar önce Korkunç Ivar'la yaptığı ve sonunda ölümüyle sonuçlanan savaşta onunla yan yana savaşmış bir adam. Aile bağları karmaşıktır ama gönül bağları öyle değildir."

Alinor şaşkınlıkla bir elini alnına götürdü. "Yani Tykir'in başka seçeneği yok muydu?"

"Seçme şansı vardı. Adam gerçek bir tehlike altında değil. Anlaf, Adam'a zarar vererek yüksek mevkilerdeki pek çok Kuzeyliyi kızdırma riskini almaz ama hastalığı iyileşene kadar onu serbest de bırakmaz."

"Peki, neden trol bana tüm bunları anlatmadı?"

Rachelle elini reddedici bir şekilde salladı. "Tykir bir erkek. Erkekler planlarını kadınlarla paylaşmaya tenezzül etmezler."

"Ama sana söyledi," diye karşı çıktı Alinor.

"Sadece davranışını haklı çıkarmak için onu sıkıştırdığım için. Ve aslında, resmin büyük kısmını dolduran Bolthor'du."

"Yani, Tykir'in benim koruyucum Viking olma ihtimali var mı sence?"

"Koruyucu Viking mi?" Rachelle bir kahkaha attı.

"-Tanrı tarafından kardeşlerime karşı davamı savunmak için mi gönderildi?" Alinor bile sözlerinin kulağa ne kadar aptalca geldiğine gülümsemek zorunda kaldı.

"Kim söyleyebilir? Kim söyleyebilir? Tykir'in seni serbest bırakıp Adam'ı tehlikeye atacağına inanmıyorum. Ama belki de Tanrı'nın bu lapada bir parmağı vardır. Evet, düşündükçe senin bu karmaşanın çözülmesinde önemli bir rol oynayacağından şüphelenmeye başlıyorum."

"Ama Tykir'in beni Adam için feda etme ihtimali var... Trondelag'ı Adam'la birlikte terk edecek ve ben de kaderimi kendi cihazlarımla halletmek üzere geride kalacağım."

"Evet, böyle bir şans var." Rachelle bir an için onu inceledi. "Senin... cihazların var mı?"

Alinor buna güldü. Demek Rachelle bile bir cadı olmadığından tam olarak emin değildi. "Aygıtlar vardır ve aygıtlar vardır," diye esrarengiz bir şekilde cevap verdi. Birden Alinor'un aklına harika bir plan geldi. Yeni bulduğu arkadaşından uzaklaşarak ocak boyunca bir ileri bir geri volta attı. "Tykir'in beni bir iş kurmaya ikna etmesi mümkün mü?" diye sordu Rachelle'e.

"Hah! Peki bu ne iş olabilir?" diye sordu Rurik, kapı aralığından içeri girerken yanında soğuk bir rüzgâr da getirmişti. O kadar uzundu ki, alçak tavanın kirişleri Tykir ve Bolthor'a olduğu gibi onun da başını sıyrıp geçti. "Cadı işi mi?"

Alinor Rurik'e ters ters baktı. Sonra yavaşça dudaklarının arasından bir sırıtış geçti. Gözleri kasıtlı olarak onun değerli erkeklik organlarının olduğu bölgeye kayd ve kimsenin fark etmemesi için gizlice parmaklarını salladı.

"Bunu gördün mü? Bunu gördün mü?" Rurik öfkeleni. "Cadı az önce bana büyü yaptı."

Arkasından gelen Tykir, sütyeninin içine bakan Rurik'ten kadına baktı ve tekrar geri döndü, sonra omuz silkti, yanlış bir şey görmedi. "İşlere gelince, koyunlarla ilişkiye gireceğimi düşünmeseniz iyi edersiniz Çilli Leydim," dedi Tykir ona, ocaktaki ateşe doğru ilerlerken, ellerini alevlerin üzerinde hızlıca ovuşturdu... ve kıkırdayan Maida'ya göz kırptı - *şehvet* düşkünü bir hödük. "Graycote'tan Jorvik'e olan yolculuğumda o pis kokulu yaratıklardan fazlasıyla çektim."

"Benim koyunlarım kokmaz," dedi Alinor öfkeyle ve Tykir ona çok yaklaşıp o şehvetli, çıplak halini görebiliyorum bakışlarından birini attığında tiksintiyle elbisesini kenara fırçaladı.

Bolthor, kapının yanındaki bankta ellerini bir kovada yıkayan Ottar ve Karl ile birlikte içeri giren son kişiydi. "Yeni bir destan için bir fikrim var," diye başladı Bolthor. Herkes gözlerini devirdi ama devin görebileceği şekilde değil. "Büyük Tykir Nasıl Koyun Çobanı Oldu?"

Saatler sonra Tykir, Leydi Alinor'un kendisini beklediği yatak kürklerinin içine girmeye hazırlandı.

"Beklenen" tam olarak doğru kelime değildi.

Dişlerinin gıcırdağını odanın öbür ucundan bile duyabiliyordu.

Alinor'a karşı bazı açılardan yumuşamış olsa da, iksirlerinden biriyle onu zehirlemeye çalıştığını düşününce, ona gözünün görebildiğinden daha fazla güvenmiyordu. Sonuç olarak, bir saat önce ona yatağının kürklerini paylaşacağını ya da çatıdaki destek kirişlerinden birine bağlanacağını, ocaktaki ateş söndüğünde bir buz sarkıtına dönüşeceğinden hiç şüphesi olmadığını söylemişti - hem de benzersiz benekli bir buz sarkıtına.

Öfkelendi, dırdır etti, kandırdı, sonra yine öfkelendi ama nafile.

Sonunda Rurik ve Bolthor daha sessiz uyku arkadaşları aramak için, belki de o kadar sessiz olmamak için, homurdanarak dışarı çıktılar... Çoğu erkek, ki onlar da istisna değildi, yatak zevklerini dile getiren kadınlardan hoşlanırdı. Ve Viking erkekleri kadınlara yatak zevki verme yetenekleriyle tanınırlardı. Her halükarda Rurik ve Bolthor, Alinor'un cırtlak sesinden çınlayan kulaklarıyla bu uzun evde dinlenemeyeceklerini iddia etmişlerdi.

Elbette Rurik'in gitmekten başka çaresi yoktu, çünkü Rachelle onunla sapkın bir faaliyette bulunmasını önerdiği için yüzüne bir değil iki tokat atmıştı.

Sonra, kimsenin bakmadığını düşündüğü zamanlarda, Alinor parmaklarını Rurik'in erkeklik organlarına doğru garip bir şekilde sallamaya başlamıştı, bu da Rurik'in yüzünün neredeyse yeşile dönmesine neden oluyordu.

Tykir, Trondelag'a ulaşmadan delirebileceğini düşündü.

Şimdi Ottar ve Karl uzun evin uzak ucunda, ön kapının yanında şehvetle horluyorlardı. Rachelle, Tykir, Rurik ve Bolthor'la bir saat boyunca aceleyle kaplanmış zeminde güreşmekten bitap düşmüş olan Thibaud'yla birlikte çoktan yükseltilmiş ocağın diğer tarafındaki bank yatağına gitmişti. Kutsal Thor, saman nasıl da uçmuştu!

Rachelle onların kaba şakalarına sadece gülümsemişti. Ama Alinor tısladı da tısladı, hepsine "küçük çocuklardan başka bir şey değiller" dedi... O, Rurik ve Bolthor da aynı şekilde sırttılar ve gözlerini ona diktiler... Bu da Alinor'un biraz daha tıslamasına neden oldu.

Şimdi ocaktaki ateşi yaktı ve Alinor'un sırt üstü yattığı ve derilerini çenesine kadar çektiği ocağın diğer tarafındaki yatak kürklerine yaklaşırken ağzı açık bir şekilde esnedi. Birden ne kadar yorgun olduğunu fark etti. Çok uzun bir gün olmuştu. Neyse ki Rurik ve Bolthor'un onlara bir geneleve kadar eşlik etmesi yönündeki telkinlerine boyun eğmemişti. Bu gece yatak sporu yapabileceğinden şüpheliydi.

Bir başka güçlü esnemeyle giysilerini çıkarmaya başladı. Önce bir ayağının, sonra da diğerinin üzerinde zıplayarak çapraz giyimli bilekli botlarının bağcıklarını çözdü. Alinor'un çıkardığı gürültüden tiksindiğini belli eden bir ses çıkardığını duyduğunu sandı. Gerçi başka kimse fark etmemiş gibiydi, görünüşe göre derin uykudaydılar.

Alinor'un onaylamaması ve bütün akşam boyunca, hatta son iki gecedir sürekli şikâyet etmesi onu rahatsız ediyordu. Nasıl bir tutsaktı ki kendisini tutsak edenleri azarlamakta kendini özgür hissediyordu? Esir alan kişi olarak bu onun hakkında ne söylüyordu?

Durumu tersine çevirmeye karar verdi. Onun önünde yavaşça soyunacak ve tıpkı kendisi gibi onun da çıplak görüntüsünü beynine kazıyacaktı. Bu ona gösterecekti.

Umut etti.

Ama cadı gözlerini sımsıkı yumarak onu alt etti. Onun çıplak halini görmediğinden oldukça emindi -kendisi söylese de muhteşemdi- çünkü onu yakından izliyordu. Kadın bir kez bile göz kırpmadı ya da bakmadı.

Bu onu da rahatsız etti.

Mırıldandığı bir lanetle, onun yanındaki kürklerin içine girdi. Kadın soğukkanlılığını koruyamayarak öfkeyle ciyakladı. Belki de her şeye rağmen onu görmüştü ve şimdi onun... formunun büyüklüğü yüzünden endişeyle bayılıyordu. Bazı kadınlar bu konuda özensiz davranıyor, kadın vücudunun her şekle uygun olduğunu fark etmiyorlardı.

"Ayak parmakların soğuk, seni vahşi. Dokunma bana. Ayaklarını çek." Belki de o kadar bayıltıcı ya da özletici değildir.

Çıplak ayak parmaklarını onun çıplak ayak parmaklarına doğru salladı ve adam bunun şokunu kafa derisinin tepesine, parmaklarının ucuna ve erkekliğinin en ucuna kadar yaşadı. Böyle ani bir sarsıntıyı en son orta boy bir at kadar ağır olan Bolthor ayak başparmağına bastığında hissetmişti. Freyja kutsanmış! O zaman yıldızları görmüştü. Ama o farklıydı. Bu şok da acı vericiydi ama çok lezzetli bir şekilde. *Ayak parmaklarının bu kadar erotik bir vücut parçası olabileceğini kim düşünebilirdi ki?*

"Kıvrınmayı bırak," diye homurdandı, kendini rahatlatmaya çalışarak, "beni tahrik etme." Bu son açıklama anlık bir ilhamdı ve bunun için kendini tebrik etti.

Hemen sustu. "Seni şehvet düşkünü hödük! Çıplak mısın?"

"Tabii ki çıplığım. Çoğu ölümlü erkek ve kadın böyle uyur. Sen değil misin?" Kontrol etmek için elini uzattı ve kadının alt şemasıyla karşılaştı. *Helvtis*, diye düşündü, ama neden umursaması gerektiğini söyleyemedi. *Kahretsin, kahretsin, kahretsin.*

"Hayır, çıplak değilim," diye tersledi ve adamın elini tokatlayarak uzaklaştırdı. Yan yattı ve yüzünü duvara döndü, yatak kürklerinin çoğunu da beraberinde götürdü.

Sırıttı ve yatak kürklerinin kendi payına düşen kısmını geri çekti. Sonra da bedensel hasarı göze alarak kaşık şeklinde ona sokuldu. Gidecek yeri yoktu. Tanrılara şükürler olsun!

"Dizini kıcıma bastırmayı kes," diye emretti buz gibi bir sesle, şüphesiz koyunları üzerinde ürpertici bir etkisi vardı. Ama onun üzerinde hiçbir etkisi yoktu.

Kıkırdadı. "Dizim kıcının yakınında bile değil," dedi ona. Ve değildi de.

Anladığında, oturur pozisyona geçti ve yatak kürklerinden kaçmaya çalıştı. "Seni iğrenç sefil!"

"Şşşt," diye uyardı, sırt üstü yatması için onu aşağı itti. "Herkesi uyandıracaksın." Bununla birlikte, kendi tarafına döndü ve bir bacağını uyluklarının üzerine, bir kolunu da göğsüne atarak onu hapsetti.

Ama onun yerine başardığı şey, duyularına ruhunu yakan bir darbe oldu. Bacaklarıyla, geceliğin içinden, bacaklarındaki ve diğer her yerdeki tüylerin diken diken olmasına neden olan uyluklarının şeklini algıladı. Ön kolunun altında, göğsünün meme ucu tomurcuklanmış, dokunması için yalvarıyordu. Cadı onun kollarında kendini o kadar iyi hissetti ki ciğerlerindeki nefes duracak gibi oldu ve kalbi hızla çarpmaya başladı.

O da aynı şekilde etkilenmiş gibi nefesini tuttu ve çırpınmayı bıraktı.

Bir inilti ile onun gül kokulu saçlarını okşadı ve "Eadyth'in saç merhemini kullanmayı bırakmalısın" diye fısıldadı.

"Neden?" diye fısıldadı.

Onunla konuşmak için döndüğünde nefesini yanağında hissetti. Sıcak, taze ve tehlikeli derecede baştan çıkarıcıydı. "Çünkü çok hoşuma gidiyor," diye cevap verdi.

Bu onu duraksattı. Kadın, onun kendisiyle ilgili hiçbir şeyden hoşlanmasından hoşlanmayacaktı... ne çıplak vücudundan, ne saçlarının kokusundan, ne tatlı nefesinden ve ne de göğüs uçlarının teninde bıraktığı izden.

Mahvoldum, diye düşündü. Cadı beni büyüleriyle kuşattı. Ve umurumda değil. Tek umursadığım-

"Tek önemsendiğin şey şehvani dürtülerin," diye çıkıştı, adamın kucağından kaymaya çalışarak. "Sen de tıpkı diğer erkekler gibisin, sadece kendini düşünüyorsun."

"Ben başka hiçbir erkeğe benzemem," diye güvence verdi ona, kolunu ve bacağına onun üzerinde sıkarak.

"Kıpırdamadan yatarsam, beni rahat bırakacak mısın?"

Akıllı kadın! Ne zaman savaşıacağını ve ne zaman pazarlık yapacağını bilir. "Belki." "Size bir pazarlık teklif etmek istiyorum... çok kazançlı olabilecek bir pazarlık

senin için."

Zihni aniden uyandı. Şimdi neyin peşindeydi? "Ne şekilde kazançlı? Yeterince servetim var."

"Kimsenin çok fazla serveti yoktur." "Benim var."

"Hayır, bilmiyorsun," diye karşı çıktı.

"Lanet teklifini yap ve bu saçmalığa bir son ver. Ama şunu bilin ki, serbest bırakılmanızı ve para takasını içeriyorsa, ilgilenmiyorum."

"Önce beni tuttuğun yeri gevşet. Boğuluyorum."

"Ben senin üstünde değilim. Benim ağırlığımı taşımıyorsun. Kolum ve bacağım sadece hafifçe sana dayanıyor. Nasıl boğuluyor olabilirsin?"

"Yakınlığın beni boğuyor."

Ah, demek aralarındaki bu garip bağlantının farkındaydı. Bunu tam olarak açıklayamıyordu. Bir kıvılcımdan daha fazlasıydı ama bir alevden daha azıydı. İnatçı zihni dirense de vücudu yatak macerasına hazırlanıyor muydu? Bazen kadınlar üzerinde böyle bir etkisi olurdu. Memnuniyetle genişçe gülümsedi.

"Gülümsemeyi kes," diye azarladı.

"Gülümsemiği nasıl anladın?" Oda karanlıktı ama yanan ateşin yaydığı aydınlık nedeniyle tamamen siyah değildi.

"Hissettim."

"Bir gülümseme mi hissettin?"

"Aaarrgh! Konumuza geri dönelim. Beni şimdi serbest bırakmanızı istemeyeceğim-"

"İyi ki," diye araya girdi, "çünkü ben yapmazdım."

"-Şu anda değil yani. Beni Kral Anlaf'ın sarayına teslim etmekle yükümlü olduğunuzu biliyorum. Yeğeniniz Adam'ın güvenliği sizin için önemli ve-"

"Adam mı? Sana Adam'dan kim bahsetti? Tanrı Loki, benim yanımda ağzı bozuk biri olarak yine ortalığı karıştırıyor olmalı."

"Nasıl öğrendiğim önemli değil. Önemli olan beni Kral Anlaf'ın sarayına götürmeniz ve orada bana koruma sağlamanız. En önemlisi de beni Graycote'taki evime geri götüreceğinize söz vermeniz... diyelim ki Noel'e kadar."

"Diyelim ki... benim ömrüm boyunca değil."

"Şimdi, acele etme. Şartlarımı bilmek istemiyor musun?"

"Hayır."

Yüksek sesle konuşmadan önce kızın alttan alta kötü bir şey söylediğini düşündü. "Northumbria'ya sağ salim dönmemi kabul edersen sana üç yüz mark gümüş verebilirim."

Kadının bu hatırı sayılır meblağa nasıl ulaşabildiğini merak ediyordu ama ona yeterince zengin olduğunu söylerken dürüst davranmıştı. "Kendiniz fidyeye mi vereceksiniz?"

"Başka kimse yapmayacak."

Başka bir kadın olsa böyle bir açıklama yaptığı için inler ve talihsizliğine hayıflanırdı ama Alinor öyle yapmadı. Bunu hayatının bir gerçeği olarak geçiştirdi. Bu şirreti takdir etmek istemiyordu ama bazen kendini tutamıyordu.

"Eee?"

Kadının ısrarına güldü. "Bu zahmete değmez." "Zahmete değmez," diye kekeledi.

Onu terletmekten oldukça keyif alıyordu.

"Beş yüz mark o zaman."

İşte bu onu şaşırttı. "Alinor, kutsal azizlerin adına bana vermek için beş yüz markı nasıl buldun?"

"Nasıl olduğunu bilmenize gerek yok. Ama illa bilmek istiyorsan, koyun."

"Koyun," diye tekrarladı kayıtsızca. "Tanıdıkların parayı getirecek Burada mı?"

"Familiars? Yüce Tanrım! Bu kadar cahil olamazsın. Benim bir sürü koyunum var... sadece hayvanlar. Kürklerinden elde edilebilecek güzel kumaşlar dışında büyülü bir yanları yok."

"Bu kokuşmuş canavarlardan elde edilecek o kadar çok şey var mı?"

"Koyunlarım kokmaz, sana söylüyorum." Ayağa kalkmış olsaydı, ayağını yere vururdu, Tykir bunu garanti ederdi.

"Senden para istemiyorum," dedi. "Peki, benden ne istiyorsun?"

Bunu sormamalıydı. Gerçekten de sormamalıydı. Kendi kulaklarına bile boğuk gelen bir sesle, "Hadi sevişelim," diye geveledi.

Şokla keskin bir nefes aldı, sonra alay etti, "Bu şehvet konuşması."
"Evet."

"Gerçekten, erkekler ve seks arasında ne var? Üç dakika boyunca bir kadının üzerinde zıplıyorlar - bunun bir dakikası fitili düzgün bir şekilde ayağa kaldırmaya çalışmakla geçiyor - ve baygınlık geçiriyorlar."

"Üç... üç dakika mı?" diye kekeledi. "Ah, Alinor, aldatıldın."

"Humph! Erkeklerin bir başka özelliği de bu. Yatakta kendilerini her zaman diğerlerinden daha iyi görürler. Size söyleyeyim, eğer kadınları bu tür övünmelerle etkilemeyi düşünüyorlarsa, fena halde yanılıyorlar. Kadınlar fitilin büyüklüğüne ya da ne kadar uzun süre yanabileceğine zerre kadar önem vermezler."

"Beni tüm erkeklerle aynı kalıba sokmayın leydim. Fitillere gelince, ben daha çok bütün bir mum gibiyim. Ve sizi temin ederim, çok uzun süre yanabilirim."

"Konuş, konuş, konuş."

"Ne derler bilirsin, değil mi? Önemli olan sopanın büyüklüğü değil, asanın içindeki sihirdir. Neyse ki biz Vikingler hem büyüklüğe hem de sihre sahibiz."

"Oh, gerçekten mi! Fitiller, çubuklar, asalar, benim için önemli değil. Ne etkilendim ne de büyük bir coşkuya kapıldım."

"Böyle konuşmaya devam edersen, bahse girdiğinden daha fazlasını bulabilirsin."

"Beni özgür rızam olmadan mı götürmek istiyorsun?"

"Hayır, sen benim... *fitilimi* isteyene kadar seni uyandırırdım."

"Madem bir kadın için bu kadar çaresizdin, neden Rurik ve Bolthor ile gitmedin?"

"Çaresizlik çok güçlü bir kelime olur. Bir kadının kalçaları arasında yatmayalı bir geceden fazla oldu ve-"

Vücudu uyanıklıkla kaskatı kesildi. "Bir gece mi? Bu nasıl olabilir? Her mübarek günün her dakikasında neredeyse yanıma yapışmıştın."

iki gecedir. Gözümün önünden kaybolduğın tek zaman, yıkanmak için Gyda'nın Jorvik'teki evine gittiğim öğleden sonraydı..." Farkına vardıkça tiradı azaldı. Sonra onun koluna bir yumruk attı. "Öğleden sonra mı? Gündüz vakti bir kadınla mı yattın? Sen bir domuzsun."

Kadınların ve erkeklerin çiftleşme alışkanlıkları hakkındaki bu cehaletine gülmek zorunda kaldı. "Peki, sevişmek istiyor musun, istemiyor musun?"

Aldığı tek yanıt, diş gıcırdamasına benzer bir gıcırdama sesiydi ve bunu bir ret olarak algıladı. "Sadece bedenim gergin ve huzursuz. Uykuya dalabileceğimden şüpheliyim. Bu yüzden düşündüm ki-"

"-can sıkıntısını gidermek için beni dürtmeyi düşündün." Kadının küçümseyici tonu onun geleceği için iyiye işaret değildi. "Neyim ben? Tohumun için bir kap mı? Bence... değilim!"

"*Dürtülmekten* hoşlanacaksın, bunu garanti ederim."

"Yemin ederim, sende bir düzine adama yetecek kadar kibir var!"

"Bu kibir değil. Bu bir gerçek. Ben... sırlar biliyorum." Kaşlarını ona doğru sallayacaktı ama onun kaşlarını görebileceğinden kuşkuluydu.

"Sırlar mı?" Hafif, dalgalı bir kahkaha attı. "Bu sırlara sahip olan sadece sen misin, yoksa tüm Kuzeyliler mi?"

"Her Viking için konuşamam. Ama, evet, hepsinin yetenekli olduğu söylenir. Ben sadece onu mükemmelleştirdim."

Bu sefer kahkahalarını tutmaya bile çalışmadı. "Dikkatli ol Viking. *Hünerini* kürklerin kendi tarafında tut, yoksa hünerinin sağa döndüğünü görebilirsin... ama herhangi bir cadı büyüünden değil. Yumruğumla vurduğum bir darbe yüzünden olacak."

"Tak-tak" mı? Benimle sert konuşman hoşuma gidiyor. Benim *yeteneğim* öyle,

"

"Ooooh, bu hayatımda yaptığım en saçma konuşma. hayatım."

"Sen başlattın."

"Ben yapmadım," dedi kızgın bir şekilde. Sonra, "Yaptım mı?"

"Yaptın." Yapıp yapmadığını yanlış hatırlıyordu ama bunun ne burada ne de orada bir önemi vardı. Bir kadını suçlu hissettirmek her zaman iyi bir politikaydı. Telafi etmek için her türlü lezzetli şeyi yaparlardı.

"Ciddi ciddi, seninle kızışmayı kabul edersem benim şartlarımı kabul edeceğini mi söylüyorsun?"

Rut? Onun kaba kelimesi karşısında irkildi. "Hayır, hiçbir şeyi kabul etmiyorum. Ben sadece sorunuzu yanıtladım."

"Ne sorusu?"

"Senden ne istediğimi sordun, ben de aklıma gelen ilk şeyi söyledim."

"Şunu kafanıza sokun Lord Lech. Ne şimdi ne de sonra seninle sevişmeyeceğim. Para için değil. Şehvet için değil. Ne sebeple olursa olsun."

Tykir sırttı. "Bu senin son sözün mü?" "Hayır, bunlar benim son sözlerim..."

Beklentiyle bekledi.

"...sen bir trolsün."

Evet, öyle. Yoksa neden düşündüğüm şeyi düşüneyim ki? Bu aptallık. Hata yapıyorum. Uçurumdan fırtınalı bir denize atlamak gibi.

Çok cezbedici.

Dudakları onunkilerden kıl payı uzaktaydı, bir öpücük için yeterince yakındı. *Fital becerisi* bu gerçeği de özellikle not etti ve onu yakalamamak için yumruklarını sıkmak zorunda kaldı. En iyisi konuyu aceleyle değiştirmektir. Genişçe esnemek için kendini zorladı. "En iyisi biraz uyuyalım. Öğleden önce yola çıkmamızı istiyorum."

"En azından bir gün daha kalamaz mıyız?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Denizcilerim için kürek çekmek zaten zor olacak, özellikle de kürekler buz tutarsa. Kış gerçekten ufukta görünüyor. Bu gece bacağımıdaki ağrıdan anlayabiliyorum. Savaş yaram zonkladığında, bu genellikle soğuk havanın habercisidir. Sanırım sabah olduğunda çalılarının üzerinde don bile olabilir."

"Yasak bölgeye giren bacak bu olabilir mi?" diye sordu muzipçe.

İçten içe inledi. Dizinin içgüdüsel olarak yukarı doğru hareket ettiğini fark etmemişti. Ama kadın ne kadar da beceriksiz bir hizmetçiydi ki dikkatini bu gerçeğe çekmişti. Şimdi, eğer hareket ettirirse suçlu görünecekti. Ama kıpırdatmazsa, kızıdan yayılıyor gibi görünen sıcaklığı düşünmeden edemeyecekti. İkinci yolu seçti. "Bu bacak olurdu," diye itiraf etti. "Tart dilinize dikkat etseniz iyi olur leydim, yoksa vücudumun diğer kısımlarını da yasak bölgelerinize girmeye kışkırtabilirsiniz."

"Kabalığın sınır tanımıyor." Başarısız bir şekilde adamın elinden kurtulmaya çalıştı. "Hava durumuyla ilgili bir tartışmayı... şey konusuna getirmenin bir yolunu ancak sen bulabilirsin..."

"Seks mi?" *Çok zekice davrandım. İstenmeyen konuyu geri getir.*

"Evet, seks, seni lanet olası aptal. Seks, seks, seks, siz erkeklerin tek düşündüğü bu. Çiftçilik deyince aklınıza seks geliyor. Dokumacılık deyince aklınıza seks gelir. At binmekten bahsedince aklınıza seks geliyor. Koyun deyince aklınıza seks geliyor-"

O kadar çok güldü ki boğulmaya başladı. "Koyun mu? Koyun mu?" diye mırıldandı. "Oh, Alinor, inanılmazsın."

"Ne düşündüğünü bilmediğimi sanma!"

"Orada çok sayıda düşünce var," diye espri yaptı. "Bunu bir süre düşünsem iyi olacak."

Kadın adamın göğsüne bir tokat atarak onu azarladı. "Gün ışığında gösterişli saçlarım, çillerim ve diğer çirkin özelliklerimle çirkin olabileceğimi düşünüyorsun ama karanlıkta bir dişi diğerinden farksızdır."

"Beni tamamen çözdün, değil mi?"

"Evet, öyle. Tıpkı Egbert ve Hebert'in gece geç saatlerde eve döndüklerinde söyledikleri gibi. Bir tarlayı sürerken gökyüzünün güzelliği önemli değildir."

"Biz Vikinglerin de benzer bir sözü vardır," dedi. "*Imøer all katterå* ." Bir an durakladıktan sonra gülerek "Bütün kediler karanlıkta gridir" diye tercüme etti.

Ona yumruk attı.

Bu bir hataydı, çünkü daha da çok güldü.

Sonra en büyük hatayı yaptı. Onunla yüzleşmek için aniden yer değiştirdi, böylece göğüslerinin ve üst bacaklarının onun ön kolunu ve uyluklarını aşındırmasına neden oldu, ama en korkuncu, dudaklarını onunkilerin öpüşme mesafesine getirdi. Ve eğer aşk sporunda diğerlerinden daha çok zevk aldığı bir şey varsa, o da öpüşmektir. Uzun ve derin, kısa ve yumuşak, talepkâr ve ikna edici, ıslak ve kuru. İyi öpüşmek neredeyse iyi seksle eşdeğerdir. Tam olarak değil ama neredeyse.

Bu yüzden sonuçlarını düşünmeden elini ensesine koydu ve onu kendine çekti. Kızın dudakları şaşkınlıkla aralandı ve adam da bundan faydalanarak ağzını kızın dudaklarının üzerine doğru eğdi ve kızın dudakları açık kalmaya zorlandı.

Sonra da ona bütün erkeklerin aynı olmadığını göstermeye başladı.

OceanofPDF.com

Sekizinci Bölüm

Bir öpücük.

Yani bu bir

öpücük.

Hmmm.

Ummmmm.

Tykir onu gafil avlamış, dudaklarını ayırmış, itiraz etmek üzereyken önce kendine doğru çekmişti. Şimdi dudaklarının nazik baskısı onu yağmalaması için açık kalmaya zorluyordu. Kadının esnekliğini kazanana dek, asırlık bir ustalıklarla onu kaydırdı ve şekillendirdi.

Sonra tekrar başladı.

Utanç verici olmalıydı ama değildi. Bu bir saldırı olmalıydı ama değildi.

İğrenç olmalıydı, ama-oh, *tatlı Mary!*- değildi.

Onun öpücüğünün baştan çıkarıcılığına teslim olarak sakinleştiğini fark ettiğinde artık çok geçti. Merakı uyanmış, hisleri alevlenmişti.

Bir öpücük keşif gibidir, diye hayret etti. Kadının erkeği. Erkeğin kadını. Ve kendini.

Ve bu bir dans. Kendi adına böylesine alışılmadık bir kapris karşısında içten içe gülümsedi. Ama gerçekten de bu bir danstı; duyuların müziğine göre ayarlanmış bedeninin lirik bir hareketiydi. Yavaş ritimler ve ince nüanslardan oluşan erotik bir oyun.

Daha fazlasını bilmek istiyordu.

Teninde, hayvan kürklerinin ve odun ateşinin kalıcı kokusuyla tezat oluşturan temiz, misk gibi bir koku vardı. Nefesi ballı bal likörü tadındaydı.

Ama hayır, bu yolda devam etmek delilikti. Onu hemen uzaklaştırmalıydı. Bu çılgınlığı, hödük ona vurulduğunu düşünmeden önce durdurun... ki vurulmamıştı. Onu esir alan şey öpücüktü elbette, öpücük değil.

Adam. Direnmek yerine parmaklarını adamın omuzlarına geçirdi ve ona daha kolay erişim sağlamak için arkasına yaslandı.

Vücudu hareketsiz kaldı. Sonra onun dudaklarına sadece tek bir kelime mırıldandı: "Alinor." Sesinde merak, şaşkınlık ve ham, korkutucu bir vaat vardı.

Kutsanmış Aziz Jude, umutsuz vakaların koruyucusu, yardımına gel. Korkarım en umutsuz vaka haline geliyorum.

Kadının üzerine eğilerek bir elini boğazına koydu ve geniş başparmağını boynundaki nabız noktasına dayayarak onu yerinde tuttu. Kalbinin gümbürtüsünü hissedebiliyor muydu? Kanının kükremesini?

Sonra öpücüğü değişti, şok edici bir açlıkla Alinor'unkini yeniden ele geçirdi. Alinor bu değişimin önemini kavramaya ve bu riskli oyuna bir son vermenin tam zamanı olduğunu anlamaya fırsat bulamadan, Tykir dudaklarını kendi dudaklarıyla genişletmeye zorladı ve dili yavaşça ve derinlemesine Alinor'un ağzına girdi. Kadın sersemlemiş bir halde bu istilaya izin verdi. Dili geri çekildi, sonra tekrar daldı.

Alinor'un duymuş olduğu ama hiçbir zaman tam olarak inanmadığı dil öpücüğünün lezzetli bir şekilde iğrenç olduğuna karar verdi. Ağzındaki kayganlık -kendisinin mi yoksa onun mu, bilemiyordu, dehşet içindeydi-tiksindirici olmalıydı. Dilinin ritmik itiş ve savrulmaları onda öfke yaratmalıydı. Dudaklarının ona karşılık vermesini emretmesi dehşete düşmesine neden olmalıydı. Ama, ah, vücudu nasıl bir hain olduğunu kanıtladı! Göğüsleri sert noktalara dönüştü ve bir şeye ihtiyaç duyarak sızladı. Sıcaklık midesinin çukurunda garip bir düğüm halinde kıvrıldı. Bacaklarının arasındaki o gizli yerde bir zonklama başladı, dilinin kılıfına girip çıkma ritmine yavaşça, giderek daha güçlü bir kontrpuanla sıkıştı.

Tam kız dil sporunun karmaşık adımlarını keşfetmeye başlamışken, adam öpücüğü kesti ve kızın kulağına doğru fısıldadı, "Bu tür bir öpücük hoşuna gitti mi, cadıcık?"

Hayatı buna bağlı olsa bile cevap veremezdi, onun takdirini tahmin ettiği için çok utanmıştı; bu yüzden daha da kötü bir şey yaptı. İnledi.

Kadının şaşkınlığına rağmen adam gülmedi ya da şehvetli dullar hakkında iğneleyici bir yorumda bulunmadı. Yaptığı şey ona inleyerek karşılık vermektir; saf bir uyarılmanın alçak, erkeksi gürültüsü.

Utancını gizlemek için başını adamın omzuna yasladı.

İşaret parmağını çenesinin altına koyarak yüzünü yukarı kaldırdı. "Benden saklanma. Hevesin beni heyecanlandırıyor."

Kız onun bu gülünç iddiasını reddedemeden, adamın başının aşağı indiğini gördü. Bu kez öpücüğü kontrollü bir saldırganlığın nazik bir eylemiydi. Ön dişleriyle alt dudağını ısırdı ve hafifçe çekiştirdi. Yumuşak, cinsel içerikli cesaretlendirici sözlerle ona kendi dilini onun ağzına nasıl sokacağını ve o kendi diline girdiğinde kendi dilini nasıl çekeceğini gösterdi. Başını eğdi ve ağzını tekrar onunkinin üzerine yerleştirerek, "*Ciddi* öpüşme işine başlamanın zamanı geldi," diye mırıldandı.

Tanrı'nın dişleri! Şimdiye kadar ne yapıyorlardı? öpüşme işi mi?

O zamanlar açgözlüydü. Ağızı tekrar tekrar onunkine kapanıyor, yalvarıyor, sahipleniyor, oynuyor, ikna ediyordu. Kalıplaşmış, bitmek bilmeyen öpücüğü bir yaz fırtınasındaki yağmur gibi şekil değiştirdi, dönüşümlü olarak sert ve yumuşak, sert ve harika.

Nefesi boğazında düğümlendi, sonra kesik kesik bir nefesle dışarı çıktı.

Adamın nefesi, onun erkek ve tehlikeli olduğunu hatırlatan sıcak, düzensiz bir hatırlatıcıydı. Alınor bir öpücüğün bu kadar çok şey ifade edebileceğini hiç bilmezdi.

Ağzını onunkinden ayırdı ve alnını onunkine bastırarak nefes nefese kaldı. "Seninle sevişmek istiyorum," dedi kalınlaşmış bir sesle.

Aziz Jude hiç beklenmedik bir melek olarak yardımına koşmasaydı ne cevap vereceğini kim bilebilirdi? Rurik.

Alınor'un yüzüne su damlıyordu.

İlk başta bunun çatıdaki bir sızıntı olduğunu, dikkati başka yere dağılmışken yağmurun başlamış olabileceğini düşündü. Ama hayır, damlacıklar Rurik'in yukarıdan çiselediği kutsal su yüzünden Tykir'in saçlarından dökülüyordu.

"Aklını mı kaçırdın sen?" Tykir şaha kalkıp onun üzerinden ve kürklerin arasından çıkarken bağırdı.

Sesinin yüksekliği Rachelle, Ottar ve Karl'ı uyandırdı. Rachelle sabuntaşından bir lamba yaktı ve Ottar davetsiz bir misafir olup olmadığını bilmeden kılıcını kaldırarak ileri atıldı.

Rurik arkadaşını azarlarken sesinin yanı sıra yumruğunu da kaldırıyordu. "Ama seni cadıyı öperken gördüm ve onun büyüü altında olduğunu anladım. Sana başka bir iksir mi verdi?"

"Hayır, lackbrain, bana hiçbir şey vermedi... senin sayende değil."

Rachelle lambasını yukarı kaldırdı, Alinor'un öpücükten şişmiş dudaklarına ve bıyıkları terlemiş yüzüne bir kez baktı ve öyle sert ve uzun bir kahkaha attı ki herkes dönüp soru dolu bakışlarla ona baktı.

Alinor dışında hiç kimse Ottar, Karl ve Tykir'in çıplak olduğunun farkında değil ya da bunu umursamıyor gibiydi. Hem de tamamen. Aslında Alinor gözlerini Tykir'in kalçalarının arasındaki, onunla sevişmeyi ne kadar çok istediğini gösteren sert kanıtlara dikmekten alıkoyamıyordu. *İşte bu sihirli bir değnek... Tabii ki görmedim.*

Araya girdikleri için memnundu ama son bir kez daha aşağıya baktığında, içinde küçük bir pişmanlık hissetti. Ve merak.

Bu adamla sevişmek nasıl bir şey olurdu?

Bu kadınla sevişmek nasıl bir şey olurdu?

Bu ve buna benzer birçok düşünce Tykir'i uyanık tutuyordu. Herkese "Gant!" diye seslenmesinin üzerinden en az bir saat geçmişti ve onlar da "İyi geceler!" diye karşılık verip tekrar dinlenmeye çekilmişlerdi. Horlama ve hatta nefes alma seslerinden hepsinin uyuduğunu varsaydı.

O hariç. Ve

Alinor.

Onu uyanık tutan şey neydi? Muhtemelen kısa bir süre önce ona yaşattığı utancın intikamını almak için vücudunun bazı kısımlarını kesmenin yollarını. Biraz açıkta kalan erkek etine bu kadar özlem duyacağını kim bilebilirdi? Ya da şişmiş dudaklarla alay edeceğini? Şimdi aralarına koyduğu mesafeyle, onun da kendisiyle aynı erotik düşüncelere kapılmadığını varsaydı. Hayır, neredeyse duvara sarılmıştı, böylece adamın vücudundaki tek bir kıl bile onunkine dokunamıyordu.

Kutsal Thor! Sadece bu "saç" görüntüsü bile esasının biraz daha uzamasına neden oldu... sanki daha fazlası mümkünmüş gibi! Taş gibi sertti ve fazlasıyla istekliydi. Bundan daha fazlasını yaparsa, önce üstünde oluşan buzu kırdıktan sonra esasını su kovaasına daldırması gerekecekti. İşte şimdi sert bir adamın "coşkusunu" azaltacak bir düşünce vardı.

"Alinor..." dedi kararsızca.

"Hayır."

"Hayır mı? Daha soruyu bile sormadım."

"Cevap hala hayır. Hayır, hayır, hayır."

Kıkırdadı.

"İstedığınız kadar sırtın, Lech'in Lordu." "Lech Lordu mu?" diye nefes nefese kaldı.

"Bu öpüşme oyunlarına devam etmeyeceğiz. Bana dokunmayacaksın. Ben de sana dokunmayacağım. Orada bir an için hislerimi kaybetmiş olabilirim ama artık geri kazandım. Ve bu *cadı* senin *trolünle* sevişmeyecek."

"Bu trol beni mi kastediyor?" dedi kahkahalara boğularak. "Eğer isim uyuyorsa, Viking."

"Cadı ve trol. Kulağa hoş geliyor, sence de öyle değil mi?" "Aaarrrgh!"

"Beni sen istedin," diye belirtti. "Bunu inkâr etmeye kalkma."

"Bu sadece meraklı."

Bir an için bunu düşündü. "Çalışanlarımın nasıl hissedeceğini merak ediyor olabilir misiniz?"

"Böyle bir öneride bulunmayı aklından bile geçirme! Merak ediyordum ama şimdi merakım giderildi. Hepsi bu kadar."

"Tatmin oldunuz mu?" diye sordu kuşkuyla.

"Artık seninle konuşmuyorum. O yüzden bana dil uzatma." Ona sırtını dönme sürecini çok fazla abarttı.

O da beni istiyor, diye karar verdi sırtarak. Kadınları iyi tanıyan bir adamdı. Kendisinden etkilendiklerini hissediyordu. Ve bir kadın bu kadar itiraz ettiğinde, bu onun zayıfladığının kesin bir işaretiydi. Evet, Alinor'un onun baştan çıkarıcı formuna yaklaşması an meselesiydi. Hazırlansa iyi olacaktı.

Bir kolunu başının altına koyarak rahat bir poz verdi. Diğer eliyle yan tarafındaki yatak kürkünü beline kadar indirerek omuzlarını ve göğsünü ortaya çıkardı. Bazı kadınlar ona birden fazla kez etkileyici bir üst bedene sahip olduğunu söylemişti. Aslında çok daha fazlası alt yarısı hakkında yorum yapmıştı ama Alinor'u bu kadar erken bir erkeklikle şok etmek istemiyordu. Zaten hepsini görmediğinden değil, ama bu kadar yakından değil.

Yapmak üzere olduğu şeyin sonuçlarını düşünmesi gerekiyordu ama şu anda umurunda bile değildi. Tüm mantığı kulaklarının arasındaki organ tarafından değil, kalçalarının arasındaki organ tarafından yönlendiriliyordu. Ona göre bu kötü bir şey değildi. Yine de, Alinor'la sevişmesinin ona bağlı olduğu ya da ondan sorumlu olduğu anlamına gelmediğinden emindi

Anlafa teslim etmenin ötesinde bir özen. Adam kılıcını onun kınına daldırmadan önce bunu anlayacaktı.

Odin'in nefesi! Burası çok soğuk. Vücudunun yarısı gece havasına maruz kalan Tykir titremeye başlamıştı... ve yatak özleminden değil. *Nefes demişken, kendi nefesimi görebiliyorum. Sabah olduğunda kürekler kesinlikle buz tutacak.*

Sonra çok şaşırtıcı bir şey oldu. Kadınlar üzerindeki cazibesiyle övünen Tykir için inanılmazdı. Bir ses duydu. Yumuşak bir ses.

Alinor horluyordu.

Kadın onun üzerinde uyuyakalmıştı. "Alinor," diye fısıldadı.

Hiçbir şey.

Hafifçe, kürklerin üzerinde görünen tek şey olan saçlarına dokundu.

Hiçbir şey.

Ona ters ters baktı.

Hiçbir şey.

Tiksintiyle homurdanarak yatak kürklerini tekrar çenesine kadar çekti ve ona da sırtını döndü.

Belki de beni düşündüğüm kadar istemiyordur.

Alinor yatağın diğer tarafından, sahte horlamasını bir anlığına kesti.

Ve düşündüğü şey, *Whew!*

Sekiz gün sonra nihayet Kral Anlaf'ın Trondelag'daki kraliyet sarayına giden geniş fiyorda girdiler. Yeni gemilerin gelişini haber veren bir boru sesi havayı deldi.

Mürettebat neredeyse iliklerine kadar donmuştu. Kürek çekerken bile hepsi kocaman kürklere ya da ağır yün pelerinelere sarınmıştı. Sert hava koşulları ve kış denizlerinde buz tutmuş kürekler ve halatlarla gemiye manevra yaptırmak gibi daha zorlu bir görev yüzünden elleri çatlamış ve zaman zaman kan içinde kalmıştı.

Alinor neredeyse sekiz gün boyunca Tykir'in samur pelerininin altında kıvrılmış, titreyerek yatmıştı. Eğer bu kadar üşümeseydi delirecek kadar sıkılırdı... ve korkardı, çünkü kaderi yakında belirlenecekti.

Gemi yolculuklarının bu son ayağında, soğuk bir havaya maruz kalmışlardı; yağmur, kar, sulu kar ve sert rüzgârlar... Adamlar tüm bunların suçunu Alinor'un cadı lanetlerine atmayı başarmışlardı. Aslında Alinor hem içten hem de dıştan epeyce "lanetleme" yapıyordu ama bu çoğunlukla şikâyet şeklindeydi, imkânsız bir kara büyü şeklinde değil.

Daha da kötüsü, kuzeye, Gece Yarısı Güneşi Ülkesi olarak bilinen bölgeye doğru ilerledikçe günler daha da kısalıyordu. Tykir'in ona söylediğine göre, sadece birkaç gece içinde gün boyu karanlık olacak ve bu durum kış ayları boyunca sürecekti. Ne kadar kasvetli bir manzara!

O kadar uzun süre orada kalacağını varsayarsak.

Rurik günde onlarca kez erkeklik organını kontrol etmeye başlamıştı çünkü Alinor'un kendisine kötü niyetle baktığını düşünüyordu. Alinor bu aptallığa gülümsemiş ve parmaklarını feyk bir tavırla sallayarak onu daha da kızdırmıştı.

Denizcilerden biri, cadının ona "İyi akşamlar" dilediği gece bağırsaklarının gevşemeye başladığından şikâyet etmişti. Alinor ona bunun muhtemelen *gammelost* olduğunu söylemişti.

Bir başkası kollarının altındaki kıllarda, göğsünde, kaşlarında ve sakalında ama en çok da bacaklarının arasında şiddetli bir kaşıntı geliştirmişti ve burada pençe gibi bacakları olan yengeç bitleri keşfetmişti. Batıl inançları olan adam, bu küçük yaratıkların aniden derisine yerleşmesine Alinor sebep olmuş olmalı, diye feryat etmişti. Jorvik'te yattığı o aşağılık fahişenin suçlu olabileceğine asla inanmayacaktı. Çok geçmeden bitler orman yangını gibi yayıldı - şüphesiz tüm o Viking saçları tarafından cezbedilmişlerdi - ama bu da Alinor'u suçladı.

Hedeby'den iki gün sonra, adamlardan bazıları Tykir, Rurik ve Bolthor'un Graycote'ta yaptığı uygulamayı benimsemişti. Onun olası büyülerine karşı bir tılsım olarak sütyenlerini ters takıyorlardı. Alinor'a göre bu, görünüşte gülünç olması bir yana, özellikle beceriksizce bir uygulamaydı ve bulduğu her fırsatta bunu onlara söylüyordu. Bağırsakları gevşek olan denizci için bu yeni moda âdet çılgınlıktan da öteydi.

Doğal olarak, hepsi kuyruğunun ortaya çıkma ihtimaline karşı onun arka tarafını kontrol etmeye devam etti. Tahta haçlar takıyor ve sakallarında ve burunlarında buz sarkıtları halinde donan kutsal suyu defalarca üzerlerine sıçratıyorlardı. Alinor, Rurik'in kutsal su zulasının uzun zaman önce bittiğinden ve şişelerini gemi arkadaşlarına sattığı deniz suyuyla doldurduğundan şüpheleniyordu.

Bolthor bir cadı ve onun kötülükleriyle ilgili o kadar çok destan uydurmuştu ki sürekli kafasının bulanıklaştığından ve hikâyelerin birbirine karıştığından yakınıyordu. Her ne kadar ona karşı diğer adamlardan daha nazik olmasa da, Alinor bu huysuz deve karşı bir sevgi beslemeye başlamıştı.

Alinor'un süregelen sıkıntısının en kötüsü Trol-Öpücü'ydü.

Tykir'in vazgeçmesi yönündeki uyarısına rağmen Rurik, Tykir'i yatakta kürklerin içinde onu öperken nasıl gördüğünü anlatmaktan zevk alıyordu. Hikâyeyi her anlatışında ayrıntılar daha da abartılıyordu, öyle ki artık ikisini de çıplak gördüğünü iddia ediyordu, kadının kalçalarındaki çillere ve Tykir'in "dalgalarına" dalmak üzere olan kudretli "pençesine" kadar. Rurik'in hastalıklı mantığına göre, Tykir'in bir cadıyı öpmesi bile onun efendilerine aşk büyüsü yaptığının kanıtıydı.

Alinor'un Tykir'in öpücüklerini hatırlatacak hiçbir şeye ihtiyacı yoktu. Onlar hafızasına sıkıca kazınmıştı. Sadece onları düşünmek bile -ki çok fazla düşünce vardı- onu ateşlendiriyor ve garip bir şekilde huzursuz ediyordu. Alinor en çılgın hayallerinde bile, hayalleri hâlâ sağlam olan genç bir kızken bile, bir erkeğin öpücüğünün bu kadar... yani heyecan verici olabileceğini düşünmemişti. Ve hayatında ihtiyacı olan son şeyin daha fazla heyecan olduğunu kendine tekrar tekrar söyleydi.

Daha da kötüsü, Tykir'in bacağı onu rahatsız ediyordu. Havayı kaplayan soğuk nem yüzünden acı içinde kıvranmadan tüm ağırlığını bacağına zorlukla verebiliyordu. Hafifçe topallamaya başlamıştı ve sık sık kalın sütyeninin içinden yaralı uyluğunu ovuşturuyordu. Ona yardım edebilir, bitkisel bir yara bandı ya da egzersiz rejimi önerebilir ya da *-ah, ne güzel!-* kendisi masaj yapabilirdi. Bir kez daha düşününce, onun çıplak bedenine maruz kalmaya dayanabileceğinden kuşkulandı... *yine...* vahim bir sonuç olmadan. Bu vahim sonucun nasıl bir şekil alabileceğini... ve kendisini mi, onu mu, yoksa her ikisini de mi etkileyeceğini hayal ederken istemsizce titredi.

Talihsiz öpüşme olayından beri Tykir'den kaçtığı kadar o da Tykir'den kaçıyordu. Ama aniden başını kaldırdığında Tykir'in onu izlediğini gördüğü zamanlar olmuştu ve onun da hatırladığını biliyordu. Bir keresinde onu incelerken dudaklarını bile yalamıştı.

O zavallıyı tokatlamak için geminin diğer tarafına sıçramak istemişti. Ya da onu öpmek.

"Peki, bu durumla nasıl başa çıkacağına karar verdin mi?" Tykir şimdi onun yanında topallayarak sordu.

Küpeştede durmuş, saray arazisinin önündeki geniş nehrin kıyıları boyunca uzun gemileri rıhtıma yanaştıran adamları izliyordu. Daha küçük tekneler ve büyük yükleri taşımak için kullanılan daha büyük knarr'larla birlikte yüzlerce başka uzun tekne nehrin ortasında demirlemiş ya da kıyı boyunca ters dönmüş, kış için karaya oturmuştu.

"Ne durumu?"

"Lanet. Anlaf'ın manrootundaki laneti nasıl kaldıracaksın?" Boş bulunarak bir elini uzattı ve kirpiklerinden büyük bir kar tanesi kopardı. Sonra ikisini de hayrete düşürerek aynı işaret parmağını ağzına götürdü ve yaladı.

Alinor bu yalamayı midesine saplanan erotik bir ok gibi hissetti. Neyse ki, bir iniltiyi bastırabildi.

İğrenç derecede kalın, kahverengi kirpiklerini ona doğru kırpıstırdı, bahse girerim aynı derecede etkilenmişti. Ya da adam onunla bir oyun oynuyordu... Kadının son derece donanımsız ve uyumsuz olduğu bir oyun. Onun bir cadı olduğunu unutun. Bu adam onu birkaç değersiz öpücükle baştan çıkarmıştı.

Şey, cimri değil.

Konsantre ol, Alinor. Öpücükleri unut. Çıplak vücudunu unut. Onun senin düşmanın olduğunu hatırlamaya başla.

"Beni çıplak hayal ediyorsun," diye alay etti Tykir çenesine hafifçe vurarak.

"Ben mi? Ben mi?" diye mırıldandı.

"Yine de endişelenme. Hoşuma gitti."

"Çıplak görünüm konusunda uzman olan sensin, ben değil," diye iddia etti.

Sadece sıırttı ve ona, kıyafetlerin dahil olmadığı belli olan hızlı bir değerlendirme yaptı.

"Sorunuzu cevaplamak için-"

"Hangi soru?" Saçlarının kenarlarını parmaklıyor ve kokluyordu. Adam, Eadyth'in ona verdiği gül kokulu saç kremine bayılıyordu.

Adamın elini tokatlayarak uzaklaştırdı. "'Durumla' nasıl başa çıkılacağı sorusu."

"Ah, *şu* soru."

"Hiçbir şey yapmamaya karar verdim."

"Ne?" Tykir, kırmızı tilki kürküyle kaplı pas rengi yün pelerininin içinde, yüzünü gölgeleyen bir gecelik bıyıklarına rağmen muhteşem görünüyordu. Son sekiz gündür hiçbiri yıkanamamış ya da tuzdan kabuk bağlamış giysilerini değiştirememişti ama Tykir nemli saçlarının bir tarafını örmeyi ve kralın sarayında kabul edilmeye hazırlanmak için yıldırım küpesiyle kehribar kolyesini takmayı başarmıştı.

Öte yandan Alinor, Tykir'in hâlâ giydiği lüks samur mantosunun içinde bile kirli yüzü, benekli bir tavuğa benzediğinden şüpheleniyordu.

"Hiçbir şey yapmayacağım," diye tekrarladı. "Ben bir cadı değilim. Anlaf'ın acı çekmesi benim suçum değil. Kaçırılmam, işkencelere maruz kalmam ve sadece bir köle olarak aşağılanmalara katlanmak zorunda bırakılmam benim suçum değil. Hayır-"

"İşkence mi?" Tykir'in sağ kaşı kalktı. "Bir tane söyle."

"Öpüşmek. İki yüz erkeğin sürekli kıcıma bakması.

Gammelost yemek."

Ona sırtıttı ve Tanrı'ya şükür, sırtıttığı zaman neredeyse karşı konulmaz oluyordu. "Öpüşerek işkence mi?" diye alay etti.

"Evet," diye ısrar etti, onun kahkahası karşısında meydan okurcasına çenesini kaldırdı. "Dolayısıyla burada olmam senin hatan. Bu yüzden sorunu çözme işini sana bırakıyorum."

"Ben mi? *Ben mi?*" Bir an düşündü, sonra gözlerini ona dikti. "Koruyucu melek teorisine geri döndük, değil mi?"

Omuz silkti. "Senin gizli kanatların olması, benim gizli kuyruğum olmasından daha az mantıklı değil."

"Senin koruyucu meleğin olmayı reddediyorum," dedi ve sonra bunun kulağa ne kadar saçma geldiğini fark etti. "Yani, bugünden sonra senin iyiliğinden sorumlu olmayı reddediyorum. Seni Kral Anlaf'a takdim edeceğim. Sana yüksek mevkiinin gerektirdiği saygıyı göstereceğine dair söz vermesini sağlayacağım. Asasını düzelttikten sonra seni evine geri göndermesini isteyeceğim. Ama bugünden sonra senin koruyucun olmayacağım."

"Aaarrrgh! Son birkaç gecedir söylediğim tek bir kelimeyi bile duydun mu? Ben... bir... bir... bir... bir... *siki*... düzeltemem. İşte bu! Kelimeyi söyledim. Şimdi mutlu musun?"

Gülümsedi.

Evet, mutluydu.

Trol!

"Asla korkma, cadı kız. Bir şeyler düşüneceksin."

Adamın kulaklarının arasında bir hendek vardı.

"Eğer her şey başarısız olursa, Anlafı öpmeyi deneyebilirsin. İnan bana, o alanda yeteneklisin. Evet, bu mükemmel bir çözüm olabilir. Bir laneti iyileştirmek için öpücükler. Senin öpücüklerinin beni *düzelttiğini* biliyorum."

Kız, adamın duyarsızlığına tamamen inanmayan bir bakış attı ve sırttan ağzına vurmadan önce kolunu geniş bir daire şeklinde salladı.

Onun darbesi karşısında neredeyse hiç irkilmedi. Ama yine de, "Belki de değildir," diye kabul etti.

Anlaf'ın kalesi, iki nehrin birleştiği yere bakan yüksek bir *motte* ya da toprak höyük üzerinde duruyordu. Yassı tepeliğin dibinde her zamanki gibi suyla dolu bir hendek vardı. İskelelerin aşağısında kulübe benzeri evler ve küçük uzun evler vardı, ancak halkın çoğu kraliyet surlarının ve etrafındaki geniş surların içinde yaşıyordu. Sanki yüzlerce, hatta bin kadar insanı barındırabilecekmiş gibi görünüyordu.

"Burada her zaman bu kadar çok insan olur mu?" Alinor

Tykir'e sordu. "Hayır, öyle ya da böyle bir ziyafet olmalı."

"Anlaf'ın en büyük kızının evlilik kutlaması bu, şüphesiz," dedi Bolthor omzunda kocaman bir tahta sandıkla geçerken. "Evet, sanırım Signe'nin bu mevsimde evleneceğini duymuştum." Tykir'e sırtıttı. "Sonunda senden vazgeçti."

Tykir İskandinav dilinde bir şeyler homurdandı... muhtemelen kötü bir küfürdü.

Ama sonra Bolthor'un haberini düşündü. *Harika. Bir düğün ziyafeti sırasında kafam kesilecek.*

Kes şunu, Alinor. Hiçbir şey olmayacak. Azılı bir savaşçının koruması altındasın... önemli bir tüccar prensin.

Bir trol.

Oh,

Tanrım!

Kapıdan çoktan geçmiş olan Tykir elini dirseğinin altına koyarak ona yol gösterdi. Soğuk havanın başlamasıyla birlikte bacağındaki yara onu rahatsız etmeye başlamıştı ve Alinor onun topallamaya ya da topalladığını kimsenin görmesine izin vermemeye çalıştığını görebiliyordu. Gururlu adam! Adamlarının çoğu önden gitmiş ya da çeşitli yönlerde dağılmıştı. Birçoğu için burası kışı geçirecekleri evdi. Diğerleri ise Tykir'in çiftliğine ya da bu uçsuz bucaksız kuzey vahşi doğasındaki kendi evlerine doğru yola çıkacaklardı. Tykir'in

Büyük çift kapılar bir muhafız tarafından açıldı ve o da başka bir muhafıza işaret ederek geldiklerini bildiren bir korna çaldı.

Toprak ve ahşap kale muazzamdı, saray gibi bir kale gibiydi. Belirgin bir mimari tarzı yoktu, yıllar içinde gelişigüzel eklemeler yapılmıştı. Ancak kapılar, lentolar ve çeşitli mazgallar, hatta taştan olanlar bile İskandinav tarzında oyulmuştu. Her yerde, kılıçlar, kalkanlar ve savaş baltaları taşıyan, muazzam büyüklükte, vahşi görünümlü nöbetçiler vardı.

Şu anda beş yüzden fazla kadın ve erkeğin oturduğu, ancak kadın ve erkek sayısının çok daha az olduğu büyük salona girdiler. Dikdörtgen şeklindeki odanın uzun ortasına bir düzine devasa, ayaklı, yükseltilmiş ocak yerleştirilmişti. Yemek pişirme işi ayrı bir mutfak kanadında yapıldığından, bu ocaklar çoğunlukla bitmek bilmeyen kış ayları boyunca ısınmak için düşünülmüştü, ancak bu şenlik vesilesiyle yiyip içen kalabalık tarafından üretilen tüm vücut ısısı göz önüne alındığında, ateşli alevlere pek ihtiyaç duyulmuyordu. Ocakların her iki yanında, yüksek masanın bulunduğu kürsüden başlayıp daha küçük misafirlerin oturduğu odanın en ucuna kadar uzanan üç uzun sehpa sırası düzenlenmişti.

"Gel," dedi Tykir, onun elini tutup sağ duvar boyunca kürsüye doğru götürerek. Rurik ve Bolthor da arkalarından gelmiş, Beast'i dışarıdaki bir direğe bağlamışlardı. Yol boyunca pek çok dost ve tanıdık başlarını sallayarak üç adamı selamlarken, Alinor'a sadece merak dolu bir bakış attılar. Tykir'in pelerininin kapüşonunu başına kadar çekmişti, bu yüzden görünüşünde herhangi bir ilgi uyandıracak bir şey yoktu.

"Tykir! Ne zaman döndün? Sipariş ettiğim Frizya şarabını getirdin mi?"

"Gel de bize o sansarla ilgili haberleri anlat Edred! Hâlâ Eric Bloodaxe'ın peşinde mi?"

"Bu yıl kehribar hasadı nasıldı? Üçüncü karım sizin mücevherlerinizden birini arzuluyor."

"Kralının işlerini bitirdiğinde gel bizimle bir kadeh paylaş, Tykir. Bir sultanın haremının Varangian Muhafızlarına açıldığı zamanı tekrar dinleriz."

"Bolthor, sen misin? Bizi eğlendirecek yeni bir destanın var mı? Geçen yıl Obur Gudrik'in cenaze şöleninde anlattığın 'Büyük Tykir ve Tükürme Yarışması' hikâyesine hâlâ ara sıra gülüyorum."

Sonunda ilk masanın başına vardıklarında Tykir ona "Burada kal," dedi. Bolthor'un her zaman kendisiyle dalga geçen destanlarından birinin hatırlatılması karşısında kaşlarını bile çatmadı. Genelde açık olan yüzündeki ciddiyet Alinor'u korkutmuştu. Neden her zamanki gibi onunla şakalaşmıyor ve alay etmiyordu? Neden kendisini karşılayan gülen hemşerilerine gülümsemedi? Neden sanki onun kellesi çoktan uçurulmuş gibi davranıyordu?

Rurik, İskandinav soylularının zengin kıyafetlerini giymiş, yarı sarhoş bir grup İskandinavla konuşmak üzere kenara çekildi.

Tykir, Cadı Alinor'la ilgili hikâyelerini anlatmak üzere olduğuna şüphe olmayan Rurik'i, "Bir kez olsun çeneni kapalı tut," diye uyardı.

Rurik, Tykir'in emrine karşı çıkacak gibi oldu ama sonra geri dönüp Alinor'un yanında durdu. Ona ters ters bakarak tuniğinin içinden tahta haçını çıkardı ve yüzüne doğru salladı.

Gözlerini ona dikti.

Yüzü buğu deseninin altında kıpkırmızı oldu ve sanki dili boğazına kaçacakmış gibi görünüyordu.

Güzel.

"Siz ikiniz durur musunuz?" Tykir tısladı ve ardından kürsüye doğru yürümeye başladı.

"Tykir!" Bu coşkulu selam, alnında uzun sarı saçlarını geride tutan süslü altın bir halkası olan, asil giyimli bir Viking adamından geliyordu. Gösterişli sakalı değerli taşlarla örülmüştü ve bıyığı dolgundu ve neredeyse çenesine kadar sarkıyordu. Görünüşünden ve baş masadaki pozisyonundan *Kral Anlaf* olduğunu tahmin etti. "Hoş geldiniz! Hoş geldin kuzenim! Signe'nin düğününü kutlamaya yardım etmeye geldin, öyle mi?" diye neşeyle kükredi kral ve Tykir'in sırtına kemik kıran bir alkış indirdi.

İki adam da aynı boy ve yaştaydı ama Tykir açık ara daha yakışıklıydı. *Aaarrgh! Böyle şeyler umurumda değil. En azından, güzel trolle takılmadan önce hiç takmamıştım.* Alinor nedense Anlaf'ın çok daha yaşlı olacağını, özellikle de evlenme çağında bir kızı olacağını düşünmüştü ama sonra beş otuz yaşlarındaki bir adamın on yedi kışı geçirmiş bir kıza evlatlık verebileceğini hatırladı.

Ancak Alinor, kaderini etkileyebilecek olaylar gerçekleşirken yün topluyordu. Tykir şimdi yeni gelini öpüyordu... ufak tefek, keten saçlı, düzgün yüz hatlarına ve gamzeli bir gülümsemeye sahip bir kızdı. Güzel değildi, ama yine de sağlıklı bir şekilde güzeldi. Ayrıca

yaklaşık on sekiz yaşında çekici bir genç olan damadına iyi dileklerini ilettiler. Bu değerli kız için yaşlı bir koca yok.

"Bu Torgunn... Danimarka Kralı Sven Fork-beard'ın küçük oğlu," dedi Bolthor ona. Ağzını kızın kulağına yaklaştırabilmek için belinden eğilmek zorunda kaldı.

"Tykir!" diye bağırdı siyah saçlı bir adam odanın öbür ucundan. Aniden ayağa kalktı ve diğer birkaç adamla birlikte oynamakta olduğu Viking oyunu *knefatafl*'ın fildişi taşlarını devirdi. En fazla yirmi yaşlarında, çöl ikliminde yaşayan insanların gibi koyu kahverengi bir tene sahip, günahkâr derecede çekici bir adam hızla odayı geçip merdivenlerden yukarı çıktı. Üzerinde çok tuhaf bir giysi vardı; bir tür uzun beyaz cübbe, kenarları kadının tanımlayamadığı süslü bir yabancı desenle işlenmişti. Belinden kuşaklıydı ve boynunun arkasından bir burnu sarkıyordu. Kıyafeti Alinor'un Jorvik'teki Arap tüccarlarda gördüğüne çok benziyordu. Bu büyük salondaki Vikinglere hiç benzemiyordu ama görünüşe bakılırsa onu Vikinglerden biri olarak kabul etmişlerdi.

"Adam!" Tykir geniş bir gülümsemeyle genç adamı sıkıca kucakladı.

Demek meşhur Şifacı Adam buydu... Tykir'in uğruna onca zahmete girdiği yeğeni.

Tykir sırtını epeyce dövdükten sonra genç adama, "Bunca aydır rehine olmana rağmen pek de yıpranmış görünmüyorsun," dedi. Alinor neyse ki kürsünün altında durduğu için konuşmalarını duyabiliyordu.

"Bir rehine mi?" Adam açıkça şaşırılmış bir halde sordu.

Tykir hızla salonu taradı, gözleri dış kapılardan birine doğru süzülen haberci Bjold'a takıldı. Tykir giderek artan bir şüphe ifadesiyle krala döndü. "Birkaç ay önce size bir cadı teslim etmem için bana bir ulak göndermediniz mi?"

"Evet, ama-" diye gürledi kral.

"Ve bana en iyi aygırını teklif etmedin mi, Vahşi Olan?"

"Evet, ama-" Anlaf ayağını bir o yana bir bu yana kaydırdı, belli ki bir şeylerden utanıyordu.

"Ve bana çanların köle kızını vaat etmedin mi?" "Verdim mi?"

"Sen yaptın." Tykir gözlerini kurnaz krala dikti. "En önemlisi, ben cadıyı teslim edene kadar Adam'ı burada rehin tutacağını söylemedin mi?"

"Anlaf!" Adam kralı suçladı. "Böyle mi söyledin? Elbette yalan, Tykir. Beni nasıl bir adam sanıyorsun ki böyle bir 'tutsaklıktan' kaçamıyorum?"

Tykir'in göğsünün derinliklerinde alçak bir hırlama sesi başladı ve kızgın bir ayı gibi yukarı doğru yükseliyordu.

"Hastalık kendi kendine geçti. Bu bir mucize değil mi?" diyerek Tykir'e bilgi verdi Anlaf. "Ama hiçbir zararı yok. Gelin ziyafeti bizimle paylaşın." Cömertçe bir el salladı. "Belki senin için şingirdayan çan kızını bile bulabilirim. Ha, ha, ha."

"Zarar gelmedi mi?" Tykir kekeledi.

"Evet, bir zararı yok." Anlaf'ın kaşları Tykir'in öfkesi karşısında şaşkınlıkla çatıldı. "Bana inanmıyor musun? Yeni düzelttiğim asamı görmek ister misin?" Büyük salona sırtını döndü ve Tykir'in incelemesi için sütyeninin önünü açtı.

"Çok güzel," dedi Tykir, yüzü öfkeden mosmor kesilirken alaycı bir mizahla. Bu sırada Adam o kadar çok gülüyordu ki gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu.

Bu Vikingler dünyanın en kaba adamları.

"Anlaf, sen dünyanın en kanlı aptalı olmalısın," diye öfkelenildi Tykir, hiç de eğlenmemişti. "Gençliğimizde bana bazı beyinsiz şeyler yaptın ama bu sefer akrabalık sınırlarını zorladın. Ne yaptığının farkında değil misin?"

"Ben mi?" Anlaf bir avucunu göğsüne dayayarak sordu. "Bu arada, neden bazı adamlarınız sütyenlerini ters takıyor? Sakson topraklarında yeni moda mı bu? Ben hep kıçlarının ters olduğunu düşünürdüm. Şimdi kesin olarak biliyorum. Ha, ha, ha."

Tykir hayal kırıklığıyla gözlerini şaşı yaptı. "Benden Sakson cadıyı size teslim etmemi istediniz," diye belirtti, sanki aptal bir çocukla konuşuyormuş gibi.

"Ve?"

"O sende." Tykir ona doğru işaret etti. Bunun üzerine tüm gözler Alinor'a çevrildi.

Uh-oh!

Kötü ruhlu serseri Rurik, Alinor'un kapüşonunu geri çevirerek parlak kızıl saçlarının ortaya çıkmasını sağladı. Yaklaşık yüz mumun ve bir mum ışığının

Eşit sayıda duvar feneri, çok sayıdaki çilleri de şüphesiz belirgindi.

"İşte cadınız," diye duyurdu Tykir, sesinden bıkkınlık damlıyordu.
"Graycote'lu Leydi Alinor."

Salonda, hızla akan bir nehirdeki dalgalanmalar gibi, bu kelime yayıldı.
"Bir cadı. Bir cadı. Bir cadı. Bir cadı..."

Alinor yalvaran gözlerini bu Viking denizindeki tek umudu olan Tykir'e dikti.

Sert yüzlü ve hareketsiz kaldı.

Lütfen Tanrım, diye dua etti.

Tam o sırada kürsünün arkasındaki devasa duvar ocağının alevleri kükrerken, bazı düğümler cızırdadı. Parlak ışık Tykir'in başının arkasında bir aura oluşturdu... neredeyse bir... yani bir hale gibi.

Bu bir işaretti.

OceanofPDF.com

Dokuzuncu Bölüm

İşte senin cadın.

Tykir'in duygusuz sözleri kendi beyninde suçluluk duygusunun çekici gibi yankılandı. Alinor'un kimliğini herkesin duyacağı şekilde ağzından kaçırarak niyetinde değildi... en azından bu kadar erken bir şekilde. İster savaş olsun, ister bir kadını yatak kürklerine ikna etmek ya da kalın kafalı bir kralın önünde tartışmak olsun, zamanlamanın her konuda kritik olduğunu herkesten iyi biliyordu. Ama Adam'dan son iki aydır yaşadığı tüm sıkıntıların boşuna olduğunu öğrenince hazırlıksız yakalanmıştı. İyileşmişti! Anlaf iyileşmişti ve ona haber verme zahmetine katlanmamıştı.

Ve Alinor... Ona bir bakın. Kürsüye çıkan basamakların dibinde dururken, ayaklarının dibindeki çalıkların arasında biriken kocaman samur pelerininin içinde bir çocuğu andırıyordu. Buradan, kürsünün tepesinden bile ellerinin titrediğini görebiliyordu ama inatçı çenesi dik duruyordu. *Tanrı'nın kanı!* Aptal kadın hâlâ onun, tek tanrısı tarafından kendisini koruması için gönderilmiş bir tür koruyucu melek olduğu düşüncesini taşıyordu. Yoksa neden öylece durup, ihaneti karşısında gözleri yaşlarla dolmuş bir halde ona baksındı ki?

İhanet mi? Hah! O artık benim sorumluluğumda değil. Onu Kral Anlaf'a teslim ettim. Ben görevimi yaptım.

O zaman neden kendimi bir yılanın karnı kadar alçak hissediyorum?

Hayır, suçluluk hissetmiyorum. Hayır, hayır, hayır! Sorumluluk bataklığına çekilmeyeceğim. Mesafeyi korumak... Sekiz yaşında bir çocuk olduğumdan beri felsefem bu oldu ve akıllıca bir yoldu. Asla bir yerde çok uzun süre kalmayın ve asla ama asla insan bağının çok önemli olmasına izin vermeyin... ister ailenizle, ister arkadaşlarınızla, ister askerlerle, denizcilerle ya da kadınlarla olsun.

Umurumda değil. Anahtar bu. Herhangi birini ya da herhangi bir şeyi gereğinden fazla önemsemek, bir erkek için tehlikeli bir ipte yürümektir. Çok fazla ve onun

en savunmasız yumuşak bölgeleri açığa çıkar. Çok az olursa ruhu buz tutar ve sıcaklık eksikliğinden ölür.

Eirik'i önemsiyordu elbette. Ve Eadyth'i. Ve onların çocuklarını. Doğru, Selik ve Rain ve onların çocukları da vardı, Adam da dahil. Gyda'ya, amcası Kral Haakon'a ve Adam'ın küçük kız kardeşi Adele'e de birazcık sevgi besliyordu. Ama hepsi bu kadardı. Hayır, Bolthor ve Rurik'i de bir dereceye kadar dahil etmeliydi.

Yüce Tanrım! Ne zaman bu kadar çok insanı önemsemeye başladım? Buna bir son vermeliyim. Bu kadınla aramıza çizgi çekmenin zamanı gelmişti. Onunla ilgilenmeyeceğim. Hem de hiç.

İşte, karar verilmişti. Şimdi daha iyi hissediyordu.

Bu onun katı yürekli olduğu anlamına gelmiyordu. Aksine, ayrılmadan önce cadının güvenliğini sağlayacaktı... ya da en azından adil yargılanma fırsatını. Bunu yapmak zorunda olduğundan değil, ama yapılacak en asil şey buydu.

Asil mi? Ne zamandan beri asil oldum?

Hayır, kadın için endişelenerek çok fazla zaman harcıyorum. Bu bir zayıflık belirtisi. Belki de en iyisi gitmektir. Anlaf ona tarafsız davranacaktır.

Tarafsız mı? En değerli parçası bir lanet tarafından bükülmüş bir adam nasıl tarafsız olabilir ki? Evet, Anlaf aylardır çektiği erkeklik sıkıntıları için cadiyı suçlamalı... şimdi iyileşmiş olsa bile. Cezalandırılma ihtiyacı hissetmeyecek mi? Peki bu ceza ne şekilde olacak? Kırbaç mı? Kölelik mi? İşkence mi? Tecavüz mü? Kazıkta yakılma mı? Kafa kesme?

Aarrgh! Bunu daha fazla düşünmeyeceğim.

Umurumda değil.

Gerçekten, umurumda

değil. Kahretsin, bal

likörü nerede?

Tüm bunları, açık sözlü duyurusunu takip eden saniyeler içinde düşündü.

"Buraya bir cadı mı getirdin?" diye sordu Adam kuşkuyla. Hâlâ kürsüde onun yanında duran Adam, yoldaşça bir tavırla kolunu onun omzuna doladı ve kıkırdadı. "Yüce Tanrım, Rurik! Yüzündeki o mavi işaret de ne? Güzellik işareti mi? Her zaman çok kibirliydin. Benden tevazu dersleri almalısın."

Rurik erkek vücut parçaları hakkında kaba bir şey söyledi.

Adam sırttı ve dikkatini tekrar Tykir'e ve elindeki konuya verdi. "Sen ve Rurik'in yatak arkadaşı olarak cadılara karşı özel bir zevkiniz var mı?"

"O benim yatak arkadaşım değil," diye hırladı Tykir.

"Şey, bu çok kötü," dedi Adam.

Tykir gözlerini, hâlâ omzunu kardeşçe kucaklayan ve abartılı bir sempatiyle okşayan Adam'a dikti. "Çok mu kötü? Nedenmiş o? Çöl güneşi gözlerini mi yaktı? Belli ki kıza yakından bakmamışsın."

"Bunlar gördüğüm çiller mi?" Adam sanki daha iyi görebilmek için gözlerini kıstı. "Bir zamanlar bir kadının vücudundaki her çilin erotik bir nokta olduğunu iddia eden bir sultan tanırdım."

"Ne?" Tykir bakışlarını Alinor'a sabitledi, Alinor şaşkınlıkla başını eğmişti. Kaba bir tahminle, kadının vücudunda bu izlerden yaklaşık bin tane olması gerektiğini düşündü, eğer çıplak vücudunu doğru hatırlayabiliyorsa. Hah! Bu görüntü şehvet dolu beynine her zaman için kazınmıştı.

Ama Adam'ın çiller ve seks arasında kurduğu ilişkiye gelince, bu mümkün olabilir miydi? Adam'ı daha fazla sorgulamak için döndü ve geniş, beyaz dişli bir sırtışla karşılaştı. Sahtekârın aptallığına kapıldığını fark ederek Adam'ın kolunu omzundan itti. Dalkavuk, aptal aptal gülerек beline doğru eğildi.

"Sen ne giyiyorsun böyle?" Tykir homurdandı, bir elinin parmak uçlarıyla Adam'ın giydiği, kraliyet sarayına yaraşır bir havası olan bol, beyaz, kapüşonlu cübbeye baktı.

"Ne? Kaftanımı beğenmedin mi?"

"Beğenmenin bununla hiçbir ilgisi yok. Bana öyle geliyor ki bazı yatak çarşaflarını ödünç almışsınız."

"Sanırım kıskanıyorsun, Tykir. Doğru söyle, bir çöl prensine benzediğimi düşünmüyor musun? Beni devemin üstünde kum tepelerinde gezerken hayal edemiyor musun?" Kaşlarını Tykir'e doğru salladı.

Tykir ona dirseğiyle vurarak uslu durmasını sağladı. "Umarım altına sütyen giyiyorsundur. Aksi halde yakışksız olurdu."

"Hah! Ben ne zaman güzel görünmeyi amaçladım ki?" İki adam birbirlerine sırtıttı.

"Aslında, alt kısımlarınızın nefes almasına izin vermenin belli bir özgürlüğü var."

Tykir o zaman bu alçağa yüksek sesle gülmek zorunda kaldı. "Ülkenin bu kısmında çok fazla *nefes alırsan*, kıcında donla kalırsın."

O sırada kadınsı bir ılık havayı yarıdı. Tykir ilk başta bunun Alinor olduğunu düşündü ama Alinor sessiz kaldı ve sanki ejderhalarını öldürmek üzere olan Başmelek Aziz Mikail'miş gibi ona baktı.

"Cadı sana neden yulaf lapasındaki kuru üzüm­müş­sun gibi bakıyor?" Adam sordu.

Tykir kuru bir sesle, "Benim onun koruyucu meleği olduğumu sanıyor," diye cevap verdi.

"Sen mi?" Adam kükredi ve tekrar iki büklüm olup kahkahalarına devam etti. Büyük salonun gürültüsü arasında bir ılık daha koptu.

Bu kez Tykir, parmaklarıyla saçlarını tırmalayan Signe'yi görmek için arkasını döndü. "Bir cadı! Bir cadı! Şeytan'ın tükürüğüyle kaplı... ve saçları Şeytan'ın ateşi gibi," diye feryat etti. "Birinin düğününe bir cadının katılması uğursuzluk getirir. Bana bakmasına izin verme baba, yoksa dokuz ay sonra karanfil ayaklı bir bebeğim olur." Son bir ılık atarak yeni kocasının kollarında bayıldı.

"Oh, Mary aşkına!" Alinor Signe'nin gösterisinden iğrenerek mırıldandı.

Ancak Kral Anlaf kızı için endişelenmiyordu. "Muhafızlar, cadıyı götürün. Manroot'umun üzerindeki laneti yenilemeden önce acele edin."

Tykir içgüdüsel olarak kılıcını çekti, kendini savunma şansı bulana kadar Anlaf'ın muhafızlarının cadıya... daha doğrusu cadıya... kötü davranmasına izin vermeyecekti. Bunca gecedir kadının ağzından onun lehine olacak tek bir kelime bile duymamıştı.

Neyse ki Anlaf'ın özel muhafızları ortalıkta görünmüyordu, Alinor'un cadı güçlerinin menzilinden çıkma akıllılığını ya da akılsızlığını göstermişlerdi. Hiçbiri eğri bir asa istemiyordu. Anlaf sıkıntıyla haykırarak savaş kalkanını duvardan çekti ve göbeğinin önünde tuttu. Salondaki pek çok adam da aynı şeyi yaptı.

"Oh, Meryem aşkına!" Alinor tekrarladı.

"Mary mi? Cadının çağırıp durduğu bu Meryem kim?" Anlaf sordu. "Acaba yüce cadı mı?"

"Kral Anlaf! Utanç verici!" diye haykırdı Adam'ın yanında oturan rahip. Tykir onunla daha önce tanışmıştı. Adı Peder Caedmon'du. "Geçen yıl seni vaftiz ettiğimde vaftiz yeminini ciddiye almadın mı? Meryem Tanrı'nın annesidir."

"Ah, şu Mary." Anlaf'ın yüzü sarı sakalının altında kıpkırmızı oldu. En azından kalkanının arkasından görünen yüzü, ki hâlâ

vücudunun önünde tuttu.

"Bu kadar gevezelik yeter!" Tykir kükreyerek kılıcını havada salladı. "Leydi Alinor'un eve sağ salım döneceğine dair bana güvence verin, ben de Ejderkayası'na doğru yola çıkayım."

"Kılıcını kınına sok, Tykir," diye emretti Anlaf, gözleri devasa kalkanının üzerindeydi. "Bu cadı hayatını kaybetmeye değer mi?"

"Yara çiyini döken kişinin ben olacağımı nereden çıkardın?" dedi. Buz gibi.

"İşte bu yüzden bu sabah tereyağı gelmedi," dedi pasaklı bir hizmetçi Hizmetçi bulaşıkhaneye açılan kapıdan seslendi. "Havada kötü bir aura olduğunu biliyordum. Bu cadının yaklaştığının bir işaretiydi." Konuşurken, bitlendiğine şüphe olmayan başını kaşıyordu. Tykir'e göre tereyağı büyük ihtimalle tembel hizmetçi yeterince çalkalamadığı için gelmemişti.

"Tanıdıklarına dikkat edin," diye uyardı bir adam. "Nerede o?" O ve masasındaki diğerleri başlarını bir o yana bir bu yana çevirerek tanıdık olanı ayırt etmeye çalışıyorlardı.

Bolthor onlara, "Ailesi Britanya'ya geri döndü," diye bilgi verdi. "Onlar koyun."

"Birden fazla tanıdığı olduğunu ve bunların koyun olduğunu mu söylüyorsun?" diye sordu yüksek masada oturan güçlü yapılı bir kadın. Bu Anlaf'ın ablası Gudny'ydi. "Çok güçlü bir cadı olmalı."

Rurik, Tykir'in dilini tutması yönündeki uyarısına rağmen, "Köpeğim Canavar'a yaptığı bir büyü," diye belirtti. "Sanırım Canavar'ı da evcil hayvanlarından biri yapmış olabilir."

Gudny etkilenmiş görünüyordu ve Alinor'u kısılmış, spekülatif gözlerle değerlendiriyordu. Bir erkek kadar uzun ve bir at kadar güçlü olan Gudny'nin, asi kocası Alfrigg'i yatak kürklerine geri çekebilmek umuduyla yıllardır bir aşk iksiri aradığını herkes biliyordu. Söylenenlere göre, Gudny'nin eğlenmek için doymak bilmez bir iştahı vardı - gerçi Tykir buna pek inanmıyordu, daha çok yemek için doymak bilmez bir iştahı vardı - ve Alfrigg bunun yerine cüzzamlı bir adada keşişlerin arasında yaşamayı seçmişti.

Büyük salonda, Alinor'un Bolthor ve Rurik'le birlikte durduğu yerden dalga dalga yayılan bir korku ve öfke mırıltısı dolaşıyordu. En yakında oturan insanlar ayağa kalkıp uzaklaştılar, ellerini ya da kollarını yüzlerine kapattılar, böylece cadı onlara nazar değdiremezdi... ve mahrem yerlerine de.

Bir İskandinav bakiresi Rurik'e hayret dolu bir sesle, "Yüzündeki işareti yapan cadı o mu?" diye sordu. Tykir bu hayretin Rurik'in güzel yüzünden mi yoksa cadının gücünden mi kaynaklandığını anlayamadı.

"Hayır," diye yanıtladı Rurik, genç kızın güzel yüzü ve daha da güzel göğsü ilgisini çekmişti. "O başka bir cadıydı."

"Bir cadı daha!" Anlaf kükredi. "Kızımın düğün şölenine *iki* cadı getirmeye cüret mi ettin? Oh, kutsal Thor! Acaba aramızda bir cadı meclisi mi var?"

Düğün davetlilerinin bir kısmı, bu endişe verici ihtimal karşısında sehpa masalarının altına eğilirken görülebilir.

Alinor kıs kıs gülmeye cüret etti.

"Hayır, iki cadı getirmedim," dedi Tykir bıkkınlıkla. Aslında bir tane bile getirdiğinden emin değildi. Ama mesele bu değildi. Onun karar vermesi gereken bir konu da değildi. "Anlaf, senin bir... sorunun vardı," diye anlatmaya başladı Tykir kasıtlı olarak sabırlı bir ses tonuyla, ama her geçen dakika sabrını kaybediyordu. "Benden yardım isteyen bir ulak gönderdin ve ben de Adam'ın serbest bırakılmasını sağlamayı kabul ettim."

"Ama ben asla bir rehine olmadım," diye araya girdi Adam. "Trondelag'a birkaç ay önce geldim, kısa bir ziyaret için İngiltere'ye gitmeyi planlıyordum. Bahar geldiğinde, tıp eğitiminin dünyanın diğer yerlerinden daha ileri olduğu Arap topraklarına döneceğim. Bu arada, Anlaf'ın sarayında birkaç ay kalmaya ve onun şifacısı, iyi rahip Caedmon ile çalışmaya karar verdim." Adam konuşurken gözleri istemsizce salonun uzak tarafına kaydı ve Tykir, Peder Caedmon'un onaylarcasına başını salladığını gördü. Ama bir dakika. Tykir o masada hafif bir çan sesi duyduğunu düşündü. Bu sesi hemen, rahibin yanında huzursuzca kıpırdanan siyah saçlı hizmetçiyle ilişkilendirdi.

Tykir bir kahkaha attı. Yani Adam'ı geciktiren, Kral Anlaf'ın zorlaması değil, kötü şöhretli çanların köle kızı olmuştı; akademik çabaları da öyle.

Bir Viking meclisinde Romalı bir rahip görmek şaşırtıcı değildi. Pek çok İskandinav hem Hristiyan hem de İskandinav dinine mensuptu ve piskoposlar yaraları sararken ve kırık kemikleri dikerken aynı zamanda ruh kazanma umuduyla putperestlerin arasına seve seve şifacı rahipler gönderiyorlardı.

Öte yandan Adam, kendisine şifa sanatında yeni bir şeyler öğretebilecek herhangi bir kişiye tutunmuştur. Ve kadınlar da

Araplardan tıp dışında başka şeyler de öğrendiğini iddia eden güzel Adam'a.

Tykir Adam'a tiksintiyle dişlerini gıcırdattı. "Baban ve Eirik senin dönüşün için birlikleriyle Anlaf'ın kalesine saldırmaya gelmedikleri için şanslısın."

Adam'ın yüzü soldu. "Düşünmedim," diye mırıldandı. Bu yetersiz bir ifadeydi.

Tykir tekrar Anlaf'a döndü. "Adam'ın burada kendi rızasıyla kalıp kalmadığı önemli değil. Beni onun 'dost bir rehine' olduğuna ve cadıyı teslim edersem onu serbest bırakacağına inandırdın. Ben de anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirdim."

Anlaf bir an düşündü, sonra genişçe gülümsedi. "Gitmekte özgürsün, Adam," dedi kral yüce gönüllülükle. "Gördün mü Tykir. Şimdi ödeştik."

"Pek olası değil."

"*Når enden er god er allting godt,*" dedi kral, barış çağrısı yaparak. "Sonu iyi biten her şey iyidir."

Tykir tereddüt etti. "Burada tatmin edici bir son göremiyorum." "Nasıl yani?"

"Hanımefendinin bir cadı olduğundan emin değilsin, Anlaf. Eğer değilse, onu buraya getirerek haksızlık ettin."

"O zaman onu geri götür."

Tykir çenesini sıktı. Anlaf'la dövüşmeyi gerçekten istemiyordu. Yorulmuştu. Öfkeliydi. Bir ya da iki dişini kırmak için kaşınıyordu. "Önümüzdeki sonbahara kadar Britanya'ya dönmeyeceğim," dedi, sözlerini ağır ağır sürdürerek. "Sen istedin. Ben de teslim ettim. Hikayenin sonu."

"Hikaye mi? Hikâye mi?" Bolthor konuşmaya atladı. Tykir onun ve Rurik'in de kılıç çektiğini fark etmemişti ve saldırıya uğrarsa kendisini savunmak için söz almasını bekliyordu. "Bu konuda bir destan mı istiyorsun? 'Büyük Tykir ve Kralın Çengelinin Çözülmesi'ne ne dersin?"

"Bir kez Kralın
fitili eğriydi

Sonra a Cadı
onu oynarken
yakaladı.

Bir rahibe
manastırında ateşle.

Şimdi mum
yeniden yanıyor.

Ama için Ne
kadar sürecek?
Eğer ve Cadı
kalıntıları,
Will Trondelag
olur
Eğri tapaların
ülkesi mi?"

Tykir ve Anlaf aynı anda hırlama sesleri çıkardılar.

"Beni aptal yerine koydun, Anlaf. Hiç kimse bunu sonuçsuz bırakamaz, bir kral bile."

"Yapmadım," diye itiraz etti Anlaf. "Eğri büğrü bir sikim vardı. Buna ve çektiğim korkunç acıya şahitlerim var, üç ay boyunca yatak istirahatinden yoksun kalmamdan bahsetmiyorum bile. Ama şimdi sapasağlam. Tekrar bakmak ister misin?"

"Hayır! Senin kıllı manrootuna bakmak istemiyorum."

"Kıllı mı? Orada kıl mı gördünüz? Bu kadarı da fazla!" Alinor'a ters ters baktı. "Şimdi de bana kıl laneti mi yaptın, cadı?"

Tykir bu aptallığa gülümsemek zorunda kaldı.

Alinor başını iki yana sallayarak mırıldanıyordu: "Vikingler! Ahmaklar, hepiniz!"

Tykir sırtarak, "En azından benimki kıllı değil," dedi.

"Nereden biliyorsun? Son zamanlarda kontrol ettin mi? Belki sana da saç laneti yapmışımdır."

"Alaycılık size yakışmıyor leydim." Kadının sadece alay ettiğini bilmesine rağmen boğazında bir düğüm oluştu. En azından öyle olduğunu umuyordu. Hemen tuvalete gidip emin olmak için içinden gelen dürtüyü zorlukla bastırdı.

Adam o kadar çok gülüyordu ki gözyaşları yüzünden aşağı yuvarlanıyordu.

"Bugün cömert bir ruh halindeyim, Tykir. Bu yanlış anlaşılma benim de küçük bir payım olabilir, bunu kabul ediyorum. Yine de zahmetin için sana Vahşi Bir ve Samirah'ı hediye edeceğim," diye kabul etti Anlaf. "Bir at ve bir fahişe. Daha ne isteyebilirsin ki?"

"Başka ne istediğimi söyleyeyim. Bir özür istiyorum. Zahmetimin karşılığını istiyorum. Bu kaleden bugün ayrılmak istiyorum. Leydi Alinor'un Northumbria'daki evine güvenli bir şekilde dönmesini sağlamanızı istiyorum."

"Basit bir yanlış anlaşılma için çok şey istiyorsun," diye homurdandı Anlaf. "Gemilerimden hiçbiri üç ya da dört ay daha İngiltere'ye gitmeyecek. I

O kadar zaman kalemde bir cadı barındıramam. Askerlerim isyan eder. Karılarım ve cariyelerim yatak kürklerimden kaçınır. Kim bilir ev halkımın başına ne felaketler gelir. Onu sen al."

"Ben mi? Oh, hayır, benimle bu numarayı deneme. Onu memleketine geri götürene kadar seninle kalacak."

Anlaf'ın yüzündeki dehşet ifadesi, kralın savaşta lejyonlarca acımasız askerle yüzleştiği ve şu anda sergilediğinden daha az korktuğu düşünüldüğünde neredeyse komikti. Görünüşe göre bir insanın erkeklik organını kaybetmesi, hayatını kaybetmesinden daha fazla korku uyandırıyordu. Anlaf'ın itirazları büyük salonda yankılandı ve diğerleri cadının burada kalamayacağı konusunda ısrar etti.

"Cadıyı taşılayın," diye önerdi bir adam.

"Onu kazıkta yakın," diye ısrar etti bir başkası.

Gudny, "Önce sırlarını öğrenmek için ona işkence edelim," diye teşvik etti.

"Ormanda çıplak dans ediyor mu? Belki önce onun çıplak dansını izleyebiliriz," diye önerdi genç bir asker. "Düğün ziyafeti için iyi bir eğlence olur."

Diğerleri coşkuyla başlarını salladı.

"Ya da suda yargılama. Bu izlemeye değer olurdu," diye öneride bulundu başka bir kişi.

Daha kuvvetli kafa sallama.

"Suyla yargılama mı? Nedir o?" diye sorduğunu duydu Alinor Bolthor'a.

"Sizi on dakika kadar suyun altında tutuyorlar. Eğer hayatta kalırsan bir cadı olmalı. Eğer boğulursan, iyi adın temizlenir." Alinor bir an düşündü. "Viking adaleti bu mu?" "Biz bunu Saksonlardan öğrendik," dedi Bolthor ona.

Bu arada, İskandinav eğlence düşkünleri krala cadının kaderiyle ilgili önerilerde bulunmaya devam ediyorlardı.

"Kuyruk olup olmadığını kontrol eden oldu mu?" diye uyardı bir adam.

Salondaki mırıltılar hem ona hem de yüzü korkunç çillerinin altında bembeyaz kesilmiş olan Alinor'a uğursuz geliyordu. Rurik'in parmaklarının Alinor'un bileğine dolanmış olduğunu gördü.

Kürsünün basamaklarını tepinerek indi, Alinor'un yanına doğru hışımla ilerledi, Rurik'in elini narin teni çoktan çizmiş olan mavi parmak izlerine duyduğu öfkeyle tıslayarak kenara itti ve bir kolunu koruyucu bir şekilde Alinor'un omzuna atarak onu da kendisiyle birlikte sürükledi. Kısa merdivenin dibinde durmalarına rağmen, yüksek masadaki herkes yerlerinden kalktı

ve geriye doğru iki adım attı. Bilinci yerine gelen gelin inliyordu. Damat, sırtında gezinen ve sürekli sağrı bölgesine dönen elleriyle onu teselli ediyordu. Tykir onun bir kuyruk aradığını düşünmüyordu.

"Yeter!" Anlaf kalkanını yere bıraktı ve büyük salonda gök gürültüsü gibi yankılanan, ardından sessizlik dalgalarının gelmesine neden olan gür bir sesle bağırdı. Herkes sustuğunda Anlaf açıkladı: "Bir çözüm buldum. Yarın cadının kaderini belirlemek için bir Thing düzenleyeceğiz."

Şey, ertesi gün kuşluk vakti başlamak üzereydi.

Alinor, bir gece önce aşırı içki içtikleri için yeşil suratlı, asi bir grup ilkel Viking tarafından yönetilen düzensiz bir yönetim organı bekliyorduyorsa, fena halde yanılmıştı. Görünüşe göre İskandinavlar yasalarına büyük saygı duyuyorlardı, çünkü buna göre bakımlı ve giyinmişlerdi. Birçoğu banyo yapmış, temiz giysiler giymiş, bıyıklarını ve sakallarını tıraş etmiş ya da kesmiş, uzun saçlarını taramış ya da örmüştü. Bu etkinliğe hazırlanmak için şafakta kalkmış olmalıydılar. Ya öyle ya da bütün gece uyumamışlardı ama birkaç kan çanağı göz ve bir bölük askeri bir nefeste silip süpürebilecek nefes kokusu dışında durumları hiç de kötü değildi.

Odanın baş tarafında, boş kürsüye doğru bakan yarım daire şeklinde yirmi bir kişinin oturması için yer vardı... toplantıya katılan yedi "kabile" ya da coğrafi bölgeden, reisler de dahil olmak üzere üçer kişi. Thing başladığında Tykir, Rurik ve Bolthor da orada oturacaktı. Özgür insanların geri kalanı, seçtikleri temsilcilerin arkasındaki sıralarda oturuyordu. Kral Anlaf, tam kraliyet kıyafetlerini giymiş, alnını saran dar altın bir halkayla tepesinde, Şey'in Lideri olarak görev yapacaktı. Yarım dairenin ortasındaki silahlı sandalyede oturuyordu.

Toplantıda çok az kadın vardı, ancak arka planda işleriyle uğraşırken ya da çoğunlukla erkeklerin katıldığı bir etkinliğe kulak misafiri olurken görülebiliyorlardı.

O ve Tykir, Thing tarafından çözülmesi gereken anlaşmazlıkları olan diğer taraflarla birlikte yan taraftaki bir bankta oturuyorlardı. Bolthor, Rurik ve Adam bankta onların iki yanında oturuyordu.

Pek çok sandığın üzerinde ilkel tahta haçlar vardı. Alinor, Rurik'in haçlar ve kutsal su konusunda başarılı bir iş yaptığından şüpheleniyordu. Ona kötü bir kıymık vakası diledi.

Yaşlı, kır sakallı bir adam toplantıdan kalktı ve yavaşça ön tarafa doğru ilerliyordu, yol boyunca onu sıcak bir şekilde selamlamak için durduranlar tarafından ilerlemesi engellendi. Sansar derisinden uzun bir palto giymişti. Düzgünce taranmış beyaz saçları ipek bir örtü gibi omuzlarına dökülüyordu. Sağ elinde runik sembollerle işlenmiş uzun, ahşap bir asa taşıyordu. Bir piskoposun haçını andırıyordu.

"Kim o?" Alinor Tykir'e fısıldadı.

Adam taş suratıyla önüne bakıyordu. Dün geceden beri onu ilk kez görüyordu, zorla bir depoya götürülmüş ve bu sabaha kadar orada tek başına kilitli kalmıştı. Tykir'in bütün bu durumdan onu sorumlu tuttuğu açıktı.

Kendini Viking topraklarının ortasında bulması onun suçu muydu? Tykir kendi neşeli yoluna devam ederken onu orada bırakmalarına izin vermemeleri onun suçu muydu? Dışarıda bir fırtına kopup gökyüzünü siyaha boyarken ve henüz öğlen olmamışken bu onun suçu muydu? Kış boyunca Anlaf'ın sarayında kar altında kalma tehlikesi onun suçu muydu?

Adam, Tykir'in diğer tarafındaki koltuğundan öne doğru eğildi ve ona şu bilgiyi verdi: "Bu Bilge Styrr, Kanun Koyucu. İskandinav halkının pek çok yasa kodu vardır ama bunlar nadiren yazıya dökülür. Bu kanunları hafızaya almak ve Şey başlamadan önce ezbere okumak kanun sözcülerinin sorumluluğundadır."

Tykir Adam'a delici bir bakış attı ve Alinor'la konuşmadığı halde konuştuğu için onu hain ilan etti.

Adam Tykir'i görmezden geldi ve Alinor'a muhtemelen birden fazla genç kızın kalbini eritmiş olan çapkın bir gülümseme takındı. "Ben Godwinshire'lı Adam, bu arada. Doğru düzgün tanıştırılmadık."

Tykir homurdanarak tiksinti dolu bir ses çıkardı.

Genç adamın baştan çıkarıcı sırtışına karşılık vermekten çok Tykir'i kızdırmak için Adam'a gülümsedi. "Ben Graycote'lu Leydi Alinor... bu sersemin saçma görevinin kurbanıyım," dedi gözlerini Tykir'e doğru devirerek. "Olayların bu hale gelmesinden beni sorumlu tutmak istiyor ama içten içe hatanın kendisinde olduğunu biliyor."

"Gerçekten derin olmalı," diye mırıldandı

Tykir. "Ne dedin sen?" diye sordu. "Hiçbir şey. Seninle konuşmuyorum."

"Sence de bu biraz çocukça değil mi?"

"Adam, kış için benimle Dragonstead'e gelecek misin... tabii fiyortlar donmadan önce buradan çıkarsak?" Tykir onun yerine konuşarak sordu. "Yoksa Peder Caedmon'la birlikte Anlaf'ın sarayında mı kalacaksın?"

"Kesin olarak bilmiyorum. İşin burada, Thing'de savaşılmaya gelip gelmeyeceğine bağlı. Eğer bu karmaşadan savaşılarak çıkmak zorunda kalırsak..." diye omuz silkti, "...o zaman başka seçeneğimiz kalmayacak."

"Savaş mı?" diye itiraz etti. "Buranın bir hukuk mahkemesi olduğunu sanıyordum."

Kimse cevap veremedi -ki kimse onun endişelerini gidermek için acele etmiyordu- Aurik Adam'ın diğer tarafından öne doğru eğildi ve Tykir'e seslendi. "Bence o fahişeyi dışarı çıkarıp kafasını kesmeme izin vermelisin. Bu herkesin sorununu çözecektir. Sen ne dersin? Güvenilir kılıcımı kınından çıkarayım mı?"

Alinor Rurik'e güvenilir kılıcıyla neler yapabileceğini anlattı; daha önce nadiren kullandığı aynı kaba ifadeydi bu. Diğer tarafındaki Bolthor da dahil olmak üzere dört adam, sanki üç kafa birden fırlatmış gibi ona bakakaldı.

Cehennem dişleri! Daha önce bir kadının dilinden hiç kaba bir söz duymamışlar mıydı?

Görünüşe göre öyle değil.

"Bu ifadeyi bizimle ilk kez kullanmıyor. Öyle değil mi, Tykir?" Rurik üst dudağını hoşnutsuzlukla büktü. "Erkek kabalığıyla konuşmak Sakson kadınlarının bir özelliği olmalı. Belki de sadece koyunlarla yaşayan Sakson kadınlarıdır. Uysallığa pek meyilli değillerdir."

Alinor hiçbir şey söylemedi ama parmaklarını Rurik'in erkeklik organına doğru salladı ve saçma sapan bir şeyler mırıldandı. "Mimje hwan ziba-ziba."

Rurik hemen ayağa kalktı ve "Gördünüz mü... hepiniz onun beni lanetlediğini gördünüz mü?" diye söylendi. Soluk soluğa salondan dışarı fırladı.

"Nereye gidiyor?" diye sordu şaşkın bir Adam.

"Kıvrımları kontrol etmek için mahzene," diye cevap verdi Bolthor, kendisinde olduğunu bilmediği kuru bir mizahla. "Bunu günde en az üç kez yapar." Sonra kendini toparlar gibi oldu. "Kabalığım için özür dilerim leydim."

Sonra Bolthor destanlarından birine başladı. "Herkes dinlesin, bu Güzel Rurik'in destanıdır:

"Rurik oldu
bir
Viking

Kim vardı
büyük
bir tutku.
Ama o bir cadı
seçti.
Fitilini batırmak
için.
Ve Şimdi
pişmanlı
k duyuyor
Bu talihsiz
ders."

Tykir ve Adam'ın gevşek çeneleri büyük bir g ü r ü l t ü y l e kapandı.
Gerçekten de Bolthor dünyanın en iyi skald'ı değildi.

"Rurik'in erkeklik organına yaptığın o lanetin sözleri neydi?" Adam dikkatini tekrar ona çevirerek bilmek istedi.

"Tanrı beni mavi suratlı dalkavuklardan korusun," diye cevap verdi Alinor.

Adam'ın Alinor'un ciddi olmadığını anlaması sadece bir an sürdü. Başını arkaya attı ve ona bakmak için dönen Vikingleri umursamadan içten bir kahkaha attı. "Sizden hoşlandım, Leydi Alinor. Belki daha sonra konuşabiliriz, eğer Şey'le işler yolunda giderse."

"Konuşmak mı? Hah!" Tykir gözlemledi. "O senin için çok yaşlı, Adam. Neden gidip biraz çan falan çalmıyorsun?"

"Çok mu yaşlı? Tsk-tsk, Tykir. Terbiyen nerede senin? Centilmen bir erkek bir kadının yaşı hakkında yorum yapmaz. Tykir'in testisliğini affetmelisiniz leydim. Bugün kendinde değil."

"Gerçekten mi? Anladığım kadarıyla her zaman asabi biri."

"Merakımı gidermek için soruyorum, kaç yaşındasınız Leydi Alinor?" Adam soruyu çalışılmış bir rahatlıkla sordu.

Bu da nereden çıktı şimdi? Oh, anladım. Alçak herhalde beni yüzyıllık bir cadı sanıyor. "Yirmi beş."

"Hah! Arada sadece beş yaş fark var. Ayrıca ben her zaman yaşlı kadınlardan hoşlanmışımdır." Adam kaşlarını Alinor'a doğru salladı.

Bu çirkin hayduta gülümsemekten kendini alamadı.

"Durmadan dırdır ediyor," dedi Tykir aniden ve hepsini şaşırttı. "Ve onun sesi! Kutsanmış Freyja! Bazen o kadar tiz çıkıyor ki kulaklarınız ağrıyor. Doğrusu, bahse girerim ki yatakta bile dırdır ediyordur."

Alinor dirseğiyle ona sert bir darbe indirdi ama bu kıpırdamayan hödüğü yerinden bile kımıldatmadı. "Onunla ya da başka bir adamla yatak oyununa katılacağımı sana düşündüren nedir?"

"Ne? Adam'ın seninle *konusmakla* ilgilendiğini mi sandın? Koyunlar hakkında mı? Ya da kara sanatlar hakkında?" Bir an düşündü. "Ya da çil tedavileri?"

Çil tedavisi mi? Ooooh, bu düşük bir darbe oldu. Bu zavallıya uygulamak istediğim kara sanatlar var.

"Kadınlarla konuşmayı severim," diye karşı çıktı Adam savunmacı bir tavırla. "Bazen."

Tykir ve Bolthor ortak bir "Hah!" ile nefes verdiler.

"Ve felaketler onu her yerde takip ediyor," diye açıkladı Tykir. "Bu onun cadı sanatından mı yoksa tesadüften mi kaynaklanıyor bilemiyorum ama bir süre sonra yorucu olmaya başladığını söyleyebilirim." Bolthor başıyla onayladı.

"Felaketler mi? Ne gibi?" Adam alay etti.

"Erkeklik organları kıvrılıyor, martılar ölüyor, ikizler doğuruyor, şarap ekşiyor, bağırsaklar akıyor, fırtınalar kopuyor, hatta kazlar bahtsız yolcuların üzerine sıcıyor-" "Ne bahtsız yolcuları?" Adam sordu, Tykir'in söylediklerinden kafasının karıştığı belliydi.

sözde kötü davranışlarını anlatıyor.

Tykir ve Bolthor birbirlerine baktılar, yüzleri kızardı ve cevap vermeyi reddettiler.

Adam kahkahalarla güldü. "Tanrı'nın kanı! Görünüşe göre yetişmem gereken çok şey var. Belki de seninle Dragonstead'e giderim, Tykir. Bütün bu olayları destanlara mı yazdın Bolthor?"

Bolthor Adam'a gülümsedi. "Evet, öyle. En azından çoğunu. Bütün kış boyunca Ejderkayası'nda ezberden okumaya niyetliyim."

"Sabırsızlanıyorum." Adam konuşurken masumca gülümsedi. Diğer herkes nefeslerinin altında inledi.

"Şimdi bir bakayım, Tykir." Adam'ın dudaklarında muzip bir sırıtış belirdi. "Bana bu cadının -yani cadının- çok yaşlı, çok konuşkan ve çok büyülü olduğu için bana göre olmadığını söyledin. Onu senin elinden almadan önce korkmam gereken başka bir şey var mı?"

"Leydi Alinor'u ellerimden almanı istediğimi kim söyledi?" Tykir tersledi.

Alinor onun ruh halindeki değişiklik karşısında şaşırılmış bir halde, "Sen yaptın," dedi.

"Söylemedim. Anlaf'ın artık senin sorumluluğunu alması gerektiğini söyledim. Adam'ın bu can sıkıcı görevi üstlenmesi gerektiğini asla söylemedim."

"Ne fark eder ki?"

"Anlayamazsın," diye yanıtladı esrarengiz bir şekilde. "Bir kadın olarak, bir erkeğin derin işleyişini kavramak senin için zor olurdu."

zihin."

"Bu saçmalığı düşünmek uzun zamanınızı mı aldı?"

Ona utangaç bir yan bakış attı. "Hayır. Birden aklıma geldi. Bir ilham."

Gözlerini göğşe doğru yuvarladı.

"Eğer onu istemiyorsanız..." Adam neşeyle seğiren dudaklarıyla ikisini inceleyerek söze başladı. Kalın kafalı Tykir belli ki Adam'ın sözlerinin altında yatan alaycılığı görememişti. "Sanırım onun koruyucusu olabilirim... bir süreliğine."

"Lütfen, Adam! Kaprislerini bize bağışla. Siz sadece bir sonraki güzel hizmetçi gelene kadar onun koruyucusu olursunuz... Leydi Alinor güzel olduğundan değil. Demek istediğim... demek istemedim..." Tykir Alinor'a özür dileyen bir bakış attı, sanki Alinor onun için ne kadar az cazibesi olduğunu bilmiyormuş gibi. Tykir öfkeli bir ses çıkardı. "Gerçekle yüzleş Adam. Onu tepeden tırnağa kaplayan çilleri sevmezsin," diye ağzından kaçırdı Tykir ve kendi sözlerine şaşırmış gibiydi.

Nefesi kesildi. Ahmak!

Ama Tykir'in Adam'ın ilgisini ondan uzaklaştırmaya çalışması tuhaf değil miydi? Adam'ın ondan kurtulması için mükemmel bir fırsat vardı ve o ne yaptı? Onun sorumluluğundan kurtulmak için kendi planını sabote etti.

Adamın eline uzandı ve kendi eliyle birleştirmeden önce parmaklarını ayırmak zorunda kaldı. Ve, ah, etini onunkine bastırmak ne kadar iyi hissettiriyordu! Bu tehlike denizinde onun çapasıydı. Onu kurtaracaktı. Kurtaracağını biliyordu. Adam'a, "Bu hödüğe aldırma," dedi. "O benim kişisel koruyucu meleğim, ama kaderiyle güçlü bir şekilde savaşıyor."

"Tykir... bir melek mi?" Adam inanamayarak başını salladı. Ama sonra Tykir'in sözlerine odaklandı. "*Tepeden tırnağa* çillerle kaplı olduğunu nereden biliyorsun?" Adam kıkırdayarak sordu.

"Çünkü onu Jorvik'te çıplak görmüş," diye açıkladı Rurik. Tuvaletten yeni dönmüştü, görünüşe bakılırsa sevgili asasının şeklinden memnun kalmıştı. Adam'ın yanındaki koltuğuna çöktü. "Ve o zamandan beri eskisi gibi değil. Gördüğü her neyse ona vurulmuş."

Tykir sanki bu dünyadaki en korkunç şeymiş gibi şaşkınlıkla, "Ben aşık değilim," dedi. Elbette öyle olacaktı. Ona vurulmasını istemiyordu. Yine de bunu bu kadar sert bir şekilde söylediği için kaba biriydi.

"Hatırladığım kadarıyla, onu ilk çıplak gördüğünde dikkatini çeken ahududu göbek deliğiydi. Şimdi de o görüntüyü aklından çıkaramıyor," diye araya girdi Bolthor, işaret parmağıyla düşünceli bir şekilde çenesine vurarak. "Hayır, göbeğinde ahududulu bir doğum lekesi vardı."

"Ahududu meme uçları," diye düzeltti Tykir.

Ah, böyle bir konuşma ne kadar aşağılayıcı! Alinor elini hödükle kavradığı yerden çekti ve yüzünü ellerinin arasına gömdü.

"Bu, 'Büyük Tykir ve Ahududu Ziyafeti'nin hikâyesidir," diye başladı Bolthor.

"*Büyük Tykir mi?*" Adam sordu.

"Kapa çeneni," diye karşılık verdi Tykir.

Ve Bolthor son eserini paylaştı:

"Viking erkekler
bir çok
özlemim var
Bazı aşermeler
yanmaya benzer.
A-viking, a-
yağmalamak, a-savurmak
Eziyet edenlerden
sadece birkaçı.
Ama Tanrım
hizmetçiyi bağışla
Norseman bir
yen
Ahududu için
yatak."

Uzun bir sessizlik oldu. Sonunda merakına yenik düştü ve Alinor parmak uçlarının arasından yukarı baktı.

Dört adam da sırtıyordu. Ve onun göğsüne bakıyorlardı.

Onuncu Bölüm

Tykir sanki ayakları bataklığa saplanmış ve vücudunun üst kısmı sert rüzgârların saldırısına uğramış gibi hissediyordu. Aynı anda bir düzine yöne doğru çekiliyordu ama yol boyunca bir yerlerde içsel yaşam pusulasını kaybetmişti.

Anlaf için bu görevin basit bir mesele olacağını nasıl düşünebilirdi? Alinor'un her zaman söylediği kadar beceriksiz olmalı.

Ondan kurtulmak istiyordu.

Ama kurtulamadı.

Onun kaderini bir İskandinav Şeyinin adaletine emanet etmek istiyordu. Bu kaderin ne olabileceğinden korkuyordu.

Bütün bu talihsizliğin, en başta bir lanet savurduğu için onun suçu olduğuna yemin etti.

Yine de suçluluk duygusu onu ağrıyan bir diş gibi kemiriyordu.

Birkaç dakika önce Adam cadının sorumluluğunu üstlenmeyi teklif ettiğinde en endişe verici açıklama aklına gelmişti. Ah, haylazın yarı şaka yaptığını biliyordu, ama yeşil bir genç gibi tepki veren kendisiydi. Hayatında ilk kez kıskançlığın safrasını tatmıştı ve bu onu çok korkutmuştu.

Hangi noktada cadının saçlarının tanrısal olmayan rengini ya da derisindeki lekelerin fazlalığını fark etmeyi bırakmıştı? Doğrusu, cadı ona güzel görünmeye başlamıştı. Evet, dehşet verici bir şekilde, bakırımsı saçlara ve çillere karşı bir zevk geliştiriyordu. Diğer kadınlar, hatta Anlaf'ın sarayındaki bazı güzel kadınlar bile onun yanında soluk kalıyordu.

Tykir deliriyordu. Hayatı iplik iplik çözülüyordu. Bu kraliyet meclisinin ortasında, saçlarını yolma ve vahşi bir boğa gibi kükreme dürtüsüyle savaştı. İşte bu, diye sonuca *vardı, çıldırdım*.

Uzaklaşmaya ve düşünmeye ihtiyacı vardı. Tek başına. Dragonstead'deki evine döndüğünde zihni bir kez daha berraklaşacaktı. Duygularını korumasının neden bu kadar önemli olduğunu hatırlayacaktı çünkü şu anda kalbinin etrafındaki buzun erimesini engelleyemiyordu. Bu durum biraz daha devam ederse kanatsız bir kuş kadar savunmasız kalacaktı.

Bunun yanı sıra, uyluğundaki yara, Brunanburh Savaşı'ndan bu yana yaşadığı en büyük acıyla zonkluyordu. Bacağının yükseltilmesi ve yaralı derinin sıcak lapalarla sarılması gerekirken üzerinde topallayarak bacağına onarılamaz bir zarar verdiğiinden korkuyordu. Kız kardeşi Rain, on beş yıl önce bacağını kurtarmak için yaptığı iyi işi nasıl kötüye kullandığını görseydi onu kızgın sözlerle canlı canlı döverdi.

"Tykir," dedi Alinor küçük bir sempati iç çekişiyle usulca.

Şimdi de sempati mi? Aaarrrgh! Başını kaldırıp kadının, bilinçsizce yoğurduğu kalçasına baktığını gördü.

Adamın onu terslemesine fırsat vermeden elini kenara itti, pelerinini kucağına serdi ve altındaki ağrıyan kaslara masaj yapmaya başladı. İlk başta bu cüretkâr kadın karşısında çok şaşırmıştı. Ama sonra kadının ustalıkla uyguladığı masajlar kutsanmış bir rahatlama getirince eriyip gitti. Sanki kadının esneyen parmakları işkence gören etine ısı veriyordu.

"Gerçekten de bir cadı olmalısın," diye mırıldandı, ama sesinde kınama değil, hayranlık vardı.

Omuz silkti ve utangaç bir şekilde ona gülümsedi.

Utangaçlık mı? Tüm İngiltere'nin en cesur kızından mı? Kalbi çok çekici bir dolgunlukla çarptı ve genişledi.

Neyse ki, kanun sözcüsünün esasının odanın baş köşesinde yere vurmasıyla dikkatleri başka yöne çekildi.

"Duyduk duymadık demeyin," diye seslendi Bilge Styrr, yaşına göre şaşırtıcı derecede güçlü bir sesle. "Trondelag'ın özgür insanları, size barış olsun. Çağlar boyunca iyi İskandinavlar tarafından ortaya konan kadim yasalara göre hemcinslerinizi yargılamaya gelin."

"Dinleyin! Duyun!" diye kükredi kalabalık.

"Tanrılarımızı ve onların bilgeliğe olan büyük saygılarını hatırlayın. Odin'in bilgi kuyusundan içmek için bir gözünü nasıl feda ettiğini hatırlayın."

Pek çok kişi Yüce Tanrılarının kanun ve düzene olan saygısını hatırlatan bu söz karşısında başını salladı.

"Ama yanılmışım. Birçoğunuz Hristiyan dinine de mensupsunuz. Tanrı kitabınız 'Adil olanın dili gümüş gibidir' demiyor mu?"

Bazı erkekler yüksek sesle "Amin!" diye karşılık verdi.

"Tüm insanların görüşlerinin farklı olması bir gelenektir. Ancak herkesin amacı adalettir ve bu Thing'de adalet galip gelecektir."

Toplantıda yüksek sesli bir onaylama çığlığı yükseldi.

"Tüm özgürlerin oy hakkı olacak. Şey'in kararlarını uygulayacak hiçbir ordu olmayacak... ne Anlaf'ın ne de bir başkasının. Düzen tamamen, *vapnatak* ya da silah şakırtıları ile gösterilecek olan, hüküm verenlerin istekli kabulüne bağlıdır."

Yüzlerce adam, oyların hangi yöntemle kullanılacağını göstermek için kılıçlarını kalkanlara karşı salladı.

"Bunu da ilan ediyorum. Şey'in kararları nihai olacak ve herkes tarafından barış içinde kabul edilecektir..."

Topluluk yine "Evet!" haykırırları ya da bağırışlarla onaylarını dile getirdi.

"...savaşarak karar verme ihtiyacı ortaya çıkmadıkça." Bu seferki onay vahşi bir tezahürattı.

Alinor kalçasına masaj yapmayı bıraktı ve kıs kıs güldü. "Sanki kanlı bir burun bir şeyi kanıtlarmış gibi."

"Ya da bir ceset," diye ekledi sırtarak.

"Umarım masumiyetimi kanıtlamak için Anlaf'la güreşmemi beklemiyorlardır." Bu onun zayıf mizah girişimiydi, diye düşündü.

Kahretsin, ama onun sivri diline ve hayatının en korkutucu çilesi olması gereken şey karşısında gösterdiği cesur tavra karşı bir sevgi geliştiriyordu. "Hayır, senin yerine savaşan bir şampiyonun olmasını beklerlerdi."

Hemen kelimeleri geri alabilmeyi diledi. Çok geç! Kendini belaya hazırladı.

Titreyen dudakları sakinleşti, sonra elini onun eline koymadan hemen önce geniş bir gülümsemeye dönüştü.

Bela... Başım büyük belada.

Alinor, kanun konuşmacısı Thing ritüelinde belirtildiği gibi çeşitli suçları ve bunların cezalarını sıralarken dikkatle dinledi. Adam onun yanında oturuyordu.

Tykir, Rurik ve Bolthor reislerin oluşturduğu yarım çemberde yerlerini almışlardı. Anlaf'ın sarayında kalanlar -yaklaşık yetmiş adam- onların arkasında oturmuş, Thing'i bekliyorlardı.

Görünüşe göre, Şeyler çok çeşitli anlaşmazlıkları ele alıyordu: cinayet, soygun, toprak mülkiyeti, boşanma, tecavüz, otlatma ve avlanma hakları, hatta arıların kur yapması veya yakacak odun toplanması gibi sıradan anlaşmazlıklar.

Yasa koyucu, suç ne olursa olsun verilecek cezaları sıralardı. Bazı durumlarda ceza ölüm ya da sürgündü. Bazen de ceza "göze göz" mantığını içeriyordu. Örneğin, bir adamın karısına tecavüz edilmesi, tecavüzcünün karısına veya kızına ya da her ikisine birden tecavüz edilmesiyle sonuçlanabilirdi. Ancak çoğu zaman, gümüş, yün, inek ya da eşdeğer değerde diğer eşyaların ödenmesini içeren ayrıntılı vergiler alınırdı.

"Kadın hırsızlığı durumunda başlık parası ödenmesi gerekir," diye açıklıyordu kanun sözcüsü. "Taze, güçlü ve lekesiz bir çiftçi kızı için başlık parası otuz sansar derisi olacaktır... ve bunlar ok deliği olmayan kış postları olmalıdır. Ancak kız bir reisin kızıysa, on çeyrek mark gümüşe eşit olan üç kat başlık parası ödenir."

"Peki bir Sakson hanımefendisi için wergild ne olurdu?" Alinor Adam'a alçak sesle sordu. "Üç kez evlenmiş, dul bir kadın, yaşı *geçmiş*, kusurlu ama hâlâ taze ve güçlü."

"Üç kez mi?" Adam haykırdı, sonra Tykir'in kanun koyucu konuşmaya devam ederken konuştukları için onlara kaşlarını çatıldığını görünce hemen başını eğdi. Daha alçak bir sesle ona şu bilgiyi verdi: "Yüksek mevkide bile olsa dul bir kadın, bakire bir çiftçi kızından daha az para getirir. Tabii çok büyük mülkleri yoksa."

Alinor homurdanarak tiksinti dolu bir ses çıkardı. Aslında daha azını beklemiyordu. Kardeşleri bile evlilik pazarında onu takas ederken ona o kadar değer vermemişlerdi.

Adam o zaman, "Şşt," diye uyardı.

Yasa konuşmacısı cadılık için verilebilecek çeşitli cezaları detaylandırıyordu ve bunlar gerçekten de korkunçtu. Sırt derisinin yüzülmesi. Kılıç içkisiyle ölüm. (Bunun kalbe ya da ciğerlere saplanan ve kanın boğazdan yukarı fışkırmasına neden olan bir kılıç anlamına geldiğini varsayıyordu). Kafanın bir direğe geçirilmesi. *Güzel bir görüntü!* Kazıkta yakmak. Gizli kuyruğu bulmak için cadıyı kalçasından ikiye bölmek. Bir de Mızraklı Ölüm denen bir şey vardı: Yirmi mızrak yere dikilir ve cadı mızrakların ucuna fırlatılırdı.

Ölüm onu yenene ya da akbabaların gagalamasına yenik düşene kadar yatacaktı.

"Bu İskandinavlar kana susamış bir grup." Alinor bu sözleri şaka yollu mırıldandı ama içi korkudan titriyordu.

Adam onun elini okşadı ve o da teşekkür etmek için onu öpebilirdi.

Sonunda Thing'in Alinor'un davasını dinleme zamanı gelmişti.

"Burada ne suç işlendi?" diye sordu kanun sözcüsü. "Büyücülük," diye yanıtladı Analf, "Graycote'lu Leydi Alinor tarafından."

"Aldatma. Bir görevi yerine getirmeme. İhanet. Hırsızlık," diye yanıtladı Tykir aynı anda, "Kral Anlaf tarafından."

Anlaf ona ters ters baktı ve Tykir de ona ters ters baktı.

Alinor arkasına yaslanıp tüm suçlamaları onların yapmasına izin verecek değildi. Etrafındakilerin, özellikle de silahını çekeştirerek onu koltuğuna geri oturtmaya çalışan Adam'ın şaşkın bakışları arasında ayağa kalktı. Adam'ın elinden kurtuldu ve şikâyetlerini açıkladı. "Adam kaçırma. İşkence. Açlık. Deniz tutması. Sürekli cinsel bakışlarla saldırı. Uygunsuz dokunuşlar."

Şikâyetleri kahkahalar ve Tykir'e yöneltilen tebrik bağırıışlarıyla karşılandı. Tykir ise sanki bir fiç *gammelost* yutmuş gibi görünüyordu.

"Uygunsuz dokunma mı? En iyisi bu," dedi bir adam, dizini neşeyle çırparak.

"Bize nasıl seksi bir bakış atılacağını gösterebilir misin?" diye Tykir'le dalga geçen bir başka adam, yüzünü gülünç bir ay gözlü ifadeye büründürdü.

Adam onu tekrar kürsüye çekmeyi başardı ve kısa bir kahkaha atarak, "Kadınların, özel izin verilmediği sürece Şey'e hitap etmemeleri gerekir," dedi.

"Oh, şimdi sen söyle! Sanırım bu çıkışım oylamada aleyhime sayılacak."

"Onu bilemem. Kahkaha her zaman iyiye işarettir."

"Devam edin," dedi kanun sözcüsü, esasını ilk olarak Anlaf'a doğrultarak. Kendini yorgun bir şekilde yakındaki bir sandalyeye bırakan kanun sözcüsü, sanki bunun imkânsız bir dava olacağını biliyormuş gibi başını yavaşça iki yana salladı.

Analf, geniş omuzlarını geriye atarak ve başparmaklarını süslü kemerine dolayarak kibirli bir poz verdi ve ardından geçen yıl Aziz Beatrice Manastırı'nda yaşananları çarpıtarak anlatmaya başladı. İddiasına göre

ve adamları sadece yiyecek, içecek ve atlarını dinlendirmek için durmuşlardı ki, cadı o meşhur lanetini erkeklik organlarına yerleştirdi.

Alinor karşılaşmanın doğru versiyonunu anlatmak için tekrar ayağa kalkmaya başladı ama Adam onun koluna uyarıcı bir el koydu.

"Ben sadece gerçeği söylemek istiyorum. Kral yalan söylüyor." "Bu şansı daha sonra yakalayacaksın."

"Zarar vermiyorsan kadın seni neden lanetlesin?" diye sordu kırlaşmış siyah saçları ve delici mavi gözleriyle iri yarı bir Viking.

Anlaf omuz silkti. "Belki de erkek düşmanıdır. Ya da pek çok Sakson gibi tüm İskandinavların düşmanıdır. Yoksa neden Tek Tanrı'larına o aptalca duayı okusunlar ki? 'Tanrım, Kuzeylilerin öfkesinden lütfen bizi koru.'"

Birkaç adam, sanki öfke uyandırmak iyi bir şeymiş gibi caka sattı.

"Kral Anlaf!" Peder Caedmon konuştu. "Siz de vaftiz yemini ettiniz."

"O benim," dedi Anlaf, elini umursamaz bir tavırla sallayarak. Hristiyanlığa geçişinin sadece ismen olduğu belliydi.

Ardından Anlaf, sözde lanetinin bir sonucu olarak maruz kaldığı rahatsızlığı, yani meşhur çarpık erkeklik organını anlattı. Eğriliği, korkunç acıyı, eğri kılıcını karılarının ve metreslerinin düz kılıflarına gömememeyi ve gururuna indirdiği darbeyi anlatmayı bitirdiğinde, büyük salondaki erkeklerin çoğu yüzlerini buruşturuyor ve üzüntüyle dudak büküyordu. Alinor ise kahvaltısının yetersiz içeriğini kusacakmış gibi hissediyordu - bir tarafı yulaf ezmesi olan yulaf ezmesi.

Sonra, *Anlaf'ın anlattığına* göre, tüm erkekler yeni -her zamankinden daha iyi- *insan parçasını* görünce oo ve aahed *dediler*. Alinor, gözlerine tuttuğu parmaklarının arasından hızlı bir bakış dışında bakmamaya çalıştı. Midesi yine bulandı. "Görebildiğim kadarıyla, sadece çirkin, eski bir şey. Ve morumsu, Tanrı aşkına! Kesinlikle bu kadar yaygara koparacak bir şey değil."

Adam eğilmiş, sessiz kahkahalarla titriyordu.

"Bir dakika müsaadenizle," dedi Tykir ve aniden ayağa kalkarak Anlaf'ın olağanüstü organı hakkındaki konuşmasını böldü, bu Anlaf'ı pek memnun etmedi çünkü "dayanma gücü" denen bir şeyi açıklamanın tam ortasındaydı, yoksa "dayanma gücü" müydü?

Alinor'a göre erkekler erkeklik organlarını fazlasıyla ciddiye alıyordu ve bunu Adam'a kesin bir dille söyleyince Adam kahkahalarla gülmeye başladı. "Oh, oh, oh... Buna inanamıyorum."

Bu, Tykir tepinerek -ya da topallığıyla olabildiğince tepinmeye yakın bir şekilde- oturdukları sıraya doğru ilerleyip kızın kulağına hırlamadan hemen önceydi. "Kapa çeneni, seni aptal fahişe, yoksa kafanı kurtaramayabilirim." Adam sadece başını salladı ve "Aptal!" diye mırıldandı.

Kadın, adamın gerçekten de onun başını kurtarmaya niyetli olup olmadığını sormadan, adam tepinerek/tırmanarak yargılama koltuğuna geri dönüyordu.

Sonra Anlaf şahitlerini öne sürdü. Şifacısı Peder Caedmon, bir cadı uzmanı (gerçi kocakarının bu uzmanlığı nasıl kazandığı hiçbir zaman açıklanmadı) ve son olarak, hastalığının ciddiyetini ve çektiği acı ve yoksunluğu doğrulayan üç karısı ve iki metresi, aylardır kendi tatminsiz hallerinden bahsetmeye bile gerek yok. Bu sonuncusu Alinor için neredeyse gülünçtü ama Tykir'in ona gönderdiği bitmek bilmeyen bakışlar karşısında eğlendiğini göstermeye cesaret edemedi.

Sonra Anlaf, Tykir'in adamlarından bazılarını çağırdı; onlar da isteksizce ölü martılar, kaz gübresi yağmuru, bağırsak akıntıları, yengeç bitleri, ekşimiş şarap, koyun familya hayvanları ve en kötüsü de Tykir'i neredeyse öldüren iksir hakkında rapor verdiler.

Sertleşmiş Vikinglerden bazılarının ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı. Birkaçı ise Tykir'in yaptığı harcamalar yüzünden karınları zangır zangır titreyen neşelerini güçlükle tutuyor gibiydi.

Bu hayatının en tuhaf deneyimiydi... vahşi, vahşi adamların yaşadığı vahşi bir ülkede, akıl almaz derecede saçma bir duruşma. Bolthor kendi kendine bir şeyler söylüyordu, şüphesiz yeni bir destan yazıyordu, "Büyük Tykir ve Vahşi Şey."

Kral Anlaf, Rurik'i kendisine karşı tanıklık etmesi için çağırdığında, Rurik hiçbir şey söylemeyi reddetti. Bunun yerine dirseklerini geniş dizlerine dayayarak oturdu ve asık suratla aşağıya baktı. Alinor'un aklına gelen tek açıklama, Tykir'in onu korkunç bir sonuçla tehdit etmiş olduğuydu.

Şimdi şikâyetini sunma sırası Tykir'deydi. Kral Anlaf'ın habercisi Bjold'un Birka pazar kasabasında kendisine nasıl yaklaştığını anlattı. Genç adam Kral Anlaf'ın arkasında oturuyor, gerekirse tanıklık etmek üzere çağrılmaya hazır bekliyordu.

"İlk olarak Bjold, Kral Anlaf için bir görevi tamamlamam karşılığında bana Sarazen aygırı Fierce One'ı teklif etti."

Anlaf'ın cömertliğinden etkilendikleri belli olan Viking adamlarından çok sayıda oooh sesi duyuldu. Eğer Anlaf'ın bu cömertliği geri alma gibi bir düşüncesi varsa.

Bu teklif, Şimdi akranlarının onayıyla yerine kilitlenmiŐti. Y¼ksek yolu seÇti ve kendisine yağdırılan iltifatlarla nezaketle başını salladı.

Kurbağa!

"G¼revim Northumbria'daki cadı Leydi Alinor'u bulmaktı," diye devam etti Tykir, "ve onu Kral Anlaf'ın sarayına geri getirerek erkeklik organının ¼zerindeki laneti kaldırmasını sağlamaktı."

"Ama ben-" diye s¼ze başladı Alinor.

Kanun s¼zc¼s¼ Alinor'un ¼ıkıŐını duymazdan geldi ve Tykir'e devam etmesi iÇin el salladı.

"B¼ylesine iyi bir at iÇin bile olsa Anlaf'ın g¼revini ¼stlenmeyi reddettiğimde, Bjold tencereye bir lokma daha ekledi." G¼m¼Ő Ėanlı k¼le kız Samirah'ın birkaÇ kadınlı sohbette ettiği uzak bir k¼Őeyi işaret ederken *dudaklarında* hafif bir sırtış belirdi - *Şehvet* d¼Ők¼n¼ h¼d¼k! En fazla on sekiz yaşında olan, g¼zel y¼zl¼ ve biÇimli kız Tykir'e nazlı nazlı g¼l¼msedi. Ve Alinor g¼zlerinin dolduğunu hissetti.

Adam fark etti. "Kendinden geĖmiŐsin, ¼yle mi?"

"Ben... değilim!" diyerek Graycote'taki ev arkadaşlarından birini solduracak bir bakış attı ama Adam'ın dudaklarında sadece bir g¼l¼mseme belirdi. Ama itirazlarına rağmen, haydutu ¼nemsemeye başladığından korkuyordu. Ne kadar dayanılmaz olsa da, g¼Ė¼slerinde Ėanlar olan sıradan bir kızı kıskanıyordu.

Tykir yeniden başlamadan ¼nce bir s¼re sessiz kaldı. "Bjold'un Anlaf adına getirdiği iki teklifi de reddettim Ė¼nk¼ kıştan ¼nce yapmam gereken ¼nemli işler vardı. Ama sonra bana vicdanen reddedemeyeceğim bir teklifte bulundu. Bana Adam'ın sarayında rehin tutulduğunu ve ben cadıyı teslim edene kadar serbest bırakılmayacağını s¼yledi. Buna 'dostĖa bir rehine' diyordu ama yine de bir rehineydi."

"Bu doğru mu?" diye sordu kanun s¼zc¼s¼ Kral Anlaf'a. "Tykir'i b¼yle mi kandırdın?"

"Bana yanlış s¼yl¼yorsun," diye sızlandı Anlaf Tykir'e yaralı bir sesle. Tykir'in kayıtsız kaldığını g¼r¼nce kanun s¼zc¼s¼yle konuştu. "Hayır, o yanlış anladı. Ben sadece Bjold'a son Ėare olarak Tykir'e Adam'ın sarayımı *ziyaret* ettiğini ve Tykir'in kış iÇin Ejderkayası'na Ėekilmeden ¼nce ona burada katılmak isteyebileceğini bildirmesini s¼yledim."

"Yalan s¼yl¼yorsun!" Tykir bağırdı.

"Haddini aşıyorsun," diye bağırdı Anlaf. "Kiminle konuştuğunu unutma."

"Kral olabilirsin Anlaf, ama bu sana yalan söyleme ya da aldatma hakkı vermez."

"Sana söylüyorum, bu bir yanlış anlaşılmaydı. Biz düşman değiliz, Tykir. Kan bağımız var ve yoldaşız. Bu bağları kötü seçilmiş kelimelerle test etme."

"İster kral, ister köle olun, kan bağı olan birini ya da bir yoldaşı kandırmak küçük bir mesele değildir."

Kanun sözcüsü tartışmayı durdurmak için iki elini de havaya kaldırdı.

O sırada Bjold çağrıldı ve kaypak gözlerle, kekeleyerek kralı destekledi.

Tykir ve Anlaf suçlamalarını tekrar ileri geri savurmaya başlarken, Bjold koşarak uzaklaştı. Yirmi bir kişilik yarım çemberin içindeki İskandinavlar ve salondaki özgür insanlar kendi aralarında mırıldanıyorlardı.

Sonunda kanun konuşmacısı ayağa kalktı ve asasını yakındaki bir kalkana vurarak dikkatleri üzerine çekti. Hızla, dalgalanan bir etkiyle, kalabalığın üzerine sessizlik çöktü.

"Bırakın cadı ortaya çıksın," dedi kanun sözcüsü.

Tykir irkildi.

İyiye işaret değil, diye düşündü. Dudaklarından bir inilti kaçtı.

Adam onun ayağa kalkmasına yardım etti ve kulağına fısıldadı: "Sakın cesaretsizliğe kapılmayın leydim. Şimdiye kadar gösterdiğin cesaretle sağlam dur."

Alinor odanın ortasına doğru yürürken bacaklarının titrediğini hissetti, orada ayakta durması ve topluluğa bakması emredilmişti. Cesaretlenmek için Tykir'e doğru baktı ama Tykir sadece ona bakıyordu, yüzü kızgın ve gülümsemiyordu. Ona mı, Kral Anlaf'a mı yoksa tüm bu olanlara mı kızgındı, bilemiyordu.

"Cadılıkla suçlanıyorsunuz Leydi Alinor," dedi kanun sözcüsü. "Ne diyorsunuz?"

Başını iki yana salladı. "Ben cadı değilim."

"Alev saçlarını ve şeytan tükürüğünü nasıl açıklıyorsun?" Omuz silkti. "Tanrı'nın seçimi, Şeytan'ın değil."

Peder Caedmon kaskatı kesildi, kızın küfür mü ettiğinden emin olamadı. Hayır.

"Kral Anlaf'ın manrootuna lanet mi koydunuz?"

"Evet," diye içtenlikle cevap verdi ve salonda yüksek sesle bir "Aha!" mırıltısı yankılandı. "Ama bu bir cadının laneti değildi. Sadece bir adamın bir rahibeye tecavüz etmek üzere olduğunu gören öfkeli bir kadının laneti idi."

"Ben...Ben...Ben...asla..." Anlaf tükürdü.

"Evet, yaptınız, Kral Anlaf. Sen ve Viking dostların Northumbria'daki Aziz Beatrice manastırına girdiniz ve orada iyi rahibelere tecavüz edip yağmaladınız. Rahibe Mary Esme'nin kalçalarını açtığınızı gördüğümde çok öfkelen dim. Seni uzaklaştırma çabalarım sonuçsuz kaldığında, 'Bakire'nin Peçesi adına, bu şeytani şeyi yaparsan erkeklik organın düşsün' diye bağırdım. Bu benim bir cadı olduğum anlamına gelmez."

Anlaf, "Beni lanetledi ve sikim yarı yolda döndü," diye itiraz etti. "Onun bir cadı olduğunu binlerce kez teyit ettim."

"Eğer bir cadı olsaydım, neden tüm bu lanet olası meclisi lanetleyip bu işi bitirmezdim?" diye alay etti. "O zaman özgürlüğümü kazanmak için bir Şey'e ihtiyacım olmazdı. Büyü sanatlarının yardımıyla uçar giderdim."

Adamların bir kısmı, onun kendilerine de lanet okuyabileceğini hatırlatması üzerine rahatsız bir şekilde kıpırdandı. Bazıları korunmak için bacak bacak üstüne attı, birkaçı da yakınlarıdaki kalkanlara uzandı.

Kanun sözcüsü, "Peki şu anda taktığınız başörtüsü Bakire Duvağı mı?" diye sordu.

"Aaarrrgh! Beni dinliyor musunuz? Ben cadı değilim. Bildiğim kadarıyla bir adamın esasını eğebilecek bir lanet yok. Belli bir hastalığın bu tür belirtilere neden olabileceği ve bunların da zamanla kendiliğinden geçeceği söylenir. Ama Peder Caedmon ya da Şifacı Adam bu konuda benden daha çok şey bilir."

"Bunun hiçbir önemi yok," diye itiraz etti Anlaf, umursamaz bir tavırla tırnaklarını incelerken.

"Evet, öyle. Sanırım fiziksel bir rahatsızlığınız var, büyü lü bir rahatsızlığınız değil." "Buna Şey karar verecek," dedi kanun sözcüsü sert bir sesle.

"Şimdi devam edin, Leydi Alinor."

"Bakire Peçesi olarak bilinen bir kalıntı hakkında hiçbir bilgim yok. Bu sahip olduğum, hepsi de aynı İngiliz kumaşından kesilmiş beş mavi başlıktan biri. 'Meryem Ana'nın Duvağı' bir deyimdir, hepsi bu."

"Çevrenizde meydana gelen tüm bu korkunç olaylar için nasıl bir açıklamanız var?" Anlaf kavgacı bir tavırla sordu.

"Tesadüf."

"Hah!" Anlaf cevap verdi. Ve nefesinin altında, "Lanet olası cadı!" diye mırıldandı. Adamların çoğunun yüzünde aynı derecede şüpheli bir ifade görebiliyordu.

Kanun sözcüsü uzun bir süre ona baktıktan sonra yüksek sesle iç çekti. "Bu bir ikilem. Bir anlaşmazlığın üç farklı versiyonu var, hepsi de farklı. Bu sorun üzerinde düşünelim ve adil bir çözüm bulalım."

Ardından yaklaşık beş dakika süren bir düşünme süreci yaşandı, çünkü adamlar muhtemelen davayı tüm yönleriyle ele almışlardı. Bazıları komşularıyla konuştu. Çok fazla baş sallama ve kafa sallama oldu.

Bu beş dakika, kaderi terazide tartılan Alinor'a beş saat gibi geldi. Elbette, sonunda Tykir onu kurtarmaya gelecekti... eğer kurtarmak gerekirse. Onun Tanrı tarafından gönderilmiş şampiyonu -kulağa ne kadar gülünç gelse de koruyucu Viking meleği- olduğuna dair içgüdüleri o kadar da yanlış olamazdı.

Sonunda kanun sözcüsünün buruşuk yüzü sanki ilham gelmiş gibi aydınlandı. Dikkat çekmek için asasını yere vurdu. "Bütün iyi adamlar ne zaman uzlaşacaklarını bilir," diye başladı Bilge Styrr. "Bir cadının kuyruğunu kaybetmek için ölümlü insanları nasıl baştan çıkarmaya çalıştığını duymuştuk. Ve Tykir'in bize Leydi Alinor'un bir cadı olduğuna inanmadığını söylediğini hatırlatırım. Bu nedenle, Tykir'in cadı ile evlenerek iddiasını kanıtlamasını öneriyorum." Parlak bir çözüm olduğunu düşündüğü belli olan bu öneri karşısında dişsiz ağzıyla genişçe gülümsedi.

Tykir'in yüzü önce şoktan soldu, sonra öfkeden morardı. İnançsızlıkla tükürdü.

Kral Anlaf hemen, "Styrr'in söyledikleri çok akıllıca ve üzerinde düşünmeye değer," dedi. Sadece bir an düşündükten sonra, "Evet! Mükemmel bir çözüm!" diye bağırdı.

Ve tüm özgür insanlar ve reisler, alkışlar ve silahlarının kalkanlara, *vapnataklara* karşı çıkardığı gürültülü şakırtılarla lehte oy kullandılar. "Onun bir cadı olmadığını kanıtla, Tykir. Evlendir şu cadıyı," diye bağırdı birçoğu.

"Hayır! Reddediyorum," diye bağırdı Tykir.

"Şey'in kararını mı reddediyorsunuz?" diye sertçe sordu kanun sözcüsü. "Bunun yerine savaşıarak karar vermeyi mi seçiyorsunuz?"

"Bekle bir dakika. Bekle bir dakika," dedi Alinor. "Tykir'le kısa bir süreliğine özel olarak konuşmama izin ver."

"Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok," dedi buz gibi bir sesle, kadın onu kenara çektiğinde. "Bunların hepsi senin suçun."

"Benim hatam mı?" diye tersledi ama sonra sesini yumuşattı. Onu kendi tarafına çekmeye ihtiyacı vardı, daha fazla yabancılaştırmaya değil. "Dinle Tykir, benimle evlenmek mükemmel bir çözüm."

Adam çok rahatsız edici bir ses çıkardı. Eğer bu konuda onun yardımına ihtiyacı olmasaydı kafasına bir tane indirirdi. "Gerçekten. Anlafla olan bu saçma sorunu bitirmek için benimle evlen. Beni kış için Dragonstead'e götürürsün, ben de baharda Graycote'a dönerim. Bu benim için mükemmel bir çözüm. Evleneceğiz ama gerçekten evlenmeyeceğiz. Kardeşlerim evlilik entrikalarına son vermek zorunda kalacaklar. Ben de can sıkıcı bir kocaya sahip olma konusunda endişelenmek zorunda kalmayacağım...." Planının kulağa ne kadar aşağılayıcı geldiğini fark edince sözleri kesildi.

Tykir sanki aklını kaçırmış gibi başını ona doğru sallıyordu. "Peki bu sözde evlilikten benim kazancım ne olacak?"

"Şey... şey..." diye bocaladı. "Yapılacak en asil şey bu olurdu."

"Hah! Daha çok meleklerin yapacağı bir şey."

"O da var," dedi neşeyle. "Ben bir aziz değilim."

"Biliyorum."

"Hayır, Alinor. Bilmiyorsun."

"Yapabilirim... bilirsin..." Yüzü ateş gibi yanıyordu.

"Hayır, bilmiyorum. Söyle bana." Bu işi onun için hiç de kolaylaştırmıyordu.

He

psi. "Şey, ben senin... kış için yatak arkadaşın olabilirim."

Önce şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. Sonra güldü. Güldü. güldü. "Samirah'ın ya da başka bir fahişenin bu kadar zahmete girmeden sağlayamayacağı ne sunabilirsin ki?"

"Beni daha önce istedin... Hedeby'de."

"Bir anlık delilik."

"Belki de gizli yeteneklerim vardır." *Aman Tanrım! Bunu ben mi söyledim? Yatak sporunda sahip olduğum tek yetenek dişlerimi sıkmak.*

Neşesiz bir şekilde güldü ve başını sallayıp "çıldırdığına" dair bir şeyler mırıldanarak ondan uzaklaştı. Ardından kanun sözcüsüne, Anlaf'a ve özgür adamlara seslendi. "Bunu kabul ediyorum. Kral Anlaf bana aygırı ve beş yüz mark gümüş verecek-"

"Beş yüz mark gümüş!" Kral Anlaf haykırdı.

"-ve ben de Leydi Alinor'u kış için Dragonstead'e götüreceğim, böylece onun cadı güçlerinden korkmadığımı kanıtlayacağım. Yine de onunla evlenmeyeceğim. Bu çok fazla şey istemek olur. Anlaf bile bunu kabul etmeli." Tereddüt etti, sonra ekledi, "Şıngırdayan kız sende kalabilir."

Alinor onun kendisiyle evlenmeyi şiddetle reddetmesi karşısında içten içe ürperdi. Anlamıştı. Gerçekten anlıyordu. Yine de canı yanıyordu.

Kanun sözcüsü, "Bence bu makul bir uzlaşma," diye görüş bildirdi.

Kral Anlaf düşünceli bir şekilde sakallı çenesine vurdu. Sonunda başını salladı ve meclisten gelen silah şakırtıları Tykir'in çözümüne son onayı verdi.

Tykir onu kolundan tutup neredeyse sürükleyerek büyük salondan çıkarırken, "Haysiyetimle olmasa da en azından başımla çıkarım," dedi. Onun karanlık ruh halini hafifletmeye çalışıyordu.

Bolthor geride kalan yetmiş kadar adamıyla birlikte onları takip etti. Kılıçlarla donanmış ama hiçbir silah kullanmayan adamlar, Anlaf'ın sarayından çekilirken herhangi bir ihanete karşı dikkatli bir şekilde sıkı bir falanks oluşturdular. Daha geride, Adam onların peşinden koştu, uçuşunu kolaylaştırmak için cübbesini dizlerine kadar kaldırdı. Rurik en son geldi, haç ve kutsal su işlemlerinden topladığı paraların bez çuvallarıyla ağırlaşmıştı.

Büyük salonun kapısına geldiklerinde, Tykir ona döndü ve burnunu burnuna bastırarak, "Bana iyi bakın leydim. Bana oynadığınız bu oyunun bedelini tahmin edemeyeceğiniz kadar ağır ödeyeceksiniz."

"Böyle bir numarayı düşünebilmem bile neredeyse imkansız." "Kapa... dişlerini..."

Onun terbiyesiz tavrı hakkındaki görüşlerini ifade etmek isterdi ama onun sayesinde özgürdü ve minnettarlığını sessiz kalarak göstermeye karar verdi. Başka bir seçeneği olduğundan değil.

Hepsi yağan karın içinde uzun gemisine doğru yürürken, Alinor Tykir'in sözlerini düşündü. *Bana oynadığın bu oyunun bedelini hayal bile edemeyeceğin şekillerde ödeyeceksin.* O anda, gerçekten iyi bir hayal gücüne sahip olduğunu keşfetti.

Ve düşündü ki, *Hmmm.*

Bir saat sonra, Tykir'in iki uzun gemisi Dragonstead'in kuzeyindeki dolambaçlı fiyortlarda yelken açmaya hazırlandı.

Hava sert bir soğuga dönüşmüştü ve karla karışık yağmur, ıslak ve ısırici taneler halinde düzenli olarak yağıyordu. Denizcilerin işlerini yaparken gösterdikleri gergin verimden yaklaşan fırtınadan ve iki günlük eve dönüş yolculuğunu dereler donmadan önce yapıp yapamayacaklarından endişe duyduklarını anlayabiliyordu.

Alinor birkaç kat kürk halının altında büzülmüş bir şekilde oturuyordu. Anlaf'ın hayvanı Tykir'den geri alma teklifine rağmen at -saten gibi siyah, güzel bir canavar- diğer gemiye sıkıca yerleşmişti.

Tykir kimseyle konuşmuyordu, özellikle de onunla. Gemisinin kalkışını denetlemek üzere soğukkanlılıkla görevine devam ediyordu. Normalde dolgun olan dudakları incelmış ve mavileşmişti, üstelik sadece soğuktan değil. Eski bacağındaki yaradan dolayı çok acı çektiğini anlayabiliyordu ama durup dinlenmiyordu, yoksa devam edemeyebilirdi.

Artık yelken açmaya hazırdılar.

Tykir ona doğru yürüdü ve beş düz kutudan oluşan bir yığını eline tutuşturdu. Yabancı bir tarzda ince ince oyulmuş ve kenarları yaldızla kaplanmışlardı.

"Benim için mi?" Hediyelerin çelişkisi ve adamın buz gibi tavrı onu şaşırtmıştı.

"Senin için."

"Ama... ama neden?"

"Bunlar, benim leydi cadım, şu anda bana olan büyük borcunuzu ödemenizin ilk aşaması olacak."

"Ben... Ben anlamıyorum. Sana ödeme yapabilmem için bana hediyeler mi veriyorsun?"

"Evet," dedi. Dudaklarını geren gülümseme, ona soğukkanlılıkla bakan gözleriyle asla buluşmadı. "Ve borcunuz çok büyük."

Ensesindeki ince tüyler diken diken oldu. "Cezadan bahsediyorsun, ödemedi değil, değil mi?"

"Evet, ama geleceğinizi düşünmek için birkaç gününüz var leydim. Kış için Dragonstead'e yerleşene kadar para toplamaya başlamayacağım... tüm kış boyunca."

"Senden korkmuyorum," dedi, her ne kadar öyle olmaya başlamış olsa da.

"O zaman düşündüğünden daha aptalmışsın." Bu sözlerle oradan uzaklaştı ve adamlarına kürek çekmeye başlamalarını işaret etti.

Kısa bir süre sonra Adam geldi ve Alinor'un yanına oturdu. "Neden kaşlarını çatıyorsun?" diye sordu Adam. "Sevinçten havalara uçacağımı sanmıştım."

Sen kazandın."

"Ben öyle bir şey yapmadım. Bu bir yarışma değildi. Ve Tykir ne derse desin, bu benim hatam da değildi."

Adam güldü. "Sana karşı biraz tedirgin."

"Bu yetersiz bir ifade. Bu yüzden kaşlarımı çatıyordum. Bana verdiği bu hediyeleri anlamıyorum. Bunların ona olan büyük borcumu ödemem için ilk taksitlerim olduğuna dair saçma sapan bir şeyler söyledi. Ama onları inceledim ve..." Onları Adam'a uzattı ve Adam önce en büyüğünü açtı. İçinde her boyutta, renkte ve dokuda düzinelerce tüy bulunan ipek astarlı, sığ bir kutuydu. "Muhteşem değiller mi?" diye yorum yaptı.

Başını salladı, derin düşüncelere dalmıştı ve bir sonraki düz sandığı açtı. Bunda çeşitli kokulu yağlardan oluşan on flama vardı. "Kız kardeşi Leydi Eadyth'in bana verdiği gül kokulu saç kremi hakkında yorum yapmıştı ama bunları bana lütfetmesi beni derinden etkiledi."

Adam esrarengiz bir şekilde sırtıtmaya başlamıştı. "Neden sırtıyorsun?"

"Tykir'in sizden almayı planladığı ödeme yöntemini anlamaya başlıyorum." Bir sonraki kutuyu açtı, içinde tuhaf nesneler vardı, kısa kadife ipler... dört tane. "Evet, anlamaya başlıyorum."

Çok küçük bir kutuda, yaklaşık bir kuş yumurtası büyüklüğünde muhteşem bir kehribar kabaşon bulunuyordu. "Bu çok güzel ama broş olarak kullanılabilecek bir desteği ve boyun zincirinin geçirilebileceği bir metal halkası yok."

"Bu bir göbek taşı," dedi Adam kıkırdarak. "Ne taşı?"

"Bu özel bir mücevher, sultanların haremlerinde bulunan birçok saat tarafından tercih edilir.

Kadın göbeğindeki bu taştan başka bir şey takmaz."

Anlaması bir an aldı. Anladığında da nefesi kesildi. "Yapacağımı düşünüyorsa delirmiş demektir... şey, şunu söylemek yeterli, delirmiş demektir." Mücevheri bir o yana bir bu yana çevirerek yerine oturtmaya çalıştı. Sonunda, onaylamadığını belli eden bir ses çıkararak onu yerine koydu. "Adam sapık mı?"

"Muhtemelen." Adam ona göz kırptı ve son kutuya uzandı.

"Oh, bu bir hata," dedi, geri çekmeye çalışarak. "Tykir bunu Samirah için söylemiş olmalı."

Kapağı açtı ve içinden neredeyse şeffaf kırmızı ipek eşarplardan yapılmış, kenarları minik çingiraklı zillerle süslü, skandal yaratacak bir giysi çıktı. "Hayır, yanılıyorsunuz Leydi Alinor. Bunu sizin için istiyor. Bundan eminim."

Şaşkınlıkla ona baktı.

"Leydi Alinor, tahmin ediyorum ki bu kış hayatınızın en ilginç kışı olacak."

OceanofPDF.com

On Birinci Bölüm

İki gün sonra Dragonstead'e vardıklarında kar lapa lapa yağmaya başlamıştı.

Alinor ve diğer tüm denizciler bitkin düşmüş, iliklerine kadar donmuş ve buzla kaplı uzun gemilerden inerken karadaki ayaklarını zar zor bulabilmişlerdi. Yolculuk en hafif tabirle üzücü geçmişti. Bir fiyorttan diğerine kürek çekmek zordu... bazıları dar ve o kadar sığıdı ki gemiler karaya oturma riskiyle karşı karşıyaydı, diğerleri ise bir nehir kadar genişti.

Hava yağmurdan sert rüzgârlara kadar değişkenlik gösterse de her zaman son derece soğuktu. Gece için kamp bile kurmadılar; zaten günün büyük bir kısmı karanlıktı. Bunun yerine, altı saatlik aralıklarla mola verdiler; bu molalarda, korkunç *gammelost* da dahil olmak üzere soğuk yiyecekler servis edildi ve yakındaki çalılıklarda bedensel işlevler yerine getirilebildi. Her zaman, Gece Yarısı Güneşi Ülkesi olarak bilinen bölgenin açık su yollarında kaçınılması gereken bir felaket olduğu anlaşılan tam kış saldırısından kaçmaya çalışıyorlardı.

Norveç'in bu kuzey bölgesi ne kadar sert bir yerdi! Elbette burayı ilk kez en kötü koşullar altında görüyordu ama burası insanlardan çok vahşi hayvanlara uygun, dağlık, ilkel bir araziydi.

Alinor ona "hediyeleri" verdiğinden beri Tykir'le konuşmamıştı. Çoğu zaman diğer uzun gemiden ayrılmamıştı ama uzaktan bile onun acıdan neredeyse sakat kaldığını görebiliyordu. Ve acı çeken tek kişi Tykir değildi. Denizcilerin çoğu kış mevsiminin olağan rahatsızlıkları olan hapşırma, burun ve göz akıntısından muzdaripti. Tabii ki tüm bunların suçunu onun cadı varlığına atıyorlardı. Tykir'in Anlaf'ın sarayında onu savunması pek azını ikna etmişti.

Dragonstead'e ulaştıklarında hepsine güzel, zengin bir tavuk suyu hazırlamayı planlıyordu... kış soğukları için garantili bir tedavi. Ve o

Eğer cadı ilacı olarak direnirlerse, inatçı boğazlarına zorla sokacaktı... Evet, sokacaktı. İnatçı, batıl inançlı erkeklerden bıkmıştı.

Ama şimdi kış için evlerine dönmüşlerdi. Zamanlama şanslıydı çünkü gün ışığının olduğu birkaç saatten birinde gelmişlerdi. Denizcilerin çoğu Dragonstead rıhtımlarında onları bekleyen aile üyeleri tarafından karşılandı. Ana kalede ikamet etmeyen erkekler teker teker ve küçük gruplar halinde yakındaki köydeki evlerine doğru yola çıktılar.

Sonunda malların boşaltılması karmaşası tamamlandı ve Alinor rıhtımın ahşap tahtalarına adım atarak Dragonstead'i ilk kez yakından görme fırsatı buldu.

Sonra nefesi kesildi.

Dragonstead, Ejderhalar Vadisi olarak bilinen çanak şeklindeki bir vadide yer alıyordu. Adam ona daha önce bu ismin milyonlarca yıl önce bu vadinin bir ejderha yuvası olarak kullanıldığına dair eski bir efsaneden geldiğini söylemişti. Şimdi, çanağın tabanını oluşturan küçük bir göl ve onu çevreleyen sık, ağaçlarla kaplı dağlar vardı. Göl, dağlardan akan kar ve yağmur sularının erimesiyle oluşmuş ve girdikleri fiyorda akıyordu. İskandinav tarzından ziyade Frenk tarzında küçük bir ahşap ve taş "kale", göle bakan bir kenarın ağzına tünemişti. Dragonstead köyünü oluşturan Viking uzun evleri çanağın etrafına kümeler halinde dağılmıştı.

Çiftçiliğe uygun olmayan bir araziydi ama keçiler ve koyunlar burada iyi iş görürdü. Son söylediğine kendi kendine gülümsedi. "Büyük Tykir" bir koyun çobanı mı? Hiç sanmıyordu.

Yağan kar taneleri sahneyi kaplarken, vadi ve göl fonuyla Dragonstead enfes bir görüntü sunuyordu. Hatta büyülü. Perilerin, elflerin ve diğer ormanlık yaratıkların pekâlâ yaşayabileceği bir diyar, eğer böyle hayali kavramlara inanılırsa.

Elbette her şeyi kışın süzgecinden geçirerek görüyordu. Bahar yeşillikleriyle, kır çiçekleriyle ve ren geyiği, kunduz ve büyük ayılar gibi yerli hayvanların doğuşuyla vadide patladığında ne kadar güzel olurdu? Ya da ördeklerin ve diğer tüylü kuşların yuva yapmak için buraya geldiği yaz mevsimi?

O sırada Tykir yanına geldi ve onu kolundan tuttu. "Gel," dedi sertçe. "Aylak aylak durma."

Adamın kabalığına tepki verecekti ama önündeki sahneye kendini fazla kaptırmıştı. "Eviniz harika."

"Ha?" Başını dikkatle kaldırdı ve gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Burası benim evim olsaydı, buradan hiç ayrılacağımı sanmıyorum."

Duygularını ondan saklamaya çalışsa da, sözlerinin onu memnun ettiğini söyleyebilirdi. "Bu da senin başka bir numaran mı?"

"Ne amaçla?" diye alay etti. "Sana iltifat ediyorum, böylece... ne kazanacağım?"

Omuz silkti. "Cezandan kaçınmak için." "Ah, o mu! Ciddi olduğunu sanmıştım."

"Ben ciddiym. İşlediğiniz pek çok suçun cezasını hayal bile edemeyeceğiniz şekillerde çekeceksiniz."

"Ha, ha, ha!"

"Hediyelerimi açtın mı?" diye sordu.

"Evet, yaptım. Bana yaptığın büyük bir şakaydı." "Şaka değildi."

"Adam gülüyor."

Yüzünden bir tiksinti ifadesi geçti. "Adam'a gösterdin mi?"

"Evet. Senin sapık olduğunu söylüyor."

Tykir başını geriye attı ve güldü. "Bu gerçekten de tencere dibin kara, seninki benden kara durumu. Eğer bana küfür ediyorsa, o aşağılık herifle konuşacağım. Sapık! Kesinlikle!"

"Aslında sana sapık diyen bendim ve o da kabul etti."

Tykir bir o yana bir bu yana dönüyor, ancak dizginlenemez bir sevgi olarak tanımlanabilecek bir ifadeyle çiftliğine bakıyordu. Hiç beklenmedik bir anda aklına bir düşünce geldi. *Bir erkek tarafından böyle bir bağlılıkla tercih edilmek nasıl bir şey olurdu? Hayır, herhangi bir erkekten değil. Tykir tarafından bu kadar sevilme nasıl bir şey olurdu?* Telaşa kapılan Alınor, savunulamaz zihin döngülerini dizginledi ve dikkatini tekrar Tykir'e çevirdi.

Hiç düşünmeden dilini dışarı çıkardı ve kar tanelerinin dilinin üzerinde erimesine izin verdi.

"Tam bir çocuksun," dedi ama bu masum jest karşısında kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. "Seni yaramaz bir çocuk olarak hayal edebiliyorum, arkadaşlarıyla kartopu atarken. Kızları buz sarkıtlarıyla kovalayıp yakalayabilirsen yakala oyunu oynarken."

Şaşkınlıkla başını eğdi. "Çocukken hiç arkadaşım yoktu. Çok fazla taşınırdık ve gerçek bir evimiz yoktu. Belki daha sonra Ravenshire'da büyükannem ve büyükbabamla yaşadığım kısa bir süre hariç. Hayır,

Sadece ben ve kardeşim Eirik vardık ve o daha büyüktü ve kar oyunu gibi önemsiz uğraşlar için fazla ağırbaşlıydı."

O zaman kendini hüznü düşüncelelerinden kurtarmak için bilinçli bir çaba sarf ediyor gibiydi ve gözlerinde kasıtlı bir parıltıyla ekledi, "Ama, evet, şimdi hatırlıyorum da, birçok soğuk buz saçağıyla birden fazla kıza sıcak kovalamaca yaşattım. Ta ki bir gün çobanın kızı Elfrida, benim zararsız alaylarıma sinirlenip bir avuç karı sütyenimin önünden aşağı doldurana kadar. Tanrı'nın kemikleri! Tekrarlamak istemeyeceğim bir deneyimdi."

Bu görüntü karşısında gülümsedi. "Peki bu sana bir ders verdi mi?"

Omuz silkti. "Kısa bir süre için. Ama emin olmak için Elfrida'dan intikam aldım. Bir Michaelmas ziyafeti sırasında cübbesinin arka eteğini kaldırdım. İç çamaşırı giymediği ortaya çıktı. Ve herkes onun çıplak kığını gördü... şişman bir piskoposunki kadar geniş olduğunu da eklemeliyim." Adam hiç utanmadan ona sırtıttı.

"Ayıp!" diye azarladı, ama sadece gönülsüzce.

"Şey, Özel Kurucu Wallace ertesi gece ona evlenme teklif etti," diye devam eden bir sırıtışla bilgi verdi. "Büyük popolardan hoşlanıyor olmalı. Belki de yaptığı işle bir ilgisi vardır."

Tanrı yukarıda! Adam çok sevimli.

Aaarrgh! Bu düşünce de nereden çıktı? O sevimli değil. Değil, değil, değil!

"Dragonstead'i ilk görüşünü beğendin mi?" Tykir konuyu değiştirerek sordu.

"Evet," dedi büyük bir hevesle. "Yazın burası çok güzel olmalı."

Omuz silkti. "Bilemem. O zamana kadar hep gitmiş oluyorum."

Kalbi, aslında bu gün pek çok kez bağırana gitti. Dragonstead'in onun için ne kadar önemli olduğunu görebiliyordu ama yine de her bahar çeşitli seyahatlerine çıkmak için kendini parçalıyordu. Burada öğrenilmesi gereken önemli bir şey vardı.

Ama Alinor'un bunun için zamanı yoktu. Az önce daha önemli bir şey fark etmişti. Tykir'in yüzü kızarmıştı ve bu soğuktan değildi.

"Hasta mısın?" diye sordu, elini alnına koymak için uzandı.

Ateşler içinde yanıyordu.

Kadından uzaklaşmaya çalıştı ama bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Yolculuğun zorlukları, zaten üzgün olan durumuna ek olarak, sonunda onu yakalıyordu

onunla birlikte.

"Bolthor!" diye bağırdı ve dev hemen onun yanına gelerek durumu bir bakışta kavradı. Tam zamanında Tykir'i yakaladı ve cansız bedenini kollarına aldı.

Büyük Tykir ölümcül hastaydı.

Alinor'un Dragonstead'deki kış misafirligi için çok hayırlı bir başlangıçtı.

Üç gün sonra Alinor mutfak masasında oturmuş, bir başka zengin tavuk suyu kazanı için pırasa ve çeşitli kuru otlarla birlikte tombul bir çiğ tavuğu doğruyordu. Daha sonra, yemek üç ya da dört saat boyunca fokurdadıktan sonra, et kemiklerinden parçalanmaya başladığında çorba tenceresine küçük hamur topları bırakacaktı. Hamur topları, bir yıl önce Graycote'tan geçen Yahudi bir tüccarın karısı olan Leah'dan öğrendiği gizli bir dokunuştı. Leah ayrıca, bazı aşçılar bunları çöpe atsa da, ekstra lezzet için tavuk ayağı, taşlık ve yüreğin demlemede tutulmasını önermişti.

"*Yine mi tavuk?*" Bolthor gözlerini göğе doğru devirerek sordu. "Şişin üzerine bir parça yaban domuzu koymanın zamanı geldi de geçiyor bile. Ya da birkaç tavşan. Erkeklerin kırmızı kana ihtiyacı vardır, yoksa erkeklikleri zarar görür."

Erkeklerin kırmızı kana mı ihtiyacı var? Erkeklik için mi? Bu erkeklik dışı bilgelik nereden çıkmıştı? "Tavuk suyu kış hastalıklarına iyi gelir," dedi Alinor savunmacı bir tavırla. "Bazı erkeklerin... daha doğrusu çoğu erkeğin... benim tavuk çorbamla beslendiğini biliyorum ama-"

"Dragonstead'e geldiğimizden beri günde üç kez servis ediyorsunuz," diye kuru bir ifadeyle belirtti.

Alinor, Dragonstead'deki pek çok kişinin olası bir cadı olarak ona hâlâ şüpheyile yaklaştığını biliyordu ama neyse ki efendilerinin hastalığına bakmasına izin vermişlerdi. Yine de onu yakından izliyorlardı.

"Eğer sıvı burnunuzu çeken sistemlerinizi güçlendiriyorsa, sizlerin titiz damakları umurumda değil, özellikle de ateşi sadece yestereve'i kıran Tykir, Tanrı'ya şükürler olsun!

"Titiz iştahlar! İştahımızı öldürüyorsun," diye homurdandı Bolthor. "Ama evet, Tykir'in nihayet iyileşmeye başlaması iyi haber."

Bolthor kucak dolusu odunla bulaşıkhaneden geçerken onunla konuşmak için duraklamıştı. Büyük salondaki üç ocağı ve mutfaktaki aşçı ateşini ısıtmak için muazzam miktarda odun gerekiyordu.

ve üstteki iki yatak odasındaki şömineler, sonbaharın sonundan ilkbahara kadar. Neyse ki oduncular geçen kıştan beri durmaksızın çalışarak iyi bir stok oluşturmuşlardı.

Bolthor mutfaktan çıkarken, onun yeni bir destan hakkında bir şeyler mırıldandığını duydu: "Cadı Alinor ve Ölümcül Tavuk İksiri."

"Bolthor'a aldırma," dedi Yuvarlak Girta. Alinor, Girta'nın mutfakta arkasında olduğunu, çavdar, arpa ve bezelyeden yapılmış mayasız hamurdan, ortası delik düz tekerlekler üzerinde pişirmek üzere daireler açtığını unutmuştu. Daha sonra ekmekler ocağın yakınındaki bir direğe geçirilerek saklanacaktı. "İnsanlar kendileri için neyin iyi olduğunu bilmezler. Yıllardır baş sütçü kızımız Olgun Bodil'e aşık olan Demirci Jostein'i ele alalım."

Ne? Alinor, Girta'nın bahsettiği insanların yarısını bile tanımıyordu. Alinor'un bakışları Girta'nın unla kaplı parmağını takip ederek, şehvetli Bodil'in *skyr* olarak bilinen yumuşak kıvamlı Viking peynirini yaptığı tereyağının açık kapısına gitti.

Girta, "Jostein onu birden fazla kez yatağa attı ve evlilik yeminini asla teklif etmedi," diye devam etti. "Şimdi Bodil, Büyük Rüzgar'ın Rapp'iyle evlenmek üzere ve Jostein'in kalbi kırık. Yaralı bir inek gibi kalenin etrafında dolanıyor ve hayatım boyunca anlayamıyorum..."

Girta dedikodu yaparken, Alinor kendine özgü sarı örgülü tacıyla neşeli ve konuşkan kadına gülümsedi. Girta, Dragonstead'in işlerini, Girta'nın yuvarlaklığı kadar ince olan kâhya kocası Red Gunn ile birlikte demir gibi bir elle yönetiyordu. Dragonstead küçük bir malikâneydi, ancak bu çiftin hem içeride hem de dışarıda, efendinin ikamet ettiği ya da etmediği zamanlarda ortak çabaları sayesinde dikkate değer bir verimlilikle yönetiliyordu.

Alinor etkilenmişti.

Tykir ticaret işlerine gittiğinde Ejderkayası'nda, köy halkı hariç, en az iki düzine ev carlosu (özgür erkek ve kadınlar, bir avuç çocuktan bahsetmiyorum bile) yaşırdı. Tykir geri döndüğünde bu sayı genellikle yüz ya da daha fazla artıyordu. Küçük bir kale için bile fazla kalabalık bir nüfus sayılmazdı.

Ancak Alinor'un akıllı başka yerlerdeyken Girta hâlâ Ejderha Yuvası hakkında konuşuyordu. Alinor onun sözünü kesti. "Neden ona Büyük Rüzgâr'ın Rapp'i diyorlar?"

"Ah! Bunu pekâlâ sorabilirsin," diye tersledi Girta. "Çünkü istediği zaman rüzgarı kesebiliyor ve bunu çok fazla yapıyor. Erkekler bunun büyük bir yetenek olduğunu düşünüyor,

Aptal ahmaklar bunlar. Aslında Rapp bir odayı bir çırpıda boşaltabilir, ne demek istediğimi anladınız mı?"

Alinor tiksintisine rağmen gülmek zorunda kaldı.

"Zavallı Bodil! Bence şu Jostein'in kafasına tereyağlı bir kürekle vurmali. Belki bu onun kör beynine biraz mantıklı gelir. Çok geç değil... Yeminler edilene kadar değil. Ne diyorsunuz?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Alinor dürüstçe. Ama sonra onu daha çok rahatsız eden bir konuyu gündeme getirdi. "Sence Tykir'in ayağa kalkması ne kadar sürer?" diye sordu.

Fıçı göbekli Girta omuz silkti ve yeni bir yığın hamuru bir dizi topa bölerek unlanmış bir tahtanın üzerine koydu. Alinor'un sorusuna cevap vermeden önce, hamuru bir dizi geniş daire şeklinde açmaya başladı; bunlar, Alinor'un tavuk suyuyla birlikte akşam yemeğinde pişirilip servis edilecek bir dizi yılanbalığı turtasının ilkinin alt ve üst kabukları olacaktı. Adamlar bu lezzetli menü ilavesiyle hoş bir sürpriz yaşayacaklardı.

Girta, "Ben olsam çok fazla şey beklemezdim," dedi. "Kalçasına uyguladığınız sıcak tuğlalar yardımcı oldu... zorla yedirdiğiniz tavuk suyundan bahsetmiyorum bile." Son söylediğine kıkırdadı. Tykir hezeyan halindeyken bile, ona tavuk suyunu yedirirken dişlerini sıkarak "Yeech!" diye homurdanmaya başlamıştı. Kaşıkla yedirmek için ağzını açana kadar burnunu sıkmaya başvurmuştu.

"Çok korktum," diye itiraf etti Alinor. "Hiç bu kadar şiddetli ya da uzun süren bir ateşle karşılaşmamıştım."

"Üstat Tykir savaş yaralarında ustalaşmak için uzun yıllar geçirdi. Ağrımaya başladığında bacağına zarar vermemesi gerektiğini çok iyi biliyor. Ve geçmişte soğuk havalar bastırmadan önce her zaman buraya, Ejderkayası'na döndüğü de kesin. Bu aptal adam ne düşünüyor olabilir bilmiyorum."

"Adamları tüm gecikmeler için beni suçluyor."

"Peki siz hatalı mısınız? Başucunda nöbet tutmanıza neden olan suçluluk duygusu mu?"

"Hayır! O ahmak beni kaçırdı. Beni bulmasının bu kadar uzun sürmesi ya da yol boyunca yaşanan gecikmeler benim suçum değildi. Ama beni savunmak için Anlaf'ın sarayında kaldı ve kendi isteği dışında beni buraya getirdi. Bunun için ona çok şey borçluyum."

"Bunun için göğsünü dövme, tatlım. Zaten adamın başında çok fazla saat geçirdin. En son ne zaman uyudun? Eğer dikkatli olmazsanız, Leydi Alinor, siz de hastalanacaksınız. Ve efendinin, onun adına yaptığınız bakımlar ya da dinlenmediğiniz için size teşekkür edeceğini düşünmeyin. Duyduğuma göre, efendi sizin için büyük bir ceza planlıyormuş."

Alinor yüzünün alev aldığını hissetti. "Adam konuşuyordu."

"Öyle de denebilir." Girta unlu elini ağzına götürdü ve kıkırdadı. "Ama Adam bize hiçbir ayrıntı vermez. Tek yaptığı kaşlarını sallamak ve herkesi kızdırmak için imalı sözler söylemek. Alçak herif!"

Alinor tüm et suyu malzemelerini ateşin üzerindeki büyük kazana koydu ve bol miktarda su ekledi. Büyük bir bakır kepçeyle karıştırdıktan sonra tencerenin kapağını kapattı ve örümcek kancasını yavaşça kaynaması için ocağın arkasına taşıdı.

İlk yufkayı açmayı bitiren Girta, unu temizlemek için elini çırpı, ardından elini omzundan bileğine kadar örten açık kenarlı İskandinav önlüğüne sildi. Ardından Girta şöminenin yan tarafındaki yılan balığı fiçisinin kapağını açtı ve bulanık suya uzanarak yaklaşık bir turna balığı büyüklüğünde, uzun, sümüksü bir yaratık çıkardı. Girta yüzünü hiç buruşturmadan, kıvranan yılan balığını bir kesme bloğunun üzerine bastırdı ve kafasını bir satırla kopardı. Alinor başsız, hâlâ çırpınan ve kan fişkırان yılanbalığını görünce irkildi.

Girta büyük bir zahmetle yılan benzeri hayvanın boyunda bir yarık açtı ve derisini tek parça halinde soydu. Yılanbalığı etini parçalara ayırıp bezelye ile süslenmiş krema ve yabani soğan dolu bir kâsenin içine atarken Alinor yerdeki yılanbalığı derisine bakıyordu. Aklına çirkin bir düşünce gelmişti.

Saçmalama, Alinor. Hemen kes şunu. Bu kafir Vikingler kadar vahşi ve kontrolsüz olmaya başladın.

Yine de hınzır düşünce devam etti.

"Rurik'in nerede olduğunu biliyor musun?" Alinor çekingen bir tavırla sordu.

Girta, ilk yılan balığı turtasının kabuklarını kıvırmaya çalışırken dikkati dağılmış bir şekilde, "Muhafız odasında silahları bileyliyorlar, sanırım," diye cevap verdi.

Mavi suratlı Viking, Ejderkayası'na vardıklarından beri bir aşağı bir yukarı konuşup duruyordu. Tykir onu Anlaf'ın mahkemesinde savunmuş olabilirdi ama Rurik yine de onu cadı ilan etti. Aynı zamanda, Rurik'in

Sihirli sözcük şöhretiyle, tahta haçlar ve kutsal su satarak. Gerçekten de Rurik onun için en büyük, en sinir bozucu dikendi.

Belki de o dikenden kurtulmanın zamanı gelmiştir.

Oh, yapamam.

Evet, yapabilirim.

Çocukça olurdu.

Evet.

Alinor eğilip yılanbalığı derisini baş ve işaret parmaklarının arasından nazikçe aldı. *Bir... kuyruğa benziyor*, diye düşündü ve hınzır *bir* beklentiyle gülümsedi.

Alinor daha mantıklı endişelerine teslim olmaya fırsat bulamadan elbisesinin arka eteğini yukarı kaldırdı ve yılanbalığı derisinin ucunu iç çamaşırının kemerine soktu. Sonra elbiseyi tekrar yerine bıraktı. Omzunun üzerinden bakınca yılanbalığı derisinin bir kuyruk gibi yerde uzandığını gördü.

"Freyja aşkına!" Alinor başını kaldırdığında şaşkın Girta'nın ağzı bir karış açık onu izlediğini gördü. Sonra aşçı genişçe gülümsedi, çünkü her şeyin farkına varmıştı.

Alinor kalçalarını sallayarak ve kuyruğunu sallayarak muhafız odasına doğru yürüdü. "Ah, Rur-ik," diye seslendi.

"Şimdi ne halt istiyorsun?" diye cevap verdi asık suratlı şövalye.

On

u. *Artık kesinlikle suçluluk hissetmiyorum.*

İlk başta ona aldırış etmedi, sadece bir şeyler mırıldandı.

Kadınların bir erkeğin çalışma odasında işi olmazdı. Bu yüzden odanın içinde dolaştı, etrafta duran zırhları, kalkanları ve ölümcül silahları inceledi.

Kılıcın kenarının bileme taşındaki törpüsü yavaşladı, sonra durdu.

Bir an sonra Rurik yüksek sesle erkeksi bir çığlık attı ve ardından "*Aaaaack!* Herkes kaçsın! Kaçın!" diye bağırdı ve bu ses tüm kalede yankılandı. Alinor mutfakta koşuştururken, yılanbalığı derisini masanın altına atarken, gıdaklayan Girta'ya aldırmadan, muhafız odasındaki genç zırhlı çocuklardan birinin, "Efendi Rurik kriz geçiriyor gibi görünüyor. Ağzı bir fiyort pisi balığı gibi bir içeri bir dışarı emiyor."

Alinor bir saatten fazla bir süre tereyağında saklandı, yanaklarından yaşlar süzülene kadar güldü. Onu ele geçiren neydi? Bu çok aptalcaydı,

hayatı boyunca yaptığı en aceleci, en karakteristik olmayan şeydi. Ve en tatmin edici olanı.

Güllerin kokusu Tykir'i derin uykusundan uyandırdı.

Dirseklerinin üzerinde doğrulmaya çalıştı ama ejderha sidiği kadar güçsüzdü. Vücudu ağırlaşmış ve ağrıyarak onu yatağa yapıştırmıştı. Ağrının çoğu, acı içinde zonklayan kalçasında yoğunlaşıyordu. Ama aslında günlerdir olmadığı kadar iyi hissediyordu.

Güller Tykir'in duyularını harekete geçirdi... tam olarak kavrayamadığı bir anı onu çekiştiriyordu. Bir İngiliz çiçek bahçesinde miydi? Yoksa çiçek yağlarının *saatlerce* kullanıldığı bir doğu hareminde *mi*? Kurşuni göz kapaklarını yavaşça açtı ve Dragonstead'deki üst odasındaki büyük karyolada olduğunu fark etti. Odadaki hava soğuktu ama vücudunu kaplayan kat kat yatak kürklerinin altında anne karnındaki bir bebek kadar sıcaktı. Şöminede çitirdayarak yandığını duyduğu gürül gürül yanan ateşin yarattığı ısı odanın tamamını doldurmasa da bir miktar sıcaklık vardı. Bazen kışın ateş yanarken bile duvarlar buzla kaplanırdı.

Tykir başını yastığın üzerinde yavaşça ocağa doğru çevirdi. *Ahhhh!* Gül kokusunun kaynağını şimdi fark etmişti.

Leydi Alinor, gül kokulu saçları olan.

Kuru dudaklarını yaladı ve odaklanmaya çalıştı. Cadının orada dikildiğini görünce pek şaşırmadı. Ateşinin yükseldiği son üç gün boyunca her uyandığında, yatak odasında, üzerine eğilmiş, alnına soğuk bezler bastırıyor, ağzına kaşık kaşık tavuk suyu tıkiyordu. Et suyunun tadı iğrenç değildi; sadece çok fazlaydı. Rüyalarında horoz gibi ötmeye başlamıştı. En azından yumurtlamıyordu. Henüz yumurtlamamıştı.

Ağzını açmaya zorlamak için gerçekten burnunu sıkmış mıydı? Bunun bedelini ödeyecekti.

Kendinde değildi... her şeyi bulanık bir sis perdesinin ardından görüyordu... bazen anlamsızca çırpınıyor ve mırıldanıyordu... ama hastalığı boyunca onun varlığını sürdürdüğünü fark etmişti. Ve garip bir şekilde rahatlamıştı.

Muhtemelen bir büyüdü.

Alinor ateşin önünde ıslak saçlarını tarıyordu... dolayısıyla gülleri de. Alinor'a saç kremi verdiği için kız kardeşine lanet olsun. Sadece nasıl

Ona ne kadar vermişti? Umarım Alinor'un verdiği yakında biterdi. Belki de onun kendisini bu şekilde baştan çıkarmasını gerçekten istemiyordu. *Aaarrgh! Gül saç kremi beni çıldırtıyor. Eadyth de bir ihtimal cadı olabilir mi?*

Alinor yeni banyo yapmış olmalıydı, çünkü kadınların genellikle banyodan çıktıktan sonra giydikleri türden bol bir kombinezon giymişti. Defalarca fildişi tarağı -onun tarağıydı bu arada, göğsünde tuhaf bir çekişle fark etti- kaldırdı, sonra da beline kadar uzanan saç tellerinin arasından geçirdi. Kolunu her kaldırışında, beyaz ketenin altındaki göğsünün dış hatları da kalkıyordu. Tarak darbesini her takip ettiğinde, göğüs doğal, lezzetli şekline doğru gevşedi.

Bir gün onun bu duygusal egzersizi çıplak olarak yapmasını izlemek istiyordu. Ve onun nasıl görüneceğini hayal etmekte hiç zorlanmadı. Cadıyı çıplak olarak nasıl hayal edeceğini çok iyi biliyordu. Bu, ustalaştığı bir alıştırmaydı.

Adam büyülenmiş bir halde kadının elinin ritmik hareketlerine ve profilden görünen vücuduna baktı.

Vücudunun başka bir kısmı da bu ritme kendi sertleşme ritmiyle tepki verdi. En azından ateş *hayati* organlarında kalıcı bir hasara yol açmamıştı.

Gülümsemeye çalıştı ama çatlamış dudakları çatladı. Yine de fark etmedi, çünkü gözleri çoktan kapanmıştı. O lanet tavuk suyunun içinde uyku verici bir bitki olmalı.

Tekrar uykuya daldığında rüya görmeye başladı. Ve bunlar çok ilginç rüyalardı. Sadece erotik değil, ki bu onun en sevdiği türdü, aynı zamanda kendilerine has kokuları da vardı.

Güller, tabii ki.

Tykir'i bir kez daha uykusundan uyandıran bir kokuydu bu. Ama gül değil.

Tavuk suyu, halsizce fark etti ve öğürdü. "Yeech." Bu da cadıya ağzına, neredeyse boğazına kadar tavuk suyu akıtan bir tahta kaşık sokma fırsatı verdi. Cadı olduğunu anlamıştı çünkü gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Son uyanışından bu yana epey zaman geçmiş olmalıydı çünkü Alinor'un saçları artık kuruydu ve sırtından aşağı tek bir örgü halinde sarkıyordu. Koyu yeşil, kalın bir yün gunna ile örtülmüş olan kombinezonu, açık kenarlı bir Viking önlüğüyle kaplıydı.

Çok kötü! Onun daha önceki kıyafetlerini tercih ederdi. Ya da giymemesini.

Onu her zaman çıplak hayal edebilirim.

"Uyanmışsın," dedi neşeyle. *Neşelenecek havada değilim. Ağzına bir kaşık daha et suyu tıktırdı. Daha fazla tavuk suyu için havamda değilim. Bunun üzerinde yüzen bir hamur topağı vardı. Hamur topakları için havamda değilim.*

Aynı anda hem boğulup hem konuşmaya hem de çiğnemeye çalışırken "Glugglup," diye mırıldandı. Sonra boş kaşığı komodinin üzerindeki kâseye daldıran elin bileğini kavradı ve homurdandı, "Evet, uyandım. Bana yedirdiğin bu kadar lapa varken nasıl uyanık olmayayım?"

Yüzü buruştu ama adamın bileğini sıkıca tutmasından değil, ki adam hemen bıraktı. Hayır, duygularını incittiği için yüzünü buruşturmuştu.

Lanet olsun! Açık olması gereken bir gerçeği dile getirdiğim için neden kendimi suçlu hissedeyim ki? Tavuk suyunu fazla kaçırıyor. Ama belki de onun iyi çabalarından "lapa" diye bahsetmemeliydim. Yine de özür dileyecek havada değildi.

"Gerçek bir yemek istiyorum," dedi, aniden doğruldu, sonra görünmez bir balta kafatasını yarınca hemen yastığa geri düştü. Beyninin dışarı dökülmesini engellemek için iki avucunun topuklarını alnına bastırdı. "Beni yine mi zehirledin? Bu sefer bağırsaklarım yerine kafamı patlatacak bir iksir mi verdin?"

Onun suçlamalarını görmezden geldi ve hemen endişeyle öne doğru uzanıp alnına serin bir avuç yerleştirdi. *Yatıştırılacak havada değilim ama eli iyi hissettiriyor. Belki de bir süre orada dinlenmesine izin vermeliyim.*

"Neyin var? Başın mı ağrıyor?"

"Hayır, o benim kığım." *Cehennem ve Valhalla! İğrenç bir ruh halindeyim.*

Tabut için giydirilen bir ceset gibi hissedene kadar kürkleri onun etrafında ayarlarken, yanlardan sıkıca sıkıştırırken bir tsk-ing sesi çıkardı.

Onun ellerini tokatlayarak uzaklaştırdı. "Benimle uğraşmayı bırak." "Sadece yardım etmeye çalışıyorum."

"Lanet olası yiyecekleri getirerek bana yardım et."

"Ses tonunu beğenmedim."

"Neyi sevdiğin umurumda değil."

"Vay, vay, bugün çok sinirlisin. Rurik gibi konuşmaya başladığında iyileşiyor olmalısın. Sürekli homurdan, homurdan, homurdan."

Gözlerini ona dikti. "Bugün bağırdığını duyduğum Rurik miydi?"

Tırnaklarını bariz bir suçluluk duygusuyla inceledi. "Bilemem. Rurik'in yaptıklarını takip etmiyorum."

"Şimdi ona ne yaptın?" diye sordu.

"Ben mi?" diye sordu kirpiklerini kırıştıtararak. "Ne demek istediğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Kıllarla kaplı çenesini ovuşturdu. "Tanrım, ağzımın tadı sıcak bir yaz günündeki çöplük gibi."

"Nefesin aynı kokuyor."

"Bunu belirttiğiniz için teşekkür ederim. Tavuk nefesi, sahip olduğum şey bu olmalı. Şimdi bana biraz yiyecek getir. Tüylü olmadığı sürece herhangi bir şey. Koyun eti iyi olur. Ya da kuzu pirzolası. Bebek lamba pirzolası."

Tüm bu konuşmalar onu yormuştu ve vücudunun bir kez daha uykuya kapandığını hissederek genişçe esnedi.

Kadının kıkırdadığını duyduğunu düşündü, sonra kendini yüksek yataktan indirdi ve "Yılanbalığı turtasına ne dersin?" diye sordu.

"Yılanbalığı turtasının nesi bu kadar komik?" diye homurdandı. "Eğer şanslıysan, Viking, sana gösterebilirim."

Bir koku Tykir'i bir kez daha uykusundan uyandırdı.

Bu kez güçlü, keskin bir kokuydu... nahoş değildi ama farklıydı. Sabun kokusu. İşte buydu. Girta'nın hamamda kullandığı ev yapımı yumuşak sabun.

Gözlerini bir aralık açtı ve Alinor'un onu yıkadığını gördü. Bu ne cüret! Onu yeni doğmuş bir bebek gibi yıkıyordu. Ama hayır, başka olasılıklar da vardı. Hemen gözlerini kapadı, "başka olasılıklar" umuduyla. Güçlü bir faaliyette bulunamayacak kadar güçsüzdü ama birkaç şehvet dolu... olasılık için arkasına yaslanmanın tadını çıkaramayacak kadar da bitkin değildi.

Uykuya öykünmek için nefes alış verişini düzenlemeye çalıştı, kadın boynunu, omuzlarını ve -Aman Tanrım!- göğsünü köpürtürken zor bir işti bu. Dokunmaktan hoşlanıyordu... hem dokunulmaktan hem de dokunmayı kendisi yapmaktan. İyi dokunmanın bir sanatı vardı. Kendi deyimiyle Alinor bir sanatçıydı... ya da ona bir dokunma ustasının ileri düzey eğitimini verdikten sonra öyle olacaktı.

Boynunu ve omuzlarını yıkamak için nemli, sabunlu bir bez kullandı ve durulayıp sıktığı aynı bezle bölgeyi sildi. Ama sabunu parmak uçlarıyla göğüs kollarına, yassı meme uçlarına, karnına ve beline, göbeğine doğru sürdü.

İnlemesini engellemek için alt dudağını ısırды. Mahrem yerlerinin makat bağı ile örtülü olması iyi bir şeydi. Yoksa, hiç şüphesiz, takdirinin büyüklüğüyle onu korkutacaktı.

Köprücük kemiğinden kasıklara kadar uzanan deriyi çok erken bitirdi. Ama sonra farklı bir bölgeye girdi. Kollarını dikkatlice yukarı kaldırarak, şaşırtıcı derecede hassas koltuk altlarındaki tüyleri köpürtmeye başladı. Parmak uçlarının oraya verdiği yoğun zevk karşısında neredeyse yataktan fırlayacaktı. Emin olmak için, seviştiklerinde onun yeni keşfettiği bu erotik noktada oynamasını sağlayacaktı.

Ve yakın zamanda sevişeceklerine dair aklında hiçbir şüphe yoktu. Ona borçluydu.

Evet, sahneyi hayal edebiliyordu. Kollarını başının arkasında kavuşturmuş, çıplak bir halde yatakta uzanıyordu. Kadın onun beline sarılmış, çıplak olacaktı. Yoksa yan yatmış, çıplak mı olmalıydı? Ne olursa olsun, adam kollarını yukarı kaldırarak, kadın da önce bir meme ucunu, sonra diğerini öpmek ve emmek için başını eğecekti. Bütün bu süre boyunca gözleri kapalı olurdu çünkü beklentiyi uzatmak isterdi. Kadınların onda sevdiği bir başka şey de buydu... Beklentiyi bu kadar uzatması. Her halükarda, meme uçlarını emerek neredeyse kemiklerini erittikten sonra, hala çıplak olan kadın, koltuk altlarına kadar yumuşak öpücükler bırakırdı...

Hayır, hayır, hayır, daha iyi bir fikri vardı. Ona hediye ettiği o küçük harem kıyafetini giyebilirdi ve her hareket ettiğinde küçük bir çan sesi duyulurdu.

"Uyanık mısın?" diye fısıldadı.

Uh-oh. Tüm bu hayallerle kalbi göğüs duvarlarına mı çarpmıştı? Yoksa istemeden sırtmış mıydı? Kadının makatındaki çadır direğini fark ettiğini sanmıyordu. Aksi takdirde nemli el beziyle ona bir tokat atacağından hiç şüphesi yoktu. Ama onu soyana kadar bekleyecekti. O zaman tabiri caizse kazı pişmişti. Yoksa pişecek olan tavuğu muydu? Tüm alçakgönüllülüğüyle, ona karşı koyamazdı, çıplak... kendisi çıplak, o değil... aslında her ikisi de.

"Uyanık mısın?" diye tekrarladı usulca.

Onun sorusuna hiçbir şey söylemedi, sadece derin bir uykudaymış gibi hafifçe inledi. Bir süre sonra çok daha fazla inlemeyi planlıyordu ve o da inleyecekti. Bu onun en büyük yeteneklerinden biriydi, bir kadını inletmek. Ve beklentiyi uzatmak. Ve... şey, şu anda tüm yatak sporu yeteneklerini yanlış hatırlıyordu, ama bunlardan çok vardı. Bir cadının nasıl inlediğini duymak için sabırsızlanıyordu. Yoksa bir cadı ulur muydu? Zihinsel olarak omuz silkti. İnlemek, ulumak... ikisi de yeterliydi. Kendisi de kükremeyi planlıyordu. İnlemeyi ve ulumayı da. Ve hatırlayamadığı diğer şeyleri de.

Ama durun, zihni dolaşırken ilginç olaylar meydana geliyordu. Alinor yatak kürklerini göğsünü ve karnını örtecek şekilde yukarı kaldırmış ve bacaklarını ortaya çıkarmıştı. Kürklü deriyi belden ayak parmaklarına kadar yıkamak için bez kullanıyordu. Alinor uyluklarının iç kısmındaki gergin kasları sıyırırken, hırpalanmış bedeninin hâlâ sakladığı tüm özdenetimini kullandı. Asi atları savaşa sürmek zorunda kalan iyi bir savaşçı, kısa sürede bu iç uyluk kaslarını bilecekti ve bilemeyle birlikte duyarlılık da arttı. Sabunlu okşamalarının verdiği inanılmaz derecede yoğun zevk, yumruklarını sıkmasına ve dişlerini gıcırdatmasına neden oldu ama vücudunun belli bir kısmının duruma ayak uydurmasına engel olamadı. Asasını hiç bu kadar sert ve uzun hissetmemişti. Hiç bu kadar harika bir acıyla zonklamamıştı.

Ama sonra parmakları kumaştan ziyade köpükle çalıştı ve bu onun felaketi oldu. Daha fazlası, kendini küçük düşürecek.

Başındaki ağrıyı umursamadan bir protesto kükremesiyle dik oturdu ve kadının ellerini kenara itti. "Beni öldürmeye mi çalışıyorsun, kadın?"

Kadın şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Uyanmışsın."

"Evet, uyandım. Onca dürtme ve dürtülmeden sonra canlanmamam için kadavra olmam gerekirdi."

"Dürtmek ve dürtülmek mi?" diye öfkeyle bağırdı.

"Yüce Tanrım, Alinor, vücudumdaki her erotik noktayı bulmak için bulaşık yıkamayı bahane mi ediyordun?"

"Erotik nokta mı? Erotik nokta nedir?"

Kendini tutamadı. Gülmeye başladı. Sonunda sakinleştiğinde ona şu bilgiyi verdi: "Kadın olsun erkek olsun herkesin vücudunda erotik noktalar vardır. Özellikle heyecana açık yerler. Bazılarında diğerlerinden daha fazla vardır. Bazılarında çok farklı noktalar vardır. Sizin de çok iyi keşfettiğiniz gibi, iç uyluklar benim en sevdiklerim arasında. Bana bu kadar işkence etmediğin için teşekkür ederim... en azından ben iyileşene kadar."

Davetinizi yerine getirecek kadar." Eleştirisinin etkisini yumuşatmak için ona gülümsedi.

Kadın kaşlarını çattı ve adam onun sözlerini gerçekten anlamadığını söyleyebilirdi. Üç kez dul kalmıştı ve bakire bir çiftçi kızı kadar saftı.

"Neden, seni nankör herif! Son üç gündür yaptığım tüm hizmetlere minnettarlığın nerede? Vücudunuzu yıkamak gibi iğrenç bir görevi üstlendiğim için teşekkürünüz nerede? Nerede..."

Gözleri adamın göbeğine kilitlenince sözleri kesildi. Ellerini kendi üzerinde birleştirdi ama artık çok geçti. Kadın yeterince görmüştü. Gözlerini ona dikti, sonra ıslak beziyle her yerine vurmaya başladı... omuzlarına, kollarına, bacaklarına, "çadır direğine". Bütün bu süre boyunca onu azarlıyordu: "Sanki seni ya da başka bir erkeği kasten baştan çıkaracakmışım gibi! Seni şehvet düşkünü hödük! Seni iğrenç hödük! Seni sapık puding kafalı! Seni-"

Sanki hasta bir adamı dövmenin uygunsuzluğunu fark etmiş gibi aniden kendini toparladı.

"Bu beni yıkamayı bitirmeyeceğin anlamına mı geliyor?" diye sırtarak sorduğunda şansını biraz fazla zorlamıştı. Vücudunun, onun yumuşak kadın elleri tarafından yıkanmayı gerçekten ama gerçekten çok isteyen bir kısmına dikkatle baktı.

O da hışımla odadan çıkıp kapıyı arkasından çarparak cevap verdi. Anında kapı tekrar açıldı ve şimdi sırtan oydu, ancak sırtış parıldayan yeşil, şeytani gözlerine asla ulaşmadı.

"Bugün Rurik'e kuyruğumu gösterdim."

"Gerçekten mi?" Kuyruk saçmalığına hiç inanmadığı için sırttı.

"Eğer dikkatli olmazsan, Viking, sana kuyruğumu ve çok daha fazlasını gösteririm." Sonra kapıyı tekrar çarptı.

Buna güveniyorum, cadıcığım. Tüm varlığımla buna güveniyorum.

On İkinci Bölüm

Ertesi gün öğleden sonra adamlarının sıcak karşılamaları arasında dikkatle büyük salona doğru ilerlerken Tykir'in gözlerini karşılayan rahat ve tanıdık bir manzaraydı.

Deri tunikler ve sütyenler giymiş iri yarı savaşçılar ve denizciler, rüzgâr dar, ok yarıklı pencerelerin kapalı panjurlarından ılık çalarken ısınmak için gürül gürül yanan üç ocağa sokuldular. Kurt, fok derisi, ayı ve tilki pelerinlerine bürünmüş diğer içten ruhlar salonun etrafında küçük gruplar halinde oturuyordu. Bazıları bal likörü içip zar atarken, diğerleri kılıçlarını ve zırhlarını parlatıyordu. Köşedeki iki adam, sehpa üzerine yayılmış uzun gemi yelkenlerinden birindeki yırtığı özenle dikerken gözlerini kısıp küfrediyordu.

Mutfaktan evin cariyeleri ve hizmetçilerinin dedikodu sesleri ve şişte kızaran etin nefis kokusu geliyordu. Tykir birkaç kez kokladı. Tanrılara şükür tavuk değildi! Muhtemelen ren geyiği.

Bir meşe yığınının odun parçaları yontan ve bunları deri boyun kayışları üzerinde haçlar haline getiren Rurik'e doğru yürüdü. Tykir, Leydi Alinor'un sırtından bir servet biriktiriyor gibi görünen arkadaşına eğlenerek başını salladı... daha doğrusu onun kuyruğuna.

Tykir hâlâ Rurik'in bir gece önce yatak odasında ona anlattığı hikâyeye gülüyordu; cadının ona oynadığı yılan balığı derisiyle ilgili büyük bir şakaydı bu. Kadının hakkını vermek zorundaydı. Onun içinde biraz mizah olduğunu hiç düşünmemişti.

Rurik'e Tykir'in odasına kadar eşlik eden Bolthor daha sonra yeni bir destana başlamıştı:

"Kaygan ve
sümüksü

Bu

kerata

..

Yılan balığı,
Değil ve mavi
yüzlü savaşçı.

Ama ve Cadı
oldu

Daha Akıllı daha
İkisini de.

Çünkü son
gülen o oldu."

"Yemin ederim Bolthor, bugünlerde biri senin dilini kesecek," diye öfkелendi Rurik. "Destanların gittikçe kötüleşiyor. Ve bu destanın aşağıda okunduğunu duymasam iyi olur. Artık hikâyelerinin şakası olmayacağım."

"Sen neden bizden farklı olasan ki?" Tykir kıkırdayarak bunu belirtti.

Ama şimdi Tykir hastalığı başladığından beri ilk kez aşağı iniyordu. Ateşi düşmüştü ve bacağı yıllardır olmadığı kadar iyi hissediyordu... esnek ve ağrısızdı. Bunun için cadıya teşekkür etmesi gerektiğini düşünüyordu.

"Nerede o?" diye sordu Rurik, yanındaki banka çökerken.

"İyi ki sordun!" Rurik homurdandı ve yontma işine devam etti.

Bir hizmetçi Tykir'e bir fincan sıcak bira ile birlikte birkaç dilim yassı ekmek ve biraz *skyr* ile dolu bir siper uzattı. En azından *gammelost* değil, diye düşündü, yine de Sakson hizmetçiye kendisinin de bu kokuşmuş yemekten bıktığını söylemedi. Sonra da hep o fahişeyi düşündüğü için kendini azarladı. Günlerdir aklında hep o kadın vardı ve nedenini bilmediği gibi bu saplantıyı da hiç umursamıyordu.

"Nerede o?" diye tekrarladı Rurik. "Yürüyor."

"Yürümek mi? Nereye? Korkuluklarda mı?"

"Hayır, korkuluklar değil. Bu normal bir kadının tercihi olurdu."

A uzun Sessizliktakip etti. "Pekala, konuşmak Yukarı,

Adamım. Nerede o yürüyor mu?"

"Gölün etrafında."

"Göl! Orası bir cadı memesinden daha soğuk." Rurik ona onaylayan bir bakış atıp, "Gerçekten de öyle!" dediğinde, seçtiği kelimelerin ne kadar yerinde olduğunu hemen fark etti.

"Gerçekten mi, Rurik! Leydi Alinor kaybolabilir ya da bu tuhaf ortamda donarak ölebilir."

"Ah, ne kadar şanslıyız!" Cehennemi yontmaya devam etti ve ekledi, "Canavar onunla birlikte. Elbette, Canavar *her zaman* onunla birlikte. Hayvan artık benim evcil hayvanım değil. Doğrusu, yanımdan geçerken bana cadı gibi küçümseyici, ben senden daha iyiyim bakışları atıyor. Dahası, yılan balığı şakası için cadıya bağırıldıktan sonra Canavar yatak odama bir gübre yığını bıraktı. Bunun kasıtlı olduğunu düşünüyorum."

Tykir yasak bir gülümsemeyi gizlemek için elini ağzına götürdü. Ama aslında Rurik'in Alinor'u sürekli eleştirmesi onu kızdırmaya başlamıştı. Alinor'un da onu kızdırmadığından değil. Ama Rurik'in haddine değildi... neyse, boş ver. Bu sapkın düşünceleri kısa kesti ve bal liköründen uzun bir yudum aldı. Elinin tersiyle ağzını sildikten sonra, "Düşünüyordum da... Leydi Alinor'un gerçekten bir cadı olduğundan pek emin değilim," dedi.

"Senin için söylemesi kolay! O sağda solda sorun çıkarırken sen kaç gündür yatıyordun."

"Ne gibi?" diye alay etti.

"Tavuk çorbası, birincisi."

Güldü. "Belki yemek pişirirken biraz fazla hevesliydi ama niyeti temizdi. Ve Girta bana bunun erkekler arasındaki nezleyi iyileştirdiğini ve ateşimi düşürmeye yardımcı olduğunu söyledi."

"Girta da cadının büyüü altında." Rurik'in huysuz ifadesi Tykir'e küçük bir çocuğun inatçı mızızlanmasını hatırlattı. Birazdan alt dudaklarını dışarı çıkaracak ve somurtacaktı.

Rurik alt dudaklarını uzattı ve dudak büktü. "Bu doğru."

Tykir sırıttı. Sonra daha ağırbaşlı bir ifadeyle, "Rurik! Haklı bir sebep olmadan birini suçlamak sana yakışmıyor."

"Belki Girta gerçekten büyülenmemiştir ama garip olaylar oluyor. Köydeki Inga üçüz doğurdu. Üç kız! Bunu açıkla."

Tykir başını salladı ve Rurik'in suçlamasını ciddiyetle değerlendirdi. "Aynı anda üç bebek düşürmek nadir görülen bir durumdur, ancak duyulmamış bir şey değildir. Ve doğru, pek çok erkek tek bir kız çocuğu olmadığı için hayal kırıklığına uğrayabilir,

ama üç. Sanırım bir cadının doğumu etkileme gücü olabilir ama Alinor'un yaptığından emin olamıyorum."

"Erkeklerin işine ve oyununa karışıyor." "Ne gibi?"

"Bu sabah olduğu gibi, biz erkekler sadece bir yarışmaya katıldık. Cadı kadınlar arasında öyle bir yaygara kopardı ki, feryatlar yüzünden dağılmak zorunda kaldık."

"Sadece bir yarışma mı?" Gerçekten de, Rurik'ten net bir cevap almak için bir saban atını bataklıktan çıkarmak gibi bir şeydi.

"Oh, madem ısrar ediyorsun! Bu bir sidik yarışıydı... Yeni yağmış karda en kısa sürede en kötü kelimeyi kim heceleyecekti. Şimdi bu, Leydi Alinor'un öfkeden deliye döneceği kadar kötü bir şey mi? Bu Girta'nın bana kaba saba demesi için bir sebep mi? Bu bir öğrenme durumu olarak adlandırılabilirdi... okuma yazma bilenler bilmeyenlere öğretiyor."

Tykir birasını yudumlarırken boğuldu ve aynı anda hem yutkunmaya hem de gülmeye çalışırken masanın üzerine tükürdü. Sonunda ağzını ve masayı keten bir bezle sildikten sonra Rurik'e seviyeli bir bakış attı. "Bence kendine bir yaşam amacı bulmalısın. Bence cadı olmayan bir cadı üzerinde çok fazla duruyorsun çünkü çok fazla boş duruyorsun. Bence Girta haklı... Sen kaba saba bir hödüksün. Bence cadılığın kanıtı yok, Rurik. Bu gerçeğe yüzleş ve yoluna devam et."

"Hayır, dostum. Gerçeklerle yüzleşmeyen sensin. Bunlar cadının suçlarından sadece birkaçı."

Yüksek sesle nefes verdi, sonra Rurik'e devam etmesini işaret etti.

"Devam edin."

"Hizmetçilerden üçü, geçmişte her zaman yaptıkları halde, biz erkeklerle hizmet etmeyi reddetti. Hizmet edecek olanlar da arpa suratlı ve saman çöpü gibi kaskatı. Bu, bir somun ekmeği savurmak gibi bir şey."

"Hadi ama, Rurik. Bir erkeğin şehvetini tatmin etmek isteyip istememek bir hizmetçinin ayrıcalığıdır. En azından Dragonstead'de kural hep böyle olmuştur. Bunun için bir cadıyı suçlayamazsın."

"Evet, yapabilirim."

"Eğer Alinor bu konuda bir müdahalede bulunduyorsa, bunu bir cadı olarak değil, soylu bir hanımefendi olarak yaptığına şüphe yok. Uzun zamandır burada zor bir hayat yaşamaya alıştık. Evlendikten sonra kız kardeşim olan Leydi Eadyth de kadın hizmetkârlarına aynı tavsiyelerde bulunurdu, bunu sen de biliyorsun."

"Neden cadıyı savunuyorsun, Tykir?"

"Onu savunmuyorum. Adil olmaya çalışıyorum."

"Olgun Bodil ile nişanlısı Rapp'in planlanan düğününe müdahale ettiği için cadının sorumlu olmadığını söyleyemezsiniz."

Tykir yüzünü iki elinin arasına aldı, dirseklerini masaya dayadı. Salona indiğinde kafası karışık değilse bile, hızla öyle olmaya başlamıştı.

"Bodil, Rapp ile evlenme anlaşmasını iptal ediyor çünkü cadı ona fikrini değiştirmenin her kadının hakkı olduğunu söylemiş. Düşünebiliyor musunuz! Sanki kadınların akli varmış gibi! Ve şimdi Rapp sürekli bağırsak gurultularından muzdarip. Hepsi bu kadar da değil. Demirci Jostein aşık bir inek gibi dolanıp duruyor ve Bodil onun için üzölmeyecek."

"Jostein? Jostein'in bununla ne ilgisi var?" Tykir parmaklarının arasından dışarı baktı, kafası iyice karışmıştı.

"Bodil'in asıl hoşlandığı kişi Jostein'dı, ama Jostein evlilik teklif etmeden onun kalçalarını açtı ve cazibesinden bol bol yararlandı. Sonra Bodil ona gününü göstermeye karar verdi ve misilleme olarak Rapp ile evlenmeyi kabul etti. Şimdi Jostein'in ayları ve Rapp'in midesi gurulduyor."

"Rapp mi? Büyük Rüzgar'ın Rapp'inden mi bahsediyorsun? Midesi her zaman gurulduyor. Geçen yılki Noel ziyafetinde 'Üç Hizmetçi ve Bir Viking' şarkısı eşliğinde osurup geçiren o değil miydi?"

Rurik utangaç bir tavırla başını eğdi ama sadece bir saniyeliğine. "Bir esirin davranması gerektiği gibi davranmıyor, Tykir." Bir an düşündü ve sonra sordu, "O bir esir, değil mi?"

Tykir başını eğdi. "Şey, evet. Yani, hayır. Onu ne esir ne de misafir olarak sınıflandırmak zor."

"Adamlar onun cezasını ne zaman vermeyi planladığınızı soruyor. Northumbria'da sizi zehirlediği için onu henüz terbiye etmediniz, o zamandan beri işlediği birçok suçtan bahsetmiyorum bile."

Tykir küstahça ayağa kalktı. "O fahişe cezalandırılacak ama bunun nasıl ve ne zaman olacağına ben karar vereceğim, başka kimse değil."

Bu tartışmayı kaybeden Rurik tekrar denedi, "Hanımefendi küstahlığın sınırlarını zorluyor. Daha bu öğlen bulaşıkhanenin önünden geçerken Bolthor'un kafasına somon balığıyla vurdu. Tek yaptığı troller, cadılar ve ahududu vücut parçaları içeren bir destandan bahsetmek oldu."

Tykir başını geriye attı ve içtenlikle güldü.

Rurik tiksintiyle, "Görüyorum ki hâlâ ikna olmamışsın," dedi. Derin bir iç çekti ve sonra ona şu bilgiyi verdi: "Eğer anlattıklarımın geri kalanı

cadıya karşı ağır basarsa, o zaman bunu duy: Kurt sürüleri dağlardan indi. Kabul etmelisin ki bunun için mevsim çok erken. Köy halkından bazıları canavarların bütün gece uluduğunu iddia ediyor. Ben diyorum ki, onlar cadının büyücü sahibesinin çağrısını yerine getirmek için gelen dostları."

Rurik'in sözlerinin kalın kafasına girmesi birkaç dakika aldı. Anladığında, Tykir aniden ayağa kalktı. "Seni aptal! Etrafta kurtlar varken Alinor'un gölde tek başına yürümesine izin verdiğini mi söylüyorsun? En iyisi oyup durduğun o kanlı haçların üzerine bir ya da on iki dua oku. Yemin ederim, eğer ona herhangi bir şekilde zarar gelirse, bundan seni sorumlu tutarım."

Bununla birlikte, ağır kürk astarlı pelerinini ve geniş kılıcını kaptı, bailey'e ve göle açılan çift kapıya doğru yürürken onları bağladı. İçini kaplayan yoğun korku yüzünden nefes almakta zorlanıyordu.

O zaman dua eden oydu. Rurik değil.

Lütfen, Tanrım. Bırak güvende olsun.

Tykir dış bailey'den geçer geçmez Alinor'un gölün yakın kıyısındaki kıvrımdan yaklaştığını gördü. Tanrılara şükür, çok uzakta değildi. Kendini çok daha iyi hissetmesine ve bacağı neredeyse hiç ağrımasına rağmen, muhtemelen gölün etrafında uzun bir gezintiye çıkamayacaktı.

Omzunun üzerinden hızlıca geriye baktığında Bolthor, Rurik ve bir düzine askerin hafif zırhlarını ve silahlarını kuşanmış, onu takip etmek üzere olduklarını gördü. Rurik'in onlara kurtlar hakkındaki endişelerini anlattığına şüphe yoktu. Odin'in bilgeliği adına! Alinor için değilse bile, risk altında olabilecek köylüler için bölgeyi koruyan devriyeler olmalıydı.

Şimdilik onlara el salladı.

Alinor onu henüz fark etmemişti, büyük bir tavşanın peşinden kaygan ağaçlık patikada bir aşağı bir yukarı koşturan Canavar da öyle. Alinor durmuştu, önündeki güzel manzara dikkatini çekmişti. O günün erken saatlerinde yoğun kar yağmıştı. Şimdi göl ve karla kaplı ağaçlar parlak mavi bir gökyüzünün altında bembeyaz bir görüntü sunuyordu. Hava soğuk ve rüzgârlıydı ama katlanılabilirdi. Doğrusu, hava aydınlıkken biraz temiz hava almak istediği için Alinor'u suçlayamazdı. Henüz öğleden sonra olmasına rağmen, yakında hava kararacaktı.

Tykir'in Alinor'un profilden görebildiği tek şey, arkasında yerde sürüklenen ağır, kukuletalı, kürk astarlı pelerininin örttüğü yüzüydü. Nedense kalbi sıkışmış, onun, kalbinin gizli köşesinde bu kadar saygı duyduğu bir şeye hayranlıkla bakmasını izliyordu.

Otuz beş yaşındaydı -orta yaşta bir adamdı- ve eski acıları hâlâ içindeydi. Onların gitmesine izin verememesi gerçekten de aptalcaydı. Hayatının ilk sekiz yılında kavgacı bir köpek yavrusu gibi çırpınmış, önüne gelen herkesten şefkat istemişti. "Sev beni, sev beni" diye bağırp durmuştu. Umutları ve kalbi kaç kez hırpalanmıştı?

Babası onu böyle yaralamayı hiç istememişti. Ondan ve Eirik'ten uzak durmak muhtemelen amaçlandığı gibi hayatlarını kurtarmıştı. Ve onu bebekken terk eden annesi... eğer kalsaydı zavallı bir anne olurdu. Üvey annesi Ruby'nin de onu terk etmekten başka şansı yoktu. Eirik'in de Saksonya sarayına gitmek için her türlü hakkı vardı ve onu Ravenshire'da, kısa süre sonra ölen iki büyükanne ve büyükbabası Dar ve Aud ile bırakmıştı.

Tüm bu zayıf ihtiyaçlarıyla ne kadar da zavallı bir Viking'di! Kadınlara, çocuklara ve küçük köpeklerle bırakılması gereken duygular için sızlanıp duruyordu. Aslında tüm bu kalp kırıklıklarından iyi dersler çıkarmıştı. Asla incinecek kadar umursama. Savunmasız olduğunu asla başkalarının bilmesine izin verme.

Ama kendine izin verdiği küçük bir zayıflık vardı: Dragonstead. Duygularını başka birine emanet edemiyorsa, en azından bir yere karşı gizli bir sevgi besleyebilirdi. Ve Tanrım, Dragonstead'i seviyordu... kalenin her taşını ve kerestesini, gölündeki her damla suyu, ormanları işaretleyen her ağacı ve hayvanı ve kasıtlı olarak uzak tutulan bir mesafeden insanların bile.

"Trol yürümeye başladı."

Tykir irkilerek dikkat kesildi. Görünüşe göre kadın sonunda onu fark etmişti. Kadının yanına ulaşmak için birkaç geniş adım daha attı. "Sana da iyi günler cadı."

"Seni mağarandan çıkaran nedir?"

"Seni."

"Ben mi? Tanrı aşkına! Yine şu tutsak saçmalığına başlamayacaksın, değil mi? Denesem bile buradan kaçabileceğim hiçbir yer yok, yüzmeyi denememi önermeyin."

Tykir bir sırtışla savaştı. "Yüzebilir misin?"

"Elbette yüzebilirim. Aksi takdirde kardeşlerim çocukken beni birden fazla kez boğarlardı. Bana kedi yavruları ve diğer küçük hayvanlarla aynı değeri verdiler, onların zalimliklerine maruz kaldım."

Lanet olsun! Bugünlerde o iki Sakson'un boynunu kırmam gerekecek. Belki onu Graycote'a geri götürdüğümde Egbert ve Hebert'e Viking tarzında birkaç ders veririm.

"Bana acıyarak bakma, seni hödük. Cennete sahip olup da saçma sapan bir nedenle yılın büyük bir bölümünde uzak kalarak kendini cezalandıran bir adama acımak gerekir. Hepsi bir Viking ya da bir gezgin ya da bir ticaret ya da-

"-tecavüz ve yağma mı?" diye sordu, sevdiği bir evden uzak durduğu için aptal olduğu iddiasını reddetme zahmetine bile girmeden. Çok fazla şey görüyordu. Ya da belki de onun çok fazla şey görmesine izin veriyordu. İşte bu tehlikeli bir olasılıktı.

"En azından evinizi ihmal etmediniz. Hakkını vermeliyim," dedi kibirli bir şekilde burnunu çekerek. "Siz yokken bile malikânenin içi ve dışı verimli bir şekilde yönetiliyor."

Ne zaman onun onayını istemişti? Cüretkâr kız! "Dragonstead'in işleyişini nereden biliyorsun? Tarlaları karla kaplı. Depoları ek binalarda kilitli. Hayvanları kışlık ahırlarında rahat."

Kaleye doğru yan yana yürümeye başlamışlardı. İlerlerken her nasılsa adamın eli kadının kiyle birleşmişti. Yoksa kızın parmakları onunkilere mi dolanmıştı? Her iki durumda da, sanki bu dünyadaki en doğal şeymiş gibi davranıyordu. Ve Tanrı'ya şükürler olsun ki öyleydi. Hayatında bir hizmetçinin elini tutmak gibi basit bir şeyden keyif aldığı başka bir zaman hatırlamıyordu... ve o hizmetçi olma aşamasını çoktan geçmişti.

Belki de cadı güçleri vardı. Belki de aşık olmuştur.

Belki de her iki durumda da umurunda değildi.

"Yürürken bazı köylülerle konuştum," dedi Dragonstead'in iyi bakımını nereden bildiğine dair sorusuna cevap olarak. "Senden övgüyle söz ettiler. Girta da su üzerinde yürüdüğünüzü düşünüyor."

Omuz silktili. "Bu da bizi karda peşinden koşmamın nedenine getiriyor. Bir hanımefendi dışarıda tek başına, korumasız yürümemeli. Etrafta kurtlar var."

"Kurtlar mı?" Ürperdi, sonra boştaki eliyle onun endişesini bir kenara bıraktı.

Diğer elini bir can simidi gibi tutuyordu. Bu acı gerçeği fark etse bile bırakmadı. Çok iyi hissettiriyordu ve son zamanlarda kendini çok kötü hissediyordu. Kahretsin, son zamanlarda değil, diye düzeltti. Sonsuza kadar.

"Ama korkmayın," diye geveledi, "korumamı yanımda getirdim. Canavar."

İkisi birden dönüp köpeğin kabarık karda şakacı bir şekilde yan yan yuvarlandığını gördüler.

"Lord Canavar'ınız zırhlı bir şövalye olduğunu kanıtlayabilir!" diye alay etti.

Sanki tartışmanın konusunun kendisi olduğunu hissetmiş gibi, Beast ayağa kalktı ve tüylerini silkeledi, ardından kuyruğunu sallayarak ve dilini oynatarak onlara doğru geldi. Canavar önsöze gerek duymadan arka ayakları üzerinde durdu, ön ayaklarını Alinor'un omzuna dayadı ve Alinor'a birkaç yarım yamalak köpek öpücüğü verdi. Alinor daha ne olduğunu anlayamadan hayvan da aynısını ona yaptı ama Tykir daha fazla salya akıttığına yemin edebilirdi.

Alinor neşeyle güldü.

"Yeech," dedi ama köpeğin gösterisinden garip bir şekilde etkilendi. Canavar dört ayağının üzerine düştü ve her birine uzun uzun baktı, iyi bir köpek gibi bir sonraki adımda ne yapacağını söyleyenmesini bekliyordu.

"İnsanlar bizi bir köpeğin sevdiği gibi koşulsuz sevebilse güzel olmaz mıydı?"

Ona kaşlarını kaldırdı.

"Bir köpek, eğer güzel olursan seni seveceğimi söylemez. Ya da benim istediklerimi yaparsan. Ya da zengin olursan. Ya da bebek üretirseniz. Ya da-"

"-Eğer iyi huyluysanız. Ya da daha sessiz. Ya da daha az sorun çıkaran.

Ya da güçlü bir savaşçı. Ya da çalışkan bir öğrenci. Ya da hediyeler konusunda cömert. Ya da özellikle sevişme konusunda daha şehvetli." Son sözyle kaşlarını ona doğru salladı. Kız dilini tıkırdatarak adamın sevmeye başladığı o tanıdık mırıldanma sesini çıkardı. Hayır, onunla ilgili hiçbir şeyi sevmeye başlamamıştı. Bu sadece onunla ilişkilendirmeye başladığı bir sestti.

İşte. Bunu yaptıktan sonra kendini daha iyi hissetti.

Aklındaki düzeltme.

"Tykir?" dedi usulca.

Kendini hazırladı. Kadıncağızın özel hayatına girip rahatsız edici sorular sormak gibi bir alışkanlığı vardı ve bu sorular her zaman yumuşak bir ses tonuyla "Tykir?" diye başlardı.

"Neden eşiniz ve çocuklarınızla birlikte buraya yerleşmediniz?"

Bu seferki sondasının derinliğini anlatmak için müdahaleci kelimesi yetersiz kalır. Adamın kalbine saplanmıştı. Bunun onu ilgilendirmedini söylemek üzereydi. Bunun yerine, kafasının içindeki bir şeytan, "Neden bana söylemiyorsun... dünyadaki her kutsal şey hakkında bir fikrin var gibi görüldüğüne göre?" dedi.

"Belki de Dragonstead'i paylaşmak istediğin kadını hiç bulamadın," dedi belli belirsiz. Yüzünden geçen ifade ancak görkemli olarak tanımlanabilirdi.

Neden görkemli görünsün ki?

Bilmek istemedi.

Evet, öyle. Neden?

Dişiler her zaman bir erkeğin hayatını tamamlayacak olanın bir kadın olduğunu düşünür. Şiddetli bir kavga, güçlü bir bira ve sıcak bir yatak... bir erkeğin gerçekten ihtiyacı olan tek şey budur... ve belki ara sıra bir fahişe, ama sadece kızışmak için.

Kendisinin o kadın olduğunu düşünüyor olabilir mi?

"Bu fey fikirlerini nereden buluyorsun?" diye tersledi ve kızın elini sanki aniden cüzzamlı olmuş gibi bıraktı.

"Bugün huysuzsun, değil mi? Belki de bir gün daha yatmalıydın. Biliyorum," dedi parlak bir sesle, "bir kase daha tavuk çorbama ihtiyacın var."

Sahte bir dehşetle ön kolunu alnına götürdü. Aslında pek de alaycı değildi. O çorbadan bir damla daha höpürdetmek zorunda kalırsa gerçekten dehşete düşecekti.

"Bu arada, tavuk kümesine neden kilit takılmış? Benim için açabilir misin?"

O zaman gülmeye başladı ve dış bailey'e doğru yürümeye başladı.

"Cevap ver bana," diye arkasından seslendi.

Yürümeyi bırakmadı, sadece gülmeye devam etti.

"Ona göstereceğim," diye mırıldandığını duyar gibi oldu, tam o sırada kafasının arkasına ıslak bir şey çarptı.

İnançsızlıkla döndü. Kadın bir o yana bir bu yana dans ediyor, uzattığı her elinde koca bir kar topağıyla onunla alay ediyordu. Ona bir kartopuyla vurmaya cüret mi etmişti?

Ona doğru iki adım atarak tekrar kale arazisinden çıktı.

İki adım geri çekildi. "Şimdi, Tykir, ben sadece sana bir iyilik yapıyordum." "İyilik mi?" diye kükredi. "Bu ne tür bir kadınsı mantıksızlık?"

"Birkaç gün önce çocukken hiç oyun arkadaşınız olmadığını söylemiştiniz... kartopu savaşı yapacağınız kimse yoktu."

Bunun üzerine gözleri büyüdü. Sonra kıkırdadı. "Benimle *oynamak* mı istiyorsun?" İki uzun adım daha yaklaştı.

Kartoplarını bıraktı ve geniş bir ağacın arkasına saklandı. Etrafına bakınarak, "Hayır. Bu sadece bir şakaydı... çünkü beni görmezden geliyordun."

"Şimdi de benim ilgimi mi istiyorsun?" Ağacın etrafından dolandı ve gülümsedi.

"*Bu* tür ilgiler değil, seni hōdük." Kadın diğer tarafa sıçradı. Adam bir o yana, bir bu yana çalım atarak onu takip etti.

Kuyruğunu kıstırdı ve kale surlarının açık kapılarına doğru koşmaya başladı.

Onu arkadan belinden yakalamak istedi ama ayağı karda kaydı ve sonunda onu yere düşürerek üstüne düştü.

"Nefes alamıyorum, seni koca sersem," dedi boğuk bir fısıltıyla.

Kendini hafifçe kaldırarak kadının sırt üstü dönmesine izin verdi, ardından hemen vücudunu onunkinin üzerine bastırarak onu yere sabitledi. Bir eliyle iki bileğini kavradı ve kollarını başının üzerinde tuttu. "Şimdi dikkatimi çektin," dedi boğuk bir fısıltıyla.

Ve onun dikkatini çekmişti.

Başlığı mücadele sırasında düşmüştü ve parlak kızıl saçları ipeksi alevler gibi beyaz karın üzerinde çağlayanlar halinde uzanıyordu. Krem rengi, çilli teninin altındaki yüzü rüzgârla kızarmıştı. Dudakları aralandı ve harcadıkları efor yüzünden derin bir nefes aldı. Sarı-kırmızı kirpikleri ve kaşlarıyla çerçevelenmiş berrak yeşil gözleriyle ona baktı.

İlk kez Northumbrian kırlarında koyunlarını otlatırken gördüğü o sıcakkanlı kadındı. Ve farklıydı. Şimdi ona göre çok güzeldi. Bu nasıl olabilirdi?

"Demek Sakson kız bir Viking'le oynamak istiyor, ha?" diye alay etti, boştaki eline bir avuç kar alıp kızın yüzüne sürdü.

O mücadele etti ve tükürdü, için Hayır Boşuna.

"Sen var Ben at Bir dezavantaj, Viking... Bir savaş atı kadar büyük olmak. Bırak beni."

"Hayır, kabahatinin cezasını ödeyene kadar olmaz."

"Hah! Peki bu ne olabilir?" dedi, kalan pulları temizlemek için dilini üst ve alt dudaklarında gezdirdi.

Bunun vücudundaki tüm sinir uçlarını ve özellikle de bir tanesini sardığını hissetti.

"Paramı zaten reddettiniz. Araziniz koyun yetiştirmek için çok uygun olsa da size ödül koumu hediye etmeyeceğim."

Güldü. "Ceza olarak bir p a r  a koyun eti istemek bir kez bile aklıma gelmedi."

"O zaman ne olacak?" diye sordu, hâlâ adamın tutuşuna karşı mücadele ediyordu.

"Bir pck" demek istememişti. Sözcükler ağzından kaıvermişti.

"Bir pck m?" diye tekrarladı. "Hepsi bu mu?"

Hepsi mi? Çok geçmeden keşfettiği gibi, bu her şeydi.

Adam daha ona dokunmadan inledi. Ah, keşke kadınlar doğru anda çıkarılan bir iniltinin gücünü bilselerdi, erkekler onların her kaprisinin kölesi olurdu. Bir kadının iniltisine düşkün bir adamdı.

nce sıcak dudaklarını, kar banyosundan hâlâ serin olan buz gibi dudaklarının üzerine yerleştirdi. Yavaşça bastırdı, mkemmел bir uyum için test etti. Öyle oldu.

"Bu tür pcklerden hoşlanır mısın?" diye mırıldandı onun ağzına karşı.

"Bilmiyorum," diye mırıldandı, nefesi tatlıydı ve dudakları artık soğuk değildi. "Karşılaştıracak hiçbir şeyim yok."

"Cüretkâr fahişe!" diye mırıldanarak dişleriyle alt dudağını ısırdı. şimdi dudaklarını ayırdığına göre, onu daha gcl bir şekilde öptü, bir yandan diğer yana şekillendirdi, verdi ve talep etti, bastırdı ve emdi. Bu kez geri çektiğinde dudakları nemliydi ve yeşil gözleri buğulanmıştı. "Peki ya o pck?"

"Sanırım tatmin ediciydi."

"Tatmin edici mi? Bir parti manchet ekmeği için söylenen budur. Ya da bir ticari işlem."

"şey, başka bir öpücük umuyordum, diğeri gibi."

"Hangi diğer?"

"Hedeby'deki."

Ah, şimdi anladı. Hatırladığı kadarıyla, işin içinde diller de vardı. Gülümsedi. "Demek o gece krkl yatakta pştğmz hatırlıyorsun, öyle mi?" diye sordu, gl kokulu saçlarından bir tutamı işaret parmağına dolayarak, güneş işığında bir o yana bir bu yana savrulan, soluk sarıdan parlak turuncuya kadar değişen renkleri inceledi.

"O öpücükleri hatırlamıyor musun?" diye sordu başını hafifçe yana eğerek.

"Som man roper i skogen j r en svar," dedi gülerek. "Bu ne anlama geliyor?"

"Ormanda nasıl bağırırsanız, yankısı da öyle olur."

"Bu, hendek çamuru kadar açık."

"Anlamı, aptalca bir soru sorarsan aptalca bir cevap alırsın."

"Oh."

"Gevezeliğimiz bitti mi?"

"Umarım bitmiştir."

Tanrım, bir erkeği böylesine ahlaksızca imalarla baştan çıkaran bu kadının hiç aklı yoktu. Bu kez parmaklarını kadının saçlarına gömdü ve yüzünü olduğu yerde tuttu. Sonra onu doymak bilmez bir şekilde öptü, son birkaç gecenin ya da belki son birkaç yılın ya da Tanrı bilir belki de bir ömrün bastırılmış tüm özlemlerini serbest bıraktı.

Onun açık ağzını dilledi.

Karşılığında ona dilini verdi.

Hava almaya çıktığında kötü sözler fısıldadı. O da aynı derecede kötü şeyler fısıldadı -kendi deneyimlerinden anlaması mümkün olmayan şeyler.

"Benim skandal yarattığımı mı düşünüyorsunuz?" diye sordu utangaç bir şekilde başını eğerek.

Parmağını çenesinin altına koyarak onu kendisine bakmaya zorladı. Baktığında sırtı ve umutlu bir sesle, "Henüz değil," diye cevap verdi.

Eşit iştahla birbirlerine saldırırlarken ikisi de bundan sonra konuşmadı. Onun bu kadar istekli olabileceğini kim bilebilirdi? Adamın onu bu kadar çok istediğini kim bilebilirdi? Öpüşme devam etti, ta ki tepesinde uğursuz sözleri duyana kadar: "Herkes duysun, bu Büyük Tykir'in destanıdır."

Tykir başını kaldırdığında, geniş bir daire şeklinde dizilmiş en az iki düzine adamın onları eğlenerek izlediğini gördü; bu sırada Alinor yüzünü ellerinin arasına saklamış, Bolthor ise ayetin sözlerini okuyordu:

"Öpücük,

Öpücük.

Öpüc

ük,

Her şey bir

Kartopu savaşı.

Öpüşmeye

geçti.

Öyle mi? ve

Viking'i

cadı mı cezbedecek?

Ya da ve

Viking

cadıyı cezbetti mi?"

Adam onu izlemeye devam etti.

Bu çok rahatsız ediciydi. Alinor o akşam büyük salona her girdiğinde, Girta ve diğer kadınların akşam yemeğini servis etmesine yardım ederken, Tykir'in baş masadaki sandalyesinde tembelce arkasına yaslandığını, yemeğini karıştırdığını (tavuk bile değildi), bal likörünü yudumladığını ve onu izlediğini fark etmekten kendini alamıyordu.

İçten içe yanan altın rengi gözleri onun her hareketini takip ediyordu. Ve tatlı Mary, için için *yanıyorlardı!* Tehlikeli bir dağ kedisi gibi avına saldırmak için doğru anı bekliyordu. Bu odada hangi bedeni av olarak işaretlediğine hiç şüphe yoktu.

Bu ne anlama geliyor?

Muhtemelen öpücük yüzündendi. Sırf bir duygusallık dalgasına yenik düştüğü için... sırf Dragonstead'in güzelliği altında ağda yaptığı ve Graycote'taki hayatının kardeşlerinin müdahalesi olmadan nasıl olabileceğini hayal ettiği için... sırf hödüğe bir öpücük verdiği için... ya da iki... ya da beş... kemiklerini eriten ve gözbebeklerinin deli bir kadın gibi kafasının içine girmesine neden olan... şimdi de yuvarlak topuklu ayakkabılar geliştirdiğini ve onunla yatak kürklerine atlamak için can attığını düşünüyor olmalı.

Hah!

Kendini kudretli bir avcı, beni de yayının nişangâhındaki küçük bir av olarak görebilir ama ben kimsenin kurbanı olmaya niyetli değilim. Artık olmayacağım.

Elindeki doldurulmuş güvercin tepsisini masaya çarparak bir askerin sıçramasına ve birasını dökmesine neden oldu. Sonra koridorun kenarına doğru yürüyerek, kendisini izleyen Tykir'le doğrudan göz teması kurdu ve başını tekrar tekrar sağa doğru sallayarak, kendisini depolara giden koridora kadar takip etmesini istediğini belirtti.

Tykir fincanını yere bıraktı ve anlamamış gibi kaşlarını çatı. Belki de bir boyun tiki geliştirmiş gibi görünüyordu. Bu yüzden işaret parmağını ona doğru uzatmayı denedi.

Sırttı.

Tanrım, beni aşırı kibirli bir adamdan koru. Onu şehvet dolu bir oyuna davet ettiğimi düşünüyor olmalı. Eğer kızın kendisini tekrar öpmesine izin vereceğini düşünseydi, kız bu konuda onun kafasını çabucak temizlerdi.

Parmağını kıvırmaya devam etti.

Tykir o kadar ani ayağa kalktı ki sandalyesini devirdi. Bu da iki yanında oturan Adam ve Rurik'in Tykir'in dikkatinin hedefini fark etmelerine neden oldu. Hemen anladılar -ya da daha doğrusu yanlış anladılar,

Adam gülümsedi ve ona küçük bir selam verdi, Rurik ise sanki bir güvercini bütün olarak yutmuş gibi görünüyordu.

Yüzü kıpkırmızı olan Alinor koridordan yiyecek depolarına doğru ilerledi, Tykir de onu takip etti. Omzunun üzerinden baktığında, Alinor hödüğün onun kışına baktığını gördü.

Oh, Tanrım! Bu hiç kolay olmayacak.

Dilini tiksintiyle gıcırdattı, bu genellikle onu rahatsız eden bir sestir. Şimdi sadece sırttı.

Oh, Tanrım! Bu hiç kolay olmayacak.

Tam ona birkaç önemli gerçeği açıklamak üzereydi ki, adam ona doğru yaklaştı ve onu duvara yaslanmaya zorladı. Tütsülenmiş et, bal, taze öğütülmüş un ve baharat kokuları etraflarını sarmıştı. Hiçbir uyarıda bulunmadan, "Benimle hamamı ziyaret etmek ister misin?" diye sordu.

"Ha?"

Daha da yaklaştı, öyle ki ağır yün tuniğinin altındaki göğsü, ağır yün elbisesinin altındaki göğüslerine değdi. Ama sanki üzerlerinde hiçbir şey yokmuş gibiydi, göğüslerinin kabarması ve meme uçlarının sivrilmesi. Daha önce hiç böyle hissetmemişti, belki aylık akışından hemen önceki günler hariç. Bir erkeğin varlığında asla.

"Benimle hamamı ziyaret etmek ister misin?" diye tekrarladı.

"Neden?"

"Yıkanmak için." Gözleri, onunla paylaşmadığı bir sırıla muzipçe dans ediyordu.

"Birlikte mi?"

O zaman yüksek sesle güldü.

Şehvet düşkünü hödüğün niyetini anlamayacak kadar saf değildi. İnanılmaz bir şekilde göğüslerinden birini hedef alan uzanmış bir kolun altından kayarak kollarını göğsünde kavuşturdu, sabırsızca bir ayağını yere vurdu ve toplayabildiği en sert sesle, ki göğüsleri kollarının altında zonklarken bu gerçekten zordu, "Seni buraya iffetsiz eğilimlerini tatmin etmen için çağırmadım," dedi.

"Sen yapmadın mı?" O da kollarını göğsünde kavuşturdu ve duvara yaslandı. Tembelce. Hedefini takip eden vahşi bir canavar gibi, şüphelenmeyen kurbanını pusuya düşürmek için zaman kolluyordu. Şey, o masum değildi.

"Hayır, sizi buraya çağırdım çünkü tavırlarınızdan bir yanlış anlamadan muzdarip olduğunuzu anladım."

On Üçüncü Bölüm

Ertesi sabah bir ses neşeyle, "Uyan, cadı kız," dedi.

Alinor yatak kürklerinin içine daha da gömüldü. Girta muhtemelen bugün için planladığı sabun yapımına yardım etmesini istiyordu. Görünüşe göre bu devasa Vikingleri temiz tutmak için çok miktarda sabun gerekiyordu.

"Tüm sümüklüböcek yataklarının ayağa kalkma vakti geldi," diye devam etti ses çıldırtıcı bir parlaklıkla. *Erkek sesi.*

Bu Trol Tykir.

Bana böyle şerbetli bir tonda hitap ettiğine göre bir yaramazlık peşinde olmalı. Ya öyle, ya da benden bir iyilik istiyor. Ne olursa olsun bunu alamaz.

Sonra uykulu kafasının içine endişe verici bir gerçek daha girdi. *Yüce Tanrım! Trol gerçekten kulağıma üflüyor olabilir mi?*

Alinor'un gözleri faltaşı gibi açıldığında, tertemiz tıraş olmuş, yeni yıkanmış bir Tykir'in ona doğru eğildiğini gördü. Neredeyse kurumuş olan parlak saçları, yeni yıkanmış bir tunikle kaplı geniş omuzlarına kadar, başının etrafında parlatılmış altından bir hale şeklinde göze çarpıyordu. *Tanrım, uyanmak için ne güzel bir manzara! Başmelek Aziz Mikail daha iyi görünemezdi! Ya da şeytanlık görevindeki Lucifer.*

"Git buradan!" dedi ve adamın onu ne kadar zamandır izlediğini merak ederek yatak kürklerini çenesine kadar çekti. Oda soğuktu, küçük ocaktaki ateş kor haline gelene kadar yanmıştı. Tanrı'ya şükür ki yatarken keten bir kombinezon giymeye karar vermişti, yoksa hödük, bahse girdiğinden çok daha fazla şeyini -ya da eksikliğini- görecekti.

Yoksa niyet ettiği şey bu muydu?

Alinor yatak kürklerini tamamen örtmeye devam ederek oturur pozisyona geçti. İkinci kattaki küçük yatak odasında mışıl mışıl uyuyordu.

kalenin zemininde. Genelde şafak vakti uyanırdı, özellikle de horozlar uyandırma çağrısı yaparken; ama tüm horozlar ortadan kaybolmuş ya da Dragonstead'de saklanmış gibi görünüyordu. Ayrıca dün gece Tykir'in tüm o cinsel sataşmalarından sonra pek uyuyamamıştı. Şimdi esnerken saatin normalden çok daha geç olduğunu fark etti... belki de sabahın sonlarıydı. Norveç'in kış saatlerinin çoğunda güneşi kaybetmesi nedeniyle bunu söylemek zordu.

"Bu kadar erken ne yapıyorsun? Hem de benim yatak odamda?" diye homurdandı.

"Önümüzde büyük bir gün var."

"*Biz mi?*" Alinor'un uykulu kafası aniden uykusuz kaldı.

"Evet, *biz*." Kıkırdadı. "Şimdi kalk, Alinor. Zaman geçiyor." "Ne? Bana ve Girta'ya sabun yapmamızda yardım mı edeceksin?"

Güldü, uğursuz, derinden gelen bir neşe sesiydi bu.

Eğer gevşek bir kadın olsaydı, derin boğazlı, şehvetli kahkahalar atan erkeklere meyilli olsaydı, şu anda midesinin çukurunda küçük bir karıncalanma hissediyor olabilirdi. Neyse ki gevşek olmaktan çok uzaktı. Aslında, birdenbire bir denizcinin halatından daha sıkı sarılmıştı.

"Hayır, bir şeyler yapacağız ama bu sabun olmayacak."

"Bilmece gibi konuşmayı bırak. Sürekli alay etmenden bıktım usandım. Ve açıkçası, konu sataşmadan açılmışken, ben de senin kaygan öpücüklerinden pek hoşlanmıyorum."

"Bence iş öpüşmeye gelince kayganlık iyidir. Ve sen de koridorda, karda ve Hedeby'de öpücüklerimi takdir ediyor gibiydin." Düşünceli bir şekilde çenesine vurdu. "Yoksa arka dişlerimi yalayan başka bir fahişe miydi?"

"Akıl sağlığımın yerinde olmadığını bana hatırlatmakla büyük bir nezaketsizlik ettiniz, ama size söyleyeceğim-"

"Akıl sağlığı yerinde değil mi?" diye kükredi. "Uyarılmanın bu şekilde adlandırıldığını ilk kez duyuyorum."

"Uyarılma mı? Ooooh, şimdi çok ileri gittin. Ben sadece merak ediyordum. Evet, öpüşmekle ilgili tüm bu yaygaranın ne olduğunu merak ediyordum. Bence, hizmetçiler ve genç erkekler boş şeyler için bu kadar yaygara koparıyorlar. Ama artık bildiğime göre, daha fazlasını istemediğime karar verdim."

"Oh-ho! Karar verdiniz mi? Haberinizi olsun leydim, hayatınızda daha çok öpücük olacak. Ve sen de onlardan hoşlanacaksın."

Alinor sabretmek için derin bir nefes alıp verdi. "Dinle, tüm bunların ne anlama geldiğini anlamayacak kadar ahmak değilim. Bir süredir beni cezalandırmak niyetinde olduğunuzu ima ediyorsunuz. Cezalandırma şeklinizin çiftleşmeyi içerdiği çok açık. O zaman bir pazarlık yapalım. Arkama yaslanıp bacaklarımı senin için açacağım ve Pater Noster'ımı söylemeyi bitirdiğimde, sen kıızışmayı bitirmiş olacaksın ve ben de sabun yapma işlerime devam edebilirim."

Kadının teklifi karşısında ağzı açık kaldı. Çoğu erkek, kadınların kendilerine karşı açık sözlü olmasına alışkın değildi.

"Ne diyorsunuz? Bu bir pazarlık mı?" diye sordu. "O zaman üstü kapalı imaların ve sinsi tehditlerin durmasını bekleyebilir miyim?"

Ağzını kapattı. "Alinor, Alinor. Bu kadar uzun süredir dişi olan bir kadın için ne kadar masumsun! Seviştiğimizde dua edemeyecek kadar kendini kaptırmış olacaksın. Ve garanti ederim ki birkaç dakikadan fazla sürecek." Yatak kürklerini bir kenara attı ve onu yataktan sürüklemeye hazırlandı.

"Durun! Benden ne istediğinizi söyleyin. Bütün bu saçmalıklar da neyin nesi?"

"Cezan," dedi ve onu belinden tutarak şilteden kaldırdı ve ayağa kaldırdı.

Çıplak ayak parmaklarını aceleyle kaplanmış zeminin soğuşuna karşı buruşturdu. "İşte yine şu ceza saçmalığına başladın."

"Bu gerekli, Alinor. Disiplininiz çok uzun zamandır erteleniyor... önce Norveç'e yaptığımız yolculuk, sonra da benim hastalığım nedeniyle."

"Bu neden gerekli?"

"Bir erkek kendi evinde ve takipçilerinin önünde erkek olmalıdır. Beni zehirledin kadın. Cezalandırılmadan gitmene izin verirsem askerlerim, hatta çömlekçilerim ve ev carllarım bile bana saygı duymaz."

"Bu çok saçma. *Beni* sebepsiz yere kaçırmış *olman* önemli değil... Hastalığında sana yardım etmiş olmam önemli değil mi?"

"Evet, öyle. Bu yüzden kırbacın tadına bakmayacaksın. Ne de ölmek. Ama..." Sözleri kesildi ve sanki ne kadarını açıklayacağını tartıyormuş gibi onu inceledi.

"Ama?" diye dürtükledi.

"Ama seni Northumbria'daki evine dönmen için serbest bırakacağım zamana kadar benim kölem olmalısın."

"Köle mi?" Şaşırmıştı. "Yerleri fırçalamamı, giysilerinizi yıkamamı ve odun taşımamı mı istiyorsunuz? Ben zaten kendi payıma düşeni yapıyorum."

"O tür bir köle değil." Sırıttı ve bir dirseğini tembelce şömineye yasladı. Sonra sırtarak ona baktı.

"Peki, bu şakayı paylaşacak mısın?" diye tersledi. "Aklında ne tür bir köle var?"

"Bir aşk kölesi."

Tykir ellerini çok uzun bir süredir -en azından bir dakikadır- kulaklarına götürüyordu ama yine de Alinor'un çığlıklarını duymuyordu. Ve ona taktığı isimler... huysuz, yaşlı bir denizci onun küfür repertuarını takdir edebilirdi ama o hiç etkilenmemişti.

"Yeter!" diye bağırdı sonunda. Tek bir hareketle fareyi kaldırdı ve bir arpa unu çuvalı gibi omzunun üzerinden fırlattı.

"Oomph!" dedi adam gırtlığındaki havayı boşaltırken. Güzel. Belki biraz sakinleşir.

"Şu gül saçı merhemi nerede?" diye sordu, küçük yatak odasını tararken kadının tekmeleyen, çırpınan bedeni baş aşağı sallanırken bir daire çizerek.

"Neden?" Onun kışına hitap ediyordu.

"Çünkü seni hamama götürüyorum ve yıkanırken o kremden bolca sürdüğünden emin olmak istiyorum. Güzel kokan kadınları severim."

Muhtemelen onun neyi tercih ettiğini umursamadığını gösteren alçak, hırıltılı bir ses çıkardı, ama söylediği şey şuydu: "Dün banyo yaptım. Bu sabah başka bir banyo yapmama gerek yok."

"Evet, var," diye onu temin etti. Kremayı köşedeki rafta bulduktan sonra açık kapıdan içeri girdi. Bu sırada Alinor tekrar çığlık atmaya ve çırpınmaya başlamıştı. "Bu konuda başka seçeneğin olmadığını ne zaman anlayacaksın?"

Mücadele etmeye devam etti.

"Eğer aşırı önlemler almakta ısrar ediyorsan..." dedi abartılı bir iç çekişle ve uzun kombinezonunun eteğinin altına uzanarak bir elini çıplak kalçalarına sıkıştırdı.

Kadın hemen sustu. O da öyle yaptı.

Kutsal Thor! Yuvarlak, pürüzsüz ve dokunulduğunda sıcaktı.
Bu "cezadan" düşündüğünden daha fazla keyif alacaktı. "Yine kuyrukları
mı kontrol ediyorsun, Viking?" diye alaycı bir şekilde belirtti.

Kendi aşırı endişeli "kuyruğu" soldu. Alinor'un bir adamın şehvetini
hemen kesmek gibi bir huyu vardı. "Hayır, diyecek bir yer arıyorum," dedi
gülerek.

"Beni yere bırak. Hemen şimdi. Seni lanetleyeceğim. Duydun mu?"

"Tüm Trondelag duyabilir."

"Ciddiyim. Eğer beni bırakmazsan, erkeklik organını büzüştüreğim.
Dişlerini maviye çeviririm. Kışında kıllar çıkarırım. Tüm yiyecek stoklarınızı
tavuk suyuna çevireceğim. Ben-"

"Cadı olmadığını söylediğini sanıyordum."

"Belki öyleyim, belki de değilim. Bu riski almak ister misin?"

Bir an bile düşünmesine gerek kalmadı. "Evet."

O anda kadının nefesi kesildi ve adam omzunun üzerinden bakarak onun
yatak odasının açık kapısından yan tarafa baktığını gördü. "Hizmetçiler neden
bugün odanızdaki aceleleri temizliyor? Ve taze acelelerin içine ardıç tepeleri
mi koyuyorlar? Bu bir bahar işidir. Ve yatağına temiz çarşaflar seriyorlar.
Bugün Girta'nın çamaşır günü değil. Ve mübarek Tanrım, ocağındaki ateş bir
domuzu kızartacak kadar büyük. Yatak odanda ne yapmayı planlıyorsun,
Viking?"

Kadının vücudundaki sertleşmeden sorduğu sorudan hemen pişman
olduğunu anlayabiliyordu.

"Hayal gücünüzü kullanın leydim." Çoktan merdivenlerden inmiş, büyük
salondan geçerek hamama doğru ilerliyordu.

"Bütün adamlar nerede?" diye sordu. Etrafta sadece bir avuç asker ve
görevlerini yerine getiren bir avuç hizmetkâr vardı.

"Kış için taze et tedarikine katkıda bulunmak üzere avlanmaya gittiler."

"Neden gitmedin?"

"Burada, Dragonstead'de yapacak daha önemli işlerim var."

Kadın bu haberi düşünürken bir an için kutsanmış bir sessizlik oldu ve
adam mutfaktan geçerek hamama giden üstü kapalı açık geçide doğru ilerledi.
Girta, Bodhil ve diğer mutfak hizmetçileri, günün yemeklerini hazırlamak için
çalışırken gevezelik ediyorlardı.

Yemekler, başlarını kaldırıp baktılar, konuşmaları kesildi. Sonra bir kıkırdama krizine girdiler.

"Bu aşağılama için seni öldüreceğim," diye yemin etti Alinor.

"Sütyenlerimin içinde titriyorum," dedi ve onu, zaten güçlü bir ateşin yandığı ve kayaların kızgınlığa kadar ısıtıldığı buhar odasında ayaklarının dibine bıraktı.

Etrafına bir göz attı, sonra da ona ters ters baktı. "Adamlarının ne zaman gideceğini söylemiştin?"

"İki gün," dedi.

Ve gülümsemesini gizlemeye bile çalışmadı.

"Saçlarını taramayı seviyorum," dedi Tykir, yatak odasındaki ateşin önünde bir tabureye otururken. Tykir onun arkasındaki sandalyeye oturdu ve fildişi bir tarağı ıslak beline kadar uzanan saçlarının kalın tellerinde gezdirdi.

Alinor onun baştan çıkarıcı olduğunu düşündüğü sözleri karşısında gözlerini devirdi. Hah! O eğitilemezdi.

"Bu şehvetli bir deneyim, katılmıyor musun?" diye devam etti boğuk bir sesle, onun gözlerinin döndüğünden habersiz.

Şehvetli mi? Ne? "Oh, kesinlikle," dedi. Sonra, "Kadınların saçlarını sık sık tarar mısınız?"

Güldü... tamamen itici olmayan, alçak, erkeksi bir gümbürtü. "Hayır, bu benim için bir ilk."

"Benim için ne büyük şans," dedi dalgın dalgın. *Bir dahaki sefere ayak tırnaklarımı kesmek isteyecek ve bunu coşku sayacak.*

"Bir tür bakire olduğumu söyleyebilirsin," diye kıkırdadı. "*Bir nevi* anahtar kelimeler sanırım."

Tarakla omzuna vurdu. "Alaycılık size yakışmıyor leydim." Sonra bir elini kadının başının üstüne koydu ve diğer eliyle tarağı yavaşça kadının saçlarında gezdirmeye devam etti. "Saç taramak seni de benim kadar tahrik ediyor mu, cadı kız?"

Bu sefer gözlerini devirmedi. Gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı.

Viking çıldırmıştı. Ve akli başına geldiğinde bu son felaket için onu suçlamanın bir yolunu bulacaktı. Yine büyüçülük saçmalığına başlayacaktı. Ama onun şu anki tuhaf davranışlarının sorumluluğunu almayı reddetti.

Belki de uzun süredir beynini kemiren bir acıydı bu. Belki de kan dolaşımındaki aşırı şehvetti. Belki de onu akıl sağlığından deliliğe iten ateşti. Belki de sadece çok fazla lanet *gammelosttu*.

Saç tarama! Adam ondan yatak odasında ateşin önünde saçlarını taramasını istemişti... *çıplak olarak*. Eğer bu delilik değilse, ne delilikti bilmiyordu.

Elbette reddetmişti.

Bunun üzerine bir uzlaşma teklif etti. Onun için saçlarını tarayacak ve son banyosunun ıslaklığından neredeyse şeffaf olan keten kombinezonu giyebilecekti.

Banyo yapmak ve saç taramak bir ceza planının ilk taksiti mi? Evet, adam çıldırmış.

Aptal olmadığı için kabul etmişti. Bir ömür boyu aptal ağabeyleriyle tartışmaya çalıştıktan sonra, savaşlarını nasıl seçeceğini ve ne zaman boyun eğmenin daha akıllıca bir seçim olduğunu biliyordu.

Vahşinin, cezalandırma planının bir sonraki adımı olduğu tartışmasız olan şehvet dolu taleplerine teslim olmaya niyetli olduğundan değil. Onu aşk kölesi yapmak için yaptığı çirkin plandan bahsetmemiş miydi? Kutsal Aziz Beatrice! Aşk kölesi olmanın ne anlama geldiğini bildiğinden bile emin değildi.

Şey, bu onun acil endişesi değildi. Hayır, doğru ana kadar zamanını bekledi. Sonra da kapıya ve son birkaç gündür Dragonstead'de keşfettiği saklanma yerine doğru bir koşu yapacaktı. Tykir'in üstesinden gelen bu deliliğin, tıpkı ateşinin geçtiği gibi geçeceğini düşündü. O zaman daha adil bir "ceza" için pazarlık edebilecekti, daha çok tazminat çizgisinde. Bazı mantıklı argümanlar... biraz yalvarma... birkaç sikke... belki de değerli yünlü kumaşlarından bir ya da ikisi iyi bir önlem için atılır... ve herkes mutlu olur.

Sabretmek için derin derin nefes aldı, Tykir'in gevezeliğini -cezanın bazen tatlı olabileceğine dair yarım akıllıca bir şey- ve tarağın kuruyan saçlarında gezinen şaşırtıcı derecede hoş ritmini bastırdı. *Konsantre ol, Alinor. Kaçmak için bir plan yapmalısın... koca hödük peşine düşmeden bu yatak odasından nasıl çıkacağını bulmalısın.*

Gözleri ocağın diğer tarafındaki yüksek arkalıklı sandalyeye takıldı - Tykir'in Hedeby'de satın aldığı sandalyeye.

oturuyordu. Oyma İskandinav desenleri ve üst kısmı boyunca iç içe geçmiş bir dizi oval delik ile güzel bir işçilik eseri idi.

Alinor ani bir ilhamla gülümsedi.

"Ty-kir?" diye sordu hizmetçilerin Rurik ve Adam'a karşı kullandıklarını duyduğu kıkırdayan tatlı sesiyle.

"Hmmm?"

"Sakıncası var mı?" -kıkırdama, kıkırdama, kıkırdama... Tanrım, midemdekileri kusacakmışım gibi hissediyorum- "Şimdi saçını taramamın sakıncası var mı?"

Sustu. "Saçımı taradım bile."

Avucunu utangaç bir şekilde ağzına bastırarak kendini tekrar kıkırdamaya zorladı. "Şey, belki saçını öğretilirim diye düşünüyordum çünkü..." Sözleri utangaçlık gibi görünmesini umduğu bir şekilde kesildi. Alinor kadınların erkeklere karşı bu aptallık numarasını her zaman nasıl yaptığını bilmiyordu. Ama nedenini anlıyordu.

"Çünkü mü?" Tykir dürttü.

"Çiftleşme sırasında özellikle hevesli olursan diye... bilirsin işte, saçların araya girmezse iyi olur."

"İsa, Meryem ve Yusuf!" Tykir nefes verdi.

Alinor, onun bir Hristiyan küfrü kullanmasının, önerdiği şeyi beğendiğini gösteren bir şaşkınlık işareti olduğunu umdu.

Kısa bir süre sonra Alinor tarağı yere fırlattı ve kapıya doğru koştu. "Yenildiğin için üzülme, Tykir. En iyisi bu. Gerçekten."

"Aaarrrgh!" Tykir kapana kısılmış bir ayı gibi kükreyerek ayağa kalktı, onun peşinden gelmek niyetindeydi ama saçlarının bir şekilde yeni sandalyesinin arkasına örülmüş olduğunu fark etti.

İkinci kattaki koridordan aşağı, Alinor'un birkaç gün önce kaleyi keşfederken ikinci bir anahtar bulduğu küçük hazine odasına doğru koştu. Kapının kilidini açıp saklanmadan önce duyduğu son şey Tykir'in uğursuz mesajıydı; Tykir yatak odasına doğru gümbürdeyerek yürüyordu, sandalyenin arkasından sürüklendiği belliydi.

"Alinor, bir daha çillerin için endişelenmene gerek kalmayacak," diye bağırdı, "çünkü derini canlı canlı yüzmeye niyetliyim."

Beş saat geçmişti ve Tykir hâlâ Alinor'u bulamamıştı.

"Belki de hanımefendi gerçekten bir cadıdır. Yoksa kaleden görünmeden nasıl kaybolabilirdi?" Girta, soğuk domuz sosisi, pırasa turtası ve manchet ekmeğinden oluşan bir siperi büyük bir fincan bal likörüyle birlikte masaya koyarken her zamanki çenebazlığıyla yorum yaptı.

"O bir cadı değil," dedi, kendi kesin inancına şaşırarak. "Sadece cadı eğilimli, gözü kara bir kadın."

Girta bu mantıksızlık karşısında kaşlarını çattı.

"Arada bir fark var" dedi, ancak açıklama yapmaktan kaçındı.

"Bodhil bu sabah middenin üzerinden geçen bir duman bulutu gördüğünü ve bunun kara bir kediye benzediğini söylüyor. Bazıları bunun onu kurtarmaya gelen cadının tanıdığı olduğunu söyleyebilir. En iyisi Dragonstead'e bir lanet yerleştirilmiş olma ihtimalini göz önünde bulundurmak. Son zamanlarda erkeklik organını kontrol ettin mi?"

Bal liköründe boğuldu. "Ne için?"

"Kıvrımlar."

"Alinor bir cadı değil," diye tekrarladı.

"Ama nereye gitmiş olabilir? Kalenin her köşesini bir düzineden fazla kişiye arattınız ama boşuna. Rapp'i bile. Ve biliyorsun ki temiz kalemin içinde dolaşmasından hoşlanmıyorum. Arkasında kötü kokulu bir iz bırakıyor. Bence bunu işten kaçmak için yapıyor. Bu yüzden hanımefendinin her zamanki yürüyüşüne çıktığını umarak onu göl kenarını araştırmaya gönderdim. Canavar bile Rapp'le birlikte gitmezdi, öyle kıyametler koparıyor ki." Girta, Tykir onun dedikoducu tavırlarının kulaklarını uyuşturacağını düşünene kadar konuşmaya devam etti. Sonunda bir soruyla gevezeliğini sonlandırdı. "Cadıyı yakaladığında öldürecek misin?"

"Onu yakalayacağımı sana düşündüren ne?"

"Oh, buna hiç şüphe yok. Bolthor'un her zaman söylediği gibi, sen Yüce Tykir değil misin?"

Tykir kuru bir sesle, "Evet, şu anda kendimi son derece iyi hissediyorum," dedi. "Ama sorunuza gelince, evet, onu yakaladığımda öldüreceğim, ama öncesinde çok büyük bir işkence olacak."

"Olması gerektiği gibi. Olması gerektiği gibi," diye yorumladı Girta. "Leydi Alinor'u sevmediğimden değil. İyi bir hanımefendi. Ama Ejderkayası'nın efendisinin sıradan bir kadın tarafından alt edilmesine izin veremeyiz, değil mi? Skaldlar buna ne der? Bolthor bir sonraki destanında ne diyecek?"

"Sakın Bolthor'a bundan bahsetme," diye mırıldandı.

Girta yanından ayrıldıktan sonra Tykir yemeğini karıştırdı ve bakışlarının büyük salonda dolaşmasına izin verdi. Yalnızdı. Hiç şüphesiz savaştan geriye kalan birkaç asker

Avlar onun nahoş benliğinden saklanıyordu. Doymak bilmeyen Girta dışında kadın hizmetkârların ona yaklaşmayacağı kesindi. Onları suçlamıyordu, bu yarım gün boyunca bağırıp çağırarak o ele avuca sığmaz kadını aramıştı.

Çok sinir bozucuydu. Çözülmesi gereken bir bulmaca gibiydi ama bir parçası eksikti. Leydi Alinor'u ararken hangi parçayı gözden kaçırmıştı?

Cadı kalenin içinde bir yerde olmalıydı. Kale duvarlarından kaçması için zaman yoktu. Vakit olsa bile, görülmesi gerekirdi. Dahası, ince bir kombinezon giymiş olduğu için dondurucu açık havaya çıkmaya cesaret edemezdi.

Peki, nerede saklanıyor olabilir?

Gözlerini, büyük salonu çevreleyen açık koridoru görebildiği ikinci kata çıkan merdivene kaldırdı. İkinci kattaki tüm yatak odaları ve depo odaları iki katlı büyük salona açılıyordu. Ama kalenin kilit ve anahtarla sıkıca korunmayan her köşesini kontrol etmişler ve tekrar tekrar kontrol etmişlerdi.

Tykir oturduğu yerde kıpırdandı, sandalyesini duvara yaslamak üzereydi ki belindeki yüzükteki anahtarların şingirtısı dikkatini çekti. Büyük metal anahtarlara baktı, sonra tekrar ikinci kata çıktı.

Ve sonra gülümsedi.

Bir şey Alinor'u hafif uykusundan uyandırdı.

Saklandığı hazine odasındaki değerli kürklerin altından dışarı baktığında, penceresiz odanın zifiri karanlığında hiçbir şey göremedi. Tek seçebildiği, mors dişlerinin, kumaş parçalarının, şarap dolu çömlek kavanozların, daha önceki keşiflerinden bildiği, içinde mücevherler, mücevherler, altın ve gümüş paralar, süslü kabartmalı kılıçlar ve zincir zırh takımları bulunan karmaşık oymalı ahşap kutuların dış hatlarıydı. Ve elbette, Tykir'in seçtiği ticaret ürünü olan kehribarla dolu pek çok çanta ve minyatür tabut.

Gözlerini kısarak karanlığa baktı. Kaç saat geçmişti? Öğleden sonra mıydı yoksa akşam mı? Tek bildiği, saklandığı yerde yatmaktan sıkılıp sonunda uykuya dalmış olduğuydu. Şimdi midesi açlıktan çalkalanıyordu, önceki geceden beri bir şey yememişti. O kadar şarabın ardından tüccar trolün yabancı topraklardan nadir bulunan bir şeyler yağmalayacağını düşünürdünüz.

Badem ya da şekerli hurma gibi yiyecekler de. Haşlanmış bir deve toynağı bile bu noktada biraz cazip gelebilir.

Belki de onu uyandıran şey buydu... aç midesinin sesi. Hayır, başka bir sestti. Kapının kilidinde bir anahtar dönüyordu.

Uh-oh!

Viking'den kaçma konusundaki aceleci kararını tekrar tekrar düşünmek için saatler ve saatler geçirmişti. Şimdi, akıllıca mı yoksa aptalca mı davrandığını öğrenecek gibi görünüyordu. Ayrıca Tykir'in cezalandırma planına karşı argümanlarını geliştirmek için de bolca zamanı olmuştu. Nedense şimdi her biri gözünden kaçıyordu.

Bu çok saçmaydı. Adam onu fark etmeden önce öne çıkmalıydı... saldırıya geçmeliydi... eylemlerini yüzüstüce ortaya koymalıydı.

Bunun yerine Alinor kürklerin altına geri çekildi ve nefesini tuttu. Daha sonra cesur olacaktı.

Zayıf bir ışık hissetti.

"Alinor, burada olduğunu biliyorum," dedi. "Ortaya çık. *Şimdi!*"

Alinor'un Tykir'in öfkeden kaskatı kesildiğini anlaması için onu görmesine gerek yoktu. Yumruklarını sıkıştırdığına şüphe yoktu. Dişlerini gıcırdatıyordu. "İşkenceyi Seç" gibi zihinsel oyunlar oynuyordu.

Ha, ha, ha, diye düşündü o zaman. Ne kadar da hayalperestim! Savaş ya da kendini savunma söz konusu olduğunda acımasız bir Viking olmasına rağmen, Tykir bir kadına büyük fiziksel zarar vermez. En azından yapacağını sanmıyorum. Sadece şu aşk kölesi işi, ki bu neredeyse iyi bir huşlamadan daha korkutucu. İkincisine aşınayım ve dayanabilirim. İlki... Peki, bir aşk kölesi tam olarak ne yapar?

"Beni kızdırıyorsun, Alinor. Çok ama çok kızdırıyorsun. Bu akıllıca bir davranış değil."

Adamın sandıkları tekmelediğini ve kumaş parçalarını karıştırdığını duyabiliyordu. Bir çınlama sesi muhtemelen kılıçların birbirine çarptığını gösteriyordu. "Beni senin sıska postunu aramak için daha fazla zaman harcamaya zorluyorsun. Hadi bakalım. Zaten kabarık olan günah listene yeni günahlar ekleme ihtimali hoşuma gidiyor." Sesinden buz damlıyordu.

Bu kadar sinmek yeter! Alinor bir samur ve iki tilki kürkünü bir kenara attı ve beceriksizce ayağa kalktı. "Beni mi arıyordunuz?" diye sordu zoraki bir neşeyle.

Tek cevabı bir hırıltı oldu. Şüphelendiği gibi dişleri gerçekten de gıcırdatıyordu. Onları ve sıkılı yumruklarını güneşin ışığında görebiliyordu.

Başının üzerinde tuttuğu meşalenin dumanı tütüyordu. Yolunun üzerindeki bir kılıcı almak için uzandı, sonra da onunla kadının önündeki odadan çıkmasını işaret etti.

Başını gururla kaldırdı ve itaat etmeye başlamadan önce çenesini dikleştirdi. İçinin bir kase baldır-ayak jölesi gibi titrediğini söyleyebilir miydi? Dizlerinin tereyağı gibi olduğunu?

Yanından geçer geçmez poposunda sert bir darbe hissetti. Şok olmuş bir halde omzunun üzerinden geriye baktı ve vahşinin ona kılıcının geniş tarafıyla vurduğunu fark etti. Yüzünü buruşturan gülümseme soğuk ve neşesiz olsa da, gözlerine asla ulaşmasa da, kendinden çok memnun görünüyordu.

"Seni kaba herif," dedi, topallayarak odadan çıkarken kalçalarını ovuşturarak. "Planın bu mu yani? Beni yenmek mi?" Şey, bununla yaşayabilirdi. Geçmişte ağabeyleri tarafından sayısız kez dövülmüştü. Aşağılayıcı ve acı vericiydi ama kısa sürede bitmişti.

"Hayır, dayak olmayacak. En azından beni daha da kızdırmadığın sürece... ki bu büyük bir olasılık." Ona vurduğu geniş kılıcı bir kenara fırlattı. Kılıç bir gümbürtüyle İran halısı yığınının üzerine düştü.

"Sonra ne olacak?" Adam onu odadan çıkarmak için kolunu uzatırken bile kadın kaderini bilmekte ısrar etti.

"İlk olarak, dilin kıvrılana ve gözbebeklerin şişene kadar seni dövmek niyetindeyim. Sonra, belki, isilik olana kadar ahududu emeyeceğim. Sen de *kaşıntıyı* hafifletmek için isiliğimi yalayacaksın. O zamana kadar birkaç kaşıntılı nokta olmalı, eğer ne demek istediğimi anladıysan."

Alinor yapmadı.

"O zaman seni bir on kere daha sopalayabilirim."

"Oh!" dedi hayal kırıklığı kokan bir nefesle. "Tecavüz olacak o zaman."

"Hayır, tecavüz olmayacak."

Bunu, Alinor'un onun sözlerinin anlamını kavramasına izin verilen yüklü bir sessizlik izledi.

Tecavüz mü? diye düşündü Tykir. *Akılsız kadın ceza olarak ona tecavüz edeceğimi sanıyor.* Geçmişte en öfkeli olduğu zamanlarda bile -ki şu anda neredeyse o seviyeye yaklaşmıştı- Tykir asla bir kadına tecavüz etmezdi. Bundan ne zevk alırdı ki? Sonrasında yaşayacağı utanç, bir anlık fiziksel rahatlamanın getireceği faydadan çok daha ağır basacaktı. Hayır, o

Ona tecavüz etmemişti ama o kadar öfkeliydi ki çılgına dönüp yanlışlıkla onu öldürebileceğinden korkuyordu. Sakinleşmesi gerekiyordu. Düşünmeliydi. Sakinleşmeliydi.

El fenerini duvar askısına geri koydu. Onu dirseğinden tutup kısa gibi kavrayarak ileriye doğru yönlendirdi ve kapıyı arkalarından çarparak kapattıktan sonra koridor boyunca yatak odasına doğru itti. Onun dev adımlarına karşılık o bilinçli olarak bebek adımları mı atıyordu? Yoksa adamın adımları onunkilerden çok mu farklıydı?

Bel yüksekliğindeki taş trabzanlı geçidin açık tarafından, en az iki düzine asker ve hizmetkârın büyük salondan onlara baktığını görebiliyordu, gözleri faltaşı gibi açılmış ve sessiz. Dedikoducular daha şimdiden onun basit bir fahişeden mağlup edildiğine dair ilginç haberler yaymaya başlamışlardı bile. Ne kadar tehdit ederse etsin, Bolthor'un sandalye ve saç örme becerisine sahip bir cadı tarafından alt edilen çılgın bir Viking hakkında destanlar yazacağından emindi. İnsanlar bu olayı çok uzaklardan, hatta Northumbria'dan bile duyacaktı. Kardeşi Eirik bunu unutmamasına asla izin vermeyecekti. Selik ve Rain, bakımları altındaki yetimlere olayın ocuk versiyonlarını anlatacaklardı. Adam destanı Arap topraklarına taşıyacaktı. Halkının gözünde kendini affettirmek zorundaydı, yoksa o kadar çok alay konusu olacaktı ki başını kaldıramayacaktı.

Kadın onu bu savunulamaz duruma zorlamıştı. Hepsi onun suçuydu.

Şimdi ona rehberlik etmek yerine sabırsızca ilerledi ve yatak odasına varana kadar onu sürükledi. izmeli ayağıyla kapıyı tekmeleyerek açtı, onu içeri itti, sonra kapıyı arkasından kilitledi ve anahtarı cebine attı.

Odanın ortasında durmuş, dirençle parlayan geniş yeşil gözleriyle ona bakıyordu. *Kutsal Thor! Kuzgunlar tepesinde daireler çizerken bile cadı savaşı kaybettiğini kabul etmiyor.* Depodaki kürklerin arasında kaldığı için dağılmış olan saçları vahşi bir kızıl çalı gibi göze çarpıyordu. *Eğer böyle bir çalı varsa, şu anda nasıl göründüğünü bana hatırlatması için bitki bahçesine bir tane dikmek isterdim.* Normalden daha solgun olan teni, illerine beyaz bir fon oluşturuyordu. *iller çoğaldı mı, yoksa etinden kan çekildikçe daha mı belirginleştiler?*

Gerçekte, o bir karmaşaydı.

Gerçekte, onun için çok fazla çekiciliği vardı.

Korkuyordu. Ama yine de, nadiren dizginlemeye çalıştığı inatçı çizgisi, çıkık çenesinde ve turna gibi sert vücudunda belirgindi... öfkesine rağmen, ince keten vardiyanın içinden ona gölgeli, kışkırtıcı bir cazibe olan bir vücut.

"Anlamalısın, Tykir-" diye başladı.

"Konuşma..." dedi dişlerini gıcırdatarak ve onu belinden tutup havaya kaldırarak ahşap yatağın üzerine fırlattı. Sırt üstü yere düştü, bacakları ve kolları komik bir şekilde açılmıştı, şiltenin samanı altında çatırdıyordu. *Pek de komik sayılmaz*, diye düzeltti kendini. İç çamaşırının bir omzu kolunun üzerinden neredeyse göğsüne kadar sarkmış, son derece uzun ve biçimli bacaklarını ortaya çıkaran, kalçalarına kadar inen bir gecelik vücutunun daha da büyük bir kısmı ortaya çıktığında gülümsemek zordu.

"Bu kadar sert olmana gerek yok," diye çıkıştı. Dizlerinin üzerine kalkarak elbisesini düzeltti ve parmak izlerinin kremi teninde görünmeye başladığı üst kolunu ovuşturdu.

"Kıpırdama," diye emretti, ona sırtını dönüp ateşi bir kez daha yakmaya başlarken parmağıyla işaret ederek vurguladı. Çalışırken, ellerinin içten gelen bir öfkeyle titrediğini fark etti. Yoksa başka bir şey miydi?

"Nereye gidebilirim ki?" dedi alaycı bir tavırla.

Onun emirlerine itaat etmeyi reddetmesi karşısında gözlerini devirdi. Kafasını kesip atmalı ve bu işi bitirmeliydi. "Sana konuşmamamı söylediğimi sanıyordum," diye cevap verdi buz gibi. "Ve bunun nerede olacağına gelince, şüphesiz pencereden uçarsın, sen bir cadıydın."

"Bir an için bile benim cadı olduğumu düşünmüyorsun," diye suçladı.

Ona ters ters bakmak için döndü. Kadın hâlâ devasa yatağının ortasında diz çökmüş, bildiğinden daha küçük ve çelimsiz görünüyordu. "Hayır, bilmiyorum," diye itiraf etti. "Ama bu önemli değil. Bir kadının büyücülüğüne sahipsin."

"Bu ne anlama geliyor?"

Omuz silkti ve daha önce birkaç kutu koyduğu köşeye gitti - Kral Anlaf'ın sarayından ayrıldıkları gün Alinor'a verdiği "hediyeler". En küçük kutudan, her biri bir kadın kolu uzunluğunda olan dört kadife ip çıkardı. Yavaş ve özenli bir dikkatle, dört yatak direğinin her birine birer tane bağladı. Yan görüşünden Alinor'un her hareketini izlediğini gördü,

Hiçbir şey söylemedi ama aniden kuruyan dudaklarını ıslattı; bu hareketi tuhaf bir şekilde tahrik edici ve aynı zamanda suçluluk uyandırıcı buldu.

"Buna gerek yok, biliyorsun. Kardeşlerim tarafından düzinelerce kez dövüldüm ve hiçbir zaman bağlanmam gerekmedi." Tüm kararlılığına rağmen sesi titriyordu.

Onlarca kez! Hayır, kadın için üzülme. Kız için üzülme. Sakın... "Seni dövmeyeceğimi söylemiştim," diye tersledi.

"Oh," dedi. "Ben de kocalarımla birleşmek için bağlanmak zorunda kalmadım. Sadece gözlerimi kapattım ve bacaklarımı açtım."

Gülümsemekten kendini alamadı. "Ve Pater Noster dedi," diye hatırlattı Onu.

"O da var," diye kabul etti, hiç şüphesiz ona doğru hızlı bir bakış attı Küçük şakası yüzünden ona karşı ruh halinin değiştiğini düşünüyordu. Değişmemişti.

"Bana elini ver, Alinor," diye emretti, bir ipi parmak uçlarına alarak.

"İstemiyorum," diye direndi.

"Bana elini ver, Alinor," diye tekrarladı daha kararlı bir şekilde.

Kadının gözlerindeki korku ve inatçılığın, bazı savaşların erkenden kazanılması gerektiğinin kesinliğiyle savaştığını gördü. Önce bir elini, sonra diğerini, ardından da her iki ayak bileğini ona verdi. Kısa süre sonra yatağa bağlanmış, ayakları bağlanmış ve savunmasız bir haldeydi.

Ama onun zevkine göre yeterince savunmasız değildi. Özellikle de kızın nefesinin altından "Trol!" diye mırıldandığını duyduğunda.

Belindeki kından küçük bıçağı çıkardı ve yatağa yaklaştı. Kadın istemsizce irkildi, belli ki adamın onu kesmeye niyetli olduğunu düşünüyordu. Bunun yerine bıçağı köprücük kemiğine dayadı ve bu esnada gözlerini ondan ayırmadı... yaz günündeki okyanus kadar yeşil ve neredeyse nefesini kesecek kadar güzel gözlerini. Sonra iç çamaşırını boynundan eteklerine kadar kesti, omuzlarını da kesti. Artık kadın ona tamamen açıktı.

Tanrı yukarıda! O çok güzel, çilleri ve her şeyiyle. Doğrusu, çilleri sevmeye başlıyorum. Evet, seviyorum. Her biri kutsanmış. Özellikle de...

Büyük bir çabayla gözlerini kızın boynundan yukarı kaldırdı.

Yeşil gözleri dökülmemiş yaşlarla cam gibi oldu ve ağlamamak için alt dudağını ısırdı. Adam içgüdüsel olarak onun bu darbeyi

Gurur, etindeki herhangi bir kesikten daha acı verici olurdu.

"Peki, neden söylemiyorsun Viking?" diye tükürdü.

"Neyi söylemiyorsun?" dedi boğuk bir sesle.

"Krallığın bu tarafındaki en evcimen kadın olduğumu. O kadar çok çilim var ki, şeytan bir gece boyunca tükürmüş olmalı. Göğüslerimin bir bebeği emziremeyecek kadar küçük ve bacaklarımın bir erkeğin kalçalarını saramayacak kadar uzun olduğunu. Kızıl saçlarım kâfir bir Viking'i bile korkutur." Yatağın karşı tarafına doğru döndü, böylece onun incelemesiyle yüzleşmek zorunda kalmayacaktı.

Kadının, onun için kırıcı olabileceğini bile fark etmediği son sözlerine gülümsedi. Yatağın kenarına oturarak çenesini tuttu ve onu bakışlarıyla buluşmaya zorladı. "Bunları sana kim söyledi?"

Adamın dokunuşundaki nezaket karşısında şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Bir anlık bir dalgınlıktı.

"Kocalarım. Kardeşlerim." Omuz silkti. "Herkes."

İşaret parmağını kolunun üzerinde gezdirerek çillerden bir yol çizdi. "Leopar benekleri yüzünden daha mı az görkemli?"

Hiçbir şey söylemedi ama vücudundan gözle görülür bir ürperti geçti. Bunun soğuktan kaynaklanmadığından oldukça emindi.

Saçının bir tutamını çekiştirerek, gerçekten de küçük ama yine de şehvet uyandıran bir göğsünün üzerine uzanması için aşağı çekti. Göğsündeki ve sütyenindeki daralmayla savaşıyor ve devam etti: "Ateşli yeleli aslan muhteşem değil mi?"

Onun tatlı sözleri karşısında şaşkınlıktan ağzı açık kaldı.

"Biçiminize gelince," dedi ve sesindeki törpüyü öksürerek uzaklaştırmak zorunda kaldı, "kimse pumayı şıklığı için suçlayamaz. Sana böyle yapanlar seni gerçekten hiç görmemişler."

Kadın ona baktı; bahse girerdi ki onun kendi büyüçülüğüyle gözleri kamaşmıştı. Ama sonra sanki hoş olmayan düşünceleri savuşturmak istercesine başını salladı. "Ne söylemeye çalışıyorsun, Viking? Çıkar ağzındaki baklayı."

Ayağa kalktı ve yine uzak köşeye doğru yürüdü, kadının savurduğu sözlerle henüz ilgilenmemeyi tercih etti. Yatağa dönerek kutulardan birini daha kürklerin üzerine yerleştirdi.

"Çok güzelsin, Alinor. Teklifsiz, şirret, aptal, kesinlikle, ama yine de güzelsin. Bundan asla şüphe etme. Demek istediğim buydu," dedi süslü oymaları olan uzun, düz kutunun kilidini açarken; haremni dağıtmakta olan bir sultandan satın almıştı.

Ŗüphelenerek gözlerini ona dikti. Olması gerektiği gibi.
Kutunun kapağını açtı ve çok çeşitli tavus kuşu tüylerini sergiledi. Her
boyutta ve dokuda. Ve gülümsedi.

"Ŗimdi, dişı kedinin mırıldanıp mırıldanamayacağını görme zamanı."

OceanofPDF.com

Bölüm On Dört

Trol şimdi neyin peşindeydi?

Tykir tavus kuşu tüyü kutusunu yatağın üzerine, çıplak bedeninin yanına koyduktan ve kedi mırıltısı yorumunu yaptıktan sonra onu yalnız bırakmıştı. Ve şimdi gideli yarım saatten fazla olmuştu.

Bu bir işkence biçimi miydi? Tabii ki öyleydi.

İşlediği suçları düşünmesini ve onu tam olarak nasıl cezalandıracağını merak etmesini mi istiyordu?

Tabii ki biliyordu. Büyük bir suç işlediğinden değil, hele hak edilmeyen bir suç hiç işlememişti. Burada mağdur olan taraf oydu, o değil.

Çıplaklığının devam etmesiyle onun aşağılanması mı istiyordu? Evet, istedi. Trol!

Ama onun için gizemini koruyan şey, hiç şüphesiz niyetlendiği gibi, tüylerdi. Belli ki onunla ona işkence etmeyi planlıyordu. Ama nasıl? Tüyleri bir kuş gibi vücuduna mı saplayacaktı? Ya da ona yedirmeyi mi?

Adam, Alinor'a hediyeleri gösterdiğinde tüylerin sapkın bir cinsel amacı olduğu sonucunu çıkarmıştı ama Alinor bunun ne olabileceğini bir türlü anlayamamıştı.

"Oh, Freyja aşkına!" Girta kollarında yeni yıkanmış bir sürü çarşafı kapıyı açmaya başlamıştı. İnançsızlıktan ağzı açık kalmıştı. Ama sonra kıkırdarak kaçtı, şüphesiz dünyaya Alinor'un rezil durumunu anlatacaktı. Ve muhtemelen Tykir'in niyeti de buydu.

"Beni özledin mi, cadı kız?"

Tykir kalçasıyla kapıyı iterek açtı ve içeri bir çömlek sürahi ile yiyecek dolu kocaman bir tahta tabak taşıdı; peksimet, soğuk etler, peynir, elma ve armut ile tatlı bal peteği

nektar. Sürahiye ve yiyeceği alçak bir sandığın üzerine koydu ve kapıyı **a r k a s ı n d a n** kilitledi.

"Hayır, seni özlemedim," dedi ekşi bir sesle. Sonra da "Sen beni özledin mi?" diye ekleme hatasını yaptı.

Adam sırttı, ama kız onun gözlerinin parlayan altın renginde ve ağzını çevreleyen sert çizgilerde hâlâ şiddetli bir öfke görebiliyordu. "Evet," diye cevap verdi. "Büyük bir *tutkuyla*."

Daha fazla ima! Alinor tüm bu sinsî sözlerden yorulmuştu, yorulmuştu, yorulmuştu. Ve acıkmıştı. Ve hayvanın ona açlıkla bakmasından inanamayacağı kadar utanmıştı. "Yemek yiyecek miyiz?"

"Henüz değil."

Yavaşça yatağa doğru yürüdü, ayak bileğindeki botlarını çıkardı, sonra tuniğini yukarı kaldırıp başının üzerine koydu. Saçları deri bir tangayla ensesinden geriye doğru toplanmıştı. Botlarını yana doğru tekmeledi. Sonra, umursamaz bir hareketle tuniğini omzunun üzerinden fırlattı. Aceleyle yere düştü.

Yüce Tanrım! Adam bir tanrının vücuduna sahipti. Kaslı hatları ve güneşin sertleştirdiği cildiyle, geniş omuzlu, zayıf kalçalı bir çerçevede erkeklik yayıyordu; isteksiz gözleri üzerine çeken bir çerçeve.

"Kaderinizi düşünecek vaktiniz oldu mu leydim?" Yatağa sürünerek çıktı ve bacaklarının arasına diz çöktü, üzerinde sadece bir çift düşük askılı sütyen vardı.

Çıplaklığının verdiği utanç! Ve adam bundan zevk alıyordu! "Devam et, Viking. Yoksa uyuyakalacağım."

"Zamanı gelince, zamanı gelince," diye söylendi. "Bu kadar endişeli olma." Öne doğru eğildi ve işaret parmağıyla şakacı bir şekilde ağzına vurarak, "Bu sözlerle bana meydan okuyacak kadar aptal bir kızsın," diye uyardı.

Esniyormuş gibi yaptı. Kırbaçlanan gururunu güçlendiren aptalca bir alaydı bu, başka bir şey değil.

Çileden çıkarırcasına sırttı. "Tavus kuşlarını bilir misin Alinor?" diye sordu çantayı yaklaştırarak.

"Öyleyim," dedi tereddütle.

"Benim bildiğim şeyleri bilmediğinize bahse girerim."

Ne? Şimdi de bana ders mi verecek? Gerçekten uykuya dalacağım. Ve, ah, örtünmesini diledi. Karnının düzlüğünü ya da karnındaki derin çıkıntıları fark etmeyeceğim. Fark etmeyeceğim.

Altın kirpiklerinin kalın saçakları altındaki bal gözlerinin sıcaklığını fark edeceğim. Fark etmeyeceğim.

"Erkek tavus kuşu elbette türün en gösterişli olanıdır.

Çoğu erkek gibi."

"Ve her ikisi de çiftleşme mevsiminde çok kötü bir şekilde ciyaklıyorlar," dedi ve ardından kuşların geceler boyunca çıkardığı "Honnk, honnk, honnk!" sesini taklit etti. Bir komşusu bir zamanlar tavus kuşu yetiştirmeyi denemiş ve kısa süre sonra bundan vazgeçmişti.

O da başını sallayarak onayladı. "Evet, bunların hepsi dişiye çekmek için. Ciyaklamalar ve tüyler. Siz dişilerin biz erkekleri ne yapmaya zorladığınızı görün, hepsi de cinsel iyiliklerinizi kazanmak için."

Yani bu konuşma nereye varacak?

"Tavus kuşlarıyla ilgili en ilginç şey tabii ki tüyleri. Muhteşem göz tüylerinden yumuşak alt tüylere kadar pek çok farklı doku tek bir kuşa bulunuyor. Bu yüzden doğu haremlelerinde bu kadar popülerler."

Uzun bir sessizliğin ardından, haremlede nasıl kullanılacaklarını düşünmesini istediğini tahmin etti. "Yani?" diye dürterek anlamadığı bir şeyi anlamış gibi yaptı.

"Bence onlarla deney yapmalıyız."

"Deney mi?" Bu kez sesi sakın görüntüsüne ihanet ederek bir gıcırta şeklinde çıktı.

Gülümsedi. "Evet. Şuna bak." Tüy kalemin kendisi o kadar uzun değildi, ama içinden uzayıp giden dallar çıktı - saf beyazla karışmış masmavi ipek iplikler.

Yukarı doğru eğildiğinde, Alinor onun içindeki sımsıkı sarılmış gücü hissetti ve irkilmemek için elinden geleni yaptı. Adam tüyü Alinor'un alnına, açıkta kalan kulaklarına, ardından yanaklarına ve ağzına değdirdi. Dudakları gıdıklanma hissi karşısında şaşkınlıkla aralandı.

Kalçalarının üzerine oturarak, "işkence aletini" boynundan, önce birinin, sonra diğerinin, hala üzerinde yatak direklerine bağlı olan iç kollarının ince derisi boyunca kullandı. Koltuk altlarının dokunmaya karşı bu kadar hassas olabileceğinden asla şüphelenmezdi. Ya da bileklerinin. Ya da dirseklerinin. Bunlar, teninde tüylerin diken diken olmasına ve karnının alt kısmına donuk bir ağrının yerleşmesine neden olan lezzetli, sinir bozucu hislerdi.

"Bu nasıl bir his, Alinor?"

"Korkunç."

Kıkırdadı. "O zaman belki de yanlış yapıyorumdur."

"Keşke hiç yapmasaydın."

"Biliyorum," dedi ama durmadı. Bunun yerine, el işini daha aşağıya taşıdı, tüylü iplikleri bir göğsün, sonra diğerinin etrafında döndürdü.

Tuhaf hissetti. Onun durmasını istiyordu. Ve daha fazlasını istiyordu. Kısa süre sonra, adam tüyü bir yelpaze gibi göğüs uçlarında ileri geri kullanırken, bu "daha fazla şeyin" ne olduğunu keşfetti. Protesto etmek için sırtını yukarı doğru kaldırdı ve boğazında kısık bir sesle inledi. Meme uçları sert noktalara dönüştü ve göğüslerinin kendisi şişip zonkluyor gibiydi.

"Bana nasıl hissettirdiğini anlat," diye ısrar etti

kısık bir sesle. Kadın söyleyemedi.

"Söyle bana," diye tekrarladı, "yoksa devam edeceğim." Ve devam etti.

Yumruklarını sıkı. Ayaklarını düz bir şekilde yatağa dayadı. Sırtını eğdi ve bir taraftan diğerine dönmeye çalıştı. Ama nafile. O ve ipeksi aleti ince işkencelerinde acımasızdı. Bir göğsün kıvrımından yukarı, bir meme ucunun üzerinden sürükleyerek, vadiden aşağı, bir sonraki göğsün kıvrımından yukarı, bir meme ucunun üzerinden sürükleyerek ve tekrar aşağı. Bu işlemi o kadar çok tekrarladı ki Alinor sayamadı. Alinor tüm bunların tatlı ıstırapıyla çılgık atabilirdi.

Kadın daha fazla dayanamayacağını düşündüğünde, adam geriye doğru kıvrılarak baldırlarının arasına diz çöktü. Sonra aynı yumuşak işkenceyi karnına, düz karnına, kalça kemiğinden ayak kemerine kadar bacaklarına uygulamaya devam etti. Sonra da en skandal olan şeyi yaptı. Tüyü hafifçe kadının saçlarının üzerinden geçirdi ve karnının alt kısmındaki ağrı aşağıya doğru dalarak bacaklarının arasındaki sıcak havuza yerleşti.

"Bana beğendiğini söyle," diye yalvardı.

"Sevmiyorum," dedi ve bu doğrudu.

Sonra eline daha kısa, geniş tüylü bir tüy kalem aldı ve ona şu bilgiyi verdi: "Bunların en ilginç yanı 'sıcak tüyler' olarak adlandırılmaları. Nedenini tahmin edebilir misiniz?"

Çok geçmeden öğrendi. İnanılmaz bir şekilde, bu tüyler ısı tutuyor ya da yollarında ısı yaratıyor gibiydi.

Sıcak tüyü de ilkinde olduğu gibi kullandı. Cildi şimdi yanıyordu. İçindeki sıcak havuz daha da ısındı ve sızmaya başladı.

vücudunun dışında, utanç verici bir şekilde.

Adamın fark etmeyeceğini umuyordu. Fark etti.

Yeşil ve altın tonlarıyla bezenmiş mor bir göz tüyünün ucunu kızın gözüne değdirdi ve tüy parıldamaya başladı. Bu manzara karşısında adamın yumuşak bir nefes alışını duydu.

Muhtemelen itilmişti.

"Alinor," diye fısıldadı çok minnettar bir sesle.

İğrenmemişti.

"Şimdi, Alinor. Şimdi tavus kuşunun gerçek kuyruk tüylerine geliyoruz. Bunlar sert ve diğer güzel olanlardan daha kısa, ama sanırım onları çok seveceksiniz."

"Tykir, dur. Yeter! Ne demek istediğinizi kanıtladınız." "Peki bu ne olabilir?"

"Beni küçük düşürebileceğini. Benim için en büyük ceza gururumu kaybetmektir. Kontrolümü kaybetmeye tahammül edemem."

"Ah, ama Alinor, henüz kontrolü kaybetmedin. Neredeyse değil." İnledi.

"Öte yandan ben: Kendimi kontrol edememe tehlikesiyle karşı karşıyayım," diye itiraf etti, bir elini utanmazca sütyeninden taşan ereksiyonun üzerinden geçirerek. "Geçtiğimiz gecelerde uzun bir süre kendimi inkâr ettim."

"Oh, Tanrım!" diye tekrar inledi, onunla henüz işinin bitmediğini kabul ederek.

Şimdi daha kısa olan tüyün kıllı darbeleriyle kızın ağzının dış hatlarını çiziyordu. "Yakında ben senin dudaklarını öpeceğim, sen de benimkileri öpeceksin. Sonsuza dek. Dilimle, tüyün yolculuğunu yeniden canlandırmayı planlıyorum. Buna ne dersin?" Kadın hiçbir şey söylemeyince, "Öpüşmeyi çok seviyorum, ya sen?" diye ekledi.

Buna ne diyebilirdi ki? Doğrusu, dudakları tüyün kışkırtıcı yolundan ayrılırken ne diyebilirdi ki? Daha şimdiden Tykir'in dudaklarını kendi dudaklarına bastırıldığını hayal ederken? Evet, o da öpüşmeyi çok seviyordu.

"Göğüslerini seviyorum, Alinor. Bunu sana daha önce söylemiş miydim?"

O sadece yarım yamalak bakarken, adam tüyünü yeni ve daha tehlikeli bir bölgeye taşımıştı. Tüyüyle aureollerin etrafında dönüyor, dönüyor, dönüyor ve pembe tepelerden kaçınıyordu.

"Ahududu meme uçlarını tatmak için sabırsızlanıyorum," diye ilan etti. "Ama bu 'cezanın' ikinci aşamasına kadar beklemek zorunda kalacak."

Alinor Tykir'in söylediği çirkin şeylerden birkaçına cevap vermek istedi ama mırıltının ötesinde konuşamadı. Tykir tüyün kıllarına bir fiske vurarak meme uçlarını canlandırmıştı. Şimdi de tüyleri bir sinek kuşunun kanatları gibi titreşen tepelerin üzerinde hızla ileri geri sallıyordu.

"Uyarıldığın zaman meme uçlarının nasıl görüneceğini merak ediyorum," diye itiraf etti kendi uyarılmışlığıyla çiğ bir sesle. "Olgunlaşmamış ahududular gibi küçük ve pembe mi olacaklar, yoksa olgunlaşmış meyveler gibi kalın ve etli mi? Bence ikisinin karışımı olacaklar. Sen ne düşünüyorsun?"

Düşünmek mi? Düşünmek mi? Titreyen bir kütleydi, düşünmekten ya da akıl yürütmekten acizdi. Meme uçlarına ve iffetli kadınların asla konuşmadığı özel bölgesine saldıran kışkırtıcı işkence karşısında ağlamamak için alt dudağını ısırdı.

"Ben bir ahlaksızım." Bu sözleri yüksek sesle söylemek istememişti. Keşfedilişinin dehşetiyle ağzından kaçırvermişti.

"Umarım öyledir," dedi Tykir. "Tüm tanrılar benim adıma araya girsin. Kesinlikle öyle umuyorum."

Ama durun, Viking yeni bir yaramazlık peşindeydi. Gözünü kırpmadan ya da "Lanet olsun!" demeden önce trol bacaklarını daha da ayırmış, ardından vücudunun yeni bir bölgesine saldırmaya başlamıştı. Onun için tamamen bakir bir bölgeydi bu. Kız bir yandan diğer yana yuvarlanarak itiraz etmeye çalıştığında, adam boştaki elinin avuç içini karnının alt kısmına, kadının saçlarının hemen önüne bastırdı. Bu avuçla, diğer yerdeki tüylü çırpınışa uyacak bir baskı ritmi oluşturdu.

Alinor'un bedeni üzerindeki büyüsunü dikkatle uygularken, ateşin çıtırtısı dışında odadaki tek ses onun hırıltılı nefesleri ve Alinor'un iniltileriydi. Alinor'un içini garip bir heyecan kaplamıştı. Aynı anda hem korkmuş hem de heyecanlanmıştı.

Aniden durdu ve ona baktı. "Rahatla, Alinor. Bacakların mızrak gibi sert. Rahatla ve bırak gelsin."

Ne gelsin? diye sormak istedi ama bastırılmış dudaklarından hiçbir kelime geçmedi.

Kadının kol ve bacaklarındaki gerginliği hissedene kadar bekledi ve sonra ona saldırmaya devam etti. "Zirveye ulaş, Alinor. İşte orada, cadı kızım, tam avucunun içinde."

"Tepe mi? Ne zirvesi?" diye haykırdı.

"Yine gerilme. Sana bu kadının keyfini vereyim."

Oh, Tanrım, oh, Tanrım, oh, Tanrım! Tüyük her dokunuşunda ve avucunun her bastırışında, büyük bir olaya doğru ilerliyordu. Bilmemekten nefret ediyordu. Savunmasızlıktan. Kontrol dışı manipüle edilmekten. Duyularının paramparça olmasından.

Ama bekleyin. Beynini bulandıran tutku sisinin içinden odaklanmaya çalıştı. *Tutku mu? Ben mi?* Şimdi farklı bir şey oluyordu. Zorlayıcı bir şey.

İlk başta bacaklarının arasında, içinde hafif bir kıpırtı vardı. Ama sonra bu çırpınma kasılmalara dönüştü ve hemen ardından iç kaslarında keskin sıkma ve çözme hareketleri başladı. Kalbi durdu, sonra kan tüm uzuvlarına hücum ederken çılgınca gürledi.

Sert bir ses çıkardı. O da mı yetilerinin kontrolünü kaybediyordu?

Çok geç! Düşünmek için daha fazla zaman yoktu. Girdap gibi dönen kırmızı ışık, yoğun ısı ve şimdiye kadar deneyimlediği en şaşırtıcı fiziksel zevkle dolu bir yere doğru savrulurken "Ty-kir!" diye bağırdı.

Alınor bir anlığına bayılmış olmalıydı -hayatı boyunca hiç yapmadığı bir şeydi bu, ama o zaman da bu zirveyi ya da kadın sevincini hiç yaşamamıştı. Bu asla tekrarlamak isteyeceği bir deneyim değildi. Aklı başında hangi kadın bir erkeğe bu kadar çok şey vermek isterdi ki? Ne için? Anlık bir zevk için mi? *İnanılmaz* bir anlık zevk olsa da, kendi kendine kabul etti.

Tykir yatağın kenarından, "Gülümsüyorsun," diye gözlemledi.

Ne zaman gitmişti? O yün toplarken o ne yapıyordu? Gözleri fal taşı gibi açıldı ve bir tür doygunlukla yatakta iki büküm yatarken iplerinin çözölmüş olduğunu fark etti. Çabucak oturur pozisyona geçti ve üzerini örtmek için bir yatak örtüsü kaptı.

Kürkleri yere fırlattı.

Ona kaşlarını çatı ve dizlerini göğsüne doğru çekti.

Güldü ve ateşe daha fazla odun atmak için eğildi. Neden, hiçbir fikri yoktu. Artık burası kavruluyordu. Yoksa sadece teni mi aşırı ısınmıştı?

"Sanırım şimdi yatak odama döneceğim," diye karar verdi.

Verdiği tek yanıt kısa bir kahkaha oldu. "İyi deneme." Sonra yavaşça sütyenini çıkarmaya başladı. İç çamaşırı giymiyordu.

Gözlerini kaçırmaya çalıştı ama başaramadı. *Oh... aman... Tanrım!*

Adamın muhteşem bir vücudu olduğunu zaten biliyordu. Beklemediği şey ise kalçalarının birleştiği yerde koyu altın rengi buklelerden oluşan bir yuvadan fırlamış gibi duran iri, ereksiyon halindeki asaydı. Daha önce de sarkık erkeklik organları görmüştü ama... ama... Şaşkınlığını anlatacak kelime yoktu. Görünüşe göre, bir erkeklik organları vardı, bir de *erkeklik organları*. Bu ikinci çeşitten biriydi.

Kadın ona bakmaya devam ederken dudakları yukarı doğru eğildi. Ve şaşkınlık içinde, onun incelemesi altında daha da büyüdü.

"Hiç utanman yok mu senin?" diye sordu, konuşabilecek hale geldiğinde. "Sence ben senin apış arasına bakmak istiyor muyum?"

"Sarkık" mı? Dikkat ederseniz kesinlikle sallanmıyorum. Ve açıkçası birçok kadın sarkık olsun ya da olmasın erkeklik organımdan etkileniyor."

"Hah! 'Büyük olanın daha iyi olduğunu düşünmek tam da bir erkeğe göre."

İçtenlikle güldü. "Ah, Alinor, sen gerçekten bir cevhersin. Bazen büyük olanın aslında daha iyi *olduğunu* bilmiyor musun?"

"Hmpfh! Onu içime sokmayacaksın," diye iddia etti.

"Kenara çekil, hizmetçi kız," diye emretti, onun beyanını görmezden gelerek. "Cezana' başlama vakti geldi."

"Başlamak mı? Başlamak mı?" diye kekeleydi. "Tüm o diğer... zirve yapma işi neydi?"

"Zirve işi mi?" Şaşkınlıkla kaşlarını çatı. Sonra sırtıttı. Onun böyle sırtıtmasından nefret ederdi. Kendisini sıcak hissetmesine ve i^çi n i n erimesine neden oluyordu.

Vücudunu yatağın diğer tarafına doğru kaydırđı ama yine de devasa yatak ona çok küçük geldi. Erkeksi vücudu onu sıkıştırıyor, tedirgin hissetmesine neden oluyordu... korkuyordu.

Hayır, hayır, hayır! Bir vahşinin karşısında sinmeyeceğim.

"Sizin deyiminizle o küçük zıplama işi iştahımı kaçırdı. Şimdi ana yemeğe başlama zamanı."

"Ben temel bir iştahı tatmin edecek bir yemek değilim," diye karşı çıktı.

"Karşılıklı bir yemek ve karşılıklı bir tatmin o zaman." Ayak parmağıyla sakacı bir şekilde bacağını dürttü.

Neredeyse yataktan atlayacaktı. "Neden bahsettiğın hakkında hiçbir fikrim yok." Sonra hemen ekledi, "Öğrenmek de istemiyorum."

"Buraya gel Alinor ve seni öpmeme izin ver." Elini uzattı ve saçından bir tutamı parmaklarının arasına aldı, duyuşsal bir şekilde ovuşturdu, sonra koklamak için burnuna götürdü. Onun saçlarına karşı bir düşkünlüğü vardı... aslında saçlarına değil... gül kokulu saç kremine.

Ama öpüşmek hakkında ne demişti? "Beni öpmek mi istiyorsun? Hepsi bu mu?" Hmmm. Bu o kadar da kötü olmazdı. Doğrusu, onun öpücüklerinden hoşlanıyordu. Şu zirve saçmalığına yol açmadıkları sürece. "Önce bir gecelik giyeyim."

"Evet, seni öpmek istiyorum, Alinor. Ve, hayır, hepsi bu değil. Ve kesin olarak, önümüzdeki iki gün boyunca hiçbir kıyafet giymeyeceksin."

"Ne-ne?" diye boğuk bir ses çıkardı.

Adam onun bir anlık şokundan faydalandı ve onu yatağın üzerinden kollarına doğru sürükledi. Sırt üstü yatarken, adamın başının yavaşça aşağı inişini izledi. Onun güçlü hâkimiyetine bu kadar kolay boyun eğdiğine inanamıyordu. Onu olduğu yerde donduran tek şey, parmak uçlarının boğazının kenarındaki nabız yerine hafifçe dokunmasıydı.

Kayboldum, diye düşündü. Ve umurunda değil.

Dudaklarını önce nazikçe onunkilerin üzerine yerleştirdi ve çığlığını ağzının içinde yakaladı. Sonra, kız kendisine tam olarak oturana kadar öpücüğünü bir o yana bir bu yana kaydırđı. Dudaklarını diline aması için yalvarırken, saçlarında tünel açan parmaklarıyla başını kavrarken, sihrini onun üzerinde uygulamakta hiç zorlanmadı. Birçok nüanstan oluşan bitmek bilmeyen bir öpücüktü bu... şefkatli bir yalvarış kısa süre sonra ağözlü bir açlığa dönüşüyordu. Sonunda, hiçbir şekilde düzgün bir öpücük değildi. Ağzı açıktı, ıslaktı ve coşkusuyla yiyip bitiriyordu. Kısacası, coşku. Alınor'un hiç hayal etmediği ve hoş karşılamadığı türden bir coşku.

Sadece öpücük olsaydı, karşı koyabilirdi ama adamın keskin tüylerinin göğüslerini aşındırdığı hissi ve kalçasına baskı yapan öfkeli arzusunun her zaman var olan hatırlatıcısı da vardı. Ve en kötüsü, adam daha aşağılara, yeni, keşfedilmemiş bir bölgeye doğru ilerliyordu.

“Noooooooo!” she keened as he took practically half a breast into his mouth and pulled upward with a suctioning force till he held only the distended nipple between his lips. Sonra onu emmeye başladı, sırayla diliyle ucunu yalıyor ve hızlı bir ritimle meme ucunu çekiyordu.

Bu oldu ve en çok korkunçkorkunçkorkunç zevk o vardı hiç karşılaşmadım. İşkence gibiydi. Ve mutluluktu.

"Dur!" diye bağırdı ve adamın omuzlarını itti.

Adam yerinden kıpırdamadı. Bunun yerine, onu daha da tahrik eden tutkuyla parlayan gözlerle ona baktı ve saldırısını diğer tarafa taşıdı

göğüs. Tüm bu süre boyunca bir avucunu kullanarak zaten hassaslaşmış olan diğer göğsüne geniş daireler çizerek masaj yaptı. "Böyle olacağını biliyordum. Tanrım, bunu biliyordum."

Bağırdı. Çırpındı. Kalçalarını salladı ve ona tekmeler savurdu. Bulanık zihninin çağırabildiği her pis isimle ona saldırdı. "İğrenç hödük! Kanlı domuz! Gaddar Viking! İğrenç zinacı! Sapık domuz! Günahkar bir barbarın oğlu! Cehennemlik kafir!"

Durmayacaktı.

Kadınlık yerindeki sıcak havuz sıcaktan fokurdamaya başladı ve tüyün baskısı altında yeni keşfettiği o gizli nokta şişip zonkluyor gibiydi.

Bir diziyle bacaklarını ayırdı ve bir tarafına yatarak onu yerinde tuttu. Ona ateşli bir şekilde bakarken nefes nefese kalmıştı. Neden aşırı efor göstermesi gerektiğini söyleyemiyordu. Fiziksel olarak eziyet gören kendisiydi.

"Bunu istemiyorum, Tykir. Gerçekten bir kadını rızası dışında mı alacaksın?"

Yüzü onun hakareti karşısında öfkeden fırtınaya döndü. "Bana hayır diyorsun Alinor, ama ben sana tatlı bir yalancı olduğumu kanıtlayacağım."

Çenesini kibirli bir şekilde kaldırdı; bulunduğu konum düşünüldüğünde gülünç bir hareketti bu. Ve lanet olsun, nefes nefese kalmıştı.

Alinor niyetini tahmin edemeden Tykir onun elini tuttu ve kendi kadınının yerine koydu. "Islaklığı hisset, Alinor. Bu senin vücudunun benim vücuduma hoş geldin demesi. Sana sadece benim verebileceğim şeye duyduğun ihtiyacın ne kadar sıcak ve kaygan olduğunu hisset. Bu yüzden, gerçekten evet demek istediğinde bana hayır deme."

"Bir gün sana el aynasıyla kendi vücudunu göstereceğim," diye söz verdi boğuk bir sesle.

Dehşet içinde nefesi kesildi.

"Ama şimdilik şuradaki tomurcuğa dokun." Kendi parmağını kendine doğru tuttu.

Sadece bu dokunuşla tutuşan ateş karşısında kalçaları istemsizce sarsıldı.

"Kadın neşenizin merkezi, zirveye ulaşmanızı sağlayacak fırlatma noktasıdır."

Artık dinlemiyordu çünkü adam parmak uçlarıyla onu okşuyor, hayranlık ve vaat içeren kötü sözler fısıldıyordu. İhtiyaçtan akılsızlaştı, serbest bırakılmak için yalvarmaya başladı.

Sonunda onun üzerine uzanıp kocaman ereksiyonunu kadınlık portalına yerleştirdiğinde, acımasız bir sesle, "Razı mısın?" diye sordu.

Başını salladı, hırpalanmış hislerini kontrol edemiyordu.

"Tecavüz mü olacak?"

Başını iki yana salladı.

"Anlat bana," diye ısrar etti, sanki kendisi de sınırın ötesine itilmiş gibi görünüyordu.

"Lütfen," diye yalvardı. Ve söyleyebildiği tek şey buydu. Bu kadarı yeterliydi.

Dişlerini gıcırdatarak inledi ve başını gerilmiş boynunun üzerine atarak kendini yavaşça kadının dar geçidine doğru itti. "Al-i-nor!" diye bağırdı. Viking kendini onun bedeninin içine, kabzasına kadar gömmüştü. Onu gerdi ve doldurdu.

Ve onun kuşkusunu paylaştı.

Hâlâ kollarını onun üzerine uzatmıştı. Çenesi artık sıkılı olmadığında fısıldadı, "Çok iyi hissediyorsun, Alinor. Canını yakıyor muyum?"

"Hayır," diye fısıldadı ve iç kıvrımları, görünüşe göre onun iltifatından memnun olarak yer değıştirdi. Kadının şaşkınlığına rağmen, adam kadının vücudunun içinde daha da büyüdü ve vücudu ona sıkıca oturacak şekilde ayarlandı.

"Çok iyi, çok iyi," diye nefes aldı.

"Sen de iyi hissediyorsun," diye itiraf etti.

O zaman ona gülümsedi, beyaz dişlerin ve saf erkek memnuniyetinin harika bir şekilde açık, göz kamaştırıcı bir görüntüsü.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı çiftleşmenin ciddi işine başlamadan önce kısa bir öpücükle kızın ağzına.

"Pater Noster'a başlamamın zamanı geldi mi?" diye takıldı, bunaltıcı bir durumda bir nebze olsun ciddiyet yaratmaya çalışıyordu.

"Sakın buna cüret etme." İlk uzun vuruşuna başlarken kendi kahkahasında boğuldu, sonra çıldırtıcı bir yavaşlıkla tekrar içeri girdi.

Dizlerini büktü, sezgisel olarak bunun zevki artıracakını ve ona daha fazla erişim sağlayacağını biliyordu. Her uzun vuruşunda zevk çığlıkları atıyor, kollarını başının üzerine atarak şehvetle kıvranıyordu. Onunla cinsel bir yaratık gibi oynadı, ona nelerden hoşlandığını söyledi, nelerden hoşlandığını sordu, ritmi öğretmek için kalçalarını eline aldı ve

Her zaman sıcak mermer gibi hissettiren uzun süreli kaymalarla onu dövüyordu.

Bu, tüm kadınlar arasında en iyi saklanan sır olmalıydı.

Bütün erkekler bir kadını zirveye çıkarma yeteneğine sahip miydi? Yoksa sadece Vikingler mi? Ya da sadece bu özel Viking mi? Durum ne olursa olsun, Alinor yüzüne tokat attığında iyi talihi fark etmeyecek kadar aptal değildi... daha doğrusu, yüzüne... şey, *orasına* tokat atmıştı.

Tykir iyi talihine inanamıyordu.

Kadın sınır tanımayan bir ahlaksızdı. Kollarını başının üzerine atmıştı. Bacakları adamın kalçalarına dolanmıştı. *Bu ne zaman olmuştu?* Kalçaları daha birkaç dakika önce ona öğrettiği ritimle dalgalanıyordu. *Çabuk öğrenen biri!* Ve iç kıvrımları adamın sertliğini kavrayıp çözüyordu. *Bu ona öğretmediğim bir şey. Zeki cadı! Hanımefendinin yatak sporuna bu kadar hevesle sarılacağı kimin aklına gelirdi?*

Elbette, büyük ölçüde baştan çıkarıcı sanatlardaki iyi bilenmiş yetenekleri ve tanrı vergisi bazı doğal bağışları nedeniyle kadın şanslı geçmişti vardı. Ancak, Alinor'un uzun zamandır erotik bir kor gibi için için yandığını ve doğru erkeğin karşısına çıkmasını beklediğini düşünmeden edemiyordu.

Artık penetrasyonları o kadar derindi ki, özellikle de etrafında sürekli dalgalandığı için kendini zorlukla tutabiliyordu. Kısa vuruşlar hızla yaklaşıyordu. Çok yakında, ama yeterince yakında değil.

"Çenen neden sıkılı?" diye sordu garip bir şekilde yaralı bir sesle. "Yanlış bir şey mi yapıyorum?"

"Hayır, Alinor. Her şeyi çok doğru yaptığın için çenem sıkılıyor," diye kahkaha attı.

"Güzel," dedi.

"Cadı," diye cevap verdi.

Ellerini adamın omuzlarına koyarak onu vücuduna doğru çekti. Sonra en şaşırtıcı şeyi yaptı. Göğüslerini adamın göğüs kıllarının üzerinde ileri geri ovuşturdu ve adam kadının mırıldandığına yemin edebilirdi.

Sırtıttı. Bu alay oyununu iki kişi oynayabilirdi. Kalçalarındaki bacak kilitlerini çözerek elleri dışarı çıktı ve ayak bileklerini yakaladı. Onları yukarı ve dışarı itti, böylece ona daha da fazla maruz kaldı. Ve derin, derin penetrasyonu vücudunun daha da içine, kesinlikle rahmine kadar ilerledi.

Kadın onun altında hareket etmeye çalıştı ama adam onun zirveye ulaştığını hissedene kadar hareketsiz kaldı - önce nazikçe sıkma hareketleri, sonra daha şiddetli ve daha şiddetli

Spazmlar.

Ayrılmış dudaklarından uzun, çok uzun bir feryat yükseldi. Gözleri odaklanmamış bir şekilde ona bakıyordu. Ancak ilk zirvesini geçtiğinde kısa vuruşlarına başladı. Sert, sert, sert, onu dövdü, erotik yumruklamaya dayanabileceğini hissetti.

Onun iniltileri ve onunkiler birbirine karıştı. Arzu kulaklarında bir şelale gibi kükrüyordu. Saldırgan olan kendisiydi ama tırnaklarını omuzlarına geçiren cadı onu kendi coşkusuyla tüketiyordu. Ereksiyonu o kadar büyüdü ki -çocukluk rüyalarının malzemesi- gözlerinin yuvalarından fırlamasından korktu. Kadının yumuşak sesleri onu daha da teşvik etti. Başını arkaya doğru kaldırdı ve içine dolan duyguların katıksız coşkusuyla uludu. Sonunda bir coşku kükremesiyle boşalıp tohumlarını kızın içine fişkırttığında, o da kız kadar akılsız ve tutarsızdı.

Tykir güne cadıya "işkence etmek" niyetiyle başlamıştı ama şimdi kendi işkence aletinin üzerine çıkıp çıkmadığını merak ediyordu.

Dakikalar sonra, Alinor hâlâ sersemlemiş bir halde yatıyordu. Küçük bir at kadar ağır olan Viking onun üzerine uzanmış, kulağına ağır ağır nefes alıyordu. Aslında şikâyet edemezdi. Trol ona hayatı boyunca tattığı fiziksel zevklerin toplamından daha fazlasını tattırmıştı.

Yine de teslim olmuş ve bu adama hiç olmaması gerektiği kadar kendini açmıştı. Seçme şansı olduğundan değil. Bu tehlikeli bilgiyle ne yapacağını kim bilebilirdi?

"Kımılda, seni koca sersem," diye bağırdı, adamın omuzlarını iterek. "Ve kulağımın dibinde horlamayı kes."

Başını kaldırdı ve ona baktı. *Yüce Tanrım, omzundaki ısırtık izi miydi?*

"Uyumuyordum," dedi, çenesinin altından ona vurarak. "Sadece iyileşiyordum." Yan yattı ve sanki yakın teması sürdürmek istercesine kadının bacaklarından birini kendi bacağının üzerine kaldırdı.

Aziz Magdalene'in günahı adına! Şimdi sakinleşmiş olsa da erkeklik organı hâlâ içine gömülüken bir hatırlatıcıya ihtiyacı yoktu. Yeniden toplanmak için mi bekliyordu, yoksa kendini çıkarmayı mı unutmuştu? Aptalca bir soru! Kendinden memnun hödük neredeyse kına yakıyordu. Hiçbir şey unutmamıştı.

Tüm bunlar Alinor için çok yeniydi. Üç kocası da birleşmeden sonra çabucak ayrılmışlardı. Ama o zaman, kocalarının ona yaptıkları hızlı üç hamlelik vuruşlar arasında hiçbir karşılaştırma yoktu.

Gevşek fitiller ve az önce tanık olduğu muhteşem olay. Hayır, dürüst olmak gerekirse... az önce katıldığı muhteşem olay.

"Gülümsüyorsun Alınor," diye işaret etti

Tykir. "Kına yakıyorsun," diye karşı çıktı.

"Sadece mutluyum." Onun nedenini sorgulamasını bekledi. Kadın sormayınca kıkırdadı ve devam etti. "Çünkü az önce tüm İngiltere'nin en şehvetli kadını tarafından becerildim... Norveç'in ve medeni dünyanın geri kalanının da."

"Ben seni dolandırmadım," dedi kızgınlıkla. "Sen beni dövdün." Bu cevap onu memnun etmiş benziyordu.

"Pekala, yürü. Siz zevkinizi aldığınıza göre ben de sabun yapmaya gidebilirim."

"Başka bir rüya gör, cadı kız. Sana izin vermediğim sürece bu odadan ayrılmayacaksın. Ve seni temin ederim ki bu uzun bir süre daha olmayacak."

Kısa bir an için gözlerini kapadı ve güç için dua etti. Kendisine tekrar "saldırırsa" bu haydutun cazibesine dayanabilecek miydi?

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı boğuk bir sesle, başparmağının ucunu kızın alt dudağında gezdirirken.

"Ne için?" *Sinsi köpek yeni bir numara peşinde.*

"Bana çiftleşirken aldığımdan daha fazla zevk verdiğin için." Dudaklarını hafifçe onunkilerin üzerinde gezdirdi. Öpücüğü ayak parmaklarına kadar hissetti ve aradaki o utanç verici ıslak yeri de.

"Muhtemelen bunu tüm kadınlara söylüyorsundur."

Kalçasının yanından bir göğsünün yanına doğru şakacı bir parmak yürüyüşü yaptı. "Hayır, bunu daha önce hiç söylemedim." Dikkati daha çok incelediği göğse odaklanmıştı, onu alttan yukarı doğru itti ve sonra büyük elinin avucuna mükemmel bir şekilde yerleştirdi. "Meme uçlarını ne kadar sevdiğimi söylemiş miydim?"

"Yaklaşık iki düzine kez. Onlara dokunmayı kes." Kadın adamın elini tokatlayarak uzaklaştırdı.

"Benimkine dokunabilirsin," diye cömertçe teklif etti.

Onun sahte cömertliğine gülmek zorunda kaldı. Ama sonra yüksek sesle merak etti, "Bir erkeğin meme uçlarına dokunmakla bir kadınınkine dokunmak aynı şeyi mi hissettiriyor?" Böylesine mahrem bir soru sorduğu için yüzü alev alev yanıyordu.

"İyi mi demek istiyorsun?" "Boş ver," dedi.

"Dene ve gör," diye ısrar etti, kızın ellerinden birini tutup göğsünün üzerine koydu.

Parmak uçlarını yassı erkek meme uçlarının üzerinde gezdirdiğinde, onun hâlâ içinde olan parçasının zıpladığını hissetti.

"Daha fazla," diye ikna etti.

Onun üzerinde farklı dokunuşlar denedi. Hepsinden hoşlanıyor gibiydi, özellikle de tırnağıyla çıkıntılara dokunduğunda. Başarısının kanıtı içinde yeniden canlandı. Son kanıt ise eğilip bir meme ucunu yaladıktan sonra ıslak bir şekilde emmesiydi. Adam iniltili bir nefes vererek gevşedi ve onu da yanına alarak sırt üstü yuvarlandı. Şaşırtıcı bir şekilde, kendini kazığa oturtulmuş bir şekilde adamın üzerinde buldu.

"Aman Tanrım!" diye
nefes nefese kaldı.

"Aman Tanrım!" diye
yankılandı.

Çırılçıplak oturmuş, bir Viking erkek parçasının üzerinde şişleniyorum, diye düşündü. Sonra gülümsedi. "Bu numarayı kendin mi düşündün? Yoksa bütün erkekler bunu biliyor mu?"

"Bir tek ben varım." Sonra ona göz kırptı.

"Bana bunları yapmana izin verdiğim için senden hoşlandığımı sanma," dedi, içinde bulunduğu bu gurur kırıcı durumdan biraz olsun gurur duymak istiyordu.

"İzin vermek mi?" Ama sonra ona, "Ben de senden pek hoşlanmıyorum, Alınor," dedi. "Ama sevişmelerinden hoşlanıyorum," diye itiraf etti.

"Bu benim için yeterince iyi," dedi sırtarak. "Bu arada, ata binebilir misiniz leydim?"

"Atlar mı?"

"Hayır.

Vikingler."

Yapabileceği ortaya çıktı.

On Beşinci Bölüm

İki gün sonra, öğleden sonra Alinor hâlâ Tykir'in yatağındaydı.

Oh, herkes uyurken onu gece geç saatlerde hamama ve doğa çağırdığında tuvalete götürmüştü. Ama çoğunlukla onu kilit altında tutuyor, Girta günde birkaç kez kilitli kapının önüne temiz kaplarla birlikte taze yiyecek ve yatak çarşafı koyuyordu. Alinor bir daha asla Viking kadınıyla yüz yüze gelemeyecekti. Ya da kaledeki başka biriyle.

En kötüsü de, Tykir'in adamları bu sabah avdan dönmüştü ama o yatak odasından çıkmayı reddetti, Adam kapıyı çaldığında bile. "Aşağı gel, Tykir. Avda yakaladığımız av hayvanlarını giyinmeden önce görmelisin."

"Sonra," diye mırıldandı Tykir. O sırada ona ne yaptığını düşününce şimdi bile yüzü alev alev yanıyordu. Çiçek kokulu cilt yağları ve bir göbek taşı içeriyordu.

Rurik gelip "Yaşıyor musun Tykir?" diye sorduğunda da Tykir yerinden kıınıldamadı. Yoksa mavi mi? Cadı seni kaçamayacağın kadar sağlam mı tuzağa düşürdü? Kapıyı kırayım mı?"

Tykir'in Rurik'e tek yanıtı küfürle bir küfür ve "Git buradan!" yorumu olmuştu. O sırada *onu* yeni bir pozisyon denemeye ikna etmeye çalışıyordu (*ikna etme konusunda uzmandı*)... vücudundaki gizli bir Viking erotik noktasına daha iyi erişim içeren bir şey. Gerçekten de çok ilginç bir noktaydı.

Dışarıda, koridorda yeni bir destan okuyan Bolthor bile çileden çıkmış Viking'i onu serbest bırakması için harekete geçiremedi.

"Örgü örme yeteneği
olan bir cadı geldi.

Kibirli bir Viking
geldi.
Sandalye bağlayarak
onu alt etti.
Ama bazıları onun
hakkını aldığını söylüyor.
Tarafından
örgü
kızlık saçları.
Bu bir örgü
hikayesidir."

"Yüce Tanrım! Korkunç biri," diye gözlemledi Alinor.

"Evet," diye onayladı Tykir ve hemen ardından "Hmmm," dedi. Görünüşe göre Bolthor'un destanından bir ilham almıştı - *adamın çok fazla ilhamı vardı!*- ve kızlık saçlarını örmeye çalışmakla meşguldü. Ki bu imkânsız bir işti. Ve uzun zamanını aldı. Sonunda asla başaramadı, parmakları çok büyük ve beceriksizdi ve... şey, bu imkânsız bir işti... ama ikisi de denerken iyi vakit geçirdiler, buna bolca kahkaha eşlik etti. Ve inlemeler.

"İçeriden bir inleme mi duyuyorum?" Adam tekrar döndü ve şimdi belli ki kulağını kapıya dayayarak sordu. Ne kadar zamandır orada duruyordu? Belki de hiç ayrılmamıştı. "Bir an önce aşağı gelsen iyi olur, Tykir," diye öğüt verdi, kahkahalarla gülererek, "Bolthor az önce alt kata atladı -belki de atlamadı- daha çok hantal hantal yürüdü. Sözlerini tam olarak hatırlamıyorum ama sanırım bir Viking'in nasıl inleceğine dair bir destan anlatıyor. Başlığı 'İskandinavlar İnlediğinde ve Cadılar İnlediğinde'. Ne demek istediğini biliyor musun?"

İkisi de birlikte inledi ve inledi.

Rurik, "Dikkat et de cadı sikini taş gibi yapmasın," diye araya girdi. *Aman Tanrım! İki adam kulaklarını kapıya dayamış duruyor olmalıydı.* "Bir zamanlar bunu yapabilen bir cadı tanıdım. Beni morartan o cadı değildi. Başka bir cadıydı."

Tykir kuru bir sesle, "Çok fazla cadı tanıyorsun," dedi.

Sonra Rurik Adam'a seslendi. "Ben hâlâ bir kütük bulup kapıyı kiralım diyorum."

"Hayır," dedi Adam. "Bırak biraz daha öğütölsünler. Tykir son zamanlarda hayatında yeterince öğütölmüdü."

"O yavruya gününü göstereceğim," diye homurdanan Tykir yataktan kalktı ve hışımla kapının kilidini açmaya gitti. Hiç alçakgönüllülük göstermeden, yarı açık kapı aralığında çırılçıplak durdu ve Girta'nın kocasına bağırdı: "Red Gunn, buraya bir banyo küveti ve sıcak su getir. Karım çok kötü kokuyor. Sadece şaka yapıyorum," diye seslendi Alinor'a. Neyse ki çıplaklığı iri gövdesi tarafından gizlenmişti. Sonra Red Gunn'a tekrar bağırarak Alinor'un aşağılanması katkısında bulundu: "*Büyük* küvet olduğundan emin ol... iki kişi için yeterince *büyük* olan."

Büyük salondan yükselen kahkahalar, ses tonuna bakılırsa düzinelerce adamdan geliyor olmalıydı.

"Ty-kir! Bu çizikler ve ısıruk izleri vücudunun her yerinde mi?" Adam sorguladı. "Oh, utanç verici! Şuna bak, Rurik. Gözlerim mi beni yalanlıyor, yoksa Tykir'in erkeklik organındaki parmak izleri mi?" Tykir'e, "Acıyor mu?" diye ekledi.

"Size onun bir cadı olduğunu söyledim ama bana inanan oldu mu? Hayır!" Rurik tiksintiyle homurdandı. "Hiç şüphe yok ki o parmak izleri maviye dönecek. Mavi, sana söylüyorum, Tykir. Mavi!"

"Neden gidip birini iyileştirmiyorsun şifacı?" diye önerdi Tykir yüksek sesle esneyerek. "Ve Rurik, en iyisi sen gidip kendi insan parçanı kontrol et, çünkü artık cadının etkileyici... şey, güçleri olduğuna ikna oldum."

Rurik'in tek tepkisi bir guruldama sesiydi. Bahse girerdi ki Rurik makatının içini kontrol ediyordu.

"Usta bir şifacı olduğum doğru," diye övündü Adam. "Alinor'un da senin kadar çürüklerle kaplı olması mümkün mü? Belki de gelip kontrol etmeme izin vermelisin. Bu şeylerin iltihaplanmasına izin vermek iyi değildir."

Tykir güldü ve kapıyı ikisinin de suratına çarptı.

Alinor o herifi öldürecekti. Sorun şu ki, hareket edemiyordu. Yüzüstü yatağa yapışmıştı; kemiksiz, doygun ve bazı önemli yerleri ağrıyordu. Ve evet, her tarafı çürüklerle kaplıydı, hepsi de Tykir'in kasten verdiği acıdan değil, yatakta yaptıkları sporun coşkusundan kaynaklanıyordu. Aşırı uyarılmış tenine dokunan hava bile bir okşama gibi geliyordu.

"Kalkma vakti, cadı kızım," dedi bir çift düşük askılı sutyen giyerek. "Gel. Orucumuzu açalım ve günün işlerine başlayalım."

"Yalan vaatlerde bulunuyorsun, Viking. Bana öyle geliyor ki iki sabah önce bana da aynı şeyi söylemiştin." Sonra onun derin sesini taklit etti, "Kalkma zamanı, cadı kız."

"Benimle alay mı ediyorsun?" diye sordu kısa bir kahkaha atarak.

Bulanık beyni bir cevap bulamadan bir tüy dizlerinin arkasını g d kladı. Hemen oturur pozisyona geçti. Onun bir başka tüy i kencesine daha dayanabilmesinin imk n  yoktu, gerçi geçen ak am bir iki kez i kencenin tersini yaptığını itiraf etmek zorundaydı. Yoksa  nceki ak am mıydı?

Karyolanın alt direğine yaslanmış, kollarını çıplak g  s n n üzerinde kavu turmu tu. Gözleri kızın çıplak bedenini yavaşça taradı; bu, kızın artık alıştığı  ıldırıcı bir alışkanlığıydı. Adamın buna izin vermeyeceğini   rendi inden beri kendini alçakgönüllülükle gizlemiyordu. Üstelik artık vücudundan utanmıyordu. Tykir bir şeyi ba armı tı, en azından ona kendini güzel hissettirmeyi. Aslında pek çok şeyi ba armı tı ama hepsi de o kadar övgüye değer değildi.

"Morarmı sın," diye endişeyle gözlemledi, bir g  s n n üstünde parmaklarını gezdirmek için öne  ıktı. "Seni bu şekilde incitmek istememi tim."

Alinor anahtar kelimenin bu olduğunu düşündü. Adamın ona fiziksel acı çektirmek istemediğini kabul ediyordu ama başka şekillerde incinmesi kesinlikle umurunda değildi. A a ıda kendisine ihtiyaç olduğunu bile bile, ona, askerlerine ve tüm halkına bir şeyler anlatmak için bugün onu bu yatak odasında fazla tuttu undan   phelenmeye ba lamı tı.  u andan itibaren onun statüsü kölelik olacaktı. Bir kale angaryacısı ya da bula ık i değil. Hayır, aklında daha iğrenç bir şey vardı. Ne demişti ona? A k kölesi. Evet, herkesin görmesi için onun statüsünü sa lamla tırıyordu. Kendi kişisel fahi esi.

Ve bu Alinor'u herhangi bir çürükten daha çok incitti.

Kısa bir süre sonra ikisi de banyoyu bitirip Tykir hediye kutularının sonuncusunu ona uzattığında bu şüphe iyice peki ti.

"Hayır," dedi kadın, ba ını şiddetle sallayarak, o daha mandala basmadan ve kırmızı ipek harem giysisi ortaya dökülmeden önce bile içindekileri biliyordu.

"Evet, Alinor. Onu giyeceksin."

"Bana yaptırabilece in pek çok şey var Viking. Ama bu onlardan biri değil. Herkesin görmesi için o yetersiz kostümle geçit töreni yapmadan önce kendimi  ld rece im. Bunu s yledi imde bana inanın. Halkın önünde küçük d  mektense ölmeyi tercih ederim."

"Kıyafeti giyeceksin, ama sadece benim için." "Ne demek istiyorsun?"

"Bu kıyafeti odamızda yalnızken benim için giyeceksin-"

Odamız mı? Vücutundaki ince tüyler diken diken olmuştu. Yani Viking'le olan bu mahremiyet devam edecek miydi? Bütün kış boyunca mı? *Aman Tanrım!* diye düşündü. *Aman Tanrım!*

"-ve bunu aşağıda giyeceksin, ama elbisenin altında." Kadın soru sorarcasına kaşlarını kaldırdı.

"Orada olduğunu bileceğim." Sesi anlam yüklü boğuk bir tondaydı.

Kısa bir süre sonra, göğüslerini yukarı kaldıran ve onlara daha büyük bir görünüm veren skandal giysiyi giydi. Omuzları ve karnı gibi büyük miktarda derisi çıplak kalmıştı ve neredeyse şeffaf kumaştan daha da fazla derisi görünüyordu. En kötüsü de, çanlarının tıngırdamasını engelleyebilmesinin tek yolu, mütevazı bir köle gibi küçük adımlar atmaktı. Gözlerini birkaç kez kırpıştırarak gözlerinden akan yaşların taşmasını engelledi. "Bunun için senden nefret edeceğim, Tykir," dedi usulca. "Sanırım seni biraz sevmeye başlamıştım... ne kadar aptalım, ama şimdi-"

"Aşk mı?" diye dehşetle alay etti. "Senden hiç aşk istemedim. İstemiyorum da."

Adamın gözlerinde bir anlık pişmanlık parıltısı gördü ve yalan söylediğini anladı.

Ama artık çok geçti. İş işten geçmişti.

Günler geçti ve Alinor için o kadar da kötü değildi.

Yine de Alinor'un gururu, Ejderkayası'ndaki pek de onurlu olmayan konumuyla uzlaşamıyordu. Her adımda Tykir'le savaştı, hatta onun kendisinden yaptığı, sevdiği bir tuniği onarmak ya da fazla uzamış saçlarını düzeltmek gibi makul isteklerde bile. Ve en ufak bir hakarete bile alınıyordu.

Şu anda Trol'le konuşmayı reddediyordu çünkü o öğleden sonra atlı kızağıyla sahibi olduğu komşu ren geyiği çiftliğine giden ziyaretçi bir Viking kontuyla onu tanıştırmamıştı. Tykir onun küçümsenmiş gibi hissetmesine şaşırmıştı. "Kont Jorund kaba saba bir hödük," diye açıklamıştı kendini savunmaya çalışarak. "Ben senin hassasiyetlerini korumaya çalışıyordum."

"Muhtemel bir bahane." Kızgın bir şekilde burnunu çekti ve adamın koluna koyduğu yatıştırıcı eli tokatlayarak uzaklaştırdı.

"Neden başka bir hödükle tanışmak istiyorsun? Senin için yeterince hödük değil miyim?" diye alay etmişti.

"Orada olduğumu bile unuttun."

O zaman utangaç bir şekilde sırtıtmıştı. "Bu o kadar büyük bir günah mı?"

Hayır, değildi. Ama bu Alinor'u son derece rahatsız eden bir örüntünün parçasıydı. Onun hayatının küçük bir parçası olduğunu ve bunun onurlu olmaktan çok uzak olduğunu söyleyen bir kalıp.

"Kaderinle neden bu kadar savaşıyorsun?" Adam şimdi sordu. "Çünkü bunun kader olduğunu reddediyorum."

O ve Adam akşam yemeğinden sonra soğuk büyük salonda kükreyen ateşin önünde oturuyorlardı. Diğer düzinelerce kişi de diğer ocakların önünde gruplar halinde oturmuş, içiyor, sohbet ediyor, küp küp doğruyorlardı. Aşına olduğu soylu Sakson evlerinde yaşananları anımsatan bir sahneydi bu.

"Sana neredeyse şatosunun sahibesi gibi davranıyor," diye itiraz etti Adam, Tykir'in depolarında bulduğu zavallı yünleri sınıflandırmasını izlerken. Kendi koyun kürkünün kalitesine yakın değildi ama yine de tarıyor, eğiriyor ve dokuyordu... bu ona rahatlık veren tanıdık bir işti. Bitmiş yünü hizmetkârların giysileri için kullanacaktı.

Alinor Adam'ın sözlerini değerlendirirken ona şüpheli bir bakış attı. *Tykir'in kalesinin sahibesi mi?* "Biri hariç her şekilde," diye belirtti.

Adam kaşlarını çatarak ona baktı.

"Bu istisna, beni elimden tuttuğu ve açık bir cinsel niyetle yatak odasına çektiği zamandır." Kendisiyle arkadaş olan bu genç adamla bu tür konuları tartışırken kendini rahat hissetmesi tuhaftı ama o kadar sinirlenmişti ki öfkesini bir yerde boşaltması gerekiyordu.

Adam onun açık sözlü itirafı karşısında sırtıttı, belli ki Tykir'in o kadar da kötü bir adam olmadığını düşünüyordu. "Bu sık sık oluyor."

Eğer onu daha iyi hissettirmeyi amaçladıysa, fena halde yanılmıştı. "Tykir için ister kuşluk vakti Girta'yla günün menülerini hazırlıyor olayım, ister öğleden sonra Bodhil'e tereyağı yayıklamada yardım ediyor olayım, ister akşam büyük salondaki ocak ateşinin önünde olayım fark etmez. Adam... doyumsuz."

"Alinor, Alinor, Alinor," dedi Adam, içtenlikle gülerek. "Bazı kadınlar kendilerine eşlik edilmesini talep etmeyi bir iltifat olarak görürler. Belki de onun yatak zevkini sağlamakta çok iyi bir iş çıkarıyorsun."

"Oh, anlamıyorsun. Bana başka seçenek bırakmıyor." "Bir eşin de başka seçeneği olmazdı," diye belirtti.

"Karım mı? Kim bir eşten bahsetti ki?"

Adam kaşlarını çatı. "Bir eşe kıyasla bir lemana gösterilen saygıdaki farkı tartıştığımızı sanıyordum." Adam onu dikkatle inceledi. "Şikâyetlerinin temelinde gerçekten ne var?"

Derin bir nefes aldı. "Tykir çiftleşmemizden duyduğu mutluluğu çok belli ediyor," diye açıkladı. Sıradan bir arkadaşına itiraf etmek son derece kişisel bir şeydi ama ona tavsiyede bulunabilecek başka kimsesi yoktu. "Beni dipsiz bir açlıkla istiyor ve kimsenin bilmesini umursamıyor."

Bu yüzden saygı duyulan bir hayat arkadaşından ziyade sadece bir yatak arkadaşı olarak görüldüğünü hissediyordu. Viking'le bu tür kalıcı bir ilişki istediğinden değildi. En azından bunu isteyeceğini sanmıyordu. Ama elbette bir erkek karısına her zaman böyle şehvetle bakmazdı, özellikle de aniden hızlı yürüdüğünde, zillerinden birinin rezilce şingırdamasına neden olduğunda. Normal bir koca da karısına durmadan dokunma ihtiyacı hissetmezdi; ister yanından geçerken, ister saçını hafifçe okşarken, ister aniden coşkulu bir sarılmayla ona saldırırken.

Adam'ın ağzı açık kaldı. Yine de ona gülmedi. Bunun yerine, inanmayarak başını salladı ve kızın iki elini de kendi ellerinin arasına aldı. "Alinor, canım, anlattığın şey bir kadın lütfu. Bir erkeğin bir kadını her şeyin ötesinde sevmesi."

"Oh, hayır, hayır, hayır! Aşktan hiç söz etmedim."

Omuz silkti. "Genç olduğumu biliyorum, ama iyi seyahat ettim ve size Tanrı'nın ellerinize bir armağan koyduğunu söyleyebilirim. Onu bir kenara atabilir ya da ona özenle bakabilirsin. Belki de tam olarak aşk değildir, ama kim bilir ne olabilir? Tykir iyi bir adam, Alinor. Yaptıklarının ötesine geçip nedenlerine bak."

"Adam bir trol," diye karşı çıktı.

"Bazıları senin bir cadı olduğunu söyleyebilir," diye karşı çıktı. "Trol, cadı, Viking, Sakson, erkek, kadın... bunların hepsi sadece birer kelime."

Adam uzaklaştı ve onu ellerini döndürmekle baş başa bıraktı. Bu zamanı Adam'ın sözlerini ve kendi kuşkularını düşünmek için kullandı. Sonunda endişe verici bir sonuca vardı. *Tanrı yardımcım olsun, ama onu seviyorum.* Bu feci durumun nasıl ortaya çıktığını söyleyemiyordu. Basit bir cevap, bu hödüğün ona inanılmaz bir cinsel zevk verdiği olabilirdi. Ya da özellikle ona gülümsediğinde ya da göz kırptığında insanın içini eriten bir yakışıklılığa sahip olması. Ya da çapkınca sataşmaları ona gerçekten keyif veriyordu. Ama gerçek şu ki, ona daha temel bir şekilde dokunuyordu. Onları birbirine bağlayan, neredeyse mistik bir temeli varmış gibi görünen görünmez bir bağ vardı.

Kaderin ya da ilahi bir varlığın onların birlikte olmalarını yazmış olması mümkün müydü? Tanrı onun vahşi Viking'i evcilleştirmesini mi istiyordu? Sessiz bir kahkaha atarak bunun ürkütücü bir ihtimal olduğunu düşündü. Ve gerçekten de, kutsanmış Tanrı'nın onunla nihai amaçlarına ulaşmak için bir Viking kralının çarpık erkeklik organını kullanacağını düşünmek eğlenceliydi.

Kaderini düşünecek zamanı kalmamıştı çünkü hayatının felaketi gelmişti... yani hayatının *diğer* felaketi. Rurik. Dirseklerini geniş dizlerine dayayarak onun yakınındaki bir banka çöktü ve asık suratla ateşe baktı.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu sonunda. "Mavi lekeni çıkarmak için önerdiğim tavuk gübresi merhemi işe yaramadı mı? Boş ver. İşe yaramadığını görebiliyorum."

Ona yan gözle baktı. "Sandığın kadar aptal değilim." "Kimse değildir."

Bir an düşündü. "Bana söyleme; bırak tahmin edeyim. Sen Trondelag'da yatağınıza çekecek kadın kalmadı."

Adamın dudakları isteksizce yukarı kalktı ve kadın, adamın kibrinden etkilenecek bir kadın olsaydı, onun baştan çıkarıcı bir erkek parçası olacağını kabul etmek zorunda kaldı. "Birkaç tane kaldı ama onlar da yaşlı kocakarılar... uğraşmaya değmez."

"Yeniden başlayabilirsin."

"Başlayabilirim."

"Yani asık suratının kaynağı bu değil mi? En sevdiğin parçan aşırı kullanımdan buruşup ölmüş olabilir mi?"

"Yeter!" dedi. Birkaç dakika sonra ikilemini açıkladı. "Yardımaınıza ihtiyacım var."

Uh-oh.

"İnsanlar senin bir cadı *olmadığına* inanmaya başladı."

"Ve bu bir sorun mu?"

"Evet, öyle. Artık kimse haçlarımı ya da kutsal suyumu satın almak istemiyor."

Daha cadıca şeyler yapmalısın, Alinor."

İlk başta şaşkınlıktan ağzı açık bir şekilde ona baktı. "Artık bir cadı olduğuma inanmıyor musun?"

"Hayır. En azından her gün değil. Gel, Alinor. Arada birkaç cadı işi yapmak küçük bir şey olur."

Kahkahalarla güldü.

"Eğlenceli değil. A r a d a sırada parmaklarınızı başka erkeklerin mahrem yerlerine doğru sallamak size zarar verir mi? Bir şey kaynatıyormuş gibi yapamaz mısınız?"

yarasa kanatları ve yılan gözleriyle dolu bir kazan mı? Ya da"- ona sırtıttı- "ormanda çıplak dans etmek?"

"Sen imkânsızsın," dedi ve kısa süre sonra memnuniyetsizlikle homurdanarak onu yoluna gönderdi.

Saat geç olmaya başlamıştı. Bu gecelik işlerini bitirmeye karar vererek eğirme malzemelerini geniş bir sepetin içine koydu, sonra başını kaldırıp Tykir'in koridorun karşısından onu izlediğini gördü. Tykir'in bal rengi gözlerindeki her zamanki içten içe yanan parıltı içinde bir kıvılcım çaktırdı ve karnında aniden alevlenen cinsel ateşe rağmen buna karşı koymaya çalıştı.

Parmağını ona doğru uzattı.

Sertçe doğrulup oturdu. *Adamın küstahlığı, ona gelmemi istemesi. Ona göstereceğim.* Alinor parmağını adama doğru eğerek ters bir tepki vermesini sağlamayı düşündü.

Bunun yerine Tykir gülümsedi ve hemen ayağa kalkarak ona doğru ilerledi. Bir an bu kadar talepkâr, bir an sonra da boyun eğmeye bu kadar istekli olabilen bir adamdan nasıl nefret edebilirdi ki? Görünüşe bakılırsa Tykir hangisinin geldiğini umursamıyordu, onun mu yoksa kendisinin mi?

Adam ona yaklaştığında, onu kollarından tutup ayağa kaldırdı. Onun vücudunun sıcaklığını ve kendisine duyduğu ihtiyacın daha da büyük sıcaklığını hissetti. Böylesine erkeksi bir adam tarafından bu kadar çok istenmek baş döndürücü, baş döndürücü bir afrodisyaktı. Belki de şimdilik bu kadarı yeterliydi.

"Seni özledim tatlım," diye mırıldandı.

Tatlım? "Ben de seni özledim trol," diye kabul etti.

Genişçe gülümsedi, basit tavizi için minnettarlığını harika bir şekilde açık bir şekilde gösterdi... ayak parmaklarının kıvrılmasına ve kalbinin sevinçle genişlemesine neden olan bir gülümseme.

Evet, şimdilik bu kadar yeter.

Sonra merdivenlere doğru ilerlerken kızın kalçasını şakacı bir şekilde çimdikledi ve kulağına fısıldadı, "Sana yeni hatırladığım bir yatak oyunundan bahsetmiş miydin? Adı 'Alevli Mızrak'."

Tökezledi, sonra kendini düzeltti ve zillerinin şıngırdamasına neden oldu. Sırttan serseme ters ters baktı.

Diğer taraftan.

Dragonstead'in tanık olduğu en iyi Noel mevsimiydi ve bunu Alinor'a borçluydular.

Tykir büyük bir memnuniyetle, çobanpüskülü ve yaprak dökmeyen dallarla süslenmiş büyük salonuna baktı - Viking'den çok Sakson evlerini andıran süslemeler. Ama halkı bunları seviyor gibiydi. Aslında malikânesi yıllardır, onun yokluğunda bile iyi idare edilmişti ama Alinor bir adım daha ileri giderek şatosunu bir yuvaya dönüştürmüştü.

Tehlikeli, çok tehlikeli bir olay. Üzerinde duramayacağı bir şey. En iyisi zihnini etrafındaki neşeye çevirmekti.

Vikingler ziyafet için her türlü bahaneyi memnuniyetle karşılardı. Ve Alinor'un Hristiyan Tanrı-çocuğunun gelişini kutlamak için verdiği ziyafet de nadir rastlanan türdendi. Hem Sakson hem de İskandinav yemekleri vardı ve bazılarının milliyetine anlam veremiyordu. Erikli puding ve Yorkshire pudingi, ki aslında puding bile sayılmazdı, kızarmış et yağında pişirilmiş bir ekmektir. Abartılı bir korkuyla tavuk servis edilmemesi konusunda ısrar etmişti, ancak nadir bulunan doğu baharatları serpilmiş çok sayıda haşlanmış yumurta vardı. Hatta bazıları ren geyiği toynaklarından elde edilen jöleli bir et jölesinin içine dilimlenmişti. Alinor'un herkesi tavuk suyundan olduğu gibi tavuk yumurtasından da bıktıracağına şüphe yoktu. Ayrıca Vikingler tarafından tercih edilen domuz sosisleri ve yumuşak peynirlerden de bolca vardı... her ziyafette gerekli bir yiyecek. Ama *gammelostun* zerresinin bile görünmediğini gülümseyerek fark etti. Alinor'u buna izin vermezdi.

Tykir bu tedirgin edici düşünce üzerine zihnindeki gezintileri durdurdu. *Alinor'un benim olduğumu düşünmeye ne zaman başladım?*

Bugünlerde kalbinde ne kadar neşe varsa, bir o kadar da kargaşa vardı. Kendisini bir girdaba yakalanmış gibi hissediyor ve girdap gibi dönen duygularından kaçamıyordu. Tek çare fırtınanın dinmesini beklemek ve sular durulduğunda neler olacağını görmekti.

Herhangi bir kadınla demir atmayı planladığından değil. Alinor'la bile. Ayrıca, muhtemelen çapayı omzuna alıp Northumbria'daki kendi kaderine doğru yola çıkacaktı.

Paylaşıkları sadece bir ara vermeydi. Hoş bir ara. Ama hepsi buydu, ya da olabilirdi.

Eirik ve Eadyth'in onun aşka ve evliliğe, hatta uzun süreli bir metrese karşı direncini anlayamadıklarını biliyordu. Ama çocukken yaşadığı derin acılar ve bunun sonucunda kurduğu savunmalar artık onun doğasının bir parçasıydı.

Beyninin derinliklerinde kendisine dair çirkin imgeler vardı: Yoldan geçen herkesin yüzüne bakıp çoktan ölmüş annesini arayan muhtaç, zavallı bir çocuk; bir yol kenarında ya da bir rıhtımda durup bir diğerine veda eden bir genç

Jomsviking babası savaşta aldığı yaralardan dolayı çok genç yaşta öldüğünde başucunda durmak; ağabeyi Eirik'in Kral Athelstan'ın sarayına evlatlık olarak gitmesiyle yıkılmış sekiz yaşında bir çocuk olarak; üvey annesi Ruby'nin ortadan kaybolmasından bahsetmiyorum bile; ve son olarak Ravenshire'da büyükanne ve büyükbabası Dar ve Aud'un kaybı.

En az onun kadar ya da daha fazla acı çekmiş pek çok kişi olduğunu biliyordu. Mesela kendi kardeşi Eirik'in, babalarını öldüren cani Korkunç Ivar tarafından çocukken bir parmağı kesilmişti. Ama Eirik yarı Sakson'du, tamamen farklı bir kuştu. Ayrıca, tüm bu olaylar gerçekleştiğinde Tykir'den birkaç yaş büyüktü ve kesinlikle daha olgundu.

Sonuna kadar kavgacı genç bir Viking olan Tykir, kendi etrafında görünmez bir duvar örerek acılarından kurtulmayı öğrenmişti. Bir erkek ya da çocuk umursamazsa incinemezdi.

Ama...

Tykir yan tarafına baktı ve Bolthor'un anlattığı destana dikkat kesilmiş olan Alinor'u izledi. Dev skald'a, dilinin kesilmesi tehdidiyle, bu şölende "Büyük Tykir" destanları ya da şiirleri olmayacağını söylemişti. Yani Bolthor şimdi toplananlara Tykir'in baba tarafından torunu Harald Fairhair'in hikâyesini anlatıyordu.

Alinor ona baktı ve gülümsedi. "Büyükbaban oldukça iyi bir adamdı. Tüm o eşler ve metresler. Ve, Tanrı'ya şükür, yirmi iki oğlu ve bir o kadar da kızı vardı."

"Alaycılığın sana hiç yakışmıyor, haspa," diye homurdandı.

Neşeyle güldü, çok nadiren yaptığı bir şeydi bu.

"Onun kanını paylaşıyorsun, Viking. Onun doğasını paylaşıyor musun?"

"Hayır. Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi, şu anda bir karım bile yok ve sadece bir metresim var." Kadının açık yüzündeki hızlı acı parıltısını görünce aceleyle söylediği sözlerden hemen pişman oldu. Onun sadece metres olarak atanmasından hoşlanmadığını biliyordu. Kâfir bir Viking'in karısı olarak anılmaktan daha fazla memnun olur muydu acaba?

Aaarrgh! Bu hain düşünce de nereden çıktı?

Bolthor, "Bazıları Kral Harald'ın Hordaland kralının kızı Gyda'nın sataşmalarından ilham aldığını söyler," diye anlatıyordu. "Gyda hırslı bir kızdı ve Harald tüm Norveç'e hükmedinceye kadar onunla evlenmeyi reddetti. Bunun üzerine Harald ciddi bir yemin etti: Tüm Norveç'i ve güzel Gyda'yı kazanana kadar saçını taramayacak ya da kesmeyecekti. Harald'ın hedeflerine ulaşması on yıl sürdü. Bundan sonra Harald *lúfa*, yani paspas saçlı olarak tanındı,

Harald *hárfagri*, yani güzel saçlı olarak tanındı. Ve tüm İskandinav topraklarında bundan daha güzel saçlar görülmemiştir. Dahası, bazıları o gün Gyda'nın odasında, Harald'ın büyük başarılarına boyun eğdiğinde büyük bir kılıç sallama gerçekleştiğini söyler. Bu Harald Fairhair'in destanıdır."

"Torununla hiç tanıştın mı?" Alinor, Tykir'in kadehinden bir yudum şarap almak için uzanarak sordu. Şarap, geçen yıl Rhineland'da takas ettiği özel stoktan geliyordu ve özel günler için ayrılmıştı. Bu gece özel hissettiriyordu.

Kadının dudaklarını tam da onun içki içtiği noktada fincanına değdirmesi hoşuna gitmişti. Muhtemelen bir tesadüftü ama aksini düşünmeyi tercih etti.

"Yaptın mı?"

"Ne?"

"Büyükbabanla tanışmak mı?"

"Evet, öyle. Babam ölmek üzereyken Kral Sigtrygg'in Jorvik'teki İskandinav kalesine geldi."

Başını öne eğerek daha fazla açıklama yapmasını bekledi.

"Görkemli bir ihtiyardı, iri cüsseli bir adamdı, bazı aksakallılar gibi pörsümüş ve eğilmiş değildi. Uzun saçları o zamana kadar tamamen beyazlamıştı, ama yine de gürdü ve alnının etrafındaki altın bir halkayla yerinde duruyordu. Altın iplikle işlenmiş ve değerli mücevherlerle süslenmiş siyah kadife bir pelerin giyiyordu. Bu ayrıntıları hatırlamam ne tuhaf." Derin bir iç çekerek ekledi, "Yaklaşık on yıl önce ölmeden önce onu birkaç kez gördüm. Hem astlarına hem de ailesine karşı sert bir efendiydi. Hiçbirimizi sevdiğini söyleyemem. Yine de, itiraf etmeliyim ki, yaşlı adam ölürken Dragonstead'i bana verdi, çok şaşırdım. Onun daha küçük ocaklarından biriydi, bu doğru. Yine de..."

"Belki de o da birçok erkek gibi sevgisini gösteremiyordu."

"Belki." Doğrudan Alinor'a hitap etmek için döndü. "Bunlar bende uyandırdığın hoş anılar değil, Alinor. Neden bu kadar meraklısın?"

"Sadece senin hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum."

Onun sözleri karşısında boğazında bir sıkışma hissetti. O da tıpkı kendisi gibi umursamaya başlamıştı. En iyisi bu saçmalığa hemen bir son vermektir.

"Benim hakkımda bilmen gereken tek şey bacaklarımın arası," dedi kabaca.

Sanki adam ona tokat atmış gibi başını geriye doğru salladı.

Suçluluk duygusu vicdanını sızlattı ama onu bir kenara itti. En azından Şimdi ona Şefkatle bakmıyordu.

Yine de kendini ondan uzun süre ayrı tutamadı. Kadın yanındaki banktan kalkıp ayaklarını sürüyerek uzaklaşmaya çalıştığında, adam bir kolunu omzuna doladı ve onu kendine çekti. "Dragonstead'de dolaşan evlilik planları hakkında ne düşünüyorsun? Olgun Bodhil ve Smith Jostein?"  ift o akşam erken saatlerde bahardan önce evleneceklerini duyurmuŐtu.

Sert tavrı gevşedi. "Jostein'in niyetini açıklamasının zamanı gelmişti. Bodhil'i neredeyse kaybediyordu, biliyorsun."

"Evet ve anladığım kadarıyla Büyük Rüzgar'ın Rapp'i bu durumdan pek memnun değil. Melankoliye kapılmış durumda. Şu anda bile köŐede tek başına, bir bal likörü üzerinde  alıŐıyor."

Alinor alaycı bir ifadeyle, "Yalnız çünkü kokuyor," dedi.

Tykir güldü. "O da var. Söyle bana Alinor, evlilik planlarıyla bir ilgin var mı?"

Yanaklarında çekici bir allık belirdi. "Ben sadece Bodhil'e yerleşmesine gerek olmadığını söyledim. Güçlü olması gerektiğini ve -neden sırtıyorsun?"

"Sırtıtmak değil. Gülümsüyor," diye düzeltti ve onu çenesinin altından kıkırdattı. "Duyguların konusunda çok Őiddetlisin. Ve belki de kardeşlerine karşı da güçlü olmanın zamanı gelmiştir."

"Bir kadının istediğini aramasında yanlış bir Şey yok." "Peki sen ne istiyorsun, Alinor?"

"Kesinlikle sen değil, trol."

Ceza olarak kızın saçlarını okşadı. "Senin için özel bir hediye olsaydı bile mi?"

"Bu hediye bana yüzlerce kez sunuldu."

"O hediye olmaz," diyerek işaret parmağıyla kızın büzülmüş dudaklarına dokunarak onu azarladı.

"Tüyler, yağlar, ipler ya da dans kost mlerinden başka bir Şey istemiyorum. O skandal hediyeler yüzünden zaten itibarım zedelendi. Bunların haberi çoktan Wessex'teki Kral Edred'in sarayına ulaŐmıŐsa hiç ŐaŐırmam."

Ona gülümsedi. "O tür hediyeler de değil."

O gecenin ilerleyen saatlerinde Alinor, bir kadına verdiği en Şefkatli sevgiden sonra doygun bir halde onun altında yatıyordu. Onunla olan yatak arkadaŐlıėının hassaslığı

Kendi kendine, bunun önemsemekten kaynaklanmadığını söyledi. Sadece daha nazik bir kur yapma havasına girmişti.

Kafasının içinde kahkahalar duyduğunu sandı. Muhtemelen haylaz Loki onun sanrılarıyla alay ediyordu.

İşte o zaman ona Mesih hediyesini sundu. "Bir keresinde sana hiç hediye verilmediğini söylemiştin. Al o zaman." Elini yastığın altına sokup düz, mavi kadife kutuyu sakladı, sonra da kızın eline tutuşturdu.

"Tykir, hediyeye ihtiyacım yok. Hele ki acıma hediyesine hiç. Ayrıca, sana verecek bir hediyem de yok." Kutuyu açmadan ona geri vermeye çalıştı.

Kadının hediye eline alması için ısrar etti. "Bu hediye acınacak hiçbir şey yok. Vikingler hediye vermeyi sever. Bunu olduğu gibi kabul et, daha fazlasını değil. Bir erkeğin zevki."

Başını salladı ve mandalı açmaya başladı. Şimdi onun yatağında oturuyordu, arkalığa yaslanmıştı, yatak kürkü beline kadar çekilmişti ve göğüslerini onun zevkine açık bırakıyordu. Onun göğüslerini seviyordu - küçük, ahududu uçlu, son zamanlardaki ilgisinden dolayı şişmiş.

"Ah, Tykir!" diye fısıldadı kutunun içindekileri gördüğünde. Hedeby'de ona gösterdiği kehribar rengi boyun yüzüğüydü. "Bunu kabul edemem." Yeşil gözleri yaşlarla doldu ve sesi duygusallıktan boğulmuş gibiydi.

"Evet, yapabilirsin ve yapacaksın." Sesi de aynı şekilde boğuktu.

Bir elinin tersiyle bir damla gözyaşını silerek ona şunu hatırlattı: "Bunu seninle takas eden Arap tüccarın, bunun bir gelinin düğün gecesinde, evlilikte şans getirmesi için bir tılsım olarak kullanılacağını söylediğini bana anlatmıştın. Evlenmeye niyetiniz olmadığına göre, bunu düğün gününde Eirik'in kızlarından birine vereceğinizi söylediniz."

Omuz silkti. "Fikrimi değiştirdim."

"Evlilik hakkında mı?" diye sordu şaşkınlıktan gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde. "Hayır!" diye çok hızlı ve yüksek sesle karşılık verdi.

Ama onun coşkulu yanıtına gülümsemekle yetindi.

"Bu hediye gizli anlamlar arama, Alinor. Sana özel bir şey vermek istedim ama-"

Parmak uçlarını adamın ağzına bastırarak başka bir şey söylemesini engelledi. "Bu özel bir şey."

O zaman boyun halkasını takmasına izin verdi. Kalın altın kordonu ince boynunun etrafına, köprücük kemiğinin hemen üstüne tam oturuyordu. Ortasında büyük bir tane olmak üzere, gözyaşı şeklinde birçok kehribar taşı asılı duruyordu.

Her iki yanında giderek küçülenler, küçük insan gözyaşları boyutuna gelene kadar geriye doğru gidiyordu. Böyle giyinmiş görkemli bir Viking prensesini andırıyordu. Bir tanrıçayı. Sarımsı taşlar göğüslerini ve teninin krem rengini ortaya çıkarıyordu. Gözlerini yeşil ateş gibi parlatıyordu.

"Teşekkür ederim, Tykir," diye fısıldadı. "Bu her zaman el üstünde tutacağım bir hediye.

Her zaman."

O zaman saldırgan olarak ona teşekkür etti. Ve ona hayatının en şefkatli sevgisini vererek başka şekillerde de durumu tersine çevirdi. Bu süreçte aralarında çok değerli bir şey oldu.

Belki de kehribar boyun halkasının gerçekten de sihirli güçleri vardı. Ya da belki sihir onların içindeydi.

OceanofPDF.com

On Altıncı Bölüm

Üç ay sonra

Bahar çok erken gelmişti ve Dragonstead'den ayrılıyorlardı.

Gerçek bir bahar değildi. Dağlarda hala kar vardı ve hava soğuktu. Ancak fiyortlardaki buzlar kırılmıştı, bu da uzun gemilerin ticaret ve Viking girişimleri için hareket etmelerine izin veriyordu.

Birçoğu kocaman sakallı ve kürk pelerinli ayı benzeri Vikingler kış uykusundan yeni maceralara hevesli bir şekilde çıkarken sevinç havayı doldurdu. Soğuk mevsim ve egzersiz eksikliği nedeniyle koyulaşan kan aniden inceldi ve kükreyerek canlandı. Bu erkeksi adamlar hareketsizlik ya da pastoral işler için yaratılmamışlardı ve onları Norveç'in ötesindeki Batı Toprakları'nda heyecan verici maceralar bekliyordu.

Ancak herkes sevinçli değildi.

Sonunda Alinor evine dönüyordu. Ama şimdi ev neredeydi? Dragonstead'e ve insanlarına o kadar düşkün olmuştu ki... ve özellikle de sinir bozucu bir Viking'e. Kafası çok karıştı. Burası onun evi değildi ama yine de eviymiş gibi hissediyordu.

Her zaman tek hayalinin Northumbria'daki kendi arazisinde bağımsız yaşamak olduğunu düşünmüştü. Evlilik yok. Açgözlü kardeşler yok. Sadece huzurlu, yalnız bir hayat.

Ne kadar aptal bir kızmış!

"Neden ağlıyorsunuz leydim?" Tykir usulca sordu. Tüm ticaret malzemeleri ve gıda maddeleri çoktan yüklenmişti. Rıhtımda durmuş gemiye binmeyi bekleyen kadının yanına gelmişti. Bütün kış boyunca bacağına sıcak tuğlalar, masajlar ve dinlenmeyle şımarttığı için neredeyse hiç topallamadığını fark etti.

"Ağlamıyorum," dedi, tabancasının koluyla yanaklarını silerken.

Kaşlarını çelişkili bir şekilde kaldırdı. "Bu 'hapishaneden' ayrılıp ülkenize dönmekten mutlu olacağınızı düşünürdüm." Konuşurken yüzünde tuhaf bir kırılğanlık vardı.

"Mutluyum," diye yalan söyledi. "Bunlar mutluluk gözyaşları."

Bu söylenecek yanlış bir şeydi. Adamın ifadesi düzleştğinde bunu hemen anlamıştı. Ondan ne bekliyordu ki? Ondan kalmasını istememişti. Ve açıkçası, isteseydi ne yapacağını da bilmiyordu.

"O halde Dragonstead'de bir sürü mutlu insan olmalı. Brunanburh Savaşı'ndan sonra dullar cesetleri almaya geldiğinden beri kadınlar arasında bu kadar çok ağlayan görmemiştim. Görünüşe göre burada birkaç kalbe dokunmuşsun, Alinor."

Onun nazik sözleri karşısında başını salladı ama boğazındaki yumrudan dolayı konuşamadı.

O zaman ona, "Graycote'a döndüğünde kardeşlerine karşı daha güçlü olmalısın," diye öğüt verdi. "Geçmişte olduğu gibi hayatını onların belirlemesine izin verme."

"Evet. Gelecekte özel hayatıma yönelik saldırılarına karşı koyacağıma dair yemin ettim. Bana başka bir koca dayatmaya kalkarlarsa erkeklik organlarını kıvırmakla tehdit etmem konusunda ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Bu onları iyi idare eder," dedi gülerek. Sonra birden ciddileşerek, "Seni özleyeceğim, Alinor," dedi. Alinor konuşmak için ağzını açtığında elini durdurdu. "Bu sözleri hafife alarak söylemiyorum, tatlım. Şunu bil ki: Hayatım boyunca bunları başka bir kadına söylemedim."

"Ah, Tykir," diye mırıldandı.

Sonra, daha hafif bir notla, "Ama tavuk çorbanı özlemeyeceğim" diye dalga geçti.

"Ben de senin *gammelostun değilim*."

Ona nazikçe gülümsedi. "Belki bir gün tekrar karşılaşırız." "Belki."

Buna o da en az onun kadar inanmıyordu. Tykir'in uzun gemileri iki gün sonra Anlaf'ın sarayının yakınındaki fiyortların ve denizin birleştiği yere ulaştığında, hepsi kendi yollarına gidecekti - Tykir ve Bolthor kehribar toplamak için Baltık topraklarına; Adam şifa çalışmalarına devam edeceği Arapların ülkesine; Rurik boya kullanan bir cadıyı aramak için İskoçya'ya ve Alinor da Graycote'a ve koyunlarına geri dönecekti.

"Kesin olan bir şey var ki," dedi onu rıhtımdan gemiye kadar uzanan iniş tahtasına çıkarırken, "Seni asla unutmayacağım Cadı Alinor."

"Ve seni asla unutmayacağım, Trol Tykir."

Arka planda, gemide, Beast'in çılgınca havladığını, Rurik'in bir şey hakkında küfrettiğini, Adam'ın kendisiyle Birka'ya giden bir hesir'in karısıyla flört ettiğini ve Bolthor'un yeni bir şiir okuduğunu duydu:

"Aptal, Salak,
salak.
Bazıları
Vikingl
er akıllıdır.
Bazıları
Vikingl
er aptaldır.
Bazıları
Vikingl
er gözleriyle görür.
Bazıları
Vikingl
er kalpleriyle
görürler.
Bazıları
Vikingl
er çok büyülenmiş,
Hiçbir şey
göremiyorlar.
Bu bir hikaye
.
Bu aptal
Viking."

İkinci günün sabahında Trondelag ve Anlaf'ın kalesine vardılar.

Büyük knarrlar ya da ticaret gemileri de dâhil olmak üzere, irili ufaklı en az yüz uzun gemi rıhtım boyunca dizilmiş ya da denizin kısa bir mesafe açığında demirlemişti. Alinor rıhtım boyunca yürüyor, Tykir'in krala saygılarını sunup dönmesini bekliyordu. Sonra onu Rurik'le birlikte İngiltere'ye giden bir gemiye bindirecek ve kendisi de Baltıklara doğru yelken açacaktı. Bugün rüzgârlar iyi olduğu için daha fazla zaman kaybetmek istemiyordu.

Bolthor'un tek iyi gözü bile duygularla dolmuş gibiydi. "Birbirimizi tekrar göreceğiz Leydi Alinor," demişti Bolthor gemideki bazı işleri yapmaya gitmeden önce huysuzca. "Bundan eminim."

Alinor bu kesinliği paylaşmıyordu ama Bolthor'un son sözleri yüzüne hafif bir gülümseme getirmişti.

"Bir zamanlar
Graycote'lu bir hanım
vardı.

Bir sürü
koyununun üzerine
titrerdi.

Sonra teknesiyle
bir Viking geldi.

Ve aşkla
vuruldu.

Ama ona bir şey
söylemedi.

Bu yüzden hiç
Oy verin.

Şimdi bir gemide
yüzecek.

Kendi yalnız
hengeğine geri
döndü.

Bu üzücü
hıkayeye kimse
sevinmeyecek.

Skald böyle
yazmış."

Bulabildiği tek kelime "Kafiyeli," olmuştu. Ama Bolthor bunu bir iltifat olarak kabul etmiş ve "Evet, bunlar en iyileri" demişti.

Tykir kalenin içine girerken, o dışarıda kalmayı tercih etmiş, kendisine yöneltlen büyücülük suçlamalarının tekrarlanmasını istememişti. Üstelik Tykir onu kendisine eşlik etmesi için davet etmemişti. Onunla olan ve Viking dedikodu zincirinde yayıldığına şüphe olmayan ilişkisinden utanıyor muydu? Yoksa onun itibarını zedeleyecek herhangi bir kötü niyetli davranışa karşı hassasiyetlerini mi koruyordu?

"Pssst! Pssst!"

Alinor bir o tarafa bir bu tarafa dönerken, tuzlanmış fiçıların arkasında duranın Kral Anlaf'ın ablası Gudny olduğunu fark etti.

dikkatini çekmeye çalışıyordu. Başını sertçe sallayarak Alinor'a saklanırken ona katılması gerektiğini işaret etti.

"Ne?" diye sordu, bir erkek kadar uzun, geniş omuzlu, kalın kemikli ve bir geminin pruvası kadar dolgun olan kadına bakarak.

"Bir aşk iksirine ihtiyacım var," dedi Gudny sinsice, Alinor'un eline birkaç bozuk para sıkıştırarak.

Alinor parayı geri vermeye çalıştı. "Aşk iksirleri hakkında hiçbir bilgim yok."

"Evet, öyle yapmalısın. Cadılar biz ölümlülerin bilmediği şeyleri bilir." "Ama ben-"

"Çaresizim," diye inledi Gudny. "Kardeşimin acısıyla yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Hayatımı çekilmez hale getiriyor. Ve herkes bana gülüyor... Bir kocanın, özellikle de Alfrigg gibi değersiz birinin ilgisini çekemeyeceğimi düşünmek. Ama onu geri istiyorum. İrlanda topraklarına giden bir gemi var, ona binebilirim, keşke yanımda onun benimle dönmesini sağlayacak bir aşk iksiri taşıyor olsaydım." Gudny bu uzun soluklu öğütten sonra yüksek sesle nefes verdi ve ardından ekledi, "Lütfen?"

Alinor zavallı kadına verebileceği tavsiyeler için beynini zorladı. Gudny'nin ağabeyinin boyunduruğu altında yaşarken nasıl hissettiğini kesinlikle biliyordu. Birdenbire, "Çanları denedin mi?" diye sordu.

Gudny gözyaşlarını sildi ve yüzü aydınlandı. "Çanlar mı?"

Ve Alinor, Gudny'nin asi kocasını eve çekmek için kendisi için yapabileceği en sıra dışı kostümü açıkladı. Alfrigg, koca kadını bir harem houri'si gibi süslenmiş görünce ya şehvete ya da şaşkınlığa kapılacaktı.

Alinor, Gudny'nin çılgınca şükrederek yanından ayrılmasından çok sonra bile hâlâ o resme bakıp gülümsüyordu. Tam o sırada Kral Anlaf'ın kızı Signe ona yaklaştı.

"Ah, Leydi Alinor, um..." Signe beceriksizce başladı. "Ben... uh... Gudny ile konuşuyordum ve..."

Uh-oh! "Signe, genç ve güzelsin ve sadece birkaç aydır evlisin. Aşk iksirine ihtiyacın yok."

"Ama ben biliyorum," diye feryat etti Signe. "Torgunn'u bu sabah bir Rus köle tüccarıyla konuşurken gördüm. Genç bir Slav kızını süzüyordu. Onu yatak kölesi olarak alacağından şüpheleniyorum."

Domuz! Alinor düşündü. Sonunda, tereddütle, "Tüyleri denediniz mi?" diye sordu.

Kısa açıklamasını bitirdiğinde Signe ona öyle bir hayranlıkla bakıyordu ki, Alinor'un altını ya da seksi icat ettiğini düşünebilirdiniz. "Tavus kuşu tüyümüz var mı bilmiyorum. Sence kaz tüyü yeterli olur mu?"

Alinor gülerek, "Sanırım her türlü iş görür," dedi. "Önemli olan tüyün görünüşü değil, dokusudur."

"Ooooh!" Signe mırıldandı ve Alinor'un eline bir parça altın sıkıştırdı.

Daha sonra birkaç kadın daha geldi ama Alinor elini durdurdu. Bu kadarı yeterdi. "Ben cadı değilim!" diye kararlı bir şekilde iddia etti ve onlar da homurdanarak gittiler.

"Artık seni takip eden bir cadı mı edindin, Alinor? Bir cadılar meclisi, belki?" Adam ayrılırken onu kucaklamak için yaklaşarak sordu.

"Böyle bir şeyi ima bile etme."

"Ani popülerliğinizin sebebi nedir o zaman?" "Bilmek istemezsiniz," dedi gülümseyerek.

"Peki, ben gidiyorum o zaman." Ona bir kez daha şiddetle sarıldı.

"Yolun açık olsun," diye cevap verdi. "Bir gün senin büyük şöhretinle ilgili haberler duymayı bekleyeceğim. Şifacı Şövalye. Kulağa hoş geliyor, değil mi?"

Ona sıcak bir şekilde gülümsedi. "Alinor, Britanya'ya tek başına döndüğünü görmekten nefret ediyorum. Gerçekten istediğin bu mu?"

"Bu konuşmayı daha önce de yapmıştık. Başka seçeneğim yok."

"Ama sen o sersemi seviyorsun... Yani Tykir'i... Gerçi nedenini bilemiyorum, benim aksime o çok çirkin bir yaratık-"

Kadın, şeytanlığı için onu kafasının yan tarafına vurmaya çalıştığında eğildi.

"Tykir'i seviyorsun, değil mi?"

Yüksek sesle nefes verdi. "Evet, muhtemelen öyle ama-" "Ona söyledin mi?"

"Tabii ki hayır! Onu ya da kendimi asla böyle utandırmam."

"Utanmak mı?" Adam şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "O seni seviyor. Sen de onu seviyorsun. İngiltere'ye yalnız gidiyorsun. O Baltık'a yalnız gidiyor. Bu resimde yanlış olan ne?"

"Tykir beni sevmiyor. Oh, bana karşı bir düşkünlüğü olduğunu kabul ediyorum. Belki de bir kadının ondan bekleyebileceği en iyi şey budur... ama beni sevmiyor. Bunu bilirdim."

"Tıpkı senin onu sevdiğini söylemeden de bilebileceği gibi mi?"

"Bunu seninle daha fazla tartışmak istemiyorum, Adam. Bitti artık. Her ne kadar acı verici olsa da, Tanrı'nın bana verdiği kadere boyun eğdim."

Umutsuzca omuz silkti, sonra farklı bir yol denedi. "Benimle gel o zaman."

Kızın ağzı şaşkınlıktan bir karış açık kaldı. "Seninle mi? Arap topraklarına mı?

Neden?"

"Leydim, beni nasıl aşığılıyorsunuz!"

"Hah! Kibiriniz, abartılı cazibenizi reddetmeme gücenmeniz için çok büyük."

"Teklif ettiğimi düşündüğün şey cazibem miydi?"

Kızardı.

"Hayır, sadece maceracı bir dost olarak gelmek isteyebileceğini düşündüm. Bir arkadaş olarak. Yeni yerler ve insanlarla tanışacağınızı düşünün. Düşün-"

"Ne? Kulaklarım bana yanlış mı söylüyor?" Tykir şaşkınlık kokan bir sesle sordu. "Neyin peşindesin, Adam, Leydi Alinor'u sana eşlik etmesi için davet edecek kadar?" Sonra Alinor'a döndü. "Ve sen, ne kadar vefasız bir leydiye dönüşmüşsün ki benim yatağımdan Adam'ınkine bir an bile düşünmeden gidebiliyorsun."

Tykir'in durumu yanlış anlaması ve incinen gururunun şiddeti karşısında hem o hem de Adam'ın nefesi kesildi.

Tykir, "Memleketine dönmeden önce herhangi bir adamla bir yere gideceksen, benimle Baltık'a da gelebilirsin," dedi ve tepinerek uzaklaştı.

Tykir'in yersiz tepkisi ve ardından gelen pek de hoş olmayan teklif karşısında Adam'la birbirlerine şaşkın şaşkın baktılar. Reddedecek gibi de değildi. Davet ne kadar nezaketsiz olursa olsun, Alinor kendisine bir erteleme verildiğini anlamayacak kadar cahil değildi. Geçici bir erteleme ama yine de bir erteleme.

Adam kocaman gülümsedi ve "Ben *çok* iyiyim!" diye böbürlendi.

Gülümseyerek karşılık verdi ve teşekkür edilmesi gereken yere teşekkür etti. Kesinlikle Adam'a değil. *Teşekkürler Tanrım.*

Alinor bir an için yine yalnızdı.

Bolthor, Tykir'in gemilerinden birindeydi ve Baltık'a götüreceğı altı uzun gemideki malları yeniden düzenlemesine yardım ediyordu. Bu son dakika değışiklikleri, özel Sarazen atı Fierce'i yerleştirmek için gerekiyordu.

Bir tanesi, Anlaf'ın daha önce Tykir'e hediye ettiği, kralın dönüş yolunda Hedeby'de satmasını istediği birkaç kısırakla birlikte.

Hava serindi ama rıhtımın yakınındaki dar bir ağaca yaslanırken güneş yüzünü ısıtıyordu. Tykir ona biraz daha kalacaklarına dair sessiz bir işaret verdi ve kısa süre sonra uzaktaki teknelerden birinde gözden kayboldu.

Birdenbire arkasından tutuldu. Alinor kıvranarak kim olduğunu görmeye çalıştı ama bir eli ağzını kapatmış, diğeri de arkadan beline sarılmış halde sıkıca tutuluyordu. Onu yerden kaldıran kişi geriye doğru ormana ve bir dizi ek binaya doğru ilerledi. Gözleri bir o yana bir bu yana gidip geliyordu ama kimse ona bakıyor gibi görünmüyordu. Kıpırdandı ve çırpındı ama nafile.

Birinin ona yaptığı bir şaka mıydı bu?

Hayır. Bunu yapabilecek aklına gelen tek kişi, gitmiş olan Adam ya da Tykir ve Bolthor'un yanında çalışan Rurik'ti.

Kral Anlaf'ın ondan intikam alma şekli miydi? Hayır. Alinor, Anlaf'ın intikamını gizli saklı bir şekilde değil, herkesin içinde alacağını biliyordu.

Egbert ve Hebert'in çeşitli milletlerden yarım düzine acımasız görünümlü adamlarla birlikte durduğu boş bir odunluğa sürüklendiğinde soruları kısa sürede cevaplandı. Bahse girerim paralı askerlerdi. Birkaçı Viking gibi görünüyordu ve çok üzgünlerdi, sert bakışlı ve pejmürde kıyafetliydi, ama yine de İskandinavlardı; muhtemelen Viking kanun kaçaklarıydı.

"Siz ikiniz çıldırdınız mı?" Onu yakalayanın elinden kurtuldu ve Egbert ile Hebert'e hışım ile saldırarak odunluğun uzak tarafında duran büyük bir nesnenin önünde durdu. "İskandinav ülkesine gelmek... kesinlikle aklınızı kaçırmışsınız!"

"Seni nankör kaltak!" Egbert'in yüzü öfkeden mosmor kesildi ve kadının yüzüne vurmak için elini kaldırdı... bu onun tanıdık bir taktiğiydi.

Hebert kardeşinin kolunu durdurmak için elini kaldırarak, "Hayır, Egbert," diye uyardı. "Planımız işe yarayacaksa Alinor'un üzerinde görünür hiçbir iz olmamalı."

Egbert durakladı, Hebert'in sözlerindeki bilgeliği gördü ve onun kaval kemiğine bir tekme attı. Bu keskin ve acımasız darbe onun geriye doğru sendelemesine ve neredeyse düşmesine neden oldu. Hâlâ arkasında duran esirinin iri göğsü onu kurtardı.

"Bütün bunlar da ne demek oluyor?" diye sordu, titrek sesindeki acıyı gizlemeye çalışarak. "Benim gibi sıradan bir kadın bu kadar zahmete değmez."

Egbert ona buz gibi bir sesle, "Aslında öylesin," dedi. "Görünüşe göre büyücülüğünüzle ilgili haberler tüm Britanya'ya yayılmış. Ve şaşırtıcı bir şekilde, bunda değer gören bazı erkekler var. Gerçekten bir kuyruğun var mı, Alinor?"

Hebert şehvet dolu bir kıs kıs gülerek, "Belki de bu aşık adamlar senin yatak çarşaflarında sihir yapabileceğini düşünüyorlardır," diye ekledi.

Egbert, "Kuyruklu ya da kuyruksuz, gelin fiyatınız önemli ölçüde arttı," diye açıkladı. "Sanırım bir Viking küpünün lemanı olman -evet, bu rezaletin haberi de yayıldı- evlilik kesesine daha da fazla para ekleyecek." Merakla başını salladı ve onu inceledi. "Ben kendimde bir cazibe göremiyorum ama görünüşe göre vahşi bir Viking'in ilgisini çekecek bir yeteneğin olmalı. Bunu bir meydan okuma olarak gören birkaç Sakson asilzadesi var... dinsiz bir barbar tarafından çözülmüş olanın tadına bakmak." Bu düşünce karşısında tiksintiyle ürperdi.

Delirmiştir! Kardeşlerim beceriksiz aptallardan tam anlamıyla kaçık beceriksiz aptallara dönüştüler. "Tykir bana bunu yapmana asla izin vermez," diye iddia etti, ama Tykir'in ondan kurtulduğunu düşünmeyeceğinden o kadar da emin değildi. Hayır, bu doğru değildi. Tykir kadınlara davranış konusunda yüksek standartlar belirleyen bir adamdı... sadece bir leman... ya da eski bir leman olsa bile.

Egbert göğsünü kabartarak ve gizli bir memnuniyetle sıratarak, "Evet, gelecek," dedi. "Bizimle kendi seçiminizle geldiğinize onu ikna ettiğinizde gelecek."

İnançsızlıkla homurdandı. "Peki bunu neden yapayım?"

"Bunun yüzünden," dedi iki kardeş aynı anda ve arkalarındaki çıplak zeminde duran giysi yığınına ortaya çıkarmak için kenara çekildiler.

Hayır, bu bir giysi yığını değildi, Alinor fark etti. Bu...

"Aman Tanrım! Ne yaptın sen?" Alinor ileri atıldı ve genç bir çocuğun işkence görmüş, parçalanmış bedeninin önünde diz çöktü. İlk başta onu tanıyamadı, yüzü o kadar şişmişti ki morluklar içindeydi ve gözünün yarısı yuvasından çıkmıştı. Bir bacağı çarpıktı, baldırının ortasından kırılmış ve sabitlenmemişti. Tunığının göğüs kısmı kesik ve kanlıydı. Sonra Alinor'un içini dehşet kapladı, çünkü bu kişinin Hedeby'de Tykir'in tezgâhında müşterilere hizmet eden genç çocuk Karl olduğunu anladı.

Ağlamaklı gözlerle kardeşlerine baktı. "Neden?"

Egbert suratını asarak, "O dangalak bize ilk başta Viking sevgilini nasıl bulacağımızı söylemedi," diye yakındı.

"Sizi aptallar! Muhtemelen bilmiyordu. O bir Viking değil."

"Küstahın tekiydi. Bize şeytanın malları dedi," diye ekledi Hebert savunmaya geçerek. "İşkence yapmadan ne kadar bilgi sakladığını nasıl bilebilirdik?"

Alinor çocuğu incelerken gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu, nereden başlayacağından ve ona daha fazla zarar verip vermeyeceğinden emin değildi. "Acele edin. Hemen bir şifacı çağırın. Şatonun içindeki Peder Caedmon'a onun varlığının gerekli olduğunu söyleyin."

"Şifacıya gerek yok. Çocuk bu sabah öldü." Egbert'in sesinde pişmanlık değil, tiksinti vardı.

Hebert altı paralı askeri kapıya doğru yönlendirdi ve onlara bazı emirler fısıldadı. Aceleyle ayrıldılar ve Hebert ona geri döndü.

"İkinizin her zaman aptal olduğunuzu düşündüm ve bazen zalim olduğunuzu düşündüm, ama asla kötü olduğunuzu düşünmedim. Bu tamamen şeytani bir eylem." Önündeki cansız bedeni işaret etti.

"Biz yapmadık," diye bağıldılar hemen.

"Parasını *ödediğiniz* paralı askerlerin hatalı olduğunu mu düşünüyorsunuz? Hayır, bu acımasız davranışınızdan dolayı ebedi lanete uğrayacak olanlar sizlersiniz."

"Ne olursa olsun," dedi Egbert. "Fazla zamanımız yok. Bizimle gönüllü olarak gelecek misin, yoksa Thorksson'a da aynı muameleyi mi emredeceğiz?"

"Tykir? Aynısını Tykir'e yapmakla mı tehdit ediyorsun?" Neşesiz bir şekilde güldü. "Siz iki ahmak İskandinav topraklarının ortasında, yüzlerce askeri barındıran bir kaleden kıl payı uzaktasınız ve yüksek mevkideki bir İskandinav'ı mı tehdit ediyorsunuz? Siz gerçekten delisiniz."

Hebert, Alinor'u kolunun üst kısmından yakaladı ve sertçe çimdikledi. "Diline dikkat et kardeşim, yoksa sonunda sen de aynı kaderi paylaşabilirsin."

"Hayır, sevgilerinize kendi topraklarında saldırmayacağız. Hebert'in az önce gönderdiği altı paralı askere emir verdik," dedi Egbert keyifle. "Eğer ikimizden biri kaybolur, yakalanır ya da ona bir zarar gelirse, Tykir'in işkence görmüş bedeninin ya da kellesinin Wessex'teki kâhyama teslim edilmesini bekleyen beş yüz mark gümüş var."

"Peki Tykir'in kendini savunamayacağını nereden çıkardınız?"

Hebert, "Geçen sonbaharda Jorvik'teki İskandinav sarayının dışında bize saldırdığında olduğu gibi, ihtimaller ona karşı olsa bile adil bir dövüşte kendini savunabileceğini söyleyebilirim," dedi.

Anlaşılan Hebert kimin kime saldırdığını unutmuştu ama önemli olan bu değildi. O haklıydı: Tykir sinsi, arkadan bıçaklayan bir saldırıya karşı bağışık değildi. Yine de...

"Şimdi çılglık atsam, ikiniz de birkaç dakika içinde ölürsünüz." "Ah, doğru, doğru," diye kabul etti Egbert, kötü niyetle gülümseyerek. O da Bir ön dişi eksikti, çürükten mi yoksa yanlış bir kaçamaktan mı, bilmiyordu... muhtemelen ikincisiydi. "Ama altı paralı asker nerede, canım? Çoktan buradaki yüzlerce adamın arasına karışmışlardır. Hatta giden gemilerden biriyle ayrılmış bile olabilirler. Onları kesin olarak teşhis edebilir misin?"

Alinor'un omuzları çöktü. Kardeşlerini ve sonra da zavallı çocuğu gördüğünde onlara aldırış etmemiştir.

Tykir'in zarar görmesi riskini göze alabilir miydi?

Durumu idare etmek için onun daha güçlü ve zeki olduğuna mı güvenmeli?

Olur mu güç ve Zeka Madde ne zaman uğraşmak kara muhafızlarla mı?

Sonunda Alinor'un başka seçeneği kalmamıştı. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"İşte orada!" Tykir rahat bir nefes aldı. Sonunda Alinor'u bulmuştu.

Sanki kısa bir süre önce kaybolduğunu fark ettiğinde nerede olduğu konusunda endişelenmemiş gibi, olabildiğince rahat bir şekilde ona doğru yürüyordu. Çok fazla insan onu hâlâ bir cadı olarak görüyordu ve bir cadının yakılmasından daha fazlasını istemezlerdi.

Ama bir dakika. Yanındaki iki adam kimdi? İki *kızıl saçlı* adam. Oh, kutsal Thor! Aptal ikizlermiş.

Egbert ve Hebert'in şu anda ne tür bir şeytanlık peşinde olduklarını anlayana kadar adamlarına silahlarını tutmalarını işaret etmek için elini kaldırdı. Gerekirse bu iki beyinsizle kendisi başa çıkabilirdi. Ve eğer Alinor'a zarar verecek en ufak bir şey bile yapmışlarsa, cılız boyunlarını tavuk gibi sıkacaktı.

"Alinor," dedi zorlukla kontrol ettiği bir sabırla, "seni arıyordum." Konuşurken onun kardeşlerini görmezden geldi.

Alinor endişeyle dudaklarını yaladı. "Kardeşlerimi tanıyorsun, Egbert ve Hebert."

"Onları tanıyorum." Selamlaması kabaydı ama umurunda değildi. Bir şeyler ters gidiyordu ve açık sözlülük gerektiğinde nezakete tahammülü yoktu.

"Seninle konuşmam gerek, Tykir, *yalnız*." Alinor'un çenesi kararlılıkla yukarı kalkmıştı. Yoksa ağlamamaya mı çalışıyordu? Tanrım, eğer ona zarar verecek bir şey yapmışlarsa o kardeşlerini öldürecekti.

Adamlarına yerlerinde durmalarını ve kardeşleri korumalarını işaret etti. Sonra Alinor'u kolunun üst kısmından sıkıca tutup ağaçlara doğru çekti.

"Eee?" diye sordu. "Kabil ve Habil şimdi neyin peşinde?"

Şaka olduğunu düşünmüş olmalı ki gülümsedi. Yüce Tanrım, onun ne kadar az mizah havasında olduğunu göremiyor muydu? Ama sonra gülümsemenin kadının hüznünlü gözlerine ulaşmadığını fark etti. "Neyin var? Sana zarar mı verdiler?"

Başını iki yana salladı. "Tehditler mi?"

Başını daha sert bir şekilde salladı. "Egbert ve Hebert'le birlikte İngiltere'ye dönmeye karar verdim," diye ağzından kaçırdı.

Şaşkınlıktan nefesinin kesildiğini saklayacak vakit bulamadı. "Ama kısa bir süre önce benimle Baltık'a gitmeyi kabul etmiştin."

"Hayır, Tykir, kabul etmedim. Adam'la başka bir yere gitmeyi düşünüyorsam bile seninle gidebileceğimi söyledin. Benim fikrimi hiç sormadın. Ayrıca, bu zoraki bir davetti."

"Ciddiydim."

"Yaptığını biliyorum."

"İngiltere'ye gitmene izin vermeyi düşündüğümü hiç sanmıyorum," diye isteksizce itiraf etti.

Bu haber karşısında gözleri fal taşı gibi açıldı. "Artık çok geç," dedi ona, pişmanlığı sesinden okunuyordu.

Şaşkınlıkla başını öne eğdi. "Neden çok geç?"

Çenesi kaskatı kesilmişti. İnatçılığı gözünün içine baktığında fark etmişti ve birdenbire onun kendisini terk etmeye kararlı olmasından çok ama çok korkmuştu.

"Ben sadece anavatanıma dönmenin benim için en iyisi olduğuna karar verdiğimi söylemek istedim. Orası ait olduğum yer. Egbert ve Hebert bir daha evlenmek zorunda kalmayacağıma söz verdiler. Benim de koyunlarım, Graycote'um ve..." Sesi kırıldı. "Bunu benim için zorlaştırma, Tykir."

"Neden? Neden gitmek zorundasın?" Sesinin tizliği onu şoke etti. Bu ona... aman Tanrım!.. çocukken başkaları da onu terk ettiğinde defalarca haykırdığı aynı sözleri hatırlattı. Babası, annesi, Ruby, Eirik, Dar ve Aud. Tanrım, yine oluyordu. Bir şekilde kendini *yeniden* o dayanılmaz acıya açmıştı.

"Ah, Tykir." Kadının sesindeki acıma hissi onu derinden sarstı.

Acımak mı? Geldiğim nokta bu mu? Çenesini kaldırdı ama gözlerinden yaşların akmasını engellemek için değil. Orada gerçekten nem biriktiğine inanmayı reddediyordu. Hayır, ona kendisinin de inatçı olabileceğini göstermek istiyordu. Ona şu anda olduğu kadar kalpsiz ve umursamaz olabileceğini göstermek istiyordu. O kadar çok şey istiyordu ki.

Gururunu bir kenara bırakarak, "İstedığinin bu olduğuna emin misin Alinor?" diye sordu.

Başını salladı, gözleri dökülmemiş yaşlarla doluydu. Şüphesiz acıma gözyaşları. "Başka seçeneklerin de var, tatlım." *Tanrım, acınacak haldeyim.*

Onun sevecenliği karşısında gülümsemeye çalıştı ama başaramadı. "Hayır, gülümsemiyorum. Bu benim son kararım... benim kararım, senin değil."

Boğazındaki yumruyu bastırmak için yutkundu. "Ve kardeşlerinin entrikalarından güvende olacak mısın?"

Tekrar başını salladı. "Anlamaya çalış. En iyisi bu."

En iyisi mi? Kimin en iyisi? İçinden kükredi. *Ben ölüyorum ve o bunun en iyisi olduğunu söylüyor.*

Koluna dokunmak istercesine yalvaran bir el uzattı. Artık buna dayanamazdı. Bu onun felaketi olabilirdi. Bu yüzden kadının elini kenara itti.

Hıçkırığını tutmak için elini ağzına götürdü. Ama adam onun fikrini değiştirmeyeceğini görebiliyordu.

"Öyle olsun," dedi sonunda. Topuklarının üzerinde dönerek sert adımlarla ondan uzaklaşmadan önce, Egbert ve Hebert'i boyunlarından tuttu ve sadece zevk için, Alinor'u geçmişte kötüye kullandıkları için ve bu çılgınca çıldırma ihtiyacını hafifletmek için kafalarını birbirine vurdu. "Onu incitirsen beni de incitirsin," diye mırıldandı nefesinin altında inleyen iki kardeşe.

Sonra ona başka bir şey söylemeden, hatta son bir bakış bile atmadan arkasını döndü ve tepinerek uzaklaştı.

Ayrılırken onun "Seni seviyorum" diye mırıldandığını duyduğunu sandı. Ama yanılmış olmalıydı.

Alinor sadece iki gece sonra Britanya topraklarına vardı ve pek de iyi bir mizaca sahip değildi. Kardeşleri muhtemelen onun peşinden hiç gelmemiş olmayı diliyorlardı.

Sakin denizlere rağmen deniz tutması yüzünden kusmaktan başka bir şey yapmamıştı. Midesindekileri boşaltmadığı zamanlarda, gördüğü her şeyi yiyordu.

Ya da tuvaletini yapmak için kapalı bir alandaki lazımlığa doğru koşuyordu. Erkek anatomisi için söylenecek bir şey vardı, erkeklerin erkeklik organlarını çıkarıp geminin yan tarafındaki meseleleri halletmelerine izin veriyordu, diye düşünmüştü birden fazla kez. Ve ağlamak... Kutsal Meryem, hayatı boyunca hiç olmadığı kadar çok ağlamış ve hıçkırmıştı. Eğer bir ucundan su getirmiyorsa diğer ucundan getiriyordu. İyi ki bu kadar çok uyumaya meyilliydi.

Dahası, son yirmi beş yıl içinde kendisine karşı işledikleri her suç için, her boş anını beceriksiz kardeşlerini azarlamakla geçirmişti. Ve uzun bir listesi vardı.

Şimdi Jorvik'in Coppergate bölgesinde yürüyorlar, Egbert ve Hebert'in onları Wessex'teki malikânelerine ve müstakbel damatların geçit törenine götürmek için birkaç küheylan almayı planladıkları at ahırlarına doğru gidiyorlardı. Bu onu tekrar kusturmaya yetmişti.

Alinor aniden gıcırdayarak durdu ve Egbert ile Hebert'in son zamanlarda iyice genişlemiş olan arka tarafına çarpmalarına neden oldu. Bu koku onun dikkatini çekmişti. Yan tarafa baktı ve gülümsedi. *Gammelost*. Coppergate'in zanaatkârlar bölgesindeki bir İskandinav standıydı. Karmaşık bir şekilde oyulmuş kâseler ve mobilyaların arasında, adamın öğlen yemeği için tasarlanmış kokulu Viking peyniriyle dolu keten bir bez vardı. Alinor belindeki kumaştan bir bozuk para çıkardı ve gülümsedi.

Kısa bir süre sonra, kadın peyniri tanrıların ambrosia'sıymış gibi mideye indirirken, Egbert ve Hebert dizginleri ellerinde atlarla ona yaklaştılar. Önce ona, sonra birbirlerine baktılar ve aynı anda, "Hamile misin?" diye sordular.

"Ha?" Alinor, birden iğrenç görünen peyniri bir kenara bıraktı. "Saçmalama." Aynı anda kusma, su çıkarma ya da ağlama isteğiyle savaşıırken, Egbert ve Hebert'e sanki her zamankinden daha da deliymişler gibi baktı.

Sonra düşündü, *ben olabilir miyim?*

Hayır. Ben kısırım. Üç kocam oldu ve daha önce hiç canlanmadım.

Ama ya Tykir'in tohumu daha güçlüyse? Ya da rahmim daha açıksa? Ya...oh, Tanrı'ya şükür!...ya Tykir'in çocuğunu taşıyorsam?

Ama o bilirdi, değil mi? Aslında bilemezdi. Aylık akışları her zaman düzensiz olmuştu... bu yüzden geçmişte gebe kalamayacağını düşünmüştü. Ayrıca, bir keresinde Tykir onun zayıf ya da hiç olmayan aylık akışları hakkında yorum yaptığında, vücudunun muhtemelen soğuktan, yer değişikliğinden ya da tüm o sevişmelerden etkilendiğini söylemişti.

Şimdi şüphelenmediği için kendini aptal gibi hissediyordu.

Sonra bir elini karnına götürdü ve Tykir'in ona büyülu kehribar boyun halkasını hediye ettikten sonra şefkatle seviştiği geceyi hatırladı - dört aydan kısa bir süre önce İsa'nın Arifesiydi. Sonrasında özel bir şey olduğunu hissetmemiş miydi?

Vardı.

Neşeli bir kahkaha attı. "Evet, hamileyim. Trolün çocuğuna gebe kaldım. Bu dünyadaki en harika haber değil mi?"

Egbert ve Hebert dehşet ve tiksintiyle ona baktılar.

"Hamile mi? Karnında kafir bir yavru varken seni bir İngiliz asilzadesine nasıl satabiliriz... nişanlayabiliriz?" Egbert öfkeyle kızıl buklelerini çekiştirdi.

"Ve bebeğin bir trol olacağını mı söylüyorsun?" diye ciyakladı dehşete kapılmış Hebert. "Şimdi her şeyi mahvettin," diye feryat etti Egbert.

"Hayır, bu başıma gelen en güzel şey. Artık kısır değilim."

Hebert Egbert'e, "Artık hiçbir erkek onu istemeyecek," dedi.

"Bu doğru. Doğru. Ve Viking bunu öğrenirse kesinlikle intikam için peşimize düşer," dedi Egbert Hebert'e. "Eğer onu bebekten kurtarırsak ya da onu bir başkasıyla evlendirdikten sonra bir başkasının üzerine atarsak, o intikamcı canavar bizi dünyanın öbür ucuna kadar takip eder. Bunu yapacağını biliyorum."

"Viking'i unut. Bebeğimi benden almaya cüret edersen tırnaklarımla gözlerini oyarım," dedi Alinor şiddetle, içinde büyüyen tohuma karşı şimdiden ne kadar korumacı hissettiğine sadece biraz şaşırarak.

Hebert, "O zaman ellerimizi senden temizleriz, nankör fahişe," diye tükürdü. "Senin için harcadığımız onca çabayı hiç takdir etmedin. Şimdi kendi kaderini kendin bul. Bir Viking çöplüğünde ya da cehennemde olman umurumuzda değil."

İkili, Alinor'u kalabalık şehrin ortasında bırakarak, yeni beyinsiz planlar hazırlayarak oradan uzaklaştı. Tek başına.

O sırada kahkahalarla güldü, yoldan geçenlerin birkaç meraklı bakışını üzerine çekti ama umurunda değildi. Hayatında ilk kez özgürdü. Graycote'a gidebilir ve bağımsız bir kadın olabilirdi. Ya da kendine kendi seçtiği bir koca bulabilirdi. Ya da -kalbi küt küt atıyordu- Dragonstead'e geri dönüp Tykir'in dönmesini bekleyebilirdi.

Tereddüt bile etmedi.

Dragonstead olacaktı.

Rurik Coppergate'de geziniyor, bir İskandinav'ın yüzünü kızartacak bir çift kalçaya sahip Sakson bir hizmetçi de dahil olmak üzere manzaranın tadını çıkarıyordu. Yani, bazı İskandinavları. O değil tabii ki. O çok fazla dünya adamıydı.

Canavar geçici olarak Gyda'nın evinde barınıyordu. Eric Bloodaxe'a saygılarını sunmak, ardından kuzeye, İskoçya'ya ve yaramaz bir cadıya doğru yol almak üzere kralın sarayına doğru gidiyordu. Ama sonra başka bir kanlı cadı dikkatini çekince olduğu yerde durdu.

Leydi Alinor! Onun burada ne işi var? Baltık'ta kumsallarda zıplayıp Tykir'le birlikte kehribar topluyor olması gerekiyordu. Bir cadı olarak aynı anda iki yerde birden olabilir mi?

Hayır, diye karar verdi Rurik, Alinor'un gerçek bir cadı olmadığını uzun zaman önce kabul etmişti. Sadece cadıydı.

Uzun sarı saçlı ve kocaman, bakımlı sakallı, uzun boylu bir İskandinav'la çene çalıyordu. Görünüşüne bakılırsa bir paralı askeri. Aslında Rurik onu bir keresinde Kral Haakon'un Oslo fiyortundaki Vik sarayında gördüğünü hatırlıyor gibiydi. Ve, oh, kutsal Thor! Kadın aptal mıydı? Şimdi de bir şeyler anlatmak için koca Viking'in göğsüne parmağını sokuyor, bir yandan da onun kulağını çınlatıyordu.

Şaşırtıcı bir şekilde, adam aklı başında her erkeğin yapacağı gibi kadının kafasını koparmadı. Bunun yerine dikkatle dinledi ve kadının verdiği haber karşısında yüzü giderek daha da soluklaştı.

Bahse girerim onunla buluşmak başıma bela açacak. Onu görmemiş gibi yapıp kaçmalı mıyım? Kimsenin haberi bile olmaz. Kararını düşünürken, Rurik merakı daha da artarak ona yaklaştı.

"Bir çocuğum mu var?" diye soruyordu adam. "Freyja aşkına! Bana daha fazlasını anlatın, Leydi Alinor."

"Evet, Toste, bir çocuğun var. Adı Thibaud ve sadece dört kış gördü. İyi ki şuradaki zanaatkârın sana ismiyle hitap ettiğini duydum, yoksa bu müjdeyi asla öğrenemeyebilirdin."

"Bir oğul mu?" Toste merakla sordu. "Bir oğul mu?"

Alinor hoşgörüyüyle gülümsedi, görünüşe göre artık adama kızgın değildi. "Evet, çok da güzel bir çocuk."

"Geçtiğimiz yıllarda Rouen'da birlikte olduğumuzdan beri Rachelle'i birçok kez düşündüm. Ama o evliydi, ya da ben öyle sanıyordum." Omuz silkti. "Çocuğun annesiyle birlikte Hedeby'de yaşadığını mı söylüyorsunuz? Daha geçen yıl pazar kasabasına gitmiştim. Onu görmeyi nasıl kaçırmış olabilirim?"

Zamanını bir birahane de geçirdiğine ya da orada iyiliklerini satan hafifmeşrep kadınları ziyaret ettiğine şüphe yoktu. Rurik'in düşüncesi buydu. En azından o günlerini orada geçiriyordu.

"Rachelle'in pek ortalıkta dolaştığını sanmıyorum, Toste. Kocasından boşanmadan önce ona vahşi bir sakatlama uygulamış." Alinor açıkladı ve Toste'nin yüzü öfkeden kıpkırmızı oldu.

"Bunun benim için bir önemi yok," dedi. "Hemen ona ve oğluma gideceğim ve benimle birlikte olduğu için çektiği tüm acıları telafi edeceğim. Ve eski kocası Arnaud'dan da intikam alacağım. Buna yemin ederim."

Burada yapabileceğim hiçbir şey yok, diye düşündü Rurik ve fark edilmeden sürünerek uzaklaşmak üzereydi.

"Rurik! Sen misin?" diye seslenen bir erkek sesi duydu arkasından.

Çok geç! Tuzağa düştüm!

"Eirik," diye inledi yüksek sesle, Tykir'in kardeşinin geldiğini görünce. Sonra Lord Eirik'in grubunun geri kalanını fark edince zihinsel olarak inledi. "Leydi Eadyth, Selik, Rain... sizi tekrar görmek güzel. Ve tüm çocuklarınızı." *Tanrılar adına, bu iki çift tavşan gibi ürüyor. Tüm kırsalı dolduracak kadar çiftleşiyor olmalı. Kardeşleri ve onların eşleri böyle bir örnek oluşturunca, Tykir'in hiç evlenmemiş olması en iyisi.* Böyle düşünüyordu ama tatlı bir hayranlık gülümsemesiyle söylediği şey şuydu: "Ne güzel aileleriniz var!"

"Orada izlediğin kişi kim?" Eirik, Eadyth'in de bakabilmesi için işaret etti. "Anlıyorum, bu Leydi Alinor. Tykir nerede? Cadının kaçmasına izin vermez herhalde, o yüzden buralarda bir yerlerde olmalı."

"Bildiğim kadarıyla burada değil," diye açıkladı Rurik. "Son duyduğumda Baltık'a doğru yola çıkmıştı."

Alinor yukarı baktı ve Rurik yine yüksek sesle inledi. Artık iyice kapana kısılmıştı.

Toste de dahil olmak üzere herkes birbiriyle tanıştırıldı.

Eadyth, Alinor'u kadınların sık sık yaptığı gibi, sanki uzun zamandır arkadaşmışlar gibi kucakladı. Rurik'e göre bu şekilde davranmalarına neden olan şey, onların küçük beyinleriydi. Rain de onu kucakladı ve "Eadyth'in bana bahsettiği kişi sensin... Tykir'in katı kalbini ele geçireceğini tahmin ettiği kişi." dedi.

Alinor o sırada gözyaşlarına boğuldu ve örgüler, tüyler, şehvetli troller, *gammelost*, aşerme, sidik ve kustumuk gibi bir dizi saçma sapan şey hakkında gürültülü bir şekilde hüngür hüngür ağlıyordu. Ama bunlardan sadece biri dikkatini çekmişti. *Çocuklu*.

Rurik ellerini havaya kaldırdı. *İşte bu kadar! Artık asla kaçamayacağım. Cadı bana yüklenecek. En iyi arkadaşımın bebeğini... ve en iyi arkadaşımın bebeğinin annesini... ve en iyi arkadaşımın kız ve erkek kardeşini... ah, lanet olsun, tüm dünyayı umursamadan çekip gidersem herkes benim umursamaz olduğumu düşünecek.* Kimse ona dikkat etmese de derin bir iç çekti. Herkes Leydi Alinor'un üzerine titriyordu.

Alinor burnunu çekerek, "Tykir'in muhtemelen beni istemediğini biliyorum, bebekle bile," diye açıkladı, "ama şu an tek dileğim beni Ejderkayası'na götürecek bir uzun gemisi olan birini bulmak."

Herkes ona döndü. *Ben mi? Neden ben? Oh, bu sadece olayların harika bir dönüşü. Fırsatım varken kalçalarını sallayan hizmetçiyi takip etmeliydim.*

"Yüzün acıyor mu, Rurik?" Rain çenesini sıkıca kavrayarak onu bir o yana bir bu yana çevirerek sordu.

"Hayır. Neden?"

"Çünkü mavi."

"Ah, Rurik'i maviye döndüğünden beri görmedin mi?" Eadyth Rain'le konuşuyordu ama yoldan geçenler de dahil olmak üzere lanet olası dünyadaki herkes onu dinliyordu. "Bir cadıyı sopalarken oldu."

"Ead-yth!" Eirik itiraz etti. "Böyle bir dili nerede duydun?"

"Senden." Ona burnunu oynattı.

"Erkekler!" Eadyth ve Rain ortak bir tiksinti bakışını paylaşarak haykırdılar. Alinor hâlâ hüngür hüngür ağlamakla meşguldü.

"Rurik, burada bir uzun geminiz var mı?" Eirik sordu.

Uh-oh! Yün toplarken gafil avlandım. "Evet, ama bir süreliğine İskoçya'ya gidiyordum."

Herkes ona dünyanın en bencil herifiymiş gibi bakıyordu. "Sanırım erteleyebilirim-"

Eirik zaten onun kendilerine yardım edeceğini düşünmüş ve başka bir konuya dalmıştı. "Selik ve benim sahip olduğumuz gemiler tamir ediliyor. Bugünlerde karayla çevrili olduğumuz için onlara pek ihtiyacımız yok. Ah," dedi Eadyth dirseğiyle onu dörterken. "Şikâyet etmiyordum tatlım," dedi Eadyth koluna güven verici bir şaplak atarak; sonra tekrar Rurik'e döndü. "Sanırım bir uzun gemi hepimizi Dragonstead'e götürebilir?"

"Hepsi mi?" Rurik ciyak ciyak bağırdı ve onun tek kelimesi gruptaki diğer herkes tarafından yankılandı. Toste herkese başıyla selam veriyor ve kaçmaya çalışıyordu. Şanslı adam!

"Evet, *hepiniz*. Yalnız gitmene izin vereceğimizi düşünmedin, değil mi? Ve tabii ki Eadyth ve ben beş çocuğumuzu da getirmek isteyeceğiz. Bazıları Dragonstead'i hiç görmedi."

"Rain ve ben de çocuklarımızdan en az dördünü ve bazı yetimleri getireceğiz ama en büyüğümüz Mary ve Adam'ın kız kardeşi Adela daha fazla sayıda yetimle kalabilir. Öte yandan onlar da gelmek istiyor. Belki hepsini kürek çekmeye başlatabiliriz. Ha, ha, ha. Sen ne düşünüyorsun, yürekli?" Selik Yağmur'a sordu.

Rurik delirebileceğini düşündü ve Cadı Alinor tarafından lanetlenmiş olup olmadığını merak etti.

Rurik, kısa bir süre sonra Alinor ona bakıp, "Rur-ik?" diye sorduğunda, bunun bir ihtimal olmadığına karar verdi.

Bir kadın cilveli bir sesle bir şey sorduğunda, özellikle de buna kirpiklerin kırıştırılması eşlik ettiğinde, bir erkek için rüzgâr gibi kaçmak her zaman en iyisiydi. Alinor onun cazibesine ya da cazibesizliğine karşı bağışıklığı olduğunu bilmeliydi. Onun çekici olduğunu düşünen tek kişi Tykir'di. "Ne?" diye tersledi.

"Koyunlarımı geminize getirebilir miyim?"

"Hayır!"

"Lütfen?"

"Hayır! Hayır! Hayır! Hayır!"

"Lütfen?"

"Belki bir tane. Ya da iki. Ama hepsi bu kadar."

O sırada yüzünde beliren kocaman gülümseme ona iyi ve doğru bir şekilde alt edildiğini söylüyordu. İki koyundan fazlası olacaktı.

Alinor sonra diğerlerine döndü. "Rurik beni Ejderkayası'na geri götürmeye razı olduğuna göre-"

Hah! Kim "istekli" olduğunu söyledi?

"-Hepinizin bana eşlik etmesine gerek yok." *Nihayet birinin akli başına geldi.* Yine de herkes karşı çıktı. Ahmaklar, hepiniz!

"Ama neden hepiniz gelmek zorundasınız?" Alinor sordu. "Güzel soru," diye hemen araya girdi Rurik.

"Sence Tykir'in düğününü kaçırır mıyız?" dedi hepsi, Tykir'in bu önemli olay hakkında söyleyecek bir şeyleri olabileceğini düşünen çenesi düşük Rurik ve yine ağlamaya başlayan çenesi düşük Alinor hariç.

On Yedinci Bölüm

Tykir sadece üç gecedir Baltık kıyısındaki Samland Yarımadası'ndaydı ve herkesi en az kendisi kadar çıldırtıyordu.

İştahsızlık yüzünden vücudundaki etler eriyordu ve bir bira kafalı olarak kendini içkiye vermeyi denediğinde bile, bira boğazındaki yumruyu zar zor geçebiliyordu. Beyninde durmak bilmeyen bir nakaratla aynı acı verici düşünceler dönüp duruyordu.

*Alinor. Tanrım, onu nasıl da
özlüyorum! Bana büyü yapmış
olmalı. Ama o gerçek bir cadı
değil. Beni nasıl terk edebildi?
Gitmesine nasıl izin
verebildim?*

*Ona nasıl hissettiğimi
söylemeliydim. Nasıl mı
hissediyorum?*

Aaarrgh!

Çalkantılı duyguları yüzünden kafası öylesine karışmıştı ki ne düşünebiliyor, ne çalışabiliyor ne de uyuyabiliyordu.

Tanrım, onu çok özledim!

Sonra Adam gelip bu çılgınlığa bir yenisini ekledi. Tykir'in iyiliği için endişelendiğini söyleyerek planlarını değiştirdi.

Tanrılar aşkına, Adam ve Bolthor'u koruyucuları olarak kim seçti? Bunca yıldır insanlarla arasına mesafe koymaya çalışsa da, bazıları onun işaretlerini görmezden gelmiş gibiydi. Onlara ihtiyacı yoktu. Kimseye ihtiyacı yoktu, vefasız Alinor'a bile. Kendine söylediği buydu. Düşündüğü şey şuydu: *İçten içe ölüyorum.*

Adam ona, "Arap topraklarına giden yoldaki ilk su molasında gemimden indim," dedi. Derme çatma bir paletin üzerinde uyuyan aptal

Lojmanındaki tek kişilik yatak odasında, şafakta kalktığını duymuştu. Şimdi onunla ve Baltık kıyılarındaki kehribar toplayıcılarıyla birlikte at sürmek için can atıyordu. Gecenin yarısını uyanık geçirdikten sonra... Baltık'taki hizmetçilerin yarısını yuvarladığına şüphe yoktu. İlk yarısını bir gece önce atmıştı.

"Özel hayatımda bir diken gibisin, Adam. Horlamaya geri dön ve işlerime burnunu sokmayı bırak."

Adam onun tavsiyesine aldırmadan giyinmeye devam etti... hem de o gülünç Arap kıyafetleriyle. Tykir onu iyi bir rüzgârda at üstünde görmek isterdi. Bazı kadın kehribar toplayıcılarının da bundan hoşlanacağına bahse girebilirdi. "İçimden bir ses Alinor'la işleri karıştıracığınızı söylüyordu," diye gevelemeye devam eden Adam, dökümlü cübbesinin beline bir bornoz bağladı ve orucunu açmak için bir dilim soğuk sosisle kaplanmış bir parça manchet ekmeği aldı.

"Şey, *bir şey* sana sadece uçup gitmeni söylemeli. Belki de karmaşa içinde olmayı seviyorumdur."

"Aşk konularında benim uzman tavsiyeme ihtiyacın olacağını biliyordum." Adam'ın duymak istemediği sözcükleri elemek ve karşısındakinin yerine konuşmak gibi sinir bozucu bir huyu vardı. Görünüşe göre bu sabah da onu süzüyordu çünkü geveze adam umursamazca konuşmaya devam etti. "Ve gördün mü, haklıymışım. İşte buradasın. Yalnızsın. Aşıksın. Ve kırık bir kalpten ölüyorsun. Sanırım tam zamanında geldim."

"Bence çok fazla düşünüyorsun," diye karşı çıktı Tykir, her şeyi bilen genç adamı kolundan iterek. Ardından Adam'a fiziksel olarak imkânsız olduğunu varsaydığı bir şeyi yapmasını önermeye başladı. Ama Adam'ın ne yapacağı hiç belli olmazdı.

Dalkavuk ona sırtıttı ve ikinci yumruğundan kaçınmak için dans ederek uzaklaştı. "Sana bir kadının dikkatini nasıl çekebileceğin konusunda tavsiyeler verebilirim... bir tür ters büyü," dedi Adam, soğuk yemeğini yerken.

Tykir ona tiksintiyle yan yan baktı, sonra başını bir tas suya daldırıp kaba bir ketenle kuruladı. "Brrr!" Adam'a ya da hızlı temizliğe verdiği tek tepkiydi.

"Gerçekten, Tykir. *Bir şeyler* biliyorum," diye devam etti Adam kaşlarını sallayarak. "Arap topraklarında öğrendiğim şeyler. O çöl prenslerinin kum tepelerinde kum taneciklerini saymak ve develeri kovalamaktan başka yapacak bir şeyleri yok; bu yüzden de -Hey! Dikkatli ol!" Tykir ıslak bezi ona doğru fırlatmış, fazla yakışıklı yüzünden geriye doğru savrulan saçlarını karıştırmıştı.

"Alinor'un gitmesine neden olan şey benim sevişme becerilerim ya da becerisizliğim değildi."

Adam bu iddiayı düşünüyor gibiydi. "Seni sevdiğine yemin edebilirdim... ve kadınların bu böcek tarafından bir kez ısırıldıklarında nasıl olduklarını bilirsin. Onlardan kurtuluş yoktur. Onu sevdiğini söylediğinde ne dedi?"

"Adam! Davetsiz misafirliğin tüm sınırları aşıyor. Bana böyle kişisel sorular sormaya hakkın yok."

Adam bir an için onu inceledi, kaşları çatıldı. "Sakın bana ona ne hissettiğini hiç söylemediğini söyleme. Aşk sanatında *bu kadar* beceriksiz olamazsın."

"Nasıl hissediyorum! Nasıl hissediyorum!" diye haykırdı, kendi saçlarını çekerek. "Nasıl hissettiğimi nereden bileyim?"

Adam'ın yüzü sanki gözbebeklerinin arkasında bir mum yanmış gibi aydınlandı. "Ah, işte sorun burada. Sonunda sorununuzun özüne ulaştık. Şimdi size bir çözüm önerebileceğim."

"Ne sorunu?" Bolthor, Tykir'in Baltık sahili yakınlarındaki rustik uzun evine habersizce girerek sordu. "Ah, *Tykir'in* sorunundan mı bahsediyoruz? Ona yestereve'de bira boynuzlarımız üzerinde yarattığımız çözümden bahsettin mi?"

Tykir yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Bu konuda bir şiir yazmak için bile ilham aldım."

Yüzünü hâlâ ellerinin arasına gömmüş olan Tykir inledi.

"Gurur o
ÇÖKÜŞ

Bir çok adamın.
Ve en önemlisi bir

Viking.

Lordum . bir
kılıç ustası olabilir.

Ve silahını söylüyor.

Ama iş müziğe gelince

Bu onun kalbini

dolduruyor,

Gurur içinde

onun

yol.

Kendi gerçek aşkını
söylemek yerine,
Bu gururlu Viking
kuşu sustu,
Ve tüyden daha az
tüylü kışının üzerine
düşer."

Bolthor öksürerek, "Bu, 'Gururlu Viking'in Destanı' olarak da bilinen Büyük Tykir'in Destanı," diye bitirdi.

"Daha çok 'Kışının Üstüne Düşen Viking Destanı' gibi," diye mırıldandı Adam nefesinin altından.

Tykir, Bolthor'a şiirinin ne kadar berbat olduğunu söyleyecek ve tıpkı Adam'a yaptığı gibi ona da hayatından uzak durması için bağıracaktı. Ama Bolthor ona öylesine belirgin bir cesaretlendirme ihtiyacıyla bakıyordu ki Tykir kendini şöyle derken buldu: "Harikaydın Bolthor. Bence gerçekten gelişıyorsun."

"Teşekkür ederim." Bolthor'un iyi gözleri takdir gözyaşlarıyla dolmuş gibiydi. "Beğenmeyeceğinden korkuyordum. Hatta güleceksin diye." Sonra da itiraf etti: "Sonundaki kış için kafiye bulamadım. Doğrusu kafiye bulmakta çok zorlanıyorum, ki bu da iyi bir skald için kesinlikle bir eksikliktir."

Adam, "Bence sen iyi bir skald'sın," diye yorum yaptı ve Tykir genç hödüğü öpebilirdi.

Aynı zamanda, daha önce düşünmediyse bile, Tykir artık düşünüyordu. *Deliriyorum.*

Tykir sabahın büyük bir bölümünde atını hem kendisi hem de küheylanı yorulana kadar sürdü, özel olarak tasarlanmış bir sepet kepçeyle kumları tırmıklayarak gevşek kehribar aradı. Sonra da ham kehribarı ayıklayıp parlatan kehribar işçilerini kıyı boyunca uzanan barakalarında rahatsız etti.

Bazı günler, özellikle de fırtına okyanusun dibini çalkaladıktan sonra, bir adamın kafası büyüklüğünde kehribar yığınları getirirlerdi ama çoğu zaman küçük parçalardı. O günkü hasılatı belirleyen şey şanslarıydı, işçilerin kötü niyetleri değil ve bu ruh halini onlardan çıkarmaya hakkı yoktu.

Adam ve Bolthor kehribar toplama işinde ona ayak uydurmuş, hatta gelgitin köpükleri arasında dörtnala koşarken açık havada egzersiz yapmaktan zevk almışlardı. Ama nihayet günün sonunda ikisi onunla yüzleşti.

"Tykir, buna bir son vermeliyiz," dedi Adam. Lojmanındaki bir masada oturmuş, devasa bira kadehlerini yudumluyorlardı. "Kendini çok zorluyorsun, işçilerinden bahsetmiyorum bile. Son zamanlarda hiç aynaya baktınız mı? Sen

Gözlerinizin altında koyu gölgeler var. Yüzünüz ve vücudunuz giderek zayıflıyor."

"Ne zamandan beri görünüşümü önemsiyorsun?"

Adam ciddiyetle, "Seni önemişiyorum," dedi.

"Ben de öyle," diye ekledi Bolthor huysuzca.

"Umursamanı istemiyorum," diye kükredi Tykir, yumruğunu masaya vurarak, sonra sesini yumuşattı. "Kimsenin umursamasını istemiyorum."

"Her ne olursa olsun, Bolthor ve ben konuşuyorduk ve senin Northumbria'ya gidip Alinor'u geri getirmen gerektiğini düşünüyoruz."

Tykir onlara bön bön baktı. "Onu geri getirmek mi?

Nereye?" Adam ve Bolthor omuz silkti.

"Al," diye teklif etti Adam.

"Ya da Dragonstead," diye önerdi Bolthor.

Adam ve Bolthor hep bir ağızdan, "Nerede *olursanız* olun," diye ısrar ettiler.

"Peki ya gelmek istemezse? Onu tekrar esir almamı mı öneriyorsun?"

Adam'ın düşüncesi, "Bu fikirde haklılık payı var," şeklindeydi. "Sana yakaladığımız şeyhten bahsetmiş miydin?"

"En azından yüz kere," dedi Tykir kuru bir sesle.

Bolthor, "Hayır, bu sefer adam kaçırmanın gerekli olacağını sanmıyorum," dedi.

"Alinor'un peşinden gitmeyeceğim," dedi Tykir kararlılıkla. "O kararını verdi ve bu son kararıydı." Ayrıca şu anda çektiği kalp acısı, Alinor onu tekrar reddederse hissedeceklerinin yanında hiç kalırdı. Eski savunmasını güçlendirmenin zamanı gelmişti. Bir adam umursamazsa incinemezdi. Herkes gider... eninde sonunda. Bu onun hayatının bir gerçeğiydi.

Adam, "Ama tüm gerçeklere sahip değildi," diye karşı çıktı. "Eğer sen-"

Tykir elini kaldırarak daha fazla tartışmayı engelledi. "Alinor'un peşinden gitmeyeceğim ama haklısın. Bu şekilde devam edemem. Bir karar verdim."

İki adam da beklentiyle ona baktı.

"Dragonstead'e geri dönüyorum."

İki gece sonra, Mayıs ortasında, Tykir Dragonstead'e geri dönüyordu.

Tykir, evi olan yemyeşil cennete bakarken geri dönmenin doğru bir karar olduğunu fark etti. *Ev*, diye tekrarladı kendi kendine. Evet, öyleydi. Yıllardır inkar ediyordu, inkar ediyordu

en iyi zamanlarında bu zevki tatmıştı. Alinor en azından bu konuda haklıydı. Dragonstead'den uzak durmakla aptallık etmişti.

Uzun gemisi fiyorttaki bir dönemeci döndüğünde, vadi ve göl tüm bahar ihtişamıyla ortaya çıktı. Ve başka bir şey daha.

Tykir anında uyandı. İskelesinin direklerine bağlı bir ejderha gemisi vardı. Kılıcını kınından çıkardı. Yanındaki Adam ve Bolthor da aynı şeyi yaptı.

"Bu Rurik'in gemisi değil mi?" Bolthor yaklaştıkça gözlerini kısarak sordu.

"Ama ben onun İskoçya'ya gittiğini sanıyordum," dedi Adam.

"Peki tüm bu insanlar kim?" Tykir mırıldandı. Gölün yakınlarında erkekler ve kadınlar vardı. Ve koyunlar, hatta kıvırcık boynuzlu bir koç... hayır, kıvırcık boynuzlar konusunda yanılıyor olmalıydı. Muhtemelen parlak güneş ışığının bir yansımasıydı. Ama uyuz bir çoban köpeğini kovalayan Beast'ti... ama, hayır, bu imkânsızdı. Ve şuraya bakın. Çocuklar. Bir sürü çocuk. "Aman Tanrım! Bunlar Eirik ve Eadyth mi?"

"Ve Selik ve Yağmur. Bebeği doğurmuş olmalı," diye ekledi Adam, düz karnına dikkat çekerek. "Fırsatım varken Arap topraklarına gitmeliydim. *Ait olduğum yere*, Northumbria'ya dönmem için bana yalvarıyor olacaklar."

Çok geçmeden uzun gemisi demir alıp iskeleye bağlandı ve Tykir'in etrafı ailesiyle çevrildi.

"Burada ne yapıyorsun?" Tykir Eirik'e sordu.

"Ne hoş bir karşılama, kardeşim! Canımız istediğinde Dragonstead'i ziyarete gelemiz miyiz?"

"Ben burada değilken mi?" Tykir sordu, gözleri şüpheyile kısılmıştı.

"Hasta mıydın, Tykir?" Rain'in iyileştirme içgüdüleri ön plana çıktı. "Çok zayıfsın, gözlerinin altında torbalar var ve solgunluğun-"

"Ben iyiyim." Kadın işaret parmağıyla orasını burasını yoklarken adam güldü. Gözbebeklerini kontrol etmek için göz kapaklarını bile kaldırdı, diye tahmin etti.

"Utan, Adam!" Yağmur konuşurken ona sıkıca sarıldı, sonra da onu evlatlık babası Selik'e teslim etti. Hem Yağmur hem de Selik bir ağaç kadar uzundu. Adam'la işleri bittiğinde kaburgalarında çürükler olacağına şüphe yoktu. "Sen nasıl bir şifacı oldun ki Tykir'in böyle ziyan olmasına izin veriyorsun?" Yağmur "oğlunu" azarlamaya devam etti.

"Bence Adam Northumbria'ya geri dönseydi daha iyi bir şifacı olurdu..." Selik söylemeye başladı.

Ve herkes onun için bitirdi, "...ait olduğu yerde." Adam inledi.

Tykir denizcilerine kendi evlerinde ya da kalenin büyük salonunda bir fincan soğuk bal likörü içmeye gitmeden önce bitirmeleri gereken işleri anlattıktan sonra hepsi kaleye doğru ilerledi.

"Bütün bu çocuklar kime ait?" Tykir homurdandı, bir kolunu iki yanındaki Eadyth ve Rain'in omuzlarına dolamıştı. Baktığı her yerde, hizmetkârların önünde kundaktan yeni çıkmış bebeklerden, ilk sakallı delikanlılara ve ilk çiçeklerini açan genç kızlara kadar her yaştan çocuk vardı.

"Ben," diye cevap verdi Eadyth, Rain, Eirik ve Selik hep bir ağızdan... Sonra da sanki çocuk doğurmak büyük bir başarıymış gibi gururla gülümsediler.

"Jorvik'te sokakta ailenizle karşılaştığımda ben de yavru sayısı konusunda sizin düşündüğünüzü düşündüm," diye itiraf etti Rurik, ayak bileklerine yavru köpekler gibi asılmış iki ikiz oğlan ve omuzlarında oturup saçlarını çekiştiren bir başka küçük kızla yanlarına gelerek.

"Rurik!" Tykir haykırdı. "İskoçya'ya gittiğini sanıyordum. Ama hayır, görüyorum ki mavi işaretini hâlâ taşıyorsun; yani sanırım o kadar uzağa gidememişsin." Şaşkınlıkla ona baktı. "Burada ne işin var senin?"

Topukları üzerinde dönüp insan kargosuyla birlikte topallayarak uzaklaşırken Rurik'in tek yanıtı "Kapana kısıldım," oldu.

Tykir kafasını yavaşça salladı, kafası tamamen karışmıştı.

"İhtiyacınız olan şey bir fincan bal likörü," dedi Eirik ve herkes kabul etti. Hepsi başlarını sallayarak onaylarken birbirlerine tuhaf tuhaf baktılar. Bolthor, Adam ve Rurik, Selik kulaklarına bir şeyler fısıldarken dalkavuk gibi sırtııyorlardı.

Dragonstead'de çok garip bir şeyler vardı.

Ama önce kafasını toparlamak için bir fincan bal likörü içecekti.

Tykir kendisine uzun zamandır kayıp bir kardeş gibi yapışmış olan Eadyth ve Rain'i omuzlarından silkti ve bailey'den geçerek kale kapısına doğru yürümeye başladı. Bir kez omzunun üzerinden geriye baktı, sonra tekrar baktı. "Yüce Tanrım, hepiniz bir kazın peşindeki ördek yavrusu sürüsü gibi peşimden geliyorsunuz."

"Vak, vak!" Eirik karşı çıktı.

"Sakın yumurtlama," diye tembihledi Selik ona. "Ya da başka bir şey."

Tykir, "Bazı insanlar çok çocukça davranıyor," dedi. Sonra, "Vay canına! Bu pis koku da ne böyle?" Tam büyük salona girmek üzereydi ki, pis koku burun deliklerine hücum etti. "Büyük Rüzgâr'ın Rapp'i buralarda mıydı?"

Eadyth arkasından neşeyle, "Hayır, bu *gammelost*," diye duyurdu. Kıkırdamaları ve erkeklerin kahkahalarını da duyabiliyordu ama onların davranışlarını merak edecek vakti yoktu. Dünyadaki en harika manzaraya bakmakla meşguldü.

"Alinor!"

Başını kaldırdı ve orada gördüğü sevinç yüreğini hoplattı. Son birkaç gecenin tüm acısı eriyip gitmişti. Belki de yanılmıştı. Belki de herkes onu terk etmemişti. "Burada ne yapıyorsun?"

Yüzü düştü.

Sesi keskin miydi, yoksa daha mı az konukseverdi? Tanrım, doğru şeyi söylemek istiyordu ama düşünemiyordu. Sadece hissedebiliyordu ve hissettiği şey çok yoğun bir mutluluk ve rahatlamaydı.

"*Gammelost* yemek."

"Ha?"

"Bana burada ne yaptığımı sordunuz, ben de size söyledim. Yemek yiyorum.

gammelost."

"İsteyerek mi? Kimse sana işkence yapmıyor mu?"

"Şakanızın beni eğlendirmediğini fark ettim." Ağzına bir parça daha peynir attı. Üstünde altın şurubu olan peyniri parmaklarından yaladı.

"Ballı *gammelost* mu yiyorsun?" Bu ihtimal karşısında öğürdü.

"Evet, yaban turpu da var." Sanki kendisine gülmesini bekliyormuş gibi ona ters ters baktı.

Gülmemek için kendini zor tuttu.

"Biraz ister misin?" diye sordu usulca. "Hayır, daha yeni yedim-"

Biri onu sırtından bıçakladı ve "Lackbrain" diye tısladı.

"Aslında bir ısırık alabilirim," dedi ama oturmadan önce arkasını döndü ve homurdanarak, "Defolun buradan! Hepiniz!" Arkasından mırıldanılan yeminleri ve ayak seslerini duydu, ardından bir kapının çarpıldığını. Sonra Alinor'un çiğneme sesleri dışında sessizlik oldu.

Bir an durdu ve avucuna bal sızan ve üzerine bir *tutam* yaban turpu konmuş bir tokat *gammelost* koydu.

"Seni özledim Alinor," diye ağzından kaçırdı.

Başını kaldırıp ona baktı. Memnun olmuş muydu yoksa adamın açık sözlerine şaşırılmış mıydı? Belki de şaşırmıştı, çünkü konuşamıyor gibiydi.

"Beni özledin mi?" diye sordu. *Tanrım, ona duyduğum ihtiyaç yüzünden acınacak haldeyim. Neden konuşmuyor ve beni bu ıstıraptan kurtarmıyor? Boğazı o lanet peynirle mi tıkanı?*

"Şey," dedi tereddütle, "Dragonstead'i özledim." "O zaman neden gittin?"

"Çünkü kalmamı sen istemedin, seni mankafa."

İşte bu ilginçti. Başını yana eğip onu incelemeye başladı. Ve ilk kez ondaki değişiklikleri fark etti. Yüzü daha dolgun görünüyordu.

-tüm o peynir, şüphesiz- ama çillerinin altındaki deride belli bir çiçeklenme vardı. Aslında hoş bir renk tonu. Belki de güneşe çıkmıştı. Evet, muhtemelen öyleydi. Peki ya göğüsleri, daha dolgun muydu? Ama giydiği yeşil yünle bunu söylemek zordu.

"Bana bakmayı kes."

Gülümsedi. "Sana bakmayı seviyorum. Ama Alinor, bunu bilirdim: Senden Ejderkayası'nda kalmanı isteseydim, kalır mıydın?"

"Bilmiyorum," diye feryat etti ve koca koca gözyaşları gözlerini doldurup yanaklarına döküldü.

"Ağlıyorsun! Neden ağlıyorsun?" Adam kızın elini tutmaya başladı ama hâlâ peyniri avucunun içinde tutuyordu.

"Çünkü benim işim bu," diye mırıldandı. "Bir de uyumak."

Uyumak mı? Uykunun bir şeyle ne ilgisi var? Bu, hayatı boyunca yaptığı en gülünç konuşmaydı.

Aniden ayağa kalktı ve ellerini adamın avuçlarından çekti. "Nereye gidiyorsun?"

"Garderobe'ye." O

da ayağa kalktı.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye tersledi huysuzca. "Seninle mi?"

"Saçmalama," diye onu azarladı ve uzaklaştı. Omzunun üzerinden ekledi, "Bu ziyareti günde yaklaşık elli kez yapıyorum. Her seferinde bana eşlik edecek misiniz, mahremiyet lordum?"

"Kızın beni keskin diliyle doğramasına gerek var mıydı? Tek söylemesi gereken yalnız gitmek istediğiydi. Erkekler tualete birlikte gider. Neden erkekler ve kadınlar olmasın?" diye mırıldandı kendi kendine.

iğrenç karışımı avucuna döktü. Çabucak ayaklarının dibindeki çalılara bıraktı ve yapışkan kalıntıları masanın kenarına sürttü. Beast ve Alinor'un çoban köpeği Beauty, yaklaşıp peyniri kokladılar, sonra burunlarını kaldırıp uzaklaştılar. *Akıllı köpekler!*

Çok geçmeden Alinor döndü ve uzun bir iç çekişle onun karşısına oturdu.

İç çekmenin ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu... muhtemelen istemeden işlediği bir suçtu. "Daha fazla yemek ister misin canım?" diye sordu, daha yumuşak bir ses tonu kullanmaya çalışarak ve siperi ona yaklaştırarak.

Başını iki yana salladı ve hendek kazıcıyı tiksintiyle itti. "Şimdi ondan bir ısırık alsam kusarım."

Kim istemez ki? Ama ellerini kucağında kavuşturmuş otururken o kadar güzel görünüyordu ki. Onu kollarının arasına alıp sarılmak, öpmek ve ona ne kadar değer verdiğini söylemek istiyordu ama önce neler olup bittiğini öğrenmek istiyordu.

"Kardeşlerin nerede?"

Omuz silkti. "Wessex, sanırım."

"Neden onlarla birlikte değilsin?"

Bu kısa soru karşısında kaskatı kesildi ve adam masanın üzerinden atlayıp bankta yanına oturarak onu kalmaya zorlamasaydı onun beceriksiz varlığını terk edecekti. "Artık her zaman onlara gidebilirim," diye hıçkırdı. Tekrar ağlamaya başlamıştı.

"Alinor, bir daha asla gitmiyorsun... ne Dragonstead... ne... ne de ben." İşte söylemişti... *neredeyse*.

"Ben değil miyim?"

"Hayır. Şimdi söyle bana, eğer arzun bu değilse neden kardeşlerinle gittin?"

"Çünkü...oh, Tykir, Karl'ı onlar öldürdü. En azından paralı askerleri öldürdü."

"Paralı askerler mi? Karl mı? Hedeby'de benim için çalışan genç çocuğu mu kastediyorsun?"

Başını salladı ve gözyaşları akmaya devam etti. Bir şelale gibi akıyorlardı. "O ikisini öldüreceğim, yemin ederim öldüreceğim."

O zaman ona tüm hikâyeyi anlattı ve adam her geçen dakika daha da sinirlendi. Kardeşlerinin Alinor'u, hem de onun huzurunda böyle tehdit edebileceklerini düşünmek. Karl'ı öldürdüklerini düşünmek. Ve Alinor'un

Kendisini ve kalkanının altındakileri koruma konusundaki uzmanlığına o kadar az güveniyordu ki. Ama bu onunla daha sonra tartışacağı bir konuydu.

"Ve sonra öğrendiklerinde beni serbest bıraktılar," diye bitirdi.

Başını ıslak bir köpek gibi salladı. Kız ona o kadar çok bilgi fırlatmıştı ki, hâlâ şaşkındı. "Neyi öğrendin?"

Soluk yeşil zümrüt gibi kocaman yeşil gözleriyle ona baktı ve anlamasını bekledi. Kadının titreyen dudaklarındaki ve kıvranan ellerindeki kırılganlığı fark etti; bunu paylaştı. Ama...

Birden her şey kalın kafasında bir araya geldi. *Gammelost*. Sık sık garderober ziyaretleri. Kusma. Uyku ihtiyacı. Ve ağlamalar.

"Hamile misin, Alinor?" diye sordu ve dudaklarından çıkan kelimelere inanamadı.

Başını salladı. Tanrım, başını salladı.

"Bebeğimle mi?" İnanamamıştı.

Onun koluna bir tokat attı. "Başka kimin olacak, trol?"

"Tanrım, bana trol demene nasıl da bayılıyorum," dedi kahkahalar atarak ve onu kollarının arasına aldı, o anın neşesiyle bir o yana bir bu yana salladı. "Bebeğimi taşıyorsun!" diye tekrarlayıp durdu ona sarılırken, ıslak yanaklarını öptü ve tekrar sarıldı.

"İndir beni, seni mankafa," diye bağırdı sonunda, "yoksa omuzlarına *gammelost* kusacağım."

Onu ayağa kaldırdı ve önünde diz çöktü, avucunu karnına bastırdı, bu noktada ancak küçük bir tepecti. Ama bebeği orada büyümüşü ve bunun mucizesi karşısında gözleri yaşlarla doldu.

"Ah, Tykir!" dedi usulca ve adam onu kalçalarından kucaklayarak yanağını karnına yasladı. Orada bir kalp atışı hissettiğini hayal etti. Hayali bir düşünceydi bu!

"Anladığım kadarıyla babalık ihtimalinden dolayı mutlusunuz?" diye sordu, adam bir kez daha ayağa kalkıp şaşkınlıkla ona bakarken.

"Mest oldum! Tohumumu vücuduna alıp büyötmek için ne kadar yetenekli bir kadınsın."

"Başka bir seçeneğim var mıydı?" diye şaşkınlıkla gözlemledi.

Bu onu duraksattı. "Hamileliğin hakkında ne hissediyorsun, Alinor?"

"Kendinden geçmiş," diye onun sözünü yineledi.

Kalbinden ağır bir yük kalktı. "Burada, Dragonstead'de yaşamaktan memnun olacak mısın?" Onun cevabını beklerken nefesi kesildi.

"Mest oldum." Cevabında hiç tereddüt etmeden tekrarladı.

Boğuk bir nefes verdi. "Elbette benimle evleneceksin." "Bu bir teklif mi?" Tek kaşını kaldırdı.

Güldü. "Evet, öyle. Gemiye okyanusun önüne mi koyuyordum?" "Onun gibi bir şey." Gülümsüyordu ama gülümsemesi ona ulaşmıyordu.

Tykir söylenmesi gereken başka sözler olduğunu biliyordu.

Bir kez daha banka oturdu ve onu kucağına çekti. "Alinor, hayatım boyunca herkes beni terk etti. Hayır, bu konuda benimle tartışmayı düşünme. Küçük yaştan beri herkesin beni terk ettiğini biliyorum. Yine de nasıl hayatta kalacağımı erken öğrendim: Umursamamak. Kimse bana fazla yaklaşmasın, ailem ya da arkadaşlarım bile, gerçi son zamanlarda bu konuda neredeyse baş belası oldular. Ve tüm bu yıllar boyunca işe yaradı. Ta ki..."

Yine ağlamaya başlamıştı. "Ben de mi zararlı oldum?"

"En zararlısı," dedi ona, "çünkü ne yaparsam yapayım, seni sevmekten kendimi alıkoyamadım. İşte. Sonunda söyledim. Seni seviyorum. Şimdi mutlu musun?"

"Evet, mutluyum." Ve o da mutluydu. Bunu aynı anda hem gülüp hem ağlamasından anlayabiliyordu.

Bu yüzden nasıl hissedeceklerini görmek için kelimeleri tekrarladı. "Seni seviyorum." Bu sefer daha kolaydı.

"Ben de seni seviyorum, Tykir." Bu görkemli sözleri hararetle söyledi, tüm bu süre boyunca onun gözlerini tuttu ve bir eliyle şefkatle yüzünü kavrıdı.

"Öyle mi?" diye boğuldu. Bu kelimelerin söylerken ve alırken bu kadar iyi hissettireceğini kim bilebilirdi? Onları özlediği onca yıl boşa gitmişti. Hayır, derinlerde bir yerde bu sözleri söyleyeceği doğru kadını beklediğinden şüpheleniyordu. Alinor.

"Evet, seni seviyorum, sen bir trolsün. Bunu sana bir kez ve sadece bir kez söyleyeceğim, o yüzden iyi dinle Viking. Seni asla terk etmeyeceğim. Asla."

Duygularına yenik düştüğü için konuşamıyordu.

Sonra içini bir sevinç kapladı ve Alinor'u kollarının arasına aldı. Hayat güzeldi. Evindeydi, Dragonstead'deydi. Bebeği birkaç ay içinde doğacaktı. Ve...

Sırttı ve merdivenlere doğru yöneldi.

"Tykir! Ne yapıyorsun?" Alinor, merdivenleri üçer üçer çıkarken boynuna yapışarak, "Ne yapıyorsun?" dedi.

"Çocuğumun annesiyle daha önce hiç sevişmedim, Alinor," dedi boğuk bir hırıltıyla ve yatak odasının kapısını arkasından tekme atarak çarptı. "Ve bu şu anda düzeltmek istediğim bir şey, kalbim."

Ve yaptı.

İki kere.

Sonunda, çok memnun olan Alinor'un mırıldandığı duyuldu, "Bir Viking'i sevmelisin."

Daha doğru sözler hiç söylenmemiştir.

O gecenin ilerleyen saatlerinde Bolthor, Büyük Tykir Destanı'ndaki şiirlerinden biriyle topluluğu eğlendirdi.

"Orada bir
kez
oldu a Viking
vurulmuş.
Bir c a d ı
tarafından trol ısırıldı.
Bazıları der ki
aşk
Kim ihtiyaç
en çok.
Bazıları der ki
aşk
En az beklenen.
Bazıları aşkın bir
hediye olduğunu
söyler
Tanrılardan.
Ama belki de
sadece
A form .
büyüleyici."

Sonsöz

Reis Tykir Thorksson ve Graycote'lu Leydi Alinor'un Dragonstead'deki düğünü coşkulu bir Viking etkinliği idi.

Günlerden Cuma ya da evlilik tanrıçasının anısına Friggs günüydü. Gökler de onlara sıcak hava ve parlak güneş ışığıyla gülümseyerek karşılık verdi.

Çok uzaklardan gelen insanlar gölü çevreleyen tepeleri ve vadiyi doldurmuş, buralarda rengârenk çadırlar kurulmuştu. Konuklar arasında Tykir'in amcası, Tykir'den birkaç yaş küçük, sarı saçlı, yakışıklı bir adam olan Norveç Kralı Haakon da vardı. Haakon yanında en yakın arkadaşı Lade Kontu Sigurd'u da getirmişti. Haakon'un kraliyet maiyetinin yanında Kral Anlaf ile çok sayıdaki karısı ve cariyesinin yanı sıra, sürekli sırtan kocası Torgunn ve yanında yürüyen şaşkın kocası Alfrigg'e sıkıca tutunduğu için silahının altındaki şingirtı seslerini kimsenin fark edip etmediğini umursamayan kız kardeşi Gudny tarafından takip edilen neşeli kızı Signe de vardı.

Alinor, Bizans altın ipliğiyle işlenmiş krem rengi yumuşak yün elbisesi ve hafif karnını gizleyecek şekilde dikilmiş paltosuyla görülmeye değer bir manzaraydı. Boynunda kehribar gözyaşlarından oluşan muhteşem bir boyun halkası vardı. İskandinav gelin modasına uygun olarak serbest bırakılmış, alev alev yanan pas rengi saçlarının tepesinde, Dragonstead'in kendi zambaklarından oluşan ve minik gül goncalarıyla karıştırılmış bir çelenk vardı.

O kadar güzeldi ki, bazıları paslı saçları ve çillerinin o gün Kuzeyli kadınlar için tercih edilen bir özellik haline geldiğini söyledi.

İnsanlar artık Alinor'un bir cadı olmadığını genel olarak kabul ediyordu ama yine de işi şansa bırakmıyorlardı. Birçok erkek onun huzurunda kalkanlarını erkeklik organlarının önüne gelişi güzel yerleştirirken görüldü... en bariz olanı Kral Anlaftı. Ve birkaç seyirciden daha fazlası da elbiselerinin arka eteklerini kontrol ederken görüldü.

Alinor'un elbisesi, ölümlü bir adamla evlendiği için kuyruğunun kopma ihtimaline karşı.

Bolthor'un kolunda gelin örtüsüne yaklaşan sevgilisini seyreden Tykir'i anlatmanın tek yolu kendinden geçmekti. Yanında duran Eirik onun kolunu sıktı ve iki kardeş birbirlerine anlayışla baktı. Her ikisi de hayatlarındaki kadınların onlar üzerindeki derin etkisini ve bu bilgiye ulaşmanın ne kadar zor olduğunu biliyordu.

Tykir deri bilek botlarından sütyenine ve tuniğine kadar tamamen siyah giyinmişti. Zengin kıyafetinin sertliğini sadece belindeki altın ilmekli kalın kemer ve her zamanki yıldız şeklindeki kehribar kolyesi bozuyordu. Her zaman olduğu gibi, sarı saçlarının açıkta bıraktığı tek kulağına babasının gümüş yıldırım küpesini takmıştı.

Peder Caedmon tarafından gerçekleştirilen Hristiyan evlilik yeminlerinin ardından Viking düğün ritüellerine geçildi.

"Graycote'lu Alinor adına *mundr* ya da başlık parasını kim kabul ediyor?" Kral Haakon'un kanun sözcüsü Ketel sordu."

"Evet," dedi Bolthor, Tykir'den muhteşem mücevherlerle dolu bir sandığı eline almak için öne çıktı. Alinor'un babası ya da diğer aile üyeleri buralarda olsalardı, ki Tanrı'ya şükür değillerdi, bu görevi üstlenirlerdi.

Söylentiye göre Tykir'in Alinor'a vereceği *Morgen-gifu*, yani o geceki zifafın ardından ertesi gün sunulacak "sabah hediyesi", dokunulduğunda sıcak görünen ve titreşen, garip şekilli, cilalı bir kehribar parçası olacaktı. Bu ne tuhaf bir *Morgen-gifu* olacaktı! Herkes sessiz fısıltılarla bunu ilan etti ve sözde erotik amacını merak etti.

"Peki kocan için bir *heiman flygia* var mı?" Ketel geline sordu.

"Evet, öyle. Kocama iki düzine ödüllü koyundan ve nadir bulunan kıvrıcık boynuzlu bir koçtan oluşan bir sürünün yarı hissesini veriyorum."

O sırada Tykir'in kıkırdadığı duyuldu ve gelininin keskin bir dirsekle yan tarafına vurarak "Uslu dur, trol!" gibi bir şeyler mırıldandığı görüldü.

"Bu evlilik sözleşmesini mühürleyen *el sıkışmasına* kim şahitlik edecek?" Ketel sordu ve altı adam öne çıktı: Eirik, Selik, Bolthor, Rurik, Anlaf ve Haakon.

Kral Haakon, Tykir'e ünlü Kral Harald Fairhair'e ait olan atalarının kılıcı Millstone-biter'ı verdi. Efsaneye göre Harald bir keresinde bu kılıçla bir değirmen taşını gözünden ikiye ayırmıştı. Kılıcın ucuna sade bir altın yüzük takan Tykir, yüzüğü Alinor'a uzatarak şöyle dedi: "Bu yüzüğü sana bozulmaz yeminlerimizin kesintisiz çemberini işaretlemen için, bu kılıcı da oğullarımıza emanet etmen için veriyorum."

Son zamanlarda âdeti olduğu üzere gözleri yaşlarla dolu bir şekilde başını salladı ve damat için bir erkek parmağı yüzüğü ile ritüel sözlerini tekrarladı.

Tykir birer elini kılıcın kabzasına koyup diğer ellerini birleştirerek şahitlerine öne çıkmalarını işaret etti. Ardından kanun sözcüsü şöyle dedi: "Siz Graycote'lu Alinor ve siz Dragonstead'li Tykir'in birbirinize yasal bir nişanla bağlandığınıza ve el ele tutuşarak damarlarınızda kan aktığı sürece birbirinize sevgi, onur ve sadakat sözü verdiğinizize tanıklık ediyoruz." Ardından kanun sözcüsü her ikisinin de bileklerinde küçük bir yarık açarak elleri birbirine bastırdı ve "Kanlarının karışmasıyla Tykir ve Alinor bir bütündür" dedi.

Bu tam olarak çağlar boyunca aktarılan geleneksel Viking ritüeli değildi, ancak yüzlerce yüzdeki gülümsemeler herhangi bir gösterge ise, yeni evli çifti tebrik eden gürültülü İskandinav çığlıklarının ardından yeterince yakındı. Ayrıca, Tanrıça Freyja'dan çifti bereketle kutsamasını istemek, gelinin zaten doğurgan olan durumunu hatırlatmak anlamına gelirdi.

"Hazır mısın, karıcığım?" Tykir göz kırparak söyledi.

"Evet, hazırım kocacığım," diye cevap verdi Alinor bir Viking kızını gururlandıran vahşi bir haykırıyla. Sonra kaleye doğru koştu, çimenli tepeden kaleye doğru ilerlerken elbisesini baldırına kadar kaldırdı. Bu *brudh gumareid* ya da "gelin koşusu" ydu - gerçi durumu nedeniyle daha çok "gelin hantallığı" gibi görünüyordu.

Tykir -bacağı bugünlerde kendini daha iyi hissetse de yavaşça da olsa-onun peşinden koştu; düğündekiler de gülerek ve tezahürat yaparak onu takip etti. Sonunda Tykir sırtarak onu kalenin kapısında bekledi ve kılıcı girişe koydu. Eğer kılıcın üzerinden geçerse, bu onun genç kızlıktan eşliğe geçişini kabul ettiğinin son kanıtı olacaktı.

Herkesin coşkulu tezahüratları arasında yaptı.

Bazıları Tykir'in daha sonra kılıcının tersiyle onun kalçasına vurduğunu söyledi. Viking erkekleri bazen böyle trolleşirdi.

Büyük salona girdikten sonra Tykir kılıcını çatıdaki ağaca sapladı ve evin taşıyıcı sütununda derin bir yara açtı. Kesiğin derinliği erkekliğin ve iyi aile şansının bir göstergesiydi.

Gelin birasının törenle içilmesiyle birlikte Alinor yeni kocasına iki kulplu bir kâsede bal likörü sundu ve geleneksel sözleri okudu:

"Ale getirdim sana,
savaş meşesi,
ile güçle
harmanlanmış ve en büyük
onurdur;
Sihir ve güçlü
şarkılarla süslenmiş,
Güzel büyülerle,
dilek hızıyla koşar."

Yudumladıktan sonra Tykir fincanın üzerinde Thor'un çekici Mjolnir'in işaretini yaptı ve aynısını Alinor'a sunarak şöyle dedi:

"Gelini kutsaması için
Hammer'ı getirin:
Genç kızın kucağında
Mjolnir yatıyordu;
Frigg'in adına,
evliliğimiz kutlu olsun."

Daha sonra ziyafet verilir ve "bal ayı" döneminde bir ay boyunca içilecek olan bal şerbeti içilirdi. Bazıları o gece gelin odasına da bal götürüldüğünü söyler. Ama bunun doğru olup olmadığını kim söyleyebilir?

Bolthor bu konuda bir şiir yazmış olsa da kimse buna şaşırmadı.

"The trol
Balım
var.
Tüylerinin
üzerinde,
Bu yüzden ve
cadı ilan
etti.
'Am I
şikayet mi ediyorsun?'
Güldü
Vi
king.
'Bal var

Benim
kalemimde de."

Üç ay sonra Thork Tykirsson, sarı saçlı, yeşil gözlü, sevimli bir bebek olarak dünyaya geldi. Bazıları onun kaderinde dünyayı kılıcıyla değil, göz kırparak ve gülümseyerek kazanmak olduğunu söyler.

OceanofPDF.com

Yazarın Notu

"Kül gibi
pürüzsüz kolları olan
kız benim kötü
yöntemlerime
alışmaya başladı
bile."

-Egils Saga

Gülmek günümüz modern dünyasında bir hayatta kalma becerisidir. okuyucular bana söyledi. "Hayatımda gülümsemeye gerçekten ama gerçekten ihtiyacım olduğu bir zamanda beni yüksek sesle güldürdünüz" ortak bir nakarat.

Ve görünüşe göre bu durum ilk zamanlarda da böyleydi. Yüzlerce yıl önce bir Viking skaldının yaşlı Egils'in "kötü yollarından" bahsetmesine bayılmıyor musunuz? Ben bu dörtlüğe kendime özgü bir yorum katmayı ve Egils'i kendine aşırı güvenen, yakışıklı bir haydut olarak hayal etmeyi seviyorum. Ve Tanrım, o genç kız bu adamın "kötü yollarıyla" baştan çıkmadan önce asma köprüyü kaldırsa iyi olur.

Tıpkı benim Tykir'imın "kötü huyları" gibi.

Dorchester Publishing'in yeni mizah romantizmi serisine, kesinlikle romantik olan ve muhteşem destanlarının da gösterdiği gibi kendilerine gülmek için harika bir kapasiteye sahip olan Vikingler hakkında bir kitapla başlaması özellikle uygun.

Tüm yazarlar okurlarına bir şekilde dokunmak isterler - bazen güçlü duygularla, bazen tarihi gerçekleri ya da önemli bir hayat dersini öğretmek için, bazen de empati ya da ortak deneyimleri paylaşmak için. (Erma Bombeck bunu çok iyi yaptı.) Ama ben okuyucuların mizahla da aynı derecede derinden ve daha az önemli olmayan bir şekilde etkilenebileceğine inanmaya başladım.

Ve bu sadece gülmeye çok ihtiyacı olan kişiler olmak zorunda değil, örneğin kocasına böbrek nakli yapılan kadın ya da

engelli kamyoncu ya da öğrenme engelli genç kız. Bazen eğlendirmek yeterlidir, nokta. Ve bazen en çok o kitaplar hatırlanır.

Kahkahanın romantizmin önemli bir parçası olabileceği ve dünyanın en iyi seksinin içinde bir yerlerde bir gülümseme olduğu konusunda hemfikir olacağınızı umuyoruz.

Bu Vikingler ve mizah anlayışları hakkında daha fazla bilgi edinmek isterseniz, *The Long Ships*'i deneyin: Frans Bengtsson tarafından yazılan *A Saga of the Viking Age*; ya da halk kütüphanenizdeki Viking sagaları ya da eddaları kitaplarından herhangi biri. Ya da Christie L. Ward'ın (Gunnora Hallakarva) şu adresteki araştırmasına göz atın

<<http://www.realtime.com/~gunnora/>> sonsözümdeki bazı düğün ritüelleri onun web sitesinde listelenenlerin uyarlamalarıdır veya ritüel sözlerinin kendileri söz konusu olduğunda birebirdir. Ve tabii ki, hınzır bir mizah anlayışına sahip muhteşem Vikingler arıyorsanız, *Büyülenmiş Viking'in*, *Gönülsüz Viking*, *Haydut Viking* ve *Lekeli Kadın*'ın ardından gelen, gevşek bir şekilde bağlantılı bir dizi romanın (sırasız okunabilir) dördüncü kitabı olduğunu unutmayın.

Lütfen yeni mizah çizgimiz ve özellikle de benim Viking mizahım hakkında ne düşündüğünüzü bize bildirin.

Sandra Hill
Posta Kutusu 604
Eyalet Üniversitesi, PA
16804
shill733@aol.com
<http://www.sff.net/people/shill>

OceanofPDF.com

Yazar Hakkında

Penn State mezunu olan **SANDRA HILL**, 10 yılı aşkın bir süre New Jersey ve Pennsylvania'daki yayınlarda yazar ve eğitim editörü olarak çalıştı. Ciddi konular hakkında yazmak ona en karanlık hikayelerin bile aydınlık tarafını aramanın erdemlerini öğretti. Bir borsacının eşi ve dört erkek çocuk annesidir.

OceanofPDF.com

SANDRA HILL'İN VİKİNG ROMANLARI İÇİN ÖVGÜLER!

GÖNÜLSÜZ VİKİNG

"Ruby'nin hikayesinden gerçekten keyif aldım. Aşk gibi değerli bir şeyi kaybetme riskiyle karşı karşıya kaldığımızda hepimiz bu tür ikinci şanslara sahip olabilsek harika olmaz mıydı?"

-Affaire de Coeur

"*Gönülsüz Viking* harika bir şekilde derinlemesine, iddialı bir meydan okuma

İlk kez yazan bir yazar için Bayan Hill bu işin altından başarıyla kalkıyor!"

-The Literary Times

HAYDUT VİKİNG

"Okuyucuları sonuna kadar güldürecek eğlenceli bir cinsler savaşı romanı!"

-Romantic Times

"İyi anlatılmış, komik ve yürek ısıtan bir hikâye. Bayan Hill, kitabı kapattıktan uzun süre sonra bile canlı kalacak karakterler yaratmış. Bu kaçırılmaması gereken bir zaman yolculuğu."

-The Paperback Forum

"Bayan Hill bu hızlı tempolu hikâyede sadece kadın kahramanı değil, okuyucuyu da döneme geri götürüyor."

-Rendezvous

SON VİKİNG

"Eğlenceli, hızlı tempolu bir sayfa çevirici."

-Romantic Times

"Mizah çok lezzetli. Bayan Hill'in Viking öykülerini okumak her zaman heyecan vericidir ve *Son Viking* de bir istisna değil."

-"Bayan Hill,

yetenekli ve esprili yazarlık becerilerini bir kez daha gözler önüne seriyor. anlatım ve karakter gelişimi... Bayan Hill için bir başka kazanan!"

-Old Book Barn Gazette

OceanofPDF.com

Sandra Hill tarafından yazılan diğer Boş Zaman ve Aşk Büyüsü kitapları:

**ISTEKSİZ VIKING BENİ
ŞEFKATLE SEV
HAYDUT VIKING SON
VIKING
DAHA TATLI VAHŞİ AŞK
DESPERADO
AÇIKÇASI, CANIM...
LEKELİ BAYAN**

OceanofPDF.com

Telif Hakkı

Bu kitap bir kurgu eseridir. Karakterler, olaylar ve diyaloglar yazarın hayal gücünden alınmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

BÜYÜLENMİŞ VIKING. Telif hakkı © 1999 Sandra Hill'e aittir. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakları Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, bu e-kitabın metnine ekrandan erişmek ve okumak için size münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins e-books'un açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, aktarılamaz, indirilemez, derlenemez, tersine mühendislik uygulanamaz ya da elektronik ya da mekanik, şu anda bilinen ya da bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde ya da herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde saklanamaz ya da bu sisteme sokulamaz.

ePub Baskı Mayıs 2010 ISBN: 978-0-06-202478-7

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

OceanofPDF.com

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers (Australia) Pty. Ltd.
25 Ryde Yolu (Posta Kutusu 321)
Pymble, NSW 2073, Avustralya
<http://www.harpercollinsebooks.com.au>

Kanada

HarperCollins Publishers Ltd.
55 Avenue Road, Suite 2900
Toronto, ON, M5R, 3L2, Kanada
<http://www.harpercollinsebooks.ca>

Zelanda

HarperCollinsPublishers (Yeni Zelanda) Limited
P.O. Kutusu 1
Auckland, Yeni Zelanda
<http://www.harpercollins.co.nz>

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.
77-85 Fulham Palace Road
Londra, W6 8JB, Birleşik
Krallık
<http://www.harpercollinsebooks.co.uk>

Birleşik Devletler

HarperCollins Publishers Inc.
10 Doğu 53. Sokak
New York, NY 10022
<http://www.harpercollinsebooks.com>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

